

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

OYUNUN SESSİZ TANIĞI

IRIS
JOHANSEN

Çeviren: Ceren Tuglan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

OYUNUN SESSİZ TANIĞI IRIS JOHANSEN

*Sen ölç nefesimi
Her bir atışı yaklaşıırken ölüme
Tik tak. Tik tak. Tik tak...*

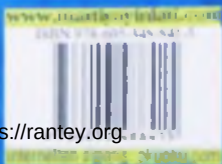
Colorado'daki hayalet kasabada yaşanan patlamanın ardından pek çok insan Eve'in öldüğünü düşünüyor olsa da arkadaşları, onun yaşadığına hâlâ inanmaktadır. Oğlunu kurtarmasına yardım ettiği CIA ajanı dostu Catherine, kendi hayatını riske atma pahasına dahi olsa Eve'i bir an önce bulmak için Joe ve Jane'le birlikte kolları sıvar.

Zaman aleyhlerine işlemeye başlamıştır ve hataya yer yoktur. Ancak tehlikenin namlusundayken, Eve'in ne kadar süre daha hayatta kalabileceği ise tam bir muammadır.

Facebook.com/martiyayinlar
Twitter.com/MARTI-YAYINLARI

622

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

OYUNUN SESSİZ TANIĞI IRIS JOHANSEN

Çeviren: Ceren Taştan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1. Baskı: Aralık 2015
ISBN: 978-605-348-841-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©IRIS JOHANSEN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Tekst. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Silencing Eve

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç

Çeviren : Ceren Taştan

Editör : Gamze Büyükkaya

Redaksiyon : Işıl Kocaoğlu

Sayfa Tasarımı : Özgür Balpınar

Kapak Tasarımı : Alla Özabat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

OYUNUN SESSİZ TANIĞI IRIS JOHANSEN

Çeviren: Ceren Taştan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Koşullar ne kadar zor olursa olsun hayatın güzel olduğunu söyleyen kızım Tamara'ya. Onun gücü, dirayeti ve her andan zevk alabilme yeteneği etrafındaki bizler için de hayatı güzelleştiriyor. Çok özel bir şekilde hayatlarımızı aydınlatıyor...

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap üzerinde çalışmıyorken bile bana hep yardımcı olan ve ilham veren oğlum Roy'a teşekkürler. Kendra'yı özellikle zekice bir şeyler yaparken gördüğünüzde bilin ki Roy'un o işte bir parmağı vardır.

Birinci Bölüm

Atlanta Havaalanı

Ölmüştü.

Eve ölmüştü.

Terminalin kapısından geçerken, Catherine Ling'in zihninde bu sözcükler yankılanıp duruyordu. Kendine bunun doğru olduğunu söylese de inanamıyordu. Eve Duncan ölmüş olamazdı. Oğlunu kurtarmasına yardım eden dostu ölmüş olamazdı.

"Ajan Ling?" Catherine valizine doğru giderken, kum rengi saçları olan genç bir adam arkasından koşuyordu. "Ben Brad Linden." CIA kimliğini gösterdi. "Ajan Venable sizi alıp anma törenine götürmem için beni yolladı."

"O zaman ben valizimi alırken git arabayı getir." Catherine Ling hiç durmadan adamın yanından geçti. "Neden Venable beni almaya kendi gelmedi? Ona söyleyecek birkaç sözüm vardı."

“Kendisi törende. Şu anda tören devam ediyor. Saygısızlık etmek istemedi. Sanırım biraz geç kaldınız.”

“Çünkü kimse bana Eve’in...” Durdu. Adam ona dikkatli gözlerle bakıyordu. Catherine o anda hissettiği tüm öfke ve üzüntüyü belli ettiğinin farkındaydı. Venable’ın ayak işlerini yapan çocuğu hırpalamanın bir manası yoktu. Venable ona Eve’in öldürüldüğünü ya da günler önce kaçırıldığını ve arandığını söylememişti. Evet, Catherine, Kolombiya’da gizli bir görevdeydi ama bu, bir şekilde kendini o işten kurtarıp Eve’i aramaya yardım etmek için dönmeyeceği anlamına gelmiyordu. Venable ona haber vermeliydi ama hayır, Catherine olanları Miami’de kendi bilgisayarını açtığında gazete haberlerinden öğrenmişti. “Arabayı ön tarafa getirip beni mümkün olan en kısa sürede törene götür, Linden.”

Valizini beklerken gazete haberine tekrar göz attı. Ne bulmayı umuyordu ki? Miami’den gelene kadar uçakta lanet olası hikâyenin tamamını ezberlemişti. Cevap olmayan bir yerde cevap aradığını sanıyordu. Eve’in kaçırılması ve öldürülmesi kısımları oldukça kısa ve öz geçilmişti. Belli ki katil dengesizin biriydi ve Eve’i rehin tuttuğu Colorado’daki bir hayalet kasabada patlama yaratmıştı. Detaylar fazla olmadığı için gazete Eve Duncan’ın kendisine odaklanmıştı. Geçmiş, başarıları, onun hizmetinden yararlanan meşhur davalardan alıntılar vardı. Catherine acı bir şekilde bunların hepsinin okumaya değer olduğunu düşündü. Gerçekten iyi bir insanı parlatma şansı medyanın eline çok sık geçmiyordu. Eve şehrin kenar mahallelerinde babasız bir çocuk olarak doğmuştu ve kendisi

de on altı yaşındayken Bonnie isimli bir kız doğurmuştu. Bu çocuk onun hayatını değiştirmişti. Eve okulunu bitirmiş ve uyuşturucu bağımlısı olan annesini tedavi ettirmişti. Sonra, yedi yaşındaki kızı Bonnie kaçırıldığında, tüm dünyası altüst olmuştu. Yine de Eve bunun kendisini mahvetmesine izin vermemiş, okula dönüp adli heykeltıraşlık okumuştur. O zamandan beri de dünyadaki en iyi adli heykeltıraştı. Binlerce aile onun sayesinde çocuklarının kimliğini belirleyebilmişti.

Catherine bir iyiliğin asla cezasız kalmayacağını düşündü. Bu eski inanış Eve'in olayına tamamen uyuyordu.

Ve kahretsin, yine gözleri buğulanıyordu. Bilgisayarını kapatıp çantasına tıktı. Telefonunu aldı ve tekrar Joe Quinn'e ulaşmayı denedi. Sesli mesaj. Eve için yapılan anma töreninin o gün olduğunu öğrenir öğrenmez Miami Havaalanı'ndan Joe'yu aramıştı. O zaman da sesli mesaj yanıt vermişti. Catherine mesaj bırakmıştı ama Joe geri dönmemişti. Belki de kendisiyle konuşmak istemediğini düşündü Catherine. Fakat neden? Joe, Eve'i tüm varlığıyla sevmişti ve o canavar Doane, Eve'i kaçırdığında Catherine'in durumu yardım edecek kadar bile önemsemediğini düşünmüştü.

Önemsedim, Joe. Tanrım, hem de nasıl önemsedim. Bilsem gelirdim.

Venable'ı öldürmek istiyordu.

Venable'ın kabul edilir bir açıklaması yoksa Catherine onu öldürebilirdi.

O lanet haberi okuduğundan beri tuttuğu gözyaşlarını da akıtmak istiyordu. Arkadaşı ölmüştü ve nedense bu kendi

hatasıymış gibi hissediyordu. Sanki bilse, olanları durdurabilecekmiş gibi. Tanrım, gözleri batıyordu.

Burada olmaz, şimdi olmaz.

Kendi düşünceleri ve Eve'le olan hatıralarıyla yalnız kalınca, şu anma töreninden sonra, ağlayabilirdi.

O deli herif ikisini de paramparça ettiği için cenaze töreni bile yapılamıyordu.

Tüm kalbiyle Doane'ın yaşamasını diliyordu. Böylece onu cehenneme bizzat gönderebilirdi.

Fakat Venable onu Eve'in en ihtiyaç duyduğu anda olaya dahil etmeyerek Catherine'i bu zevkten de mahrum bırakmıştı.

Lanet olsun.

Havaalanındaki banttın valizini alıp kapıya doğru gitti.

Tanrım, Ling olağanüstü, diye düşündü Bradford. Arabasını, Catherine Ling'in sabırsızlıkla beklediği kıvrıma çekiyordu. Kadın zarif ve seksiydi. Omuz hizasındaki saçları ve gözleri hafifçe parlıyordu. Bu da yaydığı egzotik çekimi artırıyordu. Bradford onun bir Amerikan askeri ile yarı Rus olan Koreli bir fahişenin kızı olduğunu biliyordu. Saygon'da doğmuştu ama Hong Kong'un sokaklarında büyümüşü. Onun hakkındaki hikâyeleri diğer ajanlardan duymuştu, ama daha önce hiç tanışmamıştı. Kadın sivri ve bağımsızdı. Muhtemelen görevde olduğunda kendi şovunu yönetiyordu. Bu, Venable'ın onda kesinlikle sevmediği bir özellikti ama kadın işini iyi yaptığı için ona katlanıyordu. Venable onu on dört

yaşındayken Hong Kong'tan aldığından beri CIA'le çalışıyordu. Şimdi kaç yaşındaydı? Yirmilerinin sonunda mı?

“Her şey tamam mı?” Eğilip Catherine için ön kapıyı açtı. “Sizi Quinn'in göl evine götüreceğim. Venable aradı ve törenin az önce bittiğini söyledi.”

“Kahretsin, kaçırdım mı? Ona ulaşabilmene şaşırdım,” dedi iğneleyici bir tonda. “Ne hoş. Kendisi benim telefonlarımın cevap vermiyor.”

Tüh. “Eminim teknik bir sorundur. Sizin için çok endişelendi.” Bilgisayarını hızla Catherine'e uzattı. “Doane ve hayalet kasabada olan felaketle ilgili dosyaları indirdim. Venable dosyalara bakmak isteyeceğinden emindi.”

“O orospu çocuğu, Eve'i havaya uçurmadan önce bakmak istedim.” Bilgisayara boş boş baktı. “Sen okumuşsun. Bana bilgi ver.”

“Eve Duncan Kuzey Atlanta'daki göl evinden birkaç gün önce kaçırıldı. Kendisi dünyanın önde gelen adli heykeltıraşlarından olduğu için kaçırılan adamın onun işleriyle alakalı bir deli ya da seri katil olabileceği düşünüldü.”

“Ama Venable bu işe dahil olduğuna göre, Eve bu yüzden öldürülmedi demektir,” dedi Catherine ciddi bir ifadeyle. “Eve, Venable'ın kendisini bir CIA işine bulaştırmasına nasıl izin verdi, şaşıyorum.”

“Vermedi. James Doane, Goldfork'ta güvenli bir evdeydi. Kendisini izleyen ajandan kaçtı. Venable onun kaçtığını anlayınca Eve Duncan'ın peşinde olabileceğini düşündü ama bundan emin olamadığı için...”

“Neden? Neden adam onun peşinden gitsin ki?”

“Raporda o yok. Venable’a sormanız gerekiyor.”

“Soracağımından emin olabilirsiniz. Venable işleri berbat etti ve Eve’i korumadı. Doğrusu bu, değil mi?”

“Eminim bir açıklaması vardır. Dedğim gibi, Eve Duncan’ın hedef olacağından emin olamadı.”

Catherine derin bir nefes aldı. “Başka bir yoldan deneyselim. Jim Doane neden güvenli evdeydi? Yabancı bir ajan mıydı? Tanık mı?”

Bradford başını iki yana salladı. “Beş yıl önce öldürülen Kevin Relling’in babasıydı. Oğlu ordudaki Özel Kuvvetler’deydi ve suçlu olduğu ortaya çıktı. Adam Pakistan’da El-Kaide’yle çalışıyor ve Bin Ladin’in bulunmasını engelliyordu. Ayrıca gittiği şehirlerdeki küçük kızlara tecavüz etmekle ve onları öldürmekle suçlanıyordu. El-Kaide grubunun kökünü kazımak istediği için, General Tarther’ın beş yaşındaki kızını Marsilya’da öldürmüştü.”

“Epey suçluymuş. Pislik.”

“General delirmiş ve sonunda Doane’m oğlunun peşinden gidip onu öldürmesi için Lee Zander adında bir kiralık katil tutmuş. Zander adamı öldürerek cesedini yakması için bir cenazeci tutmuş. Doane gittiğinde alevlerin arasından sadece oğlunun kafatasını alabilmiş.”

“Tamam, bu onun Eve’i kaçırmasının nedeni olabilir. Doane ondan oğlunun kafatasını yenilemesini isteyebilir. Doğru mu?”

“Anladığım kadarıyla, Eve esir tutulurken bu işi yapmış.”

“O zaman deli herif onu neden öldürdü? Eve akıllıdır. Adamın istediği buysa bir yenileme yapmayı reddedip hayatını riske atmazdı.”

“Bunu da Venable’a sormanız gerek,” dedi tekrar. “Benim tek bildiğim Doane’ın onu Colorado’daki Rio Grande Ormanı’nda bulunan hayalet kasabaya götürdüğü. Onun peşinden terk edilmiş bir bara gittik. Bizim birliklerimiz, Quinn ve Jane MacGuire yaklaşıncı, adam barı ve kasabanın yarısını havaya uçuran bir düzeneği çalıştırdı.” Catherine’e baktı. “Biraz tuhaf... İyi misiniz?”

“Hayır, iyi değilim. Böyle olmamalıydı. Biri bunu durdurmalıydı. Venable bunu durdurmalıydı.” Sesi bir fısıltıya döndü. “Ben durdurmalıydım.”

“Venable sizin çok önemli bir görevde olduğunuzu ve sizin...”

“Venable’ın canı cehenneme.” Bakışlarını araba camından gördüğü manzaraya çevirdi. “Başka? Eve’in o lanet barda olduğundan emin miydiler?”

“Evet. Doane’ın Eve’i oraya soktuğunu herkes gördü. Birkaç dakika sonra da kızılötesi aletler içeride iki kişi tespit etti. Bar havaya uçtuğunda hâlâ içerideydiler.”

“DNA?”

“Bunun üzerinde çalışıyoruz ama uzun sürebilir. Geriye çok fazla bir şey kalmamış. Dediğim gibi, patlama resmen kasabayı yerle bir etti. Eve içeride...”

“Detay istemiyorum. Şimdilik.”

Bradford, Catherine’in söylendiği kadar sert olmadığını

düşündü. Belki o da herkes gibi bir insandı. “Eve Duncan’ın gerçekten iyi biri olduğunu duydum. Büyük bir kayıp. Törende senatörlerden polis şeflerine kadar pek çok insan vardı.”

“Ne kadar büyük bir kayıp olduğunu bilemezler,” dedi Catherine. “Onlar Eve’in işini biliyorlar, insanlığını ya da dostluğunu bilmezler.” Bir süre sessiz kalıp kendini dosyaları okumaya zorladı, sonra başını kaldırarak sordu. “Ne kadar kaldı?”

“Beş dakika. Tören Eve ve Joe Quinn’in yaşadığı göl kenarında yapıldı. Quinn onun evde olmak isteyeceğini düşündü. Çok güzel bir yer.”

Catherine bir süre konuşmadı. “Biliyorum. Eve’le ilk orada tanışmıştım. Bilgisayardaki bir yaşlanma programıyla oğlumun fotoğrafları üzerinde çalışırken onunla beraber kalmıştım.”

Ling’le ilgili hikâyelerden biri de buydu. Oğlu, Rus bir suçlu tarafından dokuz yıl esir tutulmuştu ve Catherine onu bulmaya çalışmaktan hiç vazgeçmemişti. Eve Duncan ona yardım ettikten sonra oğlunun yerini bulabilmişti. “Eminim ona çok minnettarsındır.”

“Öyle mi?” Bradford’a baktı. “Tahmin bile edemezsin.”

Bradford bakışlarını ondan zor aldı. Catherine Ling saldırdı halindeki bir panter kadar ölümcül olabilirdi ama bir anda başı dertte olan leydilerin, parlak zırlı şövalyelerin ve ortalarda bir yerde kendisinin olduğu hayaller görmeye başlamıştı. Delilikti bu. Bu sadece kadının yaydığı büyüyle ilgili

hikâyelerin ne kadar doğru olduğunu gösteriyordu. “Üzgün olduğunuzu biliyorum. Yardımcı olabilirsem, söylemeniz yeter.” Neredeyse dilini ısıracaktı. Belli ki kadının Venable’la sorunu vardı ve bu durumda Venable, onun Ling’in safına girmesinden hiç hoşlanmayacaktı. “Tabii eminim ki Venable her şeyi aydınlatacaktır.”

Quinn’in park yeri olarak belirlediği yere arabasını çekti. “Geldik. Sizi daha yakına götürürdüm ama insanlar her yeri kaplamış.” Hızlıca inip koşarak kadının kapısını açtı. “Herkes göl evinin etrafında. Benim de sizinle gelmemi ister misiniz?”

“Hayır.” Catherine eve doğru ilerliyordu. “Uzakta durmanı öneririm. Okların sana saplanmasını istemezsin.”

Bradford onu gözden kaybedene kadar izledi, sonra da isteksizce döndü. Catherine Ling yanılıyor olabilirdi. Kendisini sanki bir havai fişek gösterisi izliyormuş gibi tuhaf hissediyordu. Oysa tepesinde sadece karanlık gökyüzü vardı.

Catherine’i iş üstünde görmek için birkaç ok yiyebilirdi.

Catherine eve giden köşeyi döndükten iki dakika sonra kalabalığın içinde Venable’ı bulmuştu.

Koyu renk bir takım giyinmişti ve şaşırtıcı derecede resmi görünüyordu. New York Polis Departmanı’nın üniformasını giyinmiş bir adamla konuşuyordu. Sonra başını kaldırıp kalabalığın içinden Catherine’e baktı.

İhtiyatlıydı.

Elindeki şarap bardağını kaldırıp başıyla selam verdi.

Catherine derin bir nefes çekip öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Venable'la şimdi karşı karşıya gelirse olay çıkarırdı ve Eve onuruna yapılan bu törende en son istediği şey olay çıkarmaktı. Venable'la sonra ilgilenecekti. Zarif bir şekilde o da başıyla selam verdi ve Joe Quinn'i aramak için döndü.

Catherine'in zar zor hatırlayabildiği uzun boylu, beyaz saçlı bir meclis üyesiyle konuşuyordu. Joe solgundu ve gülümsemiyordu ama yine de dayanabildiği belliydi. Catherine ona doğru yürümeye başladı.

Joe başını kaldırıp bakınca onu gördü. Sonra yanındaki adama bir şey söyleyip yanından ayrıldı ve hızla Catherine'e doğru yürümeye başladı. "Catherine."

"Joe, sana ulaşmaya çalıştım." Bir adım daha attı. "Bilmiyordum. İnan bana hiçbir şey bilmiyordum. Yoksa gelirdim..."

"Aradığımı gördüm ama konuşamadım." Catherine'i dirseğinden tutup evin köşesine sürükledi. "Tüm gün etrafımı kuşatmışlardı." Evin yanında işgal edilmemiş bir yer bulunca durdu. Bir süre bekleyip etrafına baktı ve yakınlarda kimse olmadığını emin oldu. "Şu anda da konuşamam ama bilmen gerekiyor."

"Ne diyorsun sen? Biliyorum. Bugün Miami'de öğrendim. Ne kadar üzgün olduğumu..."

"Dinle." Catherine'i omuzlarından tuttu. "Düşündüğün gibi değil." Sesini alçalttı. "Eve gir ve Kendra Michaels'la konuş. Ona geleceğini söyledim. Bu karmaşadan kaçamaya çağımı biliyordum."

“Joe, sen ne diyorsun?”

“Siyah sana hiç yakışmamış diyorum, sen yas tutma.”
Döndü. “Sonra görüşürüz. Kendra’yla konuş.”

Joe giderken, Catherine şok içinde arkasından baktı. Bir an için nefes alamadı. Düşündüğü şeyi söylüyor olamazdı.

Gözlerini kapadı. Tanrım. Gerçek olsun. Tüm bunlar korkunç bir hata olsun.

Eve yaşıyor olsun.

Catherine eve girip kapıyı arkasından kapadı. “Kendra Michaels?”

“Evet.” Kendra pencerenin yanında durmuş, gölün kenarındaki çimenlerde bir o gruba bir bu gruba giden yaşlı insanlara bakıyordu. “Benim. Siz?”

“Catherine Ling.” Odayı geçip kimliğini gösterdi. “Joe bana gelip sizi görmemi söyledi. Görünüşe göre burada neler olduğunu bana siz söyleyecekmişsiniz.”

Kendra başıyla onayladı. “Joe beni arayıp senin sorular sormaya geleceğini söyledi. Sadece kimliğinden emin olmam gerekiyordu. Anma töreninde çok fazla gazeteci var. Eve çok fazla tanınıyordu.” Hafifçe gülümsedi. “Çok özeldi ama herkes onun bir fenomen olduğunu biliyordu.”

“Aynen öyleydi.” Dudaklarını sıktı. “İkimiz de geçmiş zamanda konuşuyoruz ama Joe’nun söylediklerinden anladığım kadarıyla Eve hayatta.” Sesi titriyordu. “Bana onun yanıldığını söyleme. Buna dayanmam.”

“Üzgünüm. Joe yanılmıyor. Bir haftadır üzgün, acı içindeki arkadaşı oynamaya alıştım,” dedi Kendra. “Tüm izlerin Eve’in yaşadığını gösterdiğine inanıyorum.”

Catherine büyük bir rahatlama dalgası hissetti. “Tanrı’ya şükür.”

“Tam olarak emin olamıyorum ama tüm deneyimlerime ve yargılarıma dayanarak söylüyorum ki bence o Colorado’daki hayalet kasabada olan patlamadan sağ kurtuldu.”

“Peki, neden senin yargılarına güveneyim?”

“Belki de güvenmemelisin.” Kendra başını yana eğdi. “Senin güvenle pek işin olduğunu sanmıyorum.”

Catherine gözlerini kısarak ona baktı. “Neden? Eve ya da Joe benim hakkımda bir şey mi söyledi?”

“Hayır. Sadece bir gözlem. Eve benden bahsetti mi?”

“Evet, Eve birkaç ay önce senden bahsetti. Kör doğmuşsun, ama birkaç yıl önce bir ameliyatla tekrar görmeye başlamışsın, doğru mu?”

Kendra başıyla onayladı.

“Ama körken, diğer hislerini o kadar geliştirmişsin ki tam bir detektif olmuşsun.”

Kendra omuz silkti. “Gönülsüz dedektif diyelim. Benim uzmanlığım müzik terapisi. Birkaç davaya yardım ettim.”

“Eve konusunda gönülsüz değildin.”

“Hayır, biz arkadaş olmuştuk. İnsan arkadaşına yardım eder. Onun kaçırıldığını duyunca, her şeyimi bırakıp hemen geldim.” Kendra onu inceledi. “Joe senin Eve’le yakın olduğunu söyledi, ama Eve bana bir şey söylememiştii.”

“Neden söylesin ki? Bizim ilişkimiz... mahremdi.”

“Mahrem mi? Biraz garip bir tanım...” Kendra durdu.

“Sen bir CIA ajanısın, değil mi?”

Catherine gözlerini kocaman açtı. “O nereden çıktı?”

“Bunu tasdik etmeni beklemiyorum. Seni pencereden izledim ve CIA’dan Venable’la seni gördüm. Sen geldiğinde, birbirinize baktınız. O gerildi, sen sinirliydin. Ah, evet, birbirinizi tanıyorsunuz. Onun için mi çalışıyorsunuz?”

Catherine bakışlarını kaçırdı.

“Buna da cevap vermeni beklemiyorum.” Hafifçe gülümsedi. “Ah... ayrıca çok sık siyah ceketinin altına silah kılfı giyiniyorsun. Ancak bugün giyinmemişsin.”

Catherine başıyla onayladı. “Saygıdan.” Sol kolunun altına baktı. “Çok belli oluyor mu?”

“Orası biraz şişik. Kimse fark etmez.”

“Senin dışında mı?”

“Benim dışımda.”

“Ya da belki Kuzey Koreli bir suikastçı dışında. Daha gizli bir kılıfa yatırım yapma zamanı gelmiş olabilir.”

“Eminim başka silahların da vardır.” Kendra başını yana eğdi. “Şive konusunda iyiyimdir ama seninkinde zorlanıyorum. Sessiz harfleri kesiyorsun ve seslileri hafifçe şişiriyorsun. Langley’dekiler sana böyle mi öğretti?”

“Olabilir.”

“Çok etkileyici. Nereli olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“İyi. Yıllar içinde birkaç düşman edindim ve istediğim son şey onların benim hakkımda bir şeyler öğrenmeleri.”

“O zaman iyi iş çıkarmışsın.”

Catherine ona uzunca baktı. “Çok iyi iş çıkarıyorsun. Meydan okuduğum yargılama gücünün ne kadar iyi olduğunu göstermek için kartlarını açıyorsun.”

Kendra gülümsedi. “Bunun uzun vadede zaman kazandıracağını düşündüm. Senin güvenine ihtiyacım yok ama net bir zihne ihtiyacım var.”

Catherine bir adım daha yaklaştı. “Bana Colorado’da neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Ne kadarını biliyorsun?”

“Sadece gazetelerden ve CIA raporlarından okuduklarımı. Bir de Joe’nun Eve’in yaşadığına dair verdiği gizli mesaj var. Bugün gittikçe gerçeküstü bir hal alıyor.”

“Aynen öyle.”

Catherine öfkeyle, “O zaman anlat bana,” dedi. “Çok dostum yoktur ve olanları kaybetme fikrini hiç sevmem. O kadar sevmem ki öfke krizinin eşiğindeyim. Bir şeyler bilmem gerek.”

“Sana bildiğim her şeyi söyleyeceğim. Hayalet kasabadaki bar havaya uçtuğunda, kızılötesi tarayıcılar içeride iki insan tespit etti.”

“Bu raporlar her zaman nettir. Patlama çok güçlüydü. Kasaba yerle bir olmuş. O patlamadan birinin kurtulması imkânsız.”

“Kurtulmadılar. Biz sadece iskelet kalıntıları ve yanmış etler bulduk.”

“Ben bir şey mi kaçırıyorum?”

“Bu iki kişi muhtemelen çoktan ölmüştü. Eve ve Doane değillerdi.”

Catherine sessiz kaldı. Doğru olsun diye dua ediyordu. “Emin misin?”

“Hâlâ DNA bekliyoruz ama ben eminim. Bu cesetlerin ısı yansıtan uyku tulumlarına koyulduklarını ve böylece vücut ısılarını muhafaza ederek kızılötesi tarayıcılara yakalandıklarını düşünüyorum. Yangın söndürüldükten sonra ben de adli inceleme ekibiyle içeri girdim ve etrafta yansıtıcı maddelerden buldum.”

“Ama bir sürü tank Eve’in ve Doane’in patlamadan birkaç dakika önce o bara girdiklerini görmüş. Kimseye görünmeden kaçmış olabilirler mi?”

“Belli ki Doane bölgeyi çok iyi biliyordu. Kâse şeklinde küçük bir vadinin dibindeki hayalet kasabadaydılar. Bölge halkı oraya şarap kâsesi diyor. Tüm gün yağmur yağmıştı ve sokaklar çamurluydu. Tuhaf ama sel olmadı.”

“Neden tuhaf?”

“Vadinin her yanından sular geldiğinde, suyun gideceği bir yer yoktu. Sel olması gerekiyordu. Tabii... su bir yere akmıyorsa.”

Catherine düşündü. “Mağara gibi bir yer mi?”

“Çok güzel. Binaların arkasında yarıklar vardı. Su onların arasından bir yeraltı mağarasına akıyordu. Oradan da dağdan gelen daha büyük bir akıntıya bağlanıyordu. Biz mağarayı ve yeraltı akıntısını bilmiyorduk ama o büyük olan akıntıyı kullanarak yangını söndürdük.”

Catherine içinde yükselen heyecanı hissedebiliyordu. “Sence Doane, Eve’i arkadan çıkarıp o mağaraya mı götürdü?”

“Altı metrelik bir yer ama su yeterince derin olduğu için sorun olmamıştır. Doane hayalet kasabaya ilk geldiğinde, yarık o kadar dardı ki mağarayı saklamak için bu yarığın üzerini otlarla örtmek kolay olmuştu. Patlama da yarıkları tamamen yıkıntılarla kapadı. Daha sonra bu yarıkları arayana kadar da görmedik. Doane izlerini gizleme konusunda iyi iş çıkardı.”

“İçeride kimin cesetleri olduğunu biliyor musunuz?”

“Henüz değil. Geriye çok fazla bir şey kalmamış. Tamamen buharlaşmadıkları için şanslıyız. Sokakların çamurlu olması da bana epey ilginç izler sağladı. Bir arazi aracı geçmiş ve Doane’ın ortağı Terence Blick arabadan inmiş. Sonra Blick arkaya gidip ağır bir şeyler indirmiş ve onlarla salona gitmiş.”

“Tüm bunları ayak izinden mi çıkardın?”

“Birkaç gün önce Blick’e rastlamıştım. Onun vurduğu polise yardım edebilir miyim diye durduğumda, ayak izlerini gördüm. Değişik botlar giyiniyordu ama izleri yanlış okumama imkân yok. Bacaklarını öyle bir atıyor ki sağ ve sol izler hemen birbirlerinin önünde oluyor. Neredeyse tek sıra. Son derece eşsiz. Kamyonetin arkasından yürürken izler birkaç santimetre daha derine girmiş.”

“Sence bara bir ceset soktu ama içeride iki ceset vardı.”

“İkinci cesedin Blick’in kendisi olduğuna inanıyorum.”

Catherine yavaşça başını salladı. “Doane kendi ortağını mı öldürdü?”

“Blick’in ayak izleri içeri giriyor fakat dışarı çıkmıyor.

Oysa arazi aracı kasabanın dışına gidiyor. Eminim Doane, Blick'e bir kadın cesedi getirme görevi vermişti ama bir cesede daha ihtiyacı vardı. Bir erkek cesedine. O yüzden de Blick'i öldürdü. Doane, Eve'le birlikte dışarı çıkarak hepimize orada olduklarını gösterdi. Sonra da içeri girdi. Arkadan çıkıp atladı. Venable'ın kızılötesi tarayıcıları olan ekip gelmeden önce de Eve'i alarak mağaraya gitti. Orada bir salı vardı ve üç mil boyunca akıntıyla ilerleyerek Blick'in arabasının olduğu yere geldi. Göl kenarında ayak izleri gördüm. Lastiklerin markasından belli oluyor ki Blick'in hayalet kasabaya getirdiği aracın aynısı bu. Doane, Eve'i kasaba hâlâ yanıyorken götürdü." Acı bir şekilde gülümsedi. "Sıkı bir dikkat dağıtıcı."

"Tüm bunları bir araya getirmen ne kadar sürdü?"

"Çok uzun. Saatler aldı. Biz onların hâlâ hayatta olduğunu anlayanaya kadar Doane, Eve'i istediği yere götürmüş olabilir. Margaret olmasaydı benim için daha uzun..." Durdu ve Eve'in tezgâhına yaslandı. "Tüm bunları daha erken görebilirdim ama o gece hiçbir şeyi net göremiyordum. Tek düşünebildiğim patlamadan birkaç dakika önce Eve'i o bara girerken gördüğüm andı. Hepimiz şoktaydık."

"Anlayabiliyorum."

"Ben anlayamıyorum. Düşünüyor, bir şeyler yapıyor olmam gerekirdi. Hislerimle uğraşmam değil."

"Bunları bile görmek çok şaşırtıcı. Evc senden etkilenmekte haklıymış."

"Çok da işe yaramadı. O hâlâ... onunla beraber bir yerlerde."

Catherine dışarıdaki cenazeye katılanlara baktı. “Bu maskaralık neden? Neden onlara hâlâ hayatta olduklarını söylemiyorsunuz?”

“Venable muhtemelen bir ordu dolusu ajanla Doane ve Eve’in peşinde. Doane onu aradığımızı bilmezse, daha çok şansımız olur diye düşündük. Belli ki o DNA raporlarından sonuç almanın haftalar sürmesine güveniyor. Böylece planları için zamanı olacak.” Dudaklarını büzdü. “Venable’a göre Doane, o iğrenç küçük planlarını uygulama yeteneğiyle çok övünüyor. Bu plan çok karmaşıktı ve belli ki daha ileri gitmek için onların ölmüş olduklarını düşünmemizi istedi.”

“Ne yapacak ki?”

“Bir hedefi var. İğrenç oğlu Kevin’ı öldüren Lee Zander. Kolay bir hedef değil. Zander muhtemelen dünyanın en önde gelen suikastçılarından biri.”

“Eve’in bu hedefle ne alakası var? Ben, adam onu oğlunun yenilemesini yapsın diye kaçırdı sanıyordum.”

“Biz de öyle düşünüyorduk ama belli ki Doane’ın başka bir amacı daha var. Doane, Zander’ın Eve’in babası olduğunu düşünüyor. Zander oğlunu öldürdüğü için kızını Zander’ın önünde öldürerek onun acı çekmesini görmek istiyor.”

Catherine donup kaldı. “Babası mı? Öyle mi?”

“Bilmiyorum. Venable öyle olduğunu düşünüyor gibi.” Başını iki yana salladı. “Ama Doane bunun doğru olduğunu düşündükten sonra ne fark eder ki?”

Catherine öfkeyle konuşmaya başladı. “Çok fazla bilinmeyen var. Burada neler oluyor?”

“Bilmiyorum. Venable’a sor. Ancak sana anlatacağından emin değilim.”

“Ne demek bu?”

“Hayalet kasabasında yaptığı gösteriyi beğenmedim.” Durdu. “O bara Doane’ın peşinden bir saldırı timi getirmesinin aptalca olduğunu düşündüm ama şimdi aptalca mı yoksa biraz fazla mı zekice bilemiyorum.”

“Sen ne diyorsun? Sence Venable delirdi mi?”

“Bence bir planı var ve Eve öncelikli değil.” Catherine’in gözlerine baktı. “Neden sana Eve’e olanları anlatmadı? Sen onun dostuydun ve anlıyorum ki oldukça etkili birisin. Neden bu kaosa seni getirmediydi?”

“Ben de ona bunu sordum.”

“Verdiği cevap seni tatmin etti mi?”

“Hayır. Lafı geveliyor.”

“Güzel. O zaman sen de ona benden fazla güvenmeyeceksin.”

Catherine hafifçe gülümsedi. “Sana güvenmeye başladığımı hissediyorum, Kendra.” Gülümsemesi kayboldu. “Bu iş benim aklımda netleşti ama sizin küçük senaryonuzu mahvetmek istemem. Eve’in yaşadığını kimler biliyor?”

“Joe, Zander, Jane MacGuire, Margaret Douglas ve başından beri Eve’i arayan insanlar.”

“Eve’in annesi Sandra bilmiyor mu?”

“Hayır, bu Joe Quinn’in kararıydı. Kadının bu bilgiyi veremeyeceğimiz kadar tutarsız olduğunu söyledi.” Yüzünü buruşturdu. “Aslında Joe diplomatik davranıyordu. Tutarsız

bencille değiştir. Bugün gelmedi bile; çok yıkılmış haldeymiş. Oysa bir televizyon,  gazete röportajı verebilecek kadar kendindeymiş.” Omuz silkti. “Aralarındaki ilişkiyi biliyorum ama belli ki epey karmaşık.”

Catherine zihnine Kendra’nın verdiği isimleri işliyordu. “Margaret Douglas...” diye tekrar etti. “Bana Margaret diye biriyle ilgili bir şey anlatacakken sustun. Neden?”

“Margaret... zor biri.”

“Onun hakkında konuşmak istemiyorsun.” Catherine gözlerini kısarak Kendra’ya baktı ve tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. “O olmasaydı tüm olanları bir araya getiremeyeceğini söylemiştin.”

“Hayır, hemen olmaz.” Dönüp pencereye baktı. “Bak, sana Margaret’i anlatmaya alışmayacağım. Onu deneyimlemen gerekiyor. Sana sadece onun iyi bir ocuk olduğunu ve sahtekâr olmadığını söylüyorum. Ona tamamen güveni-
yorum.”

“Ama ben, sen değilim. Kendim karar vereceğim,” dedi Catherine. O da Kendra gibi aşağıdaki kalabalığa baktı. “Hangisi Margaret?”

“Jane MacGuire’in yanında duran kız. Elinde olduğunca ona yakın durmaya alışıyor. Biraz korumacıdır.”

“Jane MacGuire’e karşı mı?” Jane’le tanışmıştı ve korumaya ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Güçlü, çok güçlü biriydi ve Kendra Margaret’ten kız diye değil ocuk diye bahsediyordu. Merakla Jane’e ve yanında duran Margaret’e baktı.

Altın rengiydi. Margaret güneşle yıkanmış gibiydi. Güneşten yanmış bir teni ve güneşi yansıtan saçları vardı. Sade siyah elbisesi içinde incecikti. Genç görünüyordu. On dokuz ya da en fazla yirmiydi. Duruma uygun bir şekilde ağırbaşlı duruyordu ama havasında bir canlılık, bastırıldığı bir coşku olduğu belliydi. “Neden korumacı?”

“Jane onun hayatını kurtardı. Tüm bu olayların başında, Doane’in suç ortağı Blick’in sıkıldığı kurşuna siper olmuş. Margaret borcunu ödeme konusuna inanıyor.”

“İlginç. Sanırım Margaret Douglas’la konuşmam gerek.” Kapiya doğru döndü. “Gelip beni tanıştırmak ister misin?”

“Hayır, benim düşünmem gerek. Kendi başınasın.”

“Düşünmek mi?”

Kendra vakur bir edayla, “İşler değişiyor,” dedi. “Vermem gereken kararlar var.”

“Hepimizin öyle,” dedi Catherine. Kapıyı açtı. “Teşekkürler, Kendra. Tanrı’ya şükür ki onu kurtarmak için hâlâ bir şansımız olduğunu fark ettin.”

“Daha çabuk fark etmeliydim. Her şey yeniden başlıyor.”

“Belki öyle değildir. Ufukta bir tuzak var gibi.”

“Şu anda kadar tuzakları atlatmayı başardı.” Durdu. “İyi şanslar, Catherine.”

Catherine evden çıkıp verandanın merdivenlerine doğru giderken bu sözlerin garip bir şekilde kulağa son sözler gibi geldiğini düşündü. Hayal gücü müydü? Belki de. O anda her şey gözüne oldukça karanlık görünüyordu.

Çıkar aklından.

Araştırma yapıp hangi yöne gideceğini bulmalıydı. Kendra Michaels'm, Venable'ın peşinde oldukları ve hayalet kasabada olanlara verdiği tepki konusundaki şüpheleri hoşuna gitmemişti. Kendra onu keskin zekâsıyla etkilemişti. Catherine on dört yaşından beri Venable'la çalışıyordu ve onu iyi tanıyordu. Hep bir gizemi vardı ama profesyoneldi. Önceliği hep işiydi. Catherine biliyordu ki Venable çökmüş görünüyorsa Eve önem sırasında daha geride demektir.

Bu yüzden Venable'm yanından dikkatlice ve temkinli bir şekilde geçti.

Ona hiç güvenmiyordu.

Kalabalığın arasından Jane ve Margaret'e doğru gitti.

Fakat daha birkaç adım gitmişken Margaret, Jane'e bir şey söyleyip hızla Catherine'e doğru yürümeye başladı.

Catherine durup onun hareketlerini izledi. Margaret izlemeye değerdi. Güven, zarafet ve canlılık yayıyordu. Yanlarından geçtiği insanlara gülümsüyordu. Catherine, Margaret güzel mi yoksa içindeki parıltının gücüyle etrafındaki her şeyi kontrolü altına mı alıyor karar veremiyordu.

Catherine'in yanına gelince, "Sen Catherine Ling'sin," diyerek elini uzatıp tokalaştı. "Ben Margaret. Benimle konuşmak isteyeceksin."

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Kendra'yla konuşmak için eve gittiğini gördüm ve Jane'e kim olduğunu sordum." Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Gelmene sevindim, Catherine. Jane senin çok güçlü, çok akıllı olduğunu ve Eve'e oğlunu kurtardığı için bir bor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

cun olduğunu söyledi. Borç çok büyük bir motivasyondur.” Etrafına bakındı. “Benimle ormanda biraz yürümek ister misin? Etrafta çok insan var.”

Catherine onunla yürümeye başladı. “Kendra’yla konuştuktan sonra seni arayacağımı nereden biliyordun?” diye tekrar sordu. “Onun bilmediği ne biliyorsun?”

“Hiçbir şey. Ancak o benim hakkımda konuşmayı sevmez.” Kıkırdadı. “Bu bir parça sadakatten çünkü beni sever. Bir parça da huzursuzluktan çünkü beni açıklamak biraz zor.”

“O da bana öyle söyledi.” Ormana girmişlerdi. Catherine durup Margaret’e döndü. “Huzursuzluk benim için önemli değildir ama yalanları sevmem. Senin sahtekâr olmadığımı söyledi. Ne demek bu?”

“Öyle mi dedi? Hoşmuş. Onun mantığına ters geldiğimde beni savunması daha zor. Bu Kendra için büyük günah.” Uzanıp yüksek topuklu ayakkabılarından birini çıkardı. “Bir an olsun şunlardan kurtulmam gerek. Sandaletlerimden ve spor ayakkabılarımdan başka bir şeye alışkın değilim.” Çıplak ayağını esnetti. “Böyle daha iyi. Vakur görünmem gerektiğini biliyordum ve ona göre giyindim ama yüksek topuklara dayanamıyorum. Bunları alışveriş merkezinden aldım ama...” Durdu. “Sabırsız görünüyorsun. Pardon. Hepimiz gibi sen de Eve için endişeleniyorsun. Bir şey de bilmiyorsun. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Catherine kısa ve öz bir biçimde, “Beni biraz aydınlatarak,” dedi. “Haklısın. Eve için endişeleniyorum ve onu kurtarma şansımız varsa, o pisliğin Eve’i öldürmesine asla izin

vermeyeceğim. Her şeyi bilmem gerekiyor. Kendra, Eve'in öldürülmemiş olabileceğini senin sayende fark ettiğini söyledi. Bunun mümkün olduğunu nereden bildin?"

"Ah, bu mümkünden de fazlası," dedi Margaret. "Gerçek. Patlamanın olduğu gece bunu Jane ve Kendra'ya söyledim ama temkinli davrandılar. Bana inanmak isteseler de kanıt bulana kadar umutlanamadılar." Işık saçıyordu. "Böylece Kendra'nın kanıt toplamak için mantığını kullanmasını ve çıkarımlar yapmasını sağladım. Çok iyi iş çıkarmamış mı?"

"Muazzam. Şimdi bana Eve'in yaşadığının gerçek olduğunu nereden bildiğini söyle."

Margaret iç çekti. "Tamam, işte başlıyor." Yüzünü ekşitti. "O dağlarda bir kurt sürüsü var ve benim için kurtlarla uğraşması genelde kolaydır. Köpek gibi değiller ama oldukça yakınlardır."

"Ne?"

"Sürü her zaman yemek için avdadır. Yabani hayatta oldukları için bu doğaldır. Kurtlar dağlarda Eve ve Doane'ı fark edince bir sonraki öğünlerini düşünmeye başlamışlar."

"Bu konu nereye varacak?" Catherine kaşlarını çatıyordu. "Doğa dersi istemiyorum, Margaret."

"Ama benden bir cevap bekliyorsun. Ben de sana cevap veriyorum. Doane bazı nedenlerden ötürü kurtların ilgisini çekmiş." Margaret başını yana eğdi. "Tuhaf ama bir kurdun ne yapacağını asla bilemezsin. Neyse, iz sürmeye başlamışlar, Doane'ı izlemişler... ve Eve'i. Yemek için mi diye sordum ama sebebi bu değilmiş; başka bir şeymiş. Doane'ın

gitmesi gerekiyormuş. Gitmesi önemliymiş.”

“Gitmek mi?”

“Ölmek. Doane’ın ölmesi gerekiyormuş. Kurtlar için onun ölmesi önemliymiş.”

Catherine hiçbir şey anlayamıyordu. “Peri masalları anlatmayı bırak. Cevap istiyorum, Margaret.”

“Veriyorum.” Sonra normal şeylerden konuşuyormuş gibi devam etti. “Kurtlar, Doane’ı sevmemiş ama başka bir şey daha varmış. Onun ölmesi gerektiğini hissediyorlarmış. Doğanın düzeniyle ilgiliymiş. Tam olarak anlayamadım. Ölüm, sessizlik ve kızıl saçlı bir çocukla alakalıymış.”

“Margaret.”

“Nereden bildiğimi öğrenmek istiyorsun.”

“Neden bana saçma sapan şeyler anlattığını bilmek istiyorum.”

“Biliyorum çünkü yangının olduğu gece hayalet kasabada dolaşan kurtlardan birini takip ettim. Onun ulumasını duydum ve düşündüm ki belki de...” Gülümsedi. “Ve altın ararken dedikleri gibi, turnayı gözünden vurdum. Tam gözünden, Catherine. Karak tam bir hazineydi.”

“Karak?”

“Kurt. Adını en yakın bu şekilde çevirebiliyorum.”

“Kurtların isimleri mi var?”

“Evet, tabii hayvanların hepsi kendini o şekilde tanımlayamaz ama kurtlar daha üst seviyedeler.” Derin bir nefes aldı. “Bu işi hızlı halletsem iyi olur. Sabırsızlanıyorsun, sinirleniyorsun ve akıl hastanesini aramaya hazırsın. Bak,

benim hayvanlarla iletişim kurmak gibi bir özelliğim var. Çocukluğumdan beri var. Doktor Dolittle gibi bir şey değil. Sadece görüntüler geliyor ve bazen de hatıralarını görüyorum. Bazı durumlarda işe yarıyor. Tüm bu işlere karışmadan önce Karayip'teki Yaz Adası'nda bir köpek inceleme merkezinde çalışıyordum. Onlar benim değerli olduğumu düşünüyorlardı." Yüzünü ekşitti. "Tuhaf ama değerli. En sonunda bana alışmışlardı. Tüm o veterinerlerin bana gerçekten inanıyor olması bir şey fark ettirdi mi?"

"Hayır, ben kendi düşünceme bakarım."

"O zaman bak şimdi."

Catherine doğrudan onun gözlerine baktı. Margaret hiç tereddüt etmedi. Cesaret ve parıldayan bir açıklıkla ona bakiyordu.

Gerçek. Catherine, Margaret Douglas'ın nasıl biri olduğunu bilmiyordu ama dürüstlüğü görmüştü.

Catherine omuz silkti. "Kendra senin sahtekâr olmadığını söyledi. Önemli olan da bu. Hem ben daha ilginç şeyler de gördüm. Vudu büyücüleri, yılan büyücüleri... hayaletler. Ben Hong Kong'un sokaklarında büyüdüm ve dünyayı doluştım. Benim gördüğüm şeyleri görünce, gerçeğe sıkıca bağlanmak pek olası değil." Durup ekledi. "Kurdunu anlat, bakalım Eve'le ilgili bir şey bulmama yardım edecek mi?"

"Bunu beklemiyordum." Margaret'in yüzü neşeye aydınlandı. "Bu kadar kolay ikna olan birilerine çok sık rastlamıyorum. Joe da şüpheciydi ama bir şans verdi. Kendra çok zordu. Siyah beyaz olmayan her şeyi kabullenmek onun için

çok zor ve ben kesinlikle gri taraftayım.”

“Kurtlar da öyle. Şimdi senin hikâyeye geri dönelim mi?”

“Ah, evet. Karak. Onun peşinden gittikten sonra Doane’ın ölmesi gerektiğinden başka şeyler öğrenmem saatler sürdü. Fakat o bana güvenden sonra daha fazlasını görmeme izin verdi.” Durdu. “Akıntıydı. Doane ve Eve’i bir salla akıntıyı geçerken görmüştü. Kasabadan millerce uzağa gitmişlerdi. Eve hareket etmiyordu. Muhtemelen kendinde değildi. Doane salı bıraktıktan sonra bir araca binip gittiler.”

“Nereye?”

“Ormanın dışına. Güneye. Sonra onun kokusunu kaybetmişler ve dağlara geri gelmişler.”

“Kahretsin.”

Margaret kıkırdadı. “Daha fazlasını bekleyemezdin. Elllerinden gelenin en iyisini yaptılar. Neyse, Kendra’ya arabanın park ettiği yeri gösterdiğimde bana inandı. Lastik izleri gördü. Ondan sonra kendi araştırma yapmaya başladı. Tüm bilgileri toplayana kadar kimseye bir şey söylemedi. Ardından da ne yapacaklarına karar vermek için Joe ve Jane’e gitti.”

“Ve bu gösteriye karar verdiler.”

“Evet, Doane’ı gafil avlamak için bir şansları oldu.” Margaret başıyla onayladı. “İşe yarayabilir de yaramayabilir de. Ancak Doane hayatta olduğunu kimsenin bilmediğini düşünürse bize biraz avantaj verebilir. Bu noktada, en ufak bir avantaja ihtiyacımız var.” Vakur bir edayla ekledi. “Onu bulmamız gerek, Catherine. Eve’in öldüğünü düşündüğümüz saatlerde Jane neredeyse kendini kaybetti... Joe da. Eve in-

sanlar için çok önemli. Onun gitmesine izin veremezler. Anna törenine gelen bu kadar insan... Bugün duyduğum hikâyeler. Her hayat önemlidir ama Eve özel.”

“Evet, öyle,” dedi Catherine. Bir an kendi hayatından hatıraları gözünün önüne geldi. Eve hayatına girmiş, ona zamanını vermiş ve oğlunu geri getirebilmek için hayatını riske atmıştı. Hafifçe öksürdü. “Tabii ki onu geri alacağız. Bana yardımcı olabilecek başka bir şey biliyor musun?”

Margaret başını iki yana salladı. “O kurtların nedense Doane’ı gerçekten öldürmek istedikleri dışında bir şey bilmiyorum.”

“Tuhaf ama önemli bir bilgi değil.” Gülümsedi. “Şimdi sana ayakkabılarını giyip kalabalığa dönmeyi öneririm. Onu Eve için yas tutanların yanından ayırabilirsem Joe’yla tekrar konuşmak istiyorum.”

“Joe bu işten nefret ediyor. Özellikle de Doane’ın Eve’le ilgili töreni bilmesi için katlandığı gazetecilerden ve medya çevresinden. Eve gerçekten ölseydi bu törenden nefret ederdi, diyor.”

“Gerçekten ölseydi, hiçbiri umurunda olmazdı.”

Margaret yüzünü buruşturdu. “Ne demek istediğimi anladın.”

“Evet, anladım. O sadece gitmek ve hatıralarda yaşamak isterdi. Ben de öyle isterim.” Ağaçların bitimine gelmişlerdi. Catherine, Joe’nun etrafının hâlâ insanlarla çevrili olduğunu gördü. Joe serbest kalana kadar beklemesi gerekeceğini sabırsızlıkla fark etti.

Birden aklıma geldi. “Zander. Lee Zander burada mı? Onunla konuşmam gerek. Bu denklemin ortasında o var gibi.”

“Zander gelmedi. Yangın çıktıktan kısa süre sonra ortadan kayboldu.” Margaret başını iki yana salladı. “Onunla konuşmaya çok güvenme. Eve’in yaşayıp yaşamadığını umursuyor mu ondan emin değilim ama Doane’ın kendisi için hâlâ bir tehdit olması onu etkileyebilir.”

“Onun umursadıklarının canı cehenneme. Zander’la konuşacağım.”

“Her neyse.” Margaret, Jane’e doğru gidiyordu. “Seni uyardım. Herkes kendi bilir.”

Catherine kalabalığın kenarında durup Joe’yu bekledi.

Neden Joe’nun medya konusunda delirmek üzere olduğunu anlıyordu. Bir televizyon kameramanı etrafında dolanıp değişik açılardan fotoğrafını çekiyordu. Çok fazla mikrofon kalabalığı olmasa da ellerinde mikrofon olan iki gazeteci vardı.

İçgüdüsel olarak gölgelere sığınmaya çalıştı. Buna değer miydi? Joe Quinn bu kadar nefret ettiği medyanın ilgisine, bir şekilde Eve’e yardımı olabilir diye katlanıyordu.

Bir yerlerden bunu izliyor musun, Doane?

İkinci Bölüm

Starlite Moteli
Casper, Wyoming

“İzlemiyorsun, Eve,” dedi Doane. “Seni bir yıldız yaptım ama sen önemsemiyorsun.” Televizyonun sesini kıstı. “Ama zaten bu ahmaklar senin bir yıldız olduğunu düşünüyorlardı, değil mi? İnsanlar ölümünün ardından kurbanlara hep sevgiyle bakarlar.”

“Televizyonu kapat.” Eve tamir ettiği Kevin’in heykeline bakıyordu. Mağaradan çıkarken akıntıda zarar görmüştü. “Konsantre olamıyorum.”

“Tabii ki olabilirsin.” Sandalyesinde geriye yaslandı. “Çok yeteneklisin. Senin hakkında abuk sabuk konuşan şu insanlara bak. Sana methiyeler düzen dört polis şefi saydım.”

“Sen onları dinle. Benim için bir önemi yok. Sadece işten bahsediyorlar, kimsenin beni düşündüğü yok.” Doane’a bak-

madı. Eve'in dikkatini dağıtmaya çalışıyordu ve başarıyordu da. Ancak Eve onun bunu bilmesine izin veremezdi. Bu bir zafer olurdu ve Doane son zamanlarda çok fazla zafer kazanmıştı. "Canavar oğlunun yenilemesinin bitmesini istediğini sa-
nıyordum. Bu kez zararı ben vermedim. Bir kafatasını sudan hiç zarar görmeden yeraltı akıntısından geçiremezsin. Nere-
deyse tamir edilemeyecek kadar zarar vermişsin." Art niyetle gülümsedi. "Bu, Kevin'in hoşuna gitmezdi, değil mi?"

Doane'in gülümsemesi yok oldu. "O benim bunu zo-
runlu olduğum için yaptığımı biliyor. Tüm o insanlar bize
yaklaşırken seni oradan hızla uzaklaştıracak bir yol bulmak
zorunda kalmam senin suçundu." Tatmin olmuş bir şekilde
ekledi. "Ama ben bir yolunu bulmuştum; iyi bir plandı. Tıpkı
Kevin hayatta ve yanımdayken yaptığım planlar gibi. O hep
benimle gurur duyardı."

"Evet, küçük kızları oğlunun ağma götürdüğün için seni
takdir edip başını okşuyordu, değil mi?" Bu çocukların ço-
ğuna Doane'in oğlu Kevin tecavüz edip öldürmüştü. Sonuç
olarak Kevin mı daha kötüydü, yoksa Doane mı? "O senin
oğlundu. Onu durdurman gerekiyordu. O küçük kızları kur-
tarabilirdin. Bu sana gurur duyabileceğin bir şey verirdi."

"Anlamıyorsun. Sana Kevin'in özel olduğunu söyledim.
Biraz daha zamanı olsaydı her şeyi ve etrafındaki herkesi yö-
netebilirdi. Küçük kızlar önemli değildi." Omuz silkti.
"Büyük adamların kurbana ihtiyaçları vardır. Kevin çocuk-
ları seçti."

Eve'in midesi bulandı. Birlikte bu kadar vakit geçirdik-

ten sonra Doane'ın korkunç savunmalarına alışmış olmalıydı ama söyledikleri her seferinde yeniden acı veriyordu. "Ve bunun için cehennemde yanacak. Sen de öyle, Doane."

"O cehennemde değil," dedi yumuşak bir tonda. "Bunu ikimiz de biliyoruz, Eve. Hemen orada bekliyor. Ölüm onu tutamıyor." Gözleri parılıyordu. "Ama eminim senin Bonnie'ne bu kadar yakın olmak hoşuna gidiyordur. Onun küçük kızlara ihtiyacı olduğunu biliyorsun. Orada birlikteler. Biraz daha güç kazanınca Bonnie'yi elde edebilecek."

"Sen delirmişsin." Paniğini bastırmaya çalıştı. Sakin ol. Doane'ın oğluyla ilgili halüsinasyonları bulaşıcıydı. Kevin'm yenilemesi üzerinde çalışırken, Eve gerçekten de o kötü ruhun uzanıp babasıyla birleşmeye ve Zander'ın ondan aldığı hayatı geri almaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Sadece Doane'a değil kendisine de uzanıyordu... ve belki de Bonnie'ye de. "Ölümden sonra ne olduğunu hiç bilmiyorum ama benim Bonnie'm asla o canavarın yakınında olamaz. O, senin oğlunun karanlığına bir ışıktır."

"Kevin'm uzandığı sıcak ellerine bir ışıktır..."

"Kapat çeneni!" Kendine gel. Doane ona sık sık sataşıyordu ama Eve genellikle bu şekilde davranıp belli etmiyordu. Bu parçalayıp yok etmek istediği yenilemenin üzerinde çalışmak, baskıya neden oluyordu. Yangın gecesi, Doane onu getirdiğinden beri, küçük otelde kapalı kalmıştı. Doane ona bir iğne yapmıştı ve Eve bu küflü motele gelene kadar kendinden geçmişti. Odalarının küçüklüğü de Eve'in sınırlarına dokunuyordu. Odada sadece iki tane büyük

yatak ve bir banyo vardı. Doane yuvarlak yemek masasını Eve için bir çalışma alanına çevirmişti. Doane'ın o kadar yakında olması çok boğucuydu. Bir şahin gibi Eve'i izliyor ve odadan her çıktığında onu kelepçeliyordu. Her fırsatta Eve'i iğneleyip canını acıtmaya çalışıyordu. Eve genellikle bununla baş edebiliyordu ama Doane, Bonnie'den bahsedince elinde olmuyordu. Dönüp banyoya gitti. "Şu anda seni dinleyemem."

"İşi bırakıp kalkabilirsin demedim."

"Tuvalete gidip yüzümü yıkamam gerek. Saatlerdir ara vermedim. Gözlerim bulanıyor. Kevin üzerinde bir hata yapmamı istemezsin." Kapıyı arkasından çarptı ve kapıya yaslandı.

Gözlerinin battığı konusunda doğruyu söylüyordu. Bir an gözlerini kapadı. Doane'a zayıflığını göstermişti ve bunu bir daha yapmamalıydı. Doane, Bonnie'ye saldırmanın Eve'in kalbine saldırmak olduğunu biliyordu. Eve'in yedi yaşındaki kızı yıllar önce öldürölüp elinden alınmıştı.

Hayır, tam olarak alınmamıştı. Eve yakın zamana kadar Bonnie'nin cesedini bulamamıştı ama ölümünden bir yıl kadar sonra Bonnie'nin ruhunun hâlâ yanında olduğunu fark etmişti. İlk olarak rüyada onu gördüğünü sanmıştı ama zamanla bu muhteşem gerçeğe inanmaya başlamıştı. Bonnie'nin olduğu yerden yanma gelmesine izin veriliyordu. Eve ölölüp Bonnie'nin yanına gitmek isterken, bu olanlar onu hayatta tutmuştu.

Neredesin, Bonnie? Tanrım, sana ne kadar ihtiyacım var.

Ancak Bonnie ona gelemiyordu. Bu kâbus başladığından beri Eve'e ulaşmayı başarmıştı. Doane'ın Eve'i ilk kaçırdığında götürdüğü Colorado'daki evde olmuştu ama o sırada Eve derin bir koma halindeydi ve Bonnie bu nedenle ona ulaşabildiğini söylemişti. Kevin onu geride tutuyordu.

Kevin gibi bir şeytanın ölümle yaşam arasındaki sınırı geçmeye çalışıyor olmasına inanmak Eve için neden bu kadar zordu? Bonnie'nin bunu yaptığını biliyordu.

Çünkü şeytanın önü alınmalı ve yok edilmeliydi. İyilik ise sonsuza dek yaşamalıydı.

"Şikâyet etmiyorum, Bonnie," diye fısıldadı. "Elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum ama keşke bir kere gelebilseydin de iyi olduğunu görsem. Doane'ın zehrinin yalan olduğunu bilsem."

Doğrulup gözlerini açtı. Küçük banyonun içindeydi. Bonnie'nin küçük Bugs Bunny desenli tişörtü yoktu.

Tabii ki yok. O yüzden mızıldanmayı kes ve geri gidip Doane'la tekrar yüzleş.

Hayır, geri gidip Doane'la ve Kevin'la yüzleşmeden önce biraz daha dinlenecekti. Birkaç dakika daha durup lavaboya gitti, suyu açtı.

Diğer odadaki televizyonun sesi bir anda kesildi.

Eve kaskatı kaldı. Bir telefon görüşmesi daha mı? Bu bitli otel odasının duvarları kâğıt inceliğindeydi. Daha önce de iki kez banyoya girdiğinde Doane'ın telefon konuşmasını duymuştu. İlk konuşmayı zar zor duymuştu ama bir isim ya kalamıştı. Cartland. İkinci görüşme de aynı adamlaydı ama

Eve daha fazlasını duyabilmişti. Bir şehirden bahsediyorlardı, Seattle. Zincirin ikinci halkası, diyordu Doane.

Ne zinciri, diye soluksuz halde düşündü Eve. Doane'ın kendi deyimine göre inuhteşem olan planıyla bu Cartland'ın ne alakası vardı? Akalası her neyse Doane için önemli bir şey olmalıydı. Dışarı çıkmak konusunda çok dikkatli davranıyordu. Yoksa görüşmelerini odanın dışında yapardı.

Doane'ın çılgın planlarını ve telefon görüşmelerini neden umursuyordu ki? Tanrım, Doane'la uğraşmaktan yorulmuştu.

Lavabonun üzerindeki aynadan kendisine baktı. Hissettiği kadar yorgun görünüyordu. Ve... farklı.

Yüzü daha incedi, gözleri derinlere batmıştı, dudakları daha belirgindi. Daha sert görünüyordu. Dünyayı altüst etmeye hazırды. James Doane'la geçirdiği günlerde değişmişti. Doane'ın, içindeki yumuşaklığı söküp sadece keskin ve zayıf özünü bırakmış olmasına üzüldü ama asıl büyük korkusu bu sertliğin yüzeyden daha derine işlemiş olmasıydı. Eve'i Eve yapan insanlığını çaresizce korumak istiyordu. Doane'ın bunu çalmasına izin veremezdi.

Ve yorulduğu için savaşmayı bırakamazdı. Doane'ın yaptığı konuşmalar onun ihtiyaçlarını, zayıflığını gösteren işaretlerdi. İşler tam olarak onun planladığı şekilde gitmiyordu. Zayıf yanını bul. Bunu çıkaracak bir yol bul.

Sessizce kapıya gitti. Konuşmanın çoğunu kaçırmıştı ama sonunu duyabildi.

“Seninle tartışmayacağım, Cartland. Bana parayı ve işi

yapacak insan gücünü verdiğinde, yeri alacaksın. Zander öldüğünde ihtiyacın olanı alacaksın. Tabii ki seninle alay etmiyorum. Kevin'a güvenebileceğini biliyorsun." Telefonu kapadı.

Televizyonun sesi tekrar yükseldi.

Kevin'a güvenmek mi? Kevin ölü. Kevin bu Cartland'a ne verebilir ki?

Düşün. Dinle. İzle.

Suyu sonuna kadar açarak yüzünü yıkadı. El havlusuna yüzünü kurulayıp döndü ve kapıyı açtı.

Doane ona gülümsüyordu. "Çok daha tazelenmiş görünüyorsun. Fakat öyle kaçmamalıydın. Kevin'ın Bonnie hakkındaki planlarından bahsetmem seni rahatsız mı etti? Doğru olduklarını biliyorsun. Bonnie ölü olabilir ama güvende değil. Kimse Kevin'ın yanında güvende değil."

Eve gerildiğini hissederek tekrar kaçmak istedi. Tamam, onun dikkatini dağıt ve sözlü olarak Bonnie'ye saldırmasını engelle. "Sen beni kaçırmadın. Bana fazla geldin. Ayrıca kapat şu lanet televizyonu. Tüm bu insanların göl evinde benim için yas tutması benim canımı acıtır mı sence? Aslında haklısın. Beni rahatsız ediyor. Kevin üzerinde daha az çalışabiliyorum. Yarına kadar hazır olsun, demiştin."

"Dedim." Başını yana eğdi. "Ama bu tören çok eğlenceli. Tamamını kaçıramam. CNN duyurduğundan beri bu töreni bekliyorum. Yeterince izleyemedim. Kaydettim. Sonra da başka bir kablolu yayından izlemeye çalışacağım."

"Muhtemelen bir daha gösterilmeyecektir. Böyle yayınla-

dıklarına bile şaşırdım. Ben o kadar önemli değilim, Doane.”

“Çok alçakgönüllüsün. Annenin törende olmadığını fark ettin mi? Ancak o zaten seninle ilgili hiçbir şeyi önemsemezdi, değil mi?”

“Önemser. Kendince.”

“Zander’ı da kalabalığın arasında göremiyorum.”

“Neden orada olsun ki? Sen onun babam olduğunu söyledin ama ben kabul etmiyorum. O sadece beni hiç önemsemeyen bir kiralık katil.”

“Önemmiyor. Bir baba daima çocuğunu önemser. Tüm bunlar bu yüzden. Senin anma töreninde görünmesi onun için tehlikeli olurdu ama kendi mekânında kendince senin yasını tutuyordur.” Gülümsedi. “Yarın Kevin’la işin bittiğinde onun yanına gideceğiz.”

“Bu çok aptal...”

“Şşt.” Elini havaya kaldırdı. “Şimdi dikkatini ver. Joe Quinn’ın röportaj yapıyorlar. Yıkılmış görünüyor, değil mi?”

Joe. Sevgilisi. Arkadaşı. Koruyucusu. Joe’nun yüzünü inceledi. Yüzü gergindi, çenesini sıkıyordu ve kahverengi gözleri parlıyordu.

Yıkılmış mıydı?

Eve gerildi. Dikkatli ol. Joe’ya bakarken yüz ifadesini değiştirmemeye çalışıyordu. Eve bu yüzü tanıyordu. Her bir ifadesini, her hissini okuyabilirdi.

Joe, Eve’i kaybettiği için *yıkılmamıştı*. Sabırsızlanıyordu. Bu medya sirkini bitmesini istiyordu.

Neden? Bu töreni Eve’i onurlandırmak için ayarlama-dıysa?

O anda aklına geldi. Son günlerde fiziksel ve zihinsel olarak iyileşebilmeye uğraşırken o kadar hissizleşmişti ki Doane’ın kendisine anma töreniyle ilgili söylediklerini öylece kabullenmişti. Joe asla böyle büyük bir medya partisi düzenlemezdi çünkü Eve’in bundan nefret edeceğini bilirdi.

Demek ki bu parti başkası için verilmişti. Doane için mi?

Doane muazzam planıyla herkesi aptal yerine koyduğunu düşünüyordu. Bu konuda tamamen kendini beğenmiş ve iğrenç bir tavır sergiliyordu.

“Jane MacGuire de orada,” dedi Doane. “Çok güzel. Kameranın herkesten fazla ona odaklanmasına şaşmamak gerek. Zavallı Jane, seni kurtarmak için bir şey yapamadı diye çok kederli olmalı.”

“Kederli,” diye tekrar etti Eve. Dikkatle Jane’in yüzünü inceliyordu.

On yaşındayken Jane’i evlat edindiğinden beri, Jane ona bir kız evlattan çok bir arkadaş olmuştu. Ancak aralarındaki sevgi çok güçlüydü. Jane’in tam olarak nasıl tepki vereceğini iyi biliyordu.

Jane solgundu ve gülümsemiyordu.

Acı yoktu. Sadece gergindi. Joe’nun yüzünde gördüğü aynı sabırsızlık onda da vardı. Bu gösterinin bitmesini istiyorlardı.

Eve içini sevincin ve umudun sardığını hissetti.

Ah, Doane, onları yine küçümsedin.
Senin küçük kaçış planını anlamışlar.
Yaşadığımı biliyorlar.

Margaret, “Buradan çıkman gerek,” diyerek Jane’e fıslıladı. “Bu saçmalık sinirlerini bozdu. Neden Kendra’nın yanma, eve gitmiyorsun?”

Bu öneri Jane’in kulağına harika geldi. Huzur. Sessizlik. Rol yapmak yok. Başını isteksizce iki yana salladı. “Kendra aileden değil. Ben ailedenim. Bu sirkte bulunmam gerek. Bunu yapabilirim.”

“Yapabilirsin,” dedi Seth Caleb. Bir anda arkasında be-lirmişti. “Ama neden yapasın ki? Hastaneden çıkalı daha bir hafta oldu. Hep stres altındaydın. Görevini yaptın. Kameralar seni seviyor ve televizyoncular törenin çoğunda sana odak-landı. Şimdi bırak biraz da başkaları görünsün.” Jane’in dir-seğinden tutup hızla onu Margaret’ten uzaklaştırdı ve kala-balığın içinden sürükleyip verandanın merdivenlerine gö-türdü. “Mola vermen gerek.”

“Benim neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun. Bırak gi-deyim, Caleb.” Jane ondan kurtulmaya çalışırken, etrafların-daki kimse duymasın diye sesini alçaltmıştı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Kibar, ilgili ve sempatik oluyorum. Öyle değil miyim?” Kalabalığın arasından Mark Trevor’a baktı. Misafirlerden bi-rinin söylediğini başıyla onaylıyordu. “Trevor seninle ilgili

tüm iyi şeyleri yaptığı için birinin kötü olması gerektiğini düşündüm.” Hafifçe gülümseyerek mırıldandı. “Bunu benden iyi kim yapabilir?”

“Kimse.” Başını kaldırıp ona baktı. Güçlü ve büyüleyici yüzündeki koyu renk gözleri parıldıyordu. Jane hemen Caleb’in karakterinin temelini oluşturan hayvansı çekimi ve güçlü şehveti hissetti. Her zaman bunlara aldırmayıp görmezden gelmeye çalışırdı ama çok nadir başarılı olurdu. Şimdi bile, dirseğini tutan elden koluna kıvılcımlar yayılıyordu. “Geçen hafta boyunca ne kadar uysal olduğumu görünce şaşırdım.”

“Ah, gerektiğinde muhteşem bir oyuncu olurum. Bu durumda senin için gerekliydi ve ben senin her arzunu yerine getirmeye çalışırım.” Gülümsemesi kayboluyordu. “Fakat son zamanlarda pek fırsatım olmadı. Trevor ne zaman yanında olsa seni altından bir cazibe peleriniyle sarıyor. Benim altın pelerinim olmadığı için yarışmak zor. Sen bana karşı o kadar ihtiyatlısın ki.”

“Altın pelerin mi? Disney saçmalıkları gibi geliyor kulağa.” Son söylediklerini inkârı kalkışmayacaktı. İkisi de, Caleb’e karşı çok ihtiyatlı olduğunu biliyorlardı. Jane onun yanında olduğunda sadece erotik tepkiler vermiyordu; Caleb onun tanıdığı herkesten farklıydı. Jane üzülerek Caleb’in insanların çoğunun tanıdığı herkesten farklı olduğunu düşündü. Caleb etrafındakilerin kan akışını kontrol edebilmek gibi garip bir yeteneğe sahipti ve bu onu hem tuhaf hem de biraz korkutucu hale getiriyordu. Eve, Jane’e yıllar önce Caleb’in

bu özelliğiyle bir katili öldürdüğünü gördüğünü söylemişti. Ve Jane, Caleb'in kan kontrolünün büyüleyici çekimini biz-zat deneyimlemişti.

Evet, "ihtiyat" tam olarak Caleb'e karşı hissettiği şeyi anlatan kelimeydi. Diğer karmaşık hislerin yanında. Caleb hep yanındaydı. Eve'in kaçırılması kâbusuna ilk çekildiğinde, Londra'dan buraya Jane'le uçmuştu. Jane, Doane'ın ortağı tarafından vurulduğunda da yanında kalmıştı. Eve'i arama konusunda kimse ondan daha fazla destek olamazdı. Jane'le yatmak istediğini ve amacının bu olduğunu gayet net ortaya koymuştu ama büyük çoğunlukla arzularını bir kenara bırakıp Eve'i bulmaya odaklanmıştı. "Trevor sadece ondan istediğim şeyi yapıyor. Kendini etrafa gösterip olaya gerçek havası veriyor ama sen bunu yapmıyorsun. Caleb."

"Elimden gelenin en iyisini yaptım. Böyle durumlarda benim kendimi göstermem genellikle gerçeklik duygusu değil, rahatsızlık yaratıyor. İnsanlar benim oraya ait olmadığımı hissediyor gibiler." Omuz silkti. "Dediğim gibi, sevgi-
linin dallardaki kuşları bile etkilemek gibi bir özelliği var."

"Trevor benim sevgilim değil."

"Çok şükür. Fakat birkaç sene önce sevgilindi ve yine sevgilin olmak istiyor." Gözlerine baktı. "Ama şansını kaybetti. Senin gitmene izin vermemeliydi."

"Ben orada olmak istemiyorsam, beni tutacak biri değildi. Ben kendi yoluma giderim. İlişkinin yürümediğini fark etmiş-tik." Merdivenlere gelmişlerdi. Durup Caleb'e baktı. "Tabii bu seni ilgilendirmez. Seni bu konuda uyarmıştım, Caleb."

“Sadece sohbet ediyorum.” Başını yana eğdi. “Şimdi şu merdivenleri çık ve dinlen. Joe’ya nerede olduğunu söyleyeceğim.”

Şaşıarak Caleb’e baktı. “Bu anma töreninden ayrılmak gibi bir niyetim yok. Sadece olay çıkarmamak için beni buraya getirmene izin verdim.” Dirseğini çekti. Daha önce söylediklerini tekrar etti. “Ben kendi yoluma giderim. Kenara çekil, Caleb.”

Caleb hareket etmedi.

“Ciddiyim.”

“Çekilirsem, on dakika sonra çökersin.”

“Ne?”

“Seni uyardım,” dedi yumuşak bir tonda. “Bunun olacağını görebiliyorum. Deli gibi koşturdun, bu medya sirkisi için Joe’ya tüm hazırlıklarda yardım ettin. Eminim gece uyumamışsındır.”

“Uyudum.”

“Ama çok değil. Benden seni hastaneden çıkacak kadar iyileştirmemi istediğinde sana kendini fazla yorarsan iyileşme etkisinin fazla sürmeyeceğini söylemiştim.”

“İyi hissediyorum,” dedi Jane çabucak. Doğru değildi. Bitkin hissediyordu ama bunun kendisini hastaneye tıkıp Eve’i aramasına engel olan yarayla ve enfeksiyonla ilgili olmadığını umuyordu. “Sadece yorgunum.”

“Ve eğer şimdi dinlenirsen, bir süre daha idare edebilirsin.” Gülümsedi. “Sana böyle durumlarda hizmetinde olduğumu söylemiştim.”

“Canın cehenneme.”

Caleb kakhaha attı. “Yapma. Kabul et ki yaşadığın tecrübenin hiçbir rahatsız edici yanı yoktu. Sana söylediğim gibi, iyileşmeyi hızlandırmak için yaranın etrafındaki kanı harekete geçirmeye yönelik bir sürü tıbbi tedavi var. Ben sadece senin vücudundaki daha geniş bir bölgede kanı harekete geçirdim ve kendi yöntemimi kullandım. Tüm lazer tedavilerinden daha etkili.”

Rahatsız edici mi? Ten teneydiler. Caleb’in ağzı Jane’in omzundaki yaradaydı. Elleri Jane’in bedenini okşuyordu ve dili göğüs uçlarında dolaşıyordu.

Sıcaklık.

Yoğun bir istek.

Karanlıkta yuvarlanma.

Ateşli bir titreme.

“Hatırlıyorsun.” Caleb’in bakışları yüzündeydi. “Zevk, Jane. Tamamı da değil. Durmak istemedin. Ben geri çekildim.”

Doğruydı. Jane, o his dalgasına karşı tamamen çaresizdi. “Bana yaptığın şeyin cinsel etkisi olacağını söylememiştin.”

“Söylesem de yapacaktın. Hâlâ zayıf ve hastaydın. Hastanedeki doktorlar seni çıkarmayacaktı. O hastaneden çıkıp Eve’i aramayı çok istiyordun.” Güldü. “Ve bu kadar patlayıcı olacağından emin değildim. Damarlarında benim kanım dolaştığı için olabilir. Vurulduğunda sana kan vermiştim ama bununla alakası da olmayabilir. Bana güvenmesen de aramızdaki kimyayı inkâr edemezsin.”

“Sana güveniyorum... bazen.” Caleb’in gözlerinin içine

baktı. “Şu anda bana çökmek üzere olduğumu söylersen sana inanacağım. Bana yalan mı söylüyordun, Caleb?”

Caleb’in gülümsemesi kayboldu. “Hayır, biraz daha vakit olabilir ama çok yakın. Sana bir büyücü olmadığımı söyledim. Kanı kontrol edebilirim ve geçici bir hızlandırma sağlayabilirim. Bu da semptomları geçici olarak maskeleyebilir. Hastanede yaptığım şey buydu. Bu yüzden doktorlar seni bıraktı. Dinlenirsen sen bile kendini iyileştirebilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki bunu yapmayacaksın. Eve’i bulana kadar.”

“Kahretsin.”

“Ama belki periyodik olarak dinlenirsen bunu aşabilirsin. Geçen seferki bağı oluşturmadan da iyileşebilme şansın var.” Kaşlarını kaldırdı. “Gördüğün gibi, sana vermek istediğim cevabı vermiyorum. Belki de senin düzenli aralıklarla da olsa alamadan duramadığın bir uyuşturucu olmak istemiyordumdur. Aslında isterdim ama bunun fiziksel zayıflıktan kaynaklı olmasını istemem. Senin bedenine tekrar dokundüğümde güçlü ve istekli olmanı istiyorum.”

Bakışlarını Caleb’den ayırmaya çalıştı. “Bana karşı dürüst olduğuna inanıyorum ama inanmak istemiyorum.” Verandanın merdivenlerini çıktı. “Bu konuda aptallık edemem. Daha fazla dinlenmeye çalışacağım.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa diye yakınlarında olacağım,” dedi yavaşça. “Araman yeter.”

Jane bu sözleri duymazdan geldi. “Joe’ya iyi olduğumu, sadece Kendra’yı görmeye gittiğimi söyle. Yorgun olduğumu söyleme.”

Caleb başıyla onayladı. “Nasıl istersen.” Merdivenlerin dibinde durup Jane’i izledi. “Ama Quinn bana asla tam olarak güvenmez. Sana karşı aşırı korumacı ve beni hem vahşi hem de geleneklere ters şeyler yaparken gördü. Sen onun telefonuna kendin mesaj atsan daha iyi olur.”

Evet, Caleb’in bir katilin kan akışını hızlandırarak kalbini patlatması hem vahşi hem de geleneklere aykırı diye adlandırılabilirdi. Jane evin kapısını açtı. “Belki de haklısındır. Ona kendim söyleyeceğim.”

Üçüncü Bölüm

Caleb kapının Jane'in ardından kapandığını görene kadar oradan ayrılmadı. Son anlarda Jane o kadar kırılgan ve hatta neredeyse kırılabilir gibi görünüyordu ki... Bu uzun sürmeyecekti ve gücü geri gelecekti. Yıllar önce tanıştıklarında Caleb'i ona ilk çeken Jane'in gücüydü. Fakat bu kırılganlık nedeniyle Caleb neredeyse ilkel bir arzuyla uzanıp ona dokunmak, sarılmak istiyordu. Lanet olsun, Jane'e ne zaman baksa uzanıp dokunmak, okşamak, sarılmak istiyordu. Hangi şartlar altında olursa olsun.

Jane'e yalan söyleyebileceğini düşündü. Daha önce hiç kimseyle sevişmeyi bu kadar istememişti ve bu arzusu yoğunlaşarak artıyordu ama nedense uzanıp istediğini alamıyordu. Yalanlar çoğu zaman ters teperdi ama Jane'in kendisine hissettiği fiziksel ihtiyacı artırmak...

"O iyi mi?"

Dönüp bakınca Margaret'in yanında olduğunu gördü. "Selam, Margaret. Sanırım Jane'i senin yanından biraz ka-

baca aldım.” Alayla ekledi. “Ona zarar vermediğimden emin olmak için bizi takip mi ettin?”

“Evet,” dedi lafı dolandırmadan. “Onu çok kızdırırsan seni tokatlayacağını biliyordum ama senin ne yapacağından hiç emin olamıyorum. Sen vahşisin. Takip etmemin bir sakıncası olmaz diye düşündüm.”

“Böyle üzgün zamanlarda asla sinir bozucu bir şey yapmam.”

“Evet, yaparsın. Eğer işine gelirse. Ancak Jane’in seni asla affetmeyeceğini biliyorsun.” Bakışları merdivenlerin tepesindeki kapıya döndü. “Yorgun görünüyordu. İyi mi?”

“Dinlenirse olacak.”

Margaret dönüp kısık gözlerle baktı. “Bundan eminsin. Neden? Jane’in anlattığı şu kan olayından mı?”

“Sana ne söylediğine göre değişir,” dedi ihtiyatlı bir şekilde.

“Sadece çok eski zamanlardan beri ailede olan şu kan özelliğinden bahsetti.” Margaret kıkırdadı. “Ve bir vampir olmadığını söyledi.”

“Durumu netleştirmesi ne kadar kibarca.”

“Hayal kırıklığına uğradım. Senin etrafındayken şu kan olayını hissediyordum. O yüzden Jane bana aileni anlattı. Sana sormamı istemedi. Sanırım senin nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.”

“Benim vampir olmamı mı isterdin?”

“Hayır ama vampir yarasalara karşı hep bir ilgim olmuş-
tur çünkü onları hiç okuyamadım. Belki senden bunu nasıl ya-

pabileceğime dair bir ipucu alırm diye düşünmüştüm.” Yüzünü buruşturdu. “Zihin falan okuyabildiğimden değil. Sadece arada görüntüler geliyor, özellikle de vahşi olanlardan.”

“Ben vahşilerden miyim?” Gülümsedi. “Bakalım. İlkel, barbar, muhtemelen öfkeli?”

Jane başıyla onayladı. “Hepsi. Zekâ ve alay ve...” Omuz silkti. “Kim bilir? Her insan farklıdır.” Parıldayarak ona baktı. “Ama seni hep sevdim, Caleb. Çok ilginçsin. Sadece Jane’le seks yapmak isterken ona zarar vermediğinden emin olmak için seni izlemem gerekiyor.”

“Öyle mi? Bunun seni ilgilendirmediğini söyleyebilir miyim, Margaret?”

“Tabii ki söyleyebilirsin. Ancak yanırlısın. Jane hayatımı kurtardı ve onun zarar görmesine izin veremem.” İçtenlikle konuşuyordu. “Sizinde ilk tanıştığımızdan beri gizli gizli Jane’i takip ettiğini biliyorum ve bu senin için gayet normal bir davranış. Muhtemelen sana çok çekici geliyor ama ona zarar vermemelisin. Sen rahatsız ediyorsun. Sanırım Jane şu anda çok kızgın.” Bakışlarını Caleb’den alarak Mark Trevor’a döndü. “Seks isteseydi, şu Trevor onun için daha iyi olurdu.”

“Hayır!” İçindeki öfkeyi yatıştırdı. “Margaret, sana biraz sinirlenmeye başladım.”

Margaret başıyla onayladı. “Olur öyle. Ben sadece aramızdaki her şeyi netleştirmek istedim.” Saatine baktı. “Geç oluyor. Medyacılar gitmek için toplanıyorlar. Yakında bitecek bu iş.” Tekrar merdivenlere baktı. “Etrafta dolaşmak istemiyorum. Bana ihtiyacı var mı?”

“Hayır.”

“O zaman gidip Joe’ya yardım edebilir miyim diye bakayım.” Döndü. “Nasıl da sen akbaba gibi etrafta dolaşacaksın. Fakat bunu sen yapınca korumacı değil de sinsice bir şey gibi görünüyor.” Uzaklaşmaya başladı. “Görüyoruz...”

Akbaba gibi etrafta dolaşmak mı? O bunu *yapmıyordu*.

Ve sırf Margaret onu söyle suçladı diye evden gitmeyecekti. Bu medya çalışanları Jane içerideyken onu sıkıştırmak ve soru bombardımana tutmak isteyebilirlerdi. Etraftaki garsonlardan bir içki almanın ve kameralarla gazeteciler gidene kadar orada olmanın bir zararı yoktu.

Kahretsin, akbaba gibi etrafta dolanmıyordu.

“Selam.” Jane kapıyı arkasından kapattı. “Aşağısı tam bir delilik. Bir süre burada saklanıp sana eşlik edebilir miyim?”

“Burası senin evin. Benim sana bunu sormam gerek. Sadece biraz düşünmem gerekiyordu ve araya karışmak istemedim.” Kendra kanepeden kalkıp mutfığa gitti. “Otur. Sana bir fincan kahve getireyim. İhtiyacın var gibi görünüyor.”

“Öyle deme.” Jane yüzünü buruşturdu. “Ben iyiyim. Hatırladığım kadarıyla, vurulmam nedeniyle oluşan yaranın enfeksiyon kapıldığını Joe’ya sen söylemiştin. O da beni hastaneye götürmüştü. Sen o kadar dikkatli olmasaydın, ben...”

“Çok daha hastalanana kadar devam ederdin ve Quinn hem Eve için hem de senin için deliye dönerdi.” Buharı tüten bir kahve fincanı uzattı. “Özür bekleme.” Jane’in yüzünü inceledi.

“Şu anda biraz narin görünüyorsun. Quinn’i çağırayım mı?”

“Yap da boynunu kırayım,” dedi Jane. “O hayalet kasabaya kadar Eve’i bulmak konusunda yaptığın her şeye teşekkür ederim ama Eve için endişelen, benim için değil. Ben iyi olacağım.”

“Belki.” Kendra’nın sesi şüpheliydi. “Ama işin peşini bırakacağım. Haklısın. Herkes ve her şey Eve’e odaklanmalı.” Çenesini sıktı. “Biz çok yaklaşmıştık. Neredeyse o piç kurusunu yakalayacaktık ama her şey ters gitti. Bir kez daha buna izin veremeyiz. Bu kez her şey doğru gitmeli.” Kendi kahvesinden bir yudum aldı. “Zander. Doane, Zander’ı hedef alacak. Bizim de onu hedef almamız gerek. O hangi cehennemde? Doane ve Eve’in yaşadığını Venable söylediği gün Colorado’dan ayrıldı. Venable telefonuna da cevap vermediğini söyledi. “Joe, Zander’ı bulur,” dedi Jane. “Ama sürpriz faktörünü korumak istiyorsak aleni işler yapamayız. Doane’a karşı tek silahımız bu. Bu aptal gösteri tamamen bunun için.” Dudaklarını büzdü. “Kendime hepsinin sahte olduğunu söylesem de içimi acıtıyor. Ya gerçek olsaydı diye düşünmeden edemiyorum. Ya Doane’m Eve’i Zander’ın önünde öldürmek için canlı tuttuğu konusunda yanılıyorysak?” Başını iki yana salladı. “Ama yanılmıyoruz. Eve’i biraz daha hayatta tutmak istemseydi sahte ölümü ayarlamak için o kadar zahmete girmezdi. Bunun doğru olduğunu düşünüp duruyorum. Yoksa deliririm.”

“Ben de,” dedi Kendra. “Bunu daha erken fark etmediğim için kendimi deli gibi suçlu hissediyorum.” Durdu. “Doane’ın hayatta olduklarını bilmediğimizi düşünmesi ko-

nusuna katılıyorum ama onun tam ortada planlarını değiştirmesinden de çok korkuyorum.”

“Eve’i öldürmesinden mi?” diye fısıldadı Jane.

“Öyle bir senaryodan bahsetmiyorum, hiçbir senaryodan bahsetmiyorum. Sadece Doane’ı bizim gitmesini istediğimiz yoldan başka bir yola sokmak istemiyorum.” Dudaklarını ıslattı. “O yüzden yaptıklarımız ona tamamen mantıklı ve normal gelmeli. Ortağı Terence Blick’i öldürmeden önce biliyorduk ki o bizi izliyordu. Venable gölün diğer tarafındaki araştırmalar sırasında Blick’in tipinde birinin ajanlardan biri tarafından görüldüğünü söyledi. Demek ki Doane evde kimlerin olduğunu biliyordu.” Göğsüne hafifçe vurdu. “Ben Eve’in ortadan kaybolmasını araştırmak için getirilmiştim. Kimse bunu gizlemedi. Daha net olamazdı. Blick benim Goldfork’ta olduğumu biliyordu. Neden orada olduğum da gayet açıktı.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Bir şey demeye çalışmıyorum. Diyorum zaten. Gayet net olduğumu düşünüyorum,” dedi Kendra. “O yüzden burada oturmuş bu kadar mantıklı olmamak için kendi kendime konuşup duruyorum. Bu kez haklı olmak istemiyorum.” Durdu. “Ama haklıyım, Jane.” Kahvesini masanın üzerine bıraktı. “Bu da demek oluyor ki ben benim artık bu arama işine yararım değil, zararım dokunuyor.” Ayağa kalktı. “Doane ve Eve’in öldüğüne inanıyorsak, o zaman benim burada olmamanın bir anlamı yok. Benim anma töreninden sonra da burada kalmam, eğer izleniyorsak alarm zilleri çalmasına neden olur.”

“Ama Blick öldü. İzlemeyi yapan oydu. Artık o kadar dikkatli olmamıza gerek yok.”

“Yok mu? Ben o kadar emin değilim.” Ön kapının yanında duran çantasına doğru gitti. “Bu denklemde çok fazla bilinmeyen var. Doane, Venable’in söylediğinden daha farklı bir oyun oynuyor olabilir. Farklı oyunların farklı parçaları olur. Doane parçalardan birini çıkardıysa bir diğeri için yer açıyor demektir.” Çantasının fermuarını açtı ve yıpranmış bir günlük çıkardı. “Oyunu kazanmanın ödülü bu olabilir.”

Jane kanepede doğruldu. “O nedir?”

“Kevin’in günlüğü. Margaret’le Doane’ın Colorado Goldfork’taki evinde gizli bir yerde bulduk. Doane’ın Eve’i nereye götürmüş olacağına dair bir iz ya da CIA’i tehdit ederek tanık koruma programına alınmasına yardım eden Kevin’in verdiği o diski bulmaya çalışıyorduk. Disk yok. Sadece bu günlük çıktı. Kaç kez üstünden geçtim. Deli bir sapığın karalamalarından daha tehlikeli bir şey bulamadım. Fakat saklanmıştı ve sadece bu bile günlüğün Doane için önemli olduğunu gösterir.” Durdu. “Bize herkesin içinde Pakistan’daki gizli CIA ajanlarının isimlerinin açıklandığı bir diski aradığı söylendi. Dediğim gibi, diski bulamadık. Bu da aklima acaba gerçekten disk var mı sorusunu getiriyor.”

“Venable, olduğunu söyledi. O biliyor olmalı.”

“Evet, öyle olmalı.” Tekrar içeri döndü. “Kevin’ın geçmişiyile ve Pakistan’da olanlarla ilgili en önemli kaynağımız Venable.”

Jane’in bakışları Kendra’nın elindeki günlüğe gitti. “Ve-

nable'a bundan bahsetmedin, değil mi? Bana daha önce ondan şüphelendiğini söylemiştin."

"Onun bu senaryodaki kötü adamlardan biri olduğunu mu düşünüyorum? Hayır, öyle bir ihtimal olduğunu düşünsem, Quinn'in ona Doane ve Eve'in yaşadığını söylemesine asla izin vermezdim. Eve ve Doane'in yerini bulabilmemiz için onu aydınlatmamız gerekiyordu. Ancak Venable'in, tek kişinin iyiliğindense çok kişinin iyiliği arasında denge kurmaya çalışan insanlardan olduğunu düşünüyorum. Daha önce de onun gibi ajanlarla karışlaştım."

"Ben Venable'a hep güvendim ama Venable'ın saldırı ekibinin o dağdan akm akın inip bara ateş ettiğini görünce korktum. Patlamaya onun ekibinden birinin kurşununun neden olmadığına yemin edip duruyor."

"Ona inanıyorum. Bence Doane bunu ayarladı ve kendisi patlattı. Yine de Venable da neden olabilirdi. O bir risk aldı." Üstüne basa basa ekledi. "Ve bunu Eve'in hatırına yaptığını sanmıyorum. Doane'ı almak istedi. Adamlarına ne emri verdiğini bilmek iyi olurdu. Öldür mü yakala mı?"

"Peki, ona bu soruyu soracak mısın?"

"Hayır, hemen yan çizer." Omuz silkti. "Ayrıca, ben bu işin dışındayım." Günlüğü Jane'e verdi. "Artık senin kararın."

Jane gözlerini kocaman açtı. "Ne?"

"Beni duydun. İşe zarar veriyorum. Eve'i bulmak için özellikle getirildim. Burada kalamam. San Diego'ya, eve gidiyorum. Öğretmenlik işime geri döneceğim."

"Sen onu bulmaktan vazgeç..."

“Hayır, kahretsin.” Derin bir nefes aldı. “Ama öyle görünmesi gerek. Ortada görünemem. Eve’in öldüğünü düşündüğüm için vazgeçmişim gibi görünmesi gerekiyor. Elimden geleni yapmaya devam edeceğim. Bu günlükte neler olduğunu bulmaya çalışacağım ve sen bana bulabildiğiniz her şeyi göndererek...” Ellerini yumruk yapmıştı. “Yetmez. Bundan nefret ediyorum. Delireceğim ama bu konu benim dışımda. Doane’a sürpriz yapmak küçük bir ihtimal ve işin içinde olacağım diye bunu mahvedemem.” Öfkeyle ekledi. “Fakat Eve’i canlı bulma konusuna zarar vermeyecek bir şey yapabilirsem beni arayın, söyleyin.”

Jane şoku atlarmaya başlamıştı. Kendra’yı anlamaya başlamıştı. “Aynen öyle.” Üzgün bir şekilde gülümsedi. “İşin dışına çıkmak zorunda kalmak ve yardım edememek nasıl bir duygu biliyorum. Hastanedeki günlerim berbatı.” Günlüğe baktı. “Benim kararım olduğunu söyledin. Neden bunu bana veriyorsun?”

“Çünkü Joe Quinn dışında en çok sen Eve’i düşünüyorsun. Bu konu senin için tamamen kişisel. Onu geri almak için ölümüne savaşırsın. Venable gibi bir denge kurmak zorunda değilsin. Senin için başka bir yol yok.”

“Doğru, yok.” Kapağa dokundu. “Benden bunu Venable’den saklamamı istemiyorsun.”

“Senin kararın. Ben kendime bir kopyasını aldım. Sana kendi fikrimi söyledim ama sen sahada koşuyor olacaksın. Bense San Diego’da olacağım. Senden sadece uzun uzun ve dikkatli düşünmeni istiyorum.”

“Düşündüm bile. Günlüğü Joe’ya göstereceğim ve konuyu görüşeceğiz ama Venable niyetleri apaçık anlaşılana kadar günlüğü göremeyecek.”

“İçim rahatladı. Bak, Catherine Ling burada. CIA’den birine ihtiyacın olursa, onun sadece Eve’i aramak için burada olduğundan başka bir amacı olmadığından emin olabilirsin.” Yüzünü buruşturdu. “Yine işleri yönetmeye çalışıyorum işte. Kontrolü bırakmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin.”

“Sanırım biliyorum,” dedi Jane sessizce. “Eve’i aramaya geldiğinden beri senin hakkında çok şey öğrendim.” Durdu. “Ve tüm öğrendiklerim de iyi şeyler, Kendra.”

“Uzmanlık alanımda iyi olmam normal.”

“Ben ondan bahsetmiyorum. Senin iyi bir kalbin var. Sana güveniyorum.”

“Bu gerçek bir onur,” dedi Kendra. “Senin güveninin Quinn ve Eve’le sınırlı olduğunu fark ettim.”

Jane hafifçe omuz silkti. “Sokak çocuğu olmamdan geliyor. Eve beni hayatına almadan önce bir sürü üvey ailem oldu. Her şey iyi giderdi ama bir anda yetimhaneye geri gönderilirdim. Ya da işler iyi gitmezdi ve beni sokağa atmalarına neden olacak bir şeyi bile bile yapardım. Her ikisinde de güven aşılacak bir hayatım yoktu.”

“Mark Trevor’la da mı?” diye sordu Kendra. “Onu Colorado’dan sonra buraya geldiğim günlerde tanıdım ama şans vermeye değer biri gibi gördüm.” Gülümsedi. “Ayrıca muazzam derecede yakışıklı ve çok çekici. Quinn bana onun

senin sevgilin olduğunu ama bir yıl kadar önce ayrıldığını söyledi.” Elini havaya kaldırdı. “Sorumu unut. Beni ilgilen-dirmez. Etrafımdaki her şeye burnumu sokmak benim do-ğamda var. Bana elini veren kolunu kaptırır.”

“Önemi yok,” dedi Jane. “Sen söz konusu olunca yok. Trevor gerçekten de öyle. Benim ilk aşkım ve onunla tanış-tığım andan beri başımı döndürüyor.”

“Ama kendini ona adayamadın,” diye tahminde bulundu Kendra. “Ve ayrıldın.”

“Öyle bir şey.”

“Tamam, yeterince burnumu soktum. Seni büyüleyici bir ihtiyat ve duygu karşımı olarak görüyorum ve seni neyin etkilediğini merak etmiştim.” Başını yana eğdi. “Farkınday-san Seth Caleb’i sormadım.”

Jane elinde olmadan gerildiğini hissetti.

“Çünkü böyle tepki vereceğini biliyordum,” dedi Kendra yumuşak bir tonda. “Güvenle ilgili konuşmaya onu getirmek istemedim. Güven sizin ilişkinizin bir parçası değil. O odada olduğunda ona bakmamaya çalışıyorsun. Sizin nasıl bağlı ol-duğunuzu fark edene kadar bu bana tuhaf gelmişti. Çok şehvetli. Çok rahatsız edici. Çok karmaşık. Güven yok.” Gülümsedi. “Benim analiz edemeyeceğim kadar karmaşık. Bu konuda senin de sorunların olduğunu düşünüyorum. Durumu mümkün oldu-ğunca çabuk çözmeye çalışsan iyi olur. Bu konuyu açtım çünkü Caleb’in şu anda senin hayatında önemli bir faktör olduğu belli. Eve’in aranmasını etkileyecek her şey önemli.”

“Benim özel hayatım değil. Bunu asla araya karıştırmam.”

Fakat Jane, Kendra'nın Caleb konusunu çok incelememesine sevinmişti. Caleb'le aralarındaki ilişkinin diğer insanlara bu kadar şeffaf görüldüğünü fark etmemişti. Belki de sadece Kendra için öyleydi. Jane konuyu değiştirdi. "Margaret. Senin buradaki varlığın bir tehditse, Margaret de aynı durumda olmaz mı? O da aşağı yukarı aynı zamanda buraya geldi. Onun bir araştırmacı falan olmadığı gayet açık ama o da olay yerlerindeydi." Kaşlarını çatı. "Ve Goldfork'ta senin yanında göründü."

"Aynen öyle," dedi Kendra. "Ama Margaret senin sorumluluğunda." Ön kapıya doğru gitti. "Aşağı inip onu da benim gibi geri çekilmeye ikna etmeye çalışacağım. Ancak Margaret'i tanırıysam, o kadar ikna edici olabileceğimi sanmıyorum. Bir katır kadar inatçı ve sana bakmanın görevi olduğunu düşünüyor." Durup tekrar Jane'e baktı. "Tekrar ediyordum, o artık senin sorumluluğunda. Ona göz kulak ol, yoksa peşine düşerim."

"Çok sertsin. Eve'i ararken epey yakınlaşmışsınız belli ki."

"*Peter Pan*'dan ya da *Ormanın Kraliçesi* filminden bir karakterle yakınlaşacağın kadar yakınlaştık." Başıyla onayladı. "Evet, Margaret'e yakınım. Ve güvenecek birini arıyorsan, çok uzağa bakmana gerek yok. Fakat maalesef yapmaması gereken şeyler yapıyor."

"Söylemene gerek bile yok. Hayalet kasabadaki ormanda o kurda sarılırken bulduğumuzda yanında ben de vardım." Durup ekledi. "Merak etme. Kendi adıma onun bir risk almasına izin vermeyeceğim. Onu güvende tutmanın bir yolunu bulacağım."

Kendra homurdanır gibi bir ses çıkardı. “Dene bakalım.” Kapıyı açtı. “Senin kendini de güvende tutmaya çalışman gerek. Burada kalıp biraz dinlen. İyi olduğuna beni inandıramadın.”

“İyi değilim. Sana yalan söylemeyeceğim ama bunun sorun olmasına izin de vermeyeceğim.”

“Vermeyeceğini biliyorum. İyi şanslar, Jane. Yardım edebileceğim bir şey olursa beni mutlaka ara.” Kapıyı arkasından kapadı.

Kendra’nın canlı varlığı olmadan evin boş geldiğini düşündü Jane. Kendra’nın girdiği her odayı hiç çaba harcamadan sahiplendiğini hayal etti.

Günlüğe baktı.

O anda Kendra’nın canlılığı olmadığı için Kevin’in günlükünü okumaya başlayabilirdi. Belki bir şimşek çakardı ve Kendra’nın kaçırduğu bir şey görebilirdi.

İsteksizce kapağı açarken ürperdi ve bir canavarın günlükünü okumaya başladı.

Çatı Katı

Drake Oteli

Denver, Colorado

“Weiner’a ulaştım.” Zander’in kişisel asistanı Stang suit odaya girdi. Zander’in bilgi gurusuna ulaşmıştı. “Zor oldu. Mesajını aldığını ve süreci çoktan başlattığını söyledi. Bağ-

lantılarından biri patlamanın olduğu gün Wyoming sınırında benzer lastikleri olan bir araç tespit etmiş. Taba rengi bir Toyota 4-Runner. Sana verecek kesin bir bilgisi olmadan aramak istememiş. Joe Quinn onunla iş yaptığını öğrendiği için senin kendisini hedef aldığını sanmış.”

“Sayende,” dedi Zander kuru bir sesle. “Bağlantılarımın adını verme konusundaki dikkatsizliğin hoşuma gitmiyor. Ben sadakatsizliğe katlanamam. Belki de senin korkman gerekir, Stang.”

“Muhtemelen. Fakat ben onu atlattım.” Gülümsedi. “Beni o kadar uzun zamandır korkutuyorsun ki sonunda hissizleştirdim.” Telefon numarasını Zander’ın önündeki masaya koydu. “Weiner’in Doane’ın izini bulabileceğine gerçekten inanıyor musun?”

“Yardım etme ihtimali var.” Zander sandalyesine yaslandı. “Neredeyse bir elektronik dehası ve normalin dışında düşünüyor. Bu iş için özel donanımı da var. Motivasyonuna bağlı.” Yavaşça konuşmadan önce bir kaplan gibi gülümsedi. “Böbürlenmek istemem ama iyi motive ederim.”

Stang biliyordu ki Zander istese herkesi her şeyi yapmaya ikna edebilirdi. Fiziksel olarak çok güçlüydü ve ünü ürperti-ciydi. Bunu Stang’dan iyi kim bilebilirdi? Yıllardır muhasebecisi olarak çalışmıştı ve çoğu zaman korku içindeydi. Zander muhteşem bir kiralık katildi ve ücreti milyonlardı ama hayatının o kısmını oldukça gizli tutuyordu. Bu, Stang için iyi bir şeydi; Zander’ın işleriyle ilgili çok fazla bir şey bilmiyordu. Ölümcül olmasa da tehlikeli olabilirdi. Ancak son zamanlarda Zander,

Stang'e güvenmeye başlamıştı. Sanki Stang'ın, Eve Duncan'ın Doane tarafından kaçırıldığını bilmesini istiyordu. "Weiner'dan ne çeşit bir elektrik büyüü yapmasını istiyorsun?"

"Büyüden daha az bir şey istiyorum. Kameralar çok daha yeterli olur."

"Kameralar mı?"

"Geçmişte, Weiner'dan kamu ve özel kameraları kullanarak hedefimin yerini bulmasını istedim. Ona bir bölge veriyorum ve o kocaman bir harita çıkarıp renkli kalem kullanarak istediğim aracın izini sürüyor."

"Nasıl?"

"Belediyelerin trafik kameraları ana kavşaklara koyulmuş. Şehirlerin çoğu bu kayıtları birkaç hafta tutuyorlar. Canlı anayol haritaları da bu günlerde internete girebilen herkes için çok önemli ama Weiner bunu bir adım daha ileri götürüyor. Ulaşım Departmanı'nın kayıtlarına girip geçmişe bakıyor. Sonra bir de özel işletmelerin güvenlik kameraları var. Yola bakan ATM kameraları var. Ücretli yolların kameraları..." Elini salladı. "Var da var."

"Yollarda ne kadar mahremiyet var."

"Birkaç yıl önce, böyle bir izleme imkânsızdı. Kamera kayıtları video-kasetlere kaydediliyordu ve her biri başka bir yerde saklanıyordu. Artık görüntüler harddisklere kaydediliyor, genellikle bilgisayarda oluyor. Böylece dolandırıcılığa ve meraklılara açık hale geliyor." Dudaklarını büzdü. "Ayrıca Weiner'ın ağ bağlantıları gerçekten etkileyici. Doane'in hangi yoldan gittiğini belirlerse, Google Street View kulla-

narak gittiği yolu izleyebilecek. Sağa sola, işyerlerine bankalara falan bakıp girebileceği kamera var mı araştırarak.”

“Neden ona Colorado ve Wyoming’e odaklanmasını söyledin? Neden Vancouver’a gitmek yerine bu modern Tac Mahal’de kaldık?”

“Bir önsezi. O mağaradan atlamak ve akıntı boyunca gitmek çok zordur. Doane’m yola çıkmadan önce biraz saklanıp yenilenmek isteyeceğini düşünüyorum. İlk önce küçük planı işe yaradı mı diye görmek isteyecektir. Sonra da şapkasından yeni bir plan çıkaracaktır.” Odanın diğer tarafındaki televizyonda yayınlanan anma törenini işaret etti. “Bu onun güvenle hareket etmesini sağlayacaktır.” Gülümsedi. “Aynı zamanda Quinn de benim peşime düşüp Doane’a yem olarak kullanabileceğini düşünecek.”

“Bana iyi bir plan gibi geliyor,” dedi Stang.

“Harekete geçtiğimde Doane’la nasıl baş edeceğim konusunda karar vermem gerek.”

“Eve Duncan’ı hayatta tutmanın tek bir yolu var. Neden Quinn’le hareket etmiyorsun?” Zander’in gözlerine baktı. “Bana Eve’in kurtulmasının umurunda olmadığını söyleme. Ben senin tepkilerini analiz etme konusunda uzman değilim. Tanrı bilir, bu kabuğu oluşturmak için yıllarını vermişsindir. Bunun senin bir parçan olduğunu kabul ettim ama bar havaya uçtuğunda ve herkesin Eve’le Doane’ın öldüğünü düşündüğünde seni izledim. Herhangi bir şeyi umursayabiliyorsan, o gece umursamıştın. *Umursamıştın, Zander.*”

Zander ifadesiz bir şekilde ona baktı. “Belki de Doane

konusunda şansımı kaybettim diye sinirlenmişimdir.”

“Sanmam. Eve Duncan’ın dosyasını okumama izin verdin. Bana Doane ve oğlu Kevin’ı anlattın. Bu bile hiç senlik bir davranış değildi.”

“Öyle mi?”

“Evet, benim Eve Duncan’ı bilmemi istedin. Birisi onun tarafında olsun, seni onun peşinden gitmeye ve onu kurtarmaya ikna etsin istedin.”

“Benim o kadar karmaşık biri olduğumu mu sanıyorsun?”

“Bence sen bir Rubik küpü kadar çözülmezsin.”

“Çözdün mü yani?”

“Hayır, ama belki de bana çözmem için bir yol gösterdin.” Yüzünü ekşitti. “Belki. Eve’i umursamaman o kadar zor ki. Tanrı aşkına, o senin kızın. Umursaman tamamen içgüdüsel.” Televizyonu işaret etti. “Bu lanet anma töreninde onun kurtarılmaya değer bir hayatı olduğuna tanıklık edecek onlarca insan var. O çok özel bir insan, Zander.”

“Çok dokunaklı. Bunları uzun zamandır tasarlıyor olmalısın.”

Bir an sessiz kaldı. “Benden duymak istediğin bu, Zander. Şimdi bunu kabul et ve gidip onu kurtar.”

Zander, “Bu bir emir midir?” diye yumuşak bir tonda sordu.

Stang gerildiğini hissetti. O anda çok kaygan bir zemindeydi. “Evet ve bir rica. Eve cehennemde olmalı. Buna bir son verilmesini hak ediyor.” Durdu. “Dağda onunla buluştun, değil mi? Doane onu tekrar yakalamadan önce. O buluşmadan sonra

Eve'in nasıl bir insan olduğuna dair bir fikrin oluşmuştur."

Zander sessiz kaldı. "Evet. O, sıra dışı biri." Hafifçe omuz silkti. "Ve bunun benimle bir ilgisi yok. Yaşadıklarının etkisiyle şekillenen karakterini ben ona asla vermezdim. Eve'den uzak kalmam iyi olmuş."

"Pişmanlık duymuyor musun? Ya kızı, Bonnie? Yanlarında olsaydın, onu kurtarabilirdin."

"Ya da başına daha fazla çorap örerdim. Beni yok etmek için onu kullanabilirlerdi. Yirmi beş yaşına geldiğimde, yarım düzine ülkenin düşman listesindeydim ve dört suç ağının hedefindeydim. Hayatta kalabilmemin tek yolu tek olmamdı. Sorumluluklarım yoktu. Yanıma yaklaşmalarına izin verdiğim için kaç insan öldü, biliyor musun? Genç bir adamken, bunu engelleyebileceğimi düşünecek kadar cahildim. Gidip normal biri gibi davranmak istiyordum. Uzun sürmedi. İntikam ve açgözlülük güçlü motivasyonlardır. Ben bu ikisinin peşinden giden piçlere saldırıyordum." Stang'in gözlerine baktı. "O yüzden beni suçlu hissettirmeye çalışma, Stang. Suçluluk duygusu hissetmeme izin verseydim, çok önceleri kafama bir kurşun sıkardım." Sabırsızca ekledi. "Ve bana suratındaki o ağlak ifadeyle bakmayı kes. Bağlantıda olduklarım ile arama, kimseyi korumak için mesafe koymadım. Benim için de tehlikeli olduğunu fark ettim." Omuz silkti. "Yakınında olan insanların yerine yenilerini koymak sıkıcı oluyor. Onları uzakta tutmak daha iyi."

"Anladım."

"Muhtemelen şu anda bastırmakta olduğun tüm felsefe-

leri ve psikolojik açıklamaları biliyorum. Ne istersen düşün. Hayatımı bu şekilde yaşadım ve öyle devam edecek.”

“Eve’i Doane’dan kurtardıktan sonra.”

“Dinlemiyorsun.”

“Çok dikkatli dinliyorum. O kadar dikkatli ki tüm alt tonları ve nüansları duyuyorum.” Telefonunu çıkardı. “Weiner’ı arayıp şu Toyota’yı bulma konusunda işleri hızlandırmasını söyleyeyim mi? Anma töreninden sonra hemen harekete geçme ihtimaline karşın Doane’ın yerini hızla bulmalıyız.”

Zander bir an ona bakakaldı. “Hayır, ben yaparım.” Telefonunu çıkarıp numaraları tuşladı. “Son zamanlarda epey cesur bir hale gelmiş olabilirsin ama sende korku uyandırma kabiliyeti yok. Korku şu anda bizim dostumuz.” Telefonun çalmasını beklerken başını kaldırıp Stang’e baktı. “Ve beni bir kez daha zorlarsan, dört bir yana yayın yapıp senin ne kadar değerli olduğunu söyleyeceğim. Senin yerine birini bulmanın ne kadar zor olduğunu. Hatta seni bir kardeş kadar yakın gördüğümü bile söyleyebilirim.” Zarifçe gülümsedi. “İki gün içinde ölmüş olursun.”

“Weiner.” Zander telefonla konuşmaya başladı. “Ben Zander. Mesajımı aldığını ve iz sürmeye başladığını duydum. Bir Toyota 4-Runner mı? Başka nerede görülmüş? Sonuçlar hemen lazım. Bulabilirsem sana ekstra bilgi vereceğim, ama interneti ve kurduğun şu ağı didik didik et. Eline geçen tüm lokasyonları bana ilet...”

Dördüncü Bölüm

Atlanta, Georgia

Catherine kısa süre içinde Joe'yla konuşabileceğini düşündü.

Akşam oluyordu ve konuklar Joe'ya veda edip ayrılmaya başlamışlardı. Son fotoğrafçı da kararmakta olan gölün birkaç fotoğrafını çekip gitmişti.

Ancak Venable hâlâ oradaydı ve konuklarla sohbet ediyordu. Bu onun karakterine hiç uymayan bir şeydi. Onu bu kadar iyi tanımasaydı, kendisinden kaçtığını düşünecekti. Oysa Venable asla kimseyle yüzleşmekten kaçınmazdı. Muhtemelen sadece kendi düşüncelerini ve argümanlarını sıralıyordu ve...

Catherine'in cepte telefonu çaldı. Arayana baktı.

John Gallo.

Ah, kahretsin.

Telefonu açar açmaz konuşmaya başladı. “Bilmiyordum, Gallo. Sana Eve’le ilgili olanları anlattırdım ama daha bu sabah Miami’ye geldiğimde öğrendim. Aradım ama senin sesli mesajını aldım. Telefonuna cevap vermemen benim hatam değil. Görünüşe göre kimse benimle konuşmak istemiyor. Bu da beni deli...”

“Sakin ol,” dedi Gallo ters bir şekilde. “Senin Eve’le ilgili bir şey anlatmana ihtiyacım yok. Üç gün önce haberleri gördüm. Sana ulaşmaya çalıştım ama Venable beni her köşede durdurdu.”

“Biliyorum.” Durdu. “Senin de burada olmak isteyeceğini düşünmüştüm. Üç gün önce öğrendiysen neden törene gelmedin?”

“İlk olarak, Quinn ve Jane MacGuire’e karşı nazik olmaya çalışıyordum. Ben, Eve’in geçmişiym. Daha gencecikken benim çocuğumu, Bonnie’yi doğurdu. Fakat Quinn onun şimdiki zamanı ve geleceği. Onun hayatına bir etkim olmadı, karışmaya da hakkım yok.”

“İlk olarak mı? Sonra?”

“Joe Quinn’le konuştuk. İlginç bir konuşmamız oldu.”

“Sana söyledi.”

“Benim yardımcı olabilecek kadar nitelikli olduğumu düşündü. Söz konusu Eve’i kurtarmak olunca, beni ya da bir başkasını kullanmanın sakıncasını görmedi. Adam çaresiz durumda.”

Nitelikli mi? Evet, John Gallo şiddet ve karmaşayla halledilecek her girişimde nitelik sahibiydi. Kuzey Kore top-

lama kamplarında esirdi, sonrasında ise Özel Kuvvetler'in ajanı olmuştı. Örgütün içine sızıp cinayet işleme konusunda uzmandı. Zeki, tecrübeli ve tamamen ölümcüldü. Birkaç zihinsel problemi de vardı. O berbat kamplarda gördüğü işkence nedeniyle öfke krizleri geçiriyordu. Catherine onunla Eve'in kızı Bonnie'yi bir öfke nöbeti sırasında öldürmüş olabileceğinden şüphelendiği sırada tanışmıştı. O andan sonra da ilişkileri sert ve değişken bir fırtına gibi devam etmişti. İkisi de buna karşı savaşıyorlardı.

Hayır, bu doğru değildi. Catherine cinsel olarak da Gallo'ya karşı çekim hissediyordu ama bu çekime karşı epey savaşıyordu. Hayatını istediği gibi düzenlemişti. İşinde uzman olan bir CIA ajanıydı. Oğlu Luke'u bulup kurtardıktan sonra, oğlu onu nispeten kabullenmeye başlamıştı. Gallo'nun kendisini rahatsız etmesine ve hayatında dalgalanmalar yaratmasına hiç gerek yoktu.

Catherine'den cevap gelmeyince, "Quinn'in çaresiz olduğuna katılmıyor musun?" diye sordu Gallo. "Ben öyle bir izlenim edindim ama sen olay yerindesin."

"Ah, çaresiz." Elindeki probleme odaklanmaya çalıştı. Gallo dikkatini dağıtmayı başarmıştı. "Eve'i seviyor. Birlikte çok şey atlattılar." Durdu. "Sen nasıl hissediyorsun, Gallo?"

"Benim de onu sevdiğimi mi söylememi bekliyorsun?" diye sordu Gallo. Bir an sessiz kaldı. "Sevdiğimi biliyorsun. Gençken hayatımın önemli bir parçasıydı. O zamanlar aşkı bilmiyorduk. Aklımızda sadece seks vardı. Ancak yıllar sonra geri döndüğümde, Bonnie'nin hatırası vardı ve anladım ki

Eve aramızda bir bağ olmasını istemişti. İkimiz de o bağdan kaçamazdık. Tanrı biliyor ya birbirimizden ayrı olmak istesek de kendi hayatlarımıza gitmek istesek de kaçamazdık.” Bir süre sessiz kaldı. “Bonnie nedeniyle o bağ hâlâ var ve olmaya da devam edecek. İşin içinde bir sürü aşk var. Eve benim arkadaşım ve çocuğumun annesi. Klasik anlamda onun bir daha asla sevgilisi olmayacağım. Sevgilisi Joe Quinn ama bana ihtiyacı olursa hep yanında olacağım. Bu senin için yeterince dürüst mü?”

“Bana cevap vermek zorunda değilsin, Gallo.”

“Evet, zorundayım. Beni itiyor olsan da.”

“Neden? Senin Eve’le olan ilişkinle bir alakam yok ki.”

“Neden olduğunu biliyorsun ama bunu kabullenmekte zorlanıyorsun.” Bir anda güldü. “Seninle birlikte olmayı deli gibi istiyorum. Tek düşünebildiğim bu. Şey, neredeyse bu. Ve ortak arkadaşımız olan Eve’le ilişkim konusunda net olmayan şeyler yüzünden aramıza engel koymana izin vermem.”

Catherine bir anda sıcak, tatlı ve heyecan verici bir duygu dalgası hissetti. Hemen konuyu değiştirdi. “Neden törene gelmediğini söylemedin.”

“Hemen işe başlayayım diye düşündüm. Kimse benim onun törenine gitmemi beklemiyordu. Tören yerine Vancouver’a uçup Zander’ın peşine düştüm. Doane’ı tuzağa düşürmenin kilidi oymuş diye duydum. Şimdi Vancouver’dayım.”

“Peki, onu bulabildin mi?”

“Hayır, Zander’ın buradaki evine geldim ama terk edil-

miş. Hatta emin olmak için eve bile girdim. Nereye gitmiş olabileceğine dair bir iz bulabilmek için kâğıtlarını inceliyorum.” Durdu. “Venable’ı yakın izlemeye al. Zander’la ilgili bir şey bilen varsa, Venable’dır.”

“Yaparım. Sana haber vereceğim.”

“Sen aradıktan sonra Hong Kong’dan Hu Chang’i aradım ve Luke’a gecikeceğini söylemesini istedim.”

“Miami’ye indiğim anda Luke’u aradım. Hu Chang’in laboratuvarındaydı ve o kadar heyecanlıydı ki sadece son deneylerinden bahsedebiliyordu. Luke gece gündüz Hu Chang’in peşinde.” Oğlunu suçlayamazdı. Hu Chang çok etkileyciydi. O da Luke’dan sadece birkaç yaş büyükken aynı şekilde Hu Chang’in peşinde düşmüştü. “Muhtemelen beni özlemeyecektir bile.”

“Seni özleyecek ama arkadaşın Hu Chang’in bir büyücü olduğunu kabul ediyorum. Luke’u ne kadar daha onunla bırakacaksın?”

“İki hafta içinde okula gitmesi için onu Louisville’e geri getireceğim.” İç çekti. “En azından Eve’le ilgili olayları öğrenmeden önce planlarım böyleydi. Şimdi onu biraz daha uzun orada tutmam gerekiyor.”

“Bunu kabul etmekten nefret etsem de onu Hu Chang’dan daha güvenli ellere bırakamazsın,” dedi Gallo. “Tabii ondan oğluna zehirlerini karıştırmayı öğretmeyeceği konusunda söz aldığın sürece.”

“Bunu yapmayacaktır. Onu öldüreceğini bilir.”

“Yapar mısın? Hu Chang’e istediğini yapma konusunda

ne kadar büyük alan sağladığından hiç emin değilim. Bazen onun seni hipnotize ettiğini düşünüyorum.”

“Saçmalama. O benim arkadaşım.” Catherine on dört yaşındayken Hong Kong’da onunla tanıştıktan sonra yıllarca tek arkadaşı Hu Chang olmuştu. Alışılmadık bir dostluktu. Catherine parayı bastırana bilgi satarak geçinen bir sokak çocuğuydu. Hu Chang ise dünyayı dolaşan ve parasını verebilen mallarını satan bir zehir ustasıydı. Bir araya geldiklerinde, her ikisini de kurtaran bir yakınlık fark ettiler. “Ve o, Luke’u sever. Zarar vermez.” Ama Hu Chang doğruyla yanlış konusunda her zaman diğer insanlarla aynı şekilde düşünmezdi. “Luke için yanlış olduğunu düşündüğüm bir şey yaparsa arkadaşlığımızın biteceğini bilir. O da bu arkadaşlığa benim kadar önem veriyor.”

“Sanki kendini bir şeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Saçmalama. Hu Chang muhteşemdir. Luke onun yanında okulda öğrendiğinden çok daha fazla şey öğreniyor. Hong Kong’da geçirdiği son aylar onun için harikaydı.” Durup ekledi. “Ama Hu Chang’i aradığın ve ona olanları anlattığın için teşekkürler. Bu gece Luke’u tekrar arayıp açıklama yapacağım.”

“Rica ederim. Sadece senin işlerini kolaylaştırıyordum. Quinn sana Eve’i kurtarma şansın olduğunu söylediği anda ava başlayacağını biliyordum. İhtiyacın olan bilgiyi almak için Venable’ı sıkıştırmayı unutma.” Telefonu kapadı.

Catherine kapama tuşuna basıp telefonu cebine koydu.

Bir anda hem umut hem heyecanla dolmuştu. John Gallo harekete geçmişti.

Onun da harekete geçme zamanıydı.

Venable'm kendisine karşı kullandığı o sık giyimli, gri saçlı konuğu kenara itecekti. O pisliği konuşturacaktı.

Catherine kendisine doğru kararlı adımlarla yürürken, Venable başını kaldırıp ihtiyatlı gözlerle baktı.

"Senin için endişelendim." Mark Trevor, Jane'in veranda merdivenlerinden inmesini seyretti. "Özellikle de Caleb'in seni merdivenlere sürüklediğini görünce. İyi imisin?"

"İyiyim." Neredeyse terk edilmiş olan alana baktı. "Herkesin evine döndüğünü görünce daha da iyi oldum. Joe'yla konuşmam gerek. Sadece biraz stresten uzak kalıp dinlenmem gerekti."

"Caleb'in tavsiyesiyle mi?" Trevor dudaklarını büzdü. "Böyle şefkatli olmak pek ona göre değil. Neyin peşinde olduğuna dikkat etmelisin."

"Ben Caleb'e karşı hep dikkatliyim."

"Biliyorum ve onun bu kadar farkında olman beni huzursuz ediyor." Omuz silkti. "Ama işler böyle. Seni asla o kadar uzun süre yalnız bırakmamalıydım. Sana biraz alan vermenin akıllıca olduğunu düşünmüştüm ama artık o kadar emin değişim. Artık döndüm ve o alanı santimetrelerle indiriyorum." Uzanıp Jane'in elini tuttu. "Ben sana çok iyi bakarım. Bunu yapmak istiyorum. Karanlıkta ve aydınlıkta seni korumak is-

tiyorum.” Usulca ekledi. “Son zamanlarda, belki de yapmam gereken şeyin bu olduğunu fark etmeye başladım. Bu konuda birkaç rüya gördüm. Delilik, ha? Tüm o tutkular ve kahkahalar güzeldi ama sonunda önemli olan konuya geliyor hepsi. Bir-birimizin hayatında oynamamız gereken roller.”

Jane ne diyeceğini bilemedi. Bu hiç Trevor’ın tarzı değildi. O karmaşık, bazen basit, bazen yaramazlık yapan biriydi ama asla ruha hitap etmezdi. Tanıdığı Trevor’dan bir iz bulabilmek için yüzüne baktı. Alay etmiyordu. Söylediklerinde ciddiydi. On yedi yaşından beri Trevor’ı tanıyordu ama daha önce hiçbir şey için bu kadar ciddi olduğunu görmemişti. İçten bir kahkaha attı. “Evet, tamamen delilik. Kimse-nin bana bakmasını istemiyorum. Bunu şimdiye kadar öğren-men gerekirdi, Trevor.”

“Artık bunun önemi yok.” Sıradan bir şey söyler gibi ekledi. “Bu benim rolüm. Bunun bizim yolumuza çıkmasına izin vermeyeceğim.” Parmaklarını Jane’in parmaklarına geçirdi ve onu Joe’ya doğru götürdü. “Hâlâ Chicago’dan gelen polis şefiyle konuşuyor. Sen Quinn’le konuşurken, ben adamı oyalayıp senin yoluna çıkmasını engellerim.”

“Nasıl? Senin polisle ilgili hiçbir geçmişin...” Durup gülümsedi. “Boş ver. Ne düşünüyorum ki? Sen dikkat dağıtmak ve hokkabazlık yapmak konusunda hiç zorlanmazsın. Senin şaibeli geçmişinin bir ürünü. Bazen ne kadar karmaşık bir geçmişin olduğunu unutuyorum.”

“Doğru.” Gülümsedi. “Sana ihtiyacın olanı her an vermek için işe yarıyor.” Jane konuşmak için ağzını açınca işaret

etti. “Ve bu yaptığımı kabul edeceksin çünkü Eve’i kurtarma yolunda ilk harekete başlayacağım.” Joe’nun ve polis şefinin yanına gittiler. Trevor bir anda muhteşem şekilde gülümsemeye başladı. Yayıdığı güçlü çekim etraflarını sarmıştı. “Merhaba Quinn, Şef Larimer, gitmeden önce bir kez daha en içten başsağlığı dileklerimi iletmek istedim.” Larimer’e döndü. “Her gün böyle trajedilerle uğraştığınızı biliyorum, ama kabul edersiniz ki bu olanlar çok daha...”

Sonraki beş dakika Jane Trevor’ı eğlenerek izledi. Bu beş dakika içerisinde Trevor polisi hafifçe büfeye doğru yönlendirmişti ve bir yandan sorular sormaya devam ederken bir yandan da adama kahve dolduruyordu.

“Trevor çok iyi.” Joe iki adamı izlerken hafifçe gülümsedi. “Ona borçluyum. Kabalaşmadan Larimer’i iki kez başımdan savmaya çalıştım.” Jane’e döndü. “Margaret pek iyi hissetmediğini söyledi. Endişelenmeli miyim?”

“Hayır, sadece yorgundum.” Yüzünü ekşitti. “Ama herkes ölümün kıyısındaım sanıyor hemen.” Joe’yu evden uzaklaştırıp göle doğru çevirirken konuyu değiştirdi. “Kendra’yla konuşmasam daha erken inerdim. Kendra gittikten sonra da günlüğü okudum.”

Joe olduğu yerde durdu. “Günlük mü?”

Jane ona hızlıca Kendra’yla konuşmasını anlattı. “Günlüğün içindekiler mide bulandırıcıydı. Kevin bir canavar. Hiç vicdanı olmayan bir egomanyak. O küçük kızlara yaptıklarını tanımlaması korkunç.”

“Başka bir şey var mı?”

“Vahşetin ötesine geçmek zor.” Düşünmeye çalıştı. “Birkaç yerde Pakistan’a gönderme var, ama El-Kaide için önemli olacak isimler yok.” Durdu. “Ama CIA’le ilişkisine değinmiş. Kendisine göre ikili ilişkiler. Bir sürü para el değiştiriyor.”

“Tuhaf değil. Gizli bir ajan rüşvet alıyor gibi yapmıştır.”

“Gizli ajanlardan bahsettiğini sanmıyorum. Belli bir CIA ajanından bahsediyor. Adamı düzenbazlığa ikna ettiğinden emin. Çok mutlu olmuş. Projesine yol açmak için güvenilir pozisyonlarda birine ihtiyacı olduğunu söylemiş.”

“Proje mi? Ne projesi?”

“Hiç söylememiş. Sanırım Bin Ladin’le ilgili bir şey. Venable bize hedefin o olduğunu söylemişti.”

“Olabilir.” Joe kaşlarını çattı. “Olmayabilir de.”

Jane gözlerini kısarak ona baktı. “Kendra benden günlük Venable’a vermememi istedi. Şimdi sen de ondan mı şüpheleniyorsun?”

“Şüphem olsun istemiyorum. Uzun zaman onunla çalıştım.” Başıyla onayladı. “Ama evet, şüphelerim var. Bu iş başladığından beri ona söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor. O saldırı ekibine emir verip dağdan indirmesini ve bara ateş açtırmasını da hoş bulmadım.”

Jane onun zihninin gerçekler ve teoriler üzerinde çalıştığını görebiliyordu. “Başka?”

“Venable o sırada Ortadoğu’daydı. Pakistan’da neler olduğunu biliyordu. General Tarter’la Kevin’in suikastcısı arasındaki bağlantı oydu. Fakat aynı zamanda Kevin’in ba-

basına barınak sağlayan, ona beş yıldır güvenli bir ev ve gelir isteyen ajan da oydu.” Durdu. “Bize Doane’in herkesin tepesinde sallandırarak şantaj yaptığı bir disk olduğunu söyleyen de oydu.”

“Disk hâlâ o evde olabilir.”

“Ama elimizde CIA’deki çöküntüden bahseden bir günlük var.” Dudaklarını sıktı. “Hayır, günlüğü şimdilik Venable’a vermememiz gerekiyor.”

“İçinde kullanabileceğimiz bir şey olabilir. Ya görünmez mürekkep falan varsa?”

“Görünmez mürekkep mi? Bir delinin bu kadar amatör olabileceğini sanmıyorum, Jane.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bazı şeyler göründükleri gibi değildir.”

“Hayır, değildir. Langley’deki laboratuvarlara güvenmek zorunda değiliz. Quantico’dakiler de en az onlar kadar gelişmiştir. FBI’da tanıdıklarım var.”

“O zaman günlüğü hemen onlara götür.” Dudaklarını ısılattı. “Bir şeyleri başlattığımızı hissediyorum. Eve’i kurtarma konusunda Venable’a güvendik. Venable hile yapıyorsa, o zaman ne... Beş gün oldu, Joe. Eve nerede?”

“Ben Venable’a tamamen güvenmedim. Ondan sahadaki adamlarından gelen raporların kopyalarını istedim.” Joe kollarını Jane’in omuzlarına koydu. “Onlar da sahte olabilir mi? Tabii. Yine de öyle olduklarını sanmıyorum. O da benim araştırılmasını isteyeceğim tüm yolları araştırmış ve bunu hiçbir sızıntıya yer vermeyerek yapmış.” Durup ekledi. “Ve-

nable'ın o hayalet kasabada yaptıkları da Doane'ı istediğini gösteriyor. Belki Eve'in güvenliğini tehlikeye atacak kadar çok. Fakat Doane'ı bulursak, Eve'i de buluruz." Jane'i alnından öptü. "Bu geceden sonra, inzivaya çekileceğim. Tıpkı yas tutan bir adam gibi. Haberleşeceğiz."

Jane bunun geleceğini biliyordu. Sadece tekrar ava başlamadan önce birlikte yapacakları daha fazla şey olacağını umuyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Vancouver. Venable bana sahte belgeler verecek ve şehrin kuzeyindeki küçük bir havaalanından uçuracak. Venable'a göre Zander'in evi boşaltılmış gibi görünüyormuş ama ben asistanı Howard Stang'le bağlantı kurabileceğimi umuyorum. O da Zander'la aynı anda kayboldu, yine de zayıf halka Stang olabilir." Başını iki yana salladı. "Stang'in ne kadar zayıf olduğundan emin değilim ama. Adam tam bir bilmece."

"Zander da öyle," dedi Jane. "Dağlarda şanslı varken Eve'i kurtarmadığı için onu affedemiyorum."

"Ben de. Bizim tarafımızdan affedilmek onun umurunda değil."

"Kahretsin, o Eve'in babası."

"İkisi de bunun ilişkileriyle bir alakası olmadığını söyleyecektir. Adam hayatı boyunca Eve'i kabul etmemiş. Eve'in de bundan sonra bir baba isteği ya da ihtiyacı olamaz."

"Tabii Doane'm onu öldürmesini engelleyecek bir şey yaparsa değişir. Eve'in ona bu konuda ihtiyacı var."

"Ve o pisliği bulduğum anda Eve ihtiyacı olanı alacak,"

dedi gergin bir şekilde. “İnan bana, Eve’i hayatta tutacaksa, Zander’ı Doane’a altın tepside sunarım.”

Jane ona inanıyordu. Joe için de Eve kadar endişelenecekti. Zander dünyadaki en uzman suikastçılardan biriydi. Joe kadar çetin ceviz bir adam için bile bu aşılması kolay olmayan bir yetenekte. “Ben de seninle geleceğim.”

Joe başını iki yana salladı. “Şimdi olmaz. Buradan topluca ayrılmamız kesinlikle şüphe çeker. Stang’i bulur bulmaz seni arayacağım.”

“Benim burada kalıp bekleyeceğimi mi sanıyorsun? Böyle bir şey olmayacak, Joe. Beklemekten usandım.”

“Şüphe çeker,” diye tekrar etti. “Doane’ı hazırlıksız yakalamak için yaptığımız her şeyi mahvedemem.”

Çenesini sıkıyordu. Jane onun ikna edilemeyeceğini biliyordu. Öfkelenmeye başladı. “Ben bir şey mahvetmeyeceğim. Eve’e zarar verecek bir şey yapabileceğimi mi sanıyorsun? Tamam, sana bir gün veriyorum. Sonra peşinden geleceğim. Caleb’ten Londra’ya bir uçuş ayarlamasını isteyeceğim ve yarın öğleden sonra Atlanta’dan Vancouver’a uçağız. Bu kâbus başlamadan önce, geldiğim yer olan Londra’ya dönmem gayet doğal.”

“Venable’ın sana kâğıtları vermesine izin vermem.”

Jane gülümsedi. “Venable’ın canı cehenneme. Ben gidiyorum, Joe. Eve’i riske atamam ama burada hiçbir şey yapmadan da bekleyemem. Sen Stang’in peşinden git. Yoluna çıkmayacağım. Ben Zander’ın peşinden gideceğim.”

Joe küfretti.

“Böyle olsun istemiyorum.” Jane gözyaşlarının gözlerine battığını hissetti. Dönüp eve doğru gitti. “Günlüğü Eve’in çalışma masasının en alt çekmecesine bıraktım. Gitmeden önce onu Quantico’ya göndermek isteyebilirsin. Dikkatli ol, Joe.”

Gözleri o kadar buğulanmıştı ki az daha ağaçların arasından çıkan Margaret’e çarpacaktı.

“Tüm fotoğrafçıların gitmiş olması ne kötü,” dedi Margaret sessizce. “Çok güzel pozlar çekerlerdi. Tamamen... yıkılmış duruyorsun.” Bakışlarını gölün kenarında hareketsiz duran Joe’ya çevirdi. “Seni burada tutmaya çalışacak mı merak ediyordum.” Omuz silkti. “Senin için önemli olan her şeyi kaybedince, elinde olanları kurtarmaya çalışmak gayet normal.”

“Kendisine tamamen mantıklı olduğunu söylüyor. Bana ihtiyaç yok; o nedenle, yolundan çekilmeliyim.”

“Ve bu canını yakıyor.”

“Onu bulmam gerek,” dedi. “Onu bulmak *zorundayım*.” Derin bir nefes çekti ve kendini toparlamaya çalıştı. “Kendra gitti. Sana gideceğini söyledi mi?”

“Evet, bana da gitmem gerektiğini söylemeye çalıştı. Bana ihtiyaç olmadığını ve yük olacağımı söyledi.” Gülümsedi. “Ona asla bir yük olmadığını söyledim.” Jane konuşmak üzere ağzını açınca, Margaret elini kaldırdı. “Sen de muhtemelen Kendra’nın söylediklerini söyleyeceksin. Olabilir ama bu bir şeyi değiştirmeyecek. Sadece seni ne kadar değerli olduğuma ve bensiz yapamayacağına ikna etmem

gerek.” Başını yana eğdi. “Günlüğü okudun, değil mi?”

“Evet.” Ürperdi. “Korkunçtu.”

Margaret başıyla onayladı. “Ben de okudum. Belki de senin ve Kendra’nın gözünden kaçan birkaç şey bulmuş olabileirim. Hepimiz hayata farklı açılardan bakıyoruz. Kevin gibi bir adam söz konusu olduğunda yaptıklarının vahşeti, niyetini ve nedenini bulanıklaştırır. Bu önemli olabilir.”

“Sende bulanıklaşmıyor mu?”

“Tabii ki bulanıklaşıyor. Fakat ben ormanlarda büyüdüm. Doğa mutluluk kadar dehşet de sağlar. Ben her ikisini de kabullenmeyi ve hayatta kalabilmeme yardım edecekleri şekilde kullanmayı öğrendim.” Joe’ya tekrar baktı. “Senin Zander’ın peşinden gitmemen konusunda haklıydı ama başka yollar da olabilir.”

“Ne yolları? Neden daha önce bir şey söylemedin?”

“Zamanı değildi. Bu karmaşa bittikten hemen sonra Kendra’yla konuşacaktım.” Omuzlarını silkti. “Ama o gitti. Tamamen mantıklı bir şey yaptı.”

“Muhtemelen doğru da yaptı.”

“Bunu hiç tartışmadım. Onu çalışırken izlemek bir zevkti.” Kıkırdadı. “Benim hiç mantıklı olmamam ama buna rağmen işleri berbat etmememle baş etmeye çalışmasını izlemek daha da büyük zevkti.”

“Gittiğine üzülüyorsun.”

Margaret başıyla onayladı. “Bir arkadaşın gittiğinde hep üzülürsün. Ancak sonsuza kadar sürecek değil. Ben bir dostumun çok uzun süre ortalarda olmamasına asla izin vermem.

Çok nadir dostum vardır. Özellikle de beni kabullenmeleri için o kadar uğraştığım için.” Gülümsedi. “Senin gibi, Jane.”

“Biraz zaman aldı,” dedi kuru bir sesle. Jane, Margaret’le ilk olarak Karayip’teki bir adada bulunan deneysel bir hayvan kliniğinde tanışmıştı. Jane’in köpeği Toby ölümcül derecede hastaydı ve kimse bir teşhis koyamıyordu. Ta ki bir teknisyen olan Margaret sevgi ve empati dolu bir halde muayene odasına girene kadar. Sahip olduğu tuhaf yetenek onun yüzeyin derinlerine dalmasına ve köpeğin “izlenimlerini” bulmasına olanak sağlıyordu. Jane için izlenim hatıra demekti. Her neyse, Margaret, Toby’nin hastalığının zehirlenme olduğunu teşhis etmiş ve iyileşme sürecine göndermişti. Jane derin bir minnet içindeydi. “Bazen şartlar nedeniyle asıl önemli olanın metot değil sonuç olduğunu göremiyoruz.”

“Doğru. O nedenle ‘nadir’ kelimesini kullandım.” Konuyu değiştirdi. “Kendra o günlüğün birkaç kopyasını yaptırdı. Sana da verdi mi?”

“Evet, orijinalini Joe’ya veriyorum.”

Margaret gözlerini kısarak ona baktı. “Joe yüzünden ne kadar üzüldüğüne bakarsak, göl evinde uzun süre kalmayı düşünmüyorsunuz.”

Jane başını iki yana salladı. “Toparlanıp bu akşam evden ayrılıyorum. Bir havaalanı oteline gideceğim. Zaten Joe gece yarısından sonra Vancouver’a gidecek. Onunla bir daha tartışmak istemiyorum.” Durdu, sonra titreyen bir sesle konuştu. “Çok canım yanıyor.”

“Trevor ve Caleb’le mi seyahat edeceksin?”

“Mark Trevor’ı bilmiyorum. Caleb’ten beni Kanada’ya götürmesini istemek zorundayım.”

“Ben Trevor’ı biliyorum. Sana deli oluyor. Seni gözünün önünden ayırmayacaktır.” Başını yana eğdi. “Caleb? Onu hiç okuyamıyorum. Çoğu zaman ne düşündüğünü bilemiyorum ama denemeye devam ediyorum çünkü ya korkunç şeyler düşünüyor ya muhteşem. Kaçırmak istemiyorum.” Döndü. “Ben gidip üstümü değiştireceğim ve çantamı alacağım. Günlüğün kopyalarından birini almayı unutma. Tekrar okumam gerek. Beni otele götürecek misin yoksa kendim mi geleyim?”

Jane yorgun bir halde ona baktı. “Bizimle gelebilirsin diye bir şey demedim, Margaret.”

Margaret uzaklaşırken başını çevirip afacan bir bakış attı. “Ama belki de nereye gittiğimizi bilen tek kişi benim. O yüzden, sen benimle geliyorsun.”

Beşinci Bölüm

Starlite Moteli Casper, Wyoming

Otel odası karanlıktı ve Eve yan yatağında uzanan Doane'ın misk kokusunu alabiliyordu. Doane, Eve'in bileklerini yatağın kenarlarına bağlamıştı. Eve büyük bir çaresizlik hissediyordu.

Uyu, diyerek kendini telkin ediyordu. Uyku onu kurtarmaya gelmeden önce korkuyla savaşmak kolay değildi.

Kurtarma. Ancak Eve kurtarılmayı beklememeliydi. Kendini kurtarmalıydı.

Telefon görüşmeleri. Doane'ın aradığı bu Cartland'ın kim olduğunu bulmanın bir yolu var mıydı?"

Diğer yataktaki Doane alayla, "Uyumuyorsun," dedi. "Sorun ne, Eve? Sonunda endişelenmeye mi başladın? Sevgilin Quinn'in senin için yas tutmasını izlemek korkunç ol-

malı. Kendini dağılmış hissettin mi? Dağıldığını biliyorsun. Birkaç günün var. Sonra bitecek.”

“Dağılmadım. Uyumamamın sebebi bu küçük odada senin kokunu alıyor olmam. Beni hasta ediyor.” Durdu. Karanlıkta onunla konuşmak tuhaf bir samimiyet yaratıyordu. Doane da hissetmiş miydi? Dilini gevşetmeye yardımcı olabilir miydi? Test et. “Oğlunun yenilemesini bitirdiğimde Vancouver’a mı gideceğiz? Zander’ın hâlâ orada olabileceğini düşünüyor musun? Çok muhtemel değil.”

“Neden olmasın? İkimizin de öldüğünü sanıyor. Evini kapatıp kaçması için bir neden yok.”

“Belki Venable ve Joe orada yaşadığını öğrendikleri için güvenli olmayacağını düşünür. Bir kiralık katilin bu bilgiyi verdiği kişilerin sayısına dikkat etmesi gerektiğini düşünüyorum. Muhtemelen onu yakalayıp boğazını kesmek isteyen tek kişi sen değilsin.”

“Ama bunu ben yapacağım,” dedi Doane. “Ve onun inine kontrol etmeden dalmayacağım. İyi bir plan böyle olmaz.”

“Ah, evet. Şu senin muhteşem planlama yeteneğin. Nasıl unutabilirim? Şimdiye kadar çok da iyi değildi. Her şey ters gitti, değil mi? Şimdi de bu bitli otele benimle tıklıp kalmış yeni planlar yapıyorsun. Zander’ı senin için kim kontrol edecek? Blick’i öldürdün. Artık yalnızsın.”

“Yalnız değilim. Sadece planlarımı yeniden ayarlamam gerekti. Bu da biraz vakit alıyor. Gerçekten de öylece Zander’ın evine girip onu ilk gördüğümde seni öldüreceğimi mi sandın?”

“Evet.”

“Hayır, zekice yapılmalı.” Ses tonu sertleşti. “Şimdi ödenmesi gereken bir bedel var. Venable’a kızgıyım. Onun beni koruması gerekiyordu ve sanırım o hayalet kasabada beni öldürmeye çalıştı. Onu kontrol altında tuttuğumu sanıyordum ama artık ona güvenemem. Cezalandırılması gerekiyor. Hepsinin cezalandırılması gerekiyor.”

Eve kaskatı kesildi. “Hepsi mi? Başka kim?”

“Quinn ve Jane’in de peşinden gideceğimden korkuyorsun. O da olabilir ama artık tehlike olmadıkları için enerjimi onlara harcamam.”

Çok şükür ki karanlıktı da Doane onun ne kadar rahatladığını göremedi. Eve’i incitmek için her türlü zayıflığı kullanırdı. O kadar değişkendi ki her an fikrini değiştirebilirdi. “Ama Venable’ı hedef alıyorsun.” Biraz durup tekrar sordu. “Başka kim?”

“Zander’ın oğluma o kurşunu sıkmasından sorumlu olan tüm orospu çocukları. Onu kurtarabilirlerdi. *Kurtarmalıydılar*. Kevin onlara, gitmesine izin verip parasını da öderlerse hücredeki diğer isimleri vereceğini söyledi.”

“Hücre mi?” Eve’in kafası karışmıştı. “Pakistan’da Bin Ladin’i bulmaya çalışan gizli ajanların bulunduğu diski mi diyorsun?”

“Onun Kevin için önemi çok azdı. Kevin onu pazarlığı başlatmak için önerdi ama General Tarther kızının ölümünü o kadar abarttı ki Kevin pazarlığı artırması gerektiğini düşündü. Ona hücreyi verme kararı aldı.”

“Ne hücresi?”

Doane bir an sessiz kaldı. Eve onun gevezeliğinin sona erdiğinden korktu. Sonra Doane yeninden konuştu. “Bana ve Kevin’a karşı kullanabileceğin bir şey söyleyeceğimi sanıyorsun. Hâlâ bizden kaçabileceğini düşünüyorsun.” Güldü. “Şimdiye kadar pes etmen gerekiyordu, Eve. Seni kurtaracağımı umduğun tüm insanları uzaklaştırdım. Şu anda kafana bir silah dayayıp bu işi tamamen bitirebilirim.”

“Bitiremezsin. Olayların akışında ben o kadar da önemli değilim. Birisi seni durduracak ve tüm rüyalarını yok edecek. Seni yok edecek, Doane.”

“Ölümünün hiçbir şey ifade etmeyeceğine inanıyorsun. Üzüldüğüm şeylerden biri de bu. Ölmekten korkmuyorsun. Senin ölümünü gösterip Zander’a acı çektirebilirim ama senin korkundan alacağım zevkten mahrum kalıyorum.” Şüpheli bir şekilde ekledi. “O yüzden, belki de Zander’ı öldürürken olaya Quinn ya da Jane MacGuire’i de katabilirim. Onlarla sonradan ilgilenmem gerekmez.” Düşündü. “Ama belki senden değişik bir yolla tepki alabilirim. Bir düşünüyüm... Senin çok şefkatli bir kalbin var. Gereksiz ölüm düşüncesi senin mideni bulandırıyor, öyle değil mi? Ya binlerce masum çocuğun, adamın ve kadının ölümüne ne dersin? Evet, eminim ki bu kıyımı durduramamak son anında sana zulüm olacaktır.”

Eve gerildi. “Binlerce çocuk mu?”

“Hemen çocuklara odaklandın işte, gördün mü?” Ses tonu zevkle dolmuştu. “Öyle olacağını biliyordum. Düşün-

sene, tüm hayatını çocukları yaşlı ailelerine kavuşturmak için harcadın. Senin ailesine kavuşturduğun toplam çocuk sayısından daha fazlası bir anda buharlaşıp uçsa nasıl olurdu? Düzeltecek vücut yok, ailesine kavuşturacak çocuk yok. Tabii yas tutacak aileleri de olmayabilir. İnsan bu ihtimali de düşünmeli.”

İhtimal, mümkün değil. Kelime seçimi Eve’i dehşete düşürdü. “Saçmalıyorsun, Doane. Buharlaşmak ne? Ne planlıyorsun?”

“Blick’in ve hayalet kasabaya getirdiği o fahişenin bedenleri de buharlaşır diye düşünmüştüm. Belki de daha fazla patlayıcı kullanmalıydım. Kevin o tür bir patlamanın nasıl etkisi olacağını daha iyi bilirdi. Ona kıyasla ben bir amatörüm ama inanıyorum ki Kevin ve arkadaşlarının yaptığı patlamalar buharlaşmaya neden olmuştur. Hiroşima’da öyle olduğunu duydum. Düşünsene, neredeyse milyonlar.”

Eve nefes alamıyordu. “Nükleer. Nükleerden bahsediyorsun.”

“Tabii ki. Başka ne olabilirdi ki? Kevin ıvır zıvır şeylerle uğraşmazdı. Sana Hitler’e ne kadar hayran olduğunu söylemiştim. Atom bombasını ilk önce Hitler kullansaydı, bir Tanrı olurdu. Doğal olarak Kevin onun izinden gitti. Tabii Kevin’in planları daha muhteşemdi. Planlarını tamamlama yolundaydı.”

“Nasıl?”

“Sesin kısık geliyor. Seni korkutmuyorum, değil mi?”

İnkâr etme. Eve korkmuştu ve Doane baş döndürücü

güç hissine yakalanınca konuşmaya devam etmesi daha muhtemeldi. “Nasıl korkmam?” diye titreyen bir sesle sordu. “Bu korkunç bir hikâye. Kevin korkunç bir hikâye.”

“Kevin muhteşemdi. Korku, bakanın gözündedir. Korku, güç olabilir. Kalbi eritip bir adamı diz çöktürebilir.” Şeytanca ekledi. “Ya da kadını. Bence bu iş bittiğinde sen de onun önünde selam vereceksin, Eve.”

“O çocuklar...” dedi Eve boğuk bir sesle. “Nasıl?”

“Gerçekten canını acıtıyor, değil mi?” Bir an duraksadı. “Senin bir tehdit olmandan korkmuyorum. Kevin güçleniyor ve sen zayıflıyorsun.”

“Nasıl?”

“Senin önümüzdeki birkaç gün bundan korkmanı çok isterim. Bu çok hoşuma gider.”

“Nasıl?”

“Büyük, uzaktan tetiklenebilen ince tasarlanmış bir aletle. Beş yıl önce asrın buluşuydu ama şimdilerde biraz demode oldu. Yine de işe yarayacaktır.” Mırıldanmaya başladı. “Ah, Tanrım, hem de ne işe yarayacak. Bom! İki Amerikan şehrinde on blok yerle bir olacak.” Güldü. “Muhtemelen şehrin geri kalanı da otuz yıl kadar kullanılamaz hale gelecek. Çok korkunç bir alet. Kevin bir şey yaparsa, doğru yapar.”

“İki şehir.”

“İki şehrin yıkımının Amerikan ekonomisini tamamen mahvedeceği hesaplanmıştı. Ya da son yıllardaki ekonomik durgunluktan sonra ekonomiden kalanları işte. Plan yapıldığında durum bu kadar kötü değildi ve onların düşüncesine göre...”

“Kim yapacaktı bunu? Kevin deme. Onun böyle bir plan yapacak gücü yoktu.”

“Aslında o yapmadı. İran parasını veriyordu. Nükleer programlarını uygulamak konusunda sorun yaşıyorlardı ama küçük bir alet daha kolay olabilirdi. Hedef şehirlerde kurulmuş hücreler vardı. Kevin öğrenir öğrenmez bu işe dahil oldu. Anahtar parçaları temin etmek ve iki şehre uranyum dağıtmak konularından sorumlu oldu. Ona o kadar güveniyorlardı ki yerleri ortaya çıkmasın diye aletleri oradan oraya taşımaya bile izin veriyorlardı. Planı o yapmış gibiydi.”

“O kadar güvenilirmiş ki kellesini kurtarmak için hücredeki isimlerini verecekmiş.”

“Öyle gerekiyordu. Yeni bir başlangıç için özgür olması gerekiyordu. Terörle mücadele ekibindeki Fred Juskow pıçı konuşursa Kevin’a para ve yeni bir kimlik sağlayacağına söz vermişti.” Sesi sertleşti. “Sonra da Tarther’ın Zander’ı kiralamasına ve sırf küçük bir kızı öldürdü diye Kevin’ı öldürtmesine izin verdiler. Bana General Tarther’ın İç Güvenlik emirlerine uymadığını söylediler. Fakat Kevin ölmüştü, oğlum ölmüştü. Ne fark eder ki?”

“O zaman Pakistan diskinin Venable’ın seninle yaptığı anlaşmayla bir ilgisi yok mu?”

“Güzel, kabul edilir bir mazeretti. Herkes Bin Ladin’i bulmak istiyordu ve Pakistan çok uzaktı. Terörle mücadelenin milyonlarca Amerikalının evlerinde ölebileceği bir plan konusunda başarısız olduğunu söylemem bambaşka bir konu olurdu.”

“Başarısız mı oldular? Bu saldırı olmadı.”

“Başarısız oldular. Kevin öldürüldüğünde, İranlılar operasyonun ortaya çıktığını sandılar. İki şehirdeki hücreler dört kanada ayrıldı.”

“O zaman nasıl başarısız oldular?”

“Nükleer aletleri hiç bulamadılar. Kevin Ortadoğu’dan geldi ve Pakistan’a dönmeden önce onları gizli bir yere götürdü. Kendisi dışında yerlerini kimsenin bilmediğinden emin oldu. İç Güvenlik’le yaptığı anlaşmanın bir parçası da bu olacaktı.”

“Ama sonra Zander, Kevin’ı öldürdü.” Eve durdu. Parçaları birleştirmeye çalışıyordu. “Sonra da pazarlığı sen devam ettirdin. Onlara aletlerin yerini söylemedin ama Venable’nin elleri senin üzerindeyken aletleri teröristlere veremeyeceğini düşündüler.”

“Venable’ı kandırdım. Hepsini kandırdım. Dikkatsiz bir hale geldiler.”

“O nükleer aletlerin hâlâ çalıştığını nereden biliyorsun? Beş yıl olmuş. Bozulmuş olamazlar mı?”

“Kevin buna izin vermez.”

“Baksana, neden İranlılardan bir iki bomba daha almıyorsun? Neden bu antikaları kullanıyorsun?”

“Körsün sen. Kevin’m bu aletlerinin değerini göremiyormusun? Buraya geldikten sonra Cartland’la bağlantıya geçtiğimde, o nasıl bir hazine sunduğumu anladım.”

“Peki, değeri ne? Beş yıl geçmiş ve teknolojisi eskimiş.”

“Gayet uygun.” Tekrar etti. “Gayet uygun. İki şehre iki

nükleer sokmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Kevin ve hücredekiler bunu yaptığında da zordu. İç Güvenlik beş yıl öncesinden bin kat daha sıkı ve daha fazla bağlantısı var. Bu düzenekler gayet uygun. Sadece birinin düğmeye basmasını bekliyorlar.”

“Hâlâ çalışıyorlarsa. Ve senin Kevin işleri berbat etmediyse.”

“Beni kızdırıyorsun. Kevin yaşasaydı, herkes onun ne kadar muhteşem biri olduğunu bilirdi. Bu aletler patladığında yine görecekler. Herkes ondan korkacak ve ona saygı duyacak.”

“Saçmalık. İnsanlar onun nasıl bir canavar olduğunu görecekler ve o bombalar patlamadığı için gülecekler.”

“Kaltak.” Eve, Doane’ın yaydığı öfke dalgalarını hissedebiliyordu. “Ben sana ne...” Bir süre durup, “evet, sana göstereceğim. Sana ve Zander’a. Senin için muhteşem bir son olacak, Eve. Belki de Kevin’in aletlerden birini sakladığı şehre gidebiliriz. Zander’ı da oraya çekmek için seni kullanacağım. Muhtemelen bomba patlamadan ölmüş olursun ama bunu asla bilemeyeceksin, değil mi? Bu şüphe sana işkence olacak,” diye devam etti.

“Beni kullanarak Zander’ı hiçbir yere çekemeyeceksin.”

“Hayalet kasabaya geldi. O gelince çok cesaretlendim.”

Eve sessiz kaldı. “Hangi şehir?”

“Fark eder mi?”

Eve şehirlerin isimlerini öğrenmekten korkuyordu ama bu soru çok kişisel ve doğaldı. Cevabı umursamaz bir şekilde vermeye çalıştı. “Sanırım etmez.”

“Bakalım. Belki de Vancouver’a yakın bir yerdedir. Zander’ın çok uzak yol gitmesini istemeyiz. Onun cesaretini kırmak istemem.” Bir an düşündü. “Seattle. Evet, sanırım orası iyi olur. Seattle’a gittin mi hiç?”

“Hayır. Beni affet ama bu geziyi hiç de iple çekmiyorum.”

“Ben seni hiçbir şey için affetmem. Bana ve Kevin’a çok kötü zamanlar yaşattın. Yine de seni hep hatırlayacağım, Eve.”

“Ama sen yaratık oğlunun yanına gider gitmez ben seni unutacağım.”

“Yakın zamanda bir yere gitmiyorum. Kevin ben bu tarafta olduğum için daha güçlü olduğumuzu söylüyor.”

“Belki de sadece seni kontrol etmek istiyordur. Tabii Kevin’m senin söylediğin şekilde bir ruh olduğuna inanmıyorum. Fakat doğruysa, seni kullanmak dışında bir şey düşünmeyen bir şeytandır o.”

“Kevin beni seviyor. Bizim ne kadar yakın olduğumuzu asla bilemezsin. Ve her dakika daha da yaklaşıyoruz.”

“Çünkü onun geri gelmesine yer açmak için ruhunu kaybediyorsun. Oysa boşuna, Doane.”

“Yalancı.” Bir an konuşmadı. Sonra fısıldamaya başladı. “Ama bu o kadar da korkunç olmazdı, değil mi? Bir oğlun, babasından daha iyi olması gerekir. Tüm kitaplar öyle söyler. Kevin hep özeldi. O benim asla olamayacağım kadar muhteşem biri. O kadar güçlü ki. O güce sahip olmak nasıl bir şey merak ediyorum.”

Eve ürperdi. Doane'ın aslında oğlunun yerinde olmak istediğini ilk kez fark etti. Kevin gibi olmak değil, Kevin olmak. Kevin şeytanın vücut bulmuş haliydi; yani Doane da böyle olmak niyetindeydi. "Seninle konuşmak midemi bulandırdı. Ben uyuyorum. Oğlun öldü. Gücü falan yok."

"Göreceksin," diye fısıldadı Doane. "Seattle, Eve. Seattle..."

Seattle.

O gece bir sürü şey öğrenmişti. Daha sonra başka şeyler de öğrenebilirdi ama önce bu konuşmada Doane'dan öğrendiklerine odaklanmalıydı. Kevin ve Doane'la giderek birleşmesine değil. Bu konu karanlıkta hayalet gibi savrulan bir şeydi.

İki şehir.

Cartland, Doane'ın bahsettiği hücrenin üyesiydi.

Seattle hedef şehirlerden biriydi.

Ve Doane'ın Eve'in ölümü için seçtiği şehir.

Bu bilgiyi nasıl kullanabilirdi?

Yarın Kevin'ın yenilemesi üzerinde son dokunuşları yapar yapmaz oradan ayrılacaklardı.

Joe ve Venable'in peşlerinde olduğunu ve yakın zamanda ortaya çıkacaklarını umdu. Joe'nun son birkaç günde tüm çabalarını anma törenine harcadığına inanmıyordu. O anda Venable bilinmeyen bir etkendi. Doane onun kendisine ihanet ettiğini düşünüyordu ama Venable o beş yıl içinde çok dürüst ya da açık değildi zaten.

Fakat Eve onların harekete geçtiğine ve Venable'in,

Doane'ın anlattığı gerçek hikâyeyi Joe'ya anlatmak zorunda kaldığına inanıyordu.

Onlara Doane'ın kendisini nereye götürdüğünü söylemenin bir yolunu bulmalıydı. Aynı odada olduklarında Doane onun her hareketini izlediği için, bu kolay iş değildi.

Banyo?

Aynaya yazmanın bir yolu var mıydı?

Buhar? Ruju yoktu.

Hayır, bunlar basit film hareketleriydi.

Ayrıca, Doane kesin çıkmadan önce banyoyu kontrol ederdi.

Düşün. Bir yol bul.

Çünkü artık sadece kendisinin ve Zander'ın hayatı tehlikede değildi.

Doane milyonlar demişti. Kadınlar, adamlar, çocuklar kendi hataları olmayan ölümcül bir ağa yakalanmışlardı.

Masumdular.

Masumları kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı.

Göl Evi

Atlanta, Georgia

Venable, Catherine'in kendisine doğru geldiğini gördü. Yüzündeki ifadeyi okumuş olmalıydı. Kendisiyle konuşan adama gülümsedi. "Müsaadenizle. İş." Catherine'in kolundan tuttu ve park yerine doğru yürümeye başladı. "Muhte-

melen adam bana inanmadı. İnsanın aklına iş getiren bir kadın değilsin.”

“Ah, ama tamamen iş,” dedi sertçe. “İnan bana gevezelik modumda değilim. Nereye gidiyoruz?”

“Arabama. Özel konuşalım. Resmen kıvılcımlar saçıyor sun. Çok fazla dikkat çekeceksin.”

“Haklısın. Şu anda ne kadar dikkat çektiğim hiç umurumda değil. Geldiğimden beri benden kaçırıyorsun ve buna bir son vermeye karar verdim.”

“Düşündüğümden daha sabırlıymışsın.” Catherine için arabasının kapısını açtı. “Muhtemelen insanlarla konuşup durumunu değerlendirmişsindir.” Şoför koltuğuna geçti. “Şu anda da işe atılmaya hazırsın.”

“Bana neden Eve’in kaçırıldığını söylemedin? Onun için burada olmak isteyeceğimi biliyordun.”

“Görevdeydin. Hem de büyük başarıyla tamamladığın bir görev.”

“Canı cehenneme. Kolombiya’dan ayrılma işini halledtim. Yerime geçecek birini bulabilirdin.”

“Ama senin kadar etkili olmazdı. Sen muhteşemsin, Catherine.”

“Eve ihtiyacım olduğunda, bana yardım etmişti. Aynısını benim yapmam gerekiyordu.”

Venable bir an sessiz kaldı. “Biliyorum ama buna izin veremezdim. Bu kez olmazdı, Catherine. Seni buraya getiremezdim.”

“Neden?”

“Kolombiya’ya senin yerine birine gönderemememle aynı nedenden. Sen muhteşemsin.” Dudaklarını büzdü. “Biraz fazla muhteşem. Çok derini kurcalardın. Doane ve Eve’i aramamızı altüst ederdin. Bunu yapmana izin veremezdim.”

Catherine gerildi. “Pis işler mi, Venable?”

“Gerekli işler, Catherine.”

“Kendra senin hayalet kasabada yaptıklarından hoşlanmadığını söylemişti. Yaptıklarının Eve’in yararına olduğundan emin değildi.”

“Muhtemelen haklıydı da. Kendra çok zeki. Sanırım bunu anlamışsındır.”

“Neden Eve’in yararına olmayan bir şey yaptın, Tanrı aşkına? Onu öldürtmek mi istedin?”

“Tanrım, hayır. İsteddiğim son şey buydu. Eve’i severim. İzin verildiği ölçüde onu kurtarabilmek için her şeyi yaptım?”

“Ne ölçüsü?”

“İlk önceliğimin James Doane’ı öldürmek ya da yakalamak olması gerekiyordu. Başka seçeneğim yoktu.”

“Her zaman bir seçenek vardır.”

“Gördün mü? Eve’i aramaya o yüzden seni getirmedim. Seni kontrol edemeyecektim.”

“Sen Doane’ın kellesini istedin diye Eve’in ölümüne izin vermek gerekiyorsa edemezdin. Resmi işler benim için o kadar önemli değildir.” Sert bir şekilde ekledi. “Senin için önemli olduğunu bilmeliydim. Sen hayatın boyunca onların oyununu oynadın.”

“Evet, oynadım. Çünkü buna değerdı. Sen de buna inanıyorsun. Öyle olmasa ajan olmazdın ya da bu kadar zaman işin içinde kalmazdın. Bazen işler pisleşiyor mu? Lanet olsun, evet. Yine de biz diğer tarafa kıyasla süttten çıkmış ak kaşığız.” Durdu. “Ve bu kez o kadar pis bir işti ki istemediğim kararlar almak zorunda kaldım.”

“Doane’ın başı için Eve’in hayatı mı?”

Bir an cevap vermedi. “Gerekirse.”

“Orospu çocuğu.”

“Aynen öyle.”

“Neden? Doane’ı yakalamak neden bu kadar önemliydi?”

“Onu indirmem gerekiyordu. Öyle ya da böyle.”

“O kadar acil miydi? Eve’in hayatına değeri miydi?”

“Tek bir hayat, Catherine. Bir denge kurmam gerekiyordu. Bunu yaptığımda seçme şansım yoktu.”

“Sen ne diyorsun, Venable?”

“İki şehir, iki nükleer alet. Nerede olduklarını ve nasıl çalıştırıldıklarını Doane biliyor. Bu yeterince açık mı? Öyle ya da böyle Doane’ı indirmem gerek. Colorado’daki hayalet kasabada bir şansım vardı. Yapmadım. Eve’i alıp kaçtı. O manyak şimdi bir yerlerde şehirleri yok etmek için plan yapıyor.”

“Hangi şehirler?”

“İç Güvenlik hangi şehirlerin hedef olduğunu bulamadı. Bir tanesinin Chicago olduğuna karar verdiler ama diğeriyle ilgili hiçbir fikirleri yok.”

Chicago çok kalabalık bir merkez, diye düşündü Catherine. İkinci şehir de aynı derecede kalabalıksa, bundan daha kötüsü olamazdı. “Bu düzenek ne kadar kötü?”

“Şehrin çeyreğini yerle bir edecek kadar. Pis de bir şey. Ne kadar kötü olduğuna dair yeterince bilgimiz yok. Beş yıl önce kurulmuşlar.”

“Ve İç Güvenlik bu kadar zamandır nerede olduklarını bulamadı mı?”

“Hayır. Muhtemelen Doane’ın oğlu, öldürülmeden önce onları sakladı ve belli ki iyi iş çıkardı. Ancak artık eminiz ki Doane bombaların nereye yerleştirildiğini biliyor. Tek yapması gereken Kevin’in eski El-Kaide dostlarıyla bağlantıya geçmek. O hücre evinde bu bombaların kurulmasından sorumlu olan adamları bulup bombaların yerini söyleyecek.”

“O hücrelerde kimin olduğuna dair bir fikriniz var mı?”

“Elimizde birkaç isim var. General, Doane’ın oğlunu öldürmesi için Zander’ı kiralayana kadar soruşturma gayet iyi gidiyordu. Sonra panik oldu ve hepsi yeraltına indiler. Paul Berlitz ve George Cartland diye birileri vardı. Cartland sorumlu olan kişi gibiydi. Bir de Mohammed Nali. İsimleri topluyorduk, ama...”

“Kimliğini teşhis ettiğiniz adamlardan hiçbirini bulamadınız mı?”

Başını iki yana salladı. “İnan bana, denedik. Bir süre için Tahran’a geri döndüklerini sandık. Öyle de olabilir ama işi şansa bırakamayız. Doane onu tuttuğumuz güvenli evden kaçtığı anda oyun değişti.”

“Yeni işler, yeni kimlikler mi aldılar? Sanırım Chi-
cago’daki tüm kaynakları kontrol etmişsinizdir.” Venable yü-
zünü buruşturarak baktı. Catherine omuz silkti. “Sormak
zorundaydım. Her zamanki kurallarınıza göre gitmediğinizi
anlıyorum. Bundan sonra ne yapacaksın?”

“Doane’ın yerini teşhis edeceğim. Umuyorum ki onu
bulup o lanet düzeneklerin nerede olduğunu söyletebiliriz.
Ya da onu öldürüp Kevin’in düzenekleri sakladığı yeri Cart-
land’a söylemediğini umacağız.”

“Her iki türlü de Eve çapraz ateşte kalacak.”

Venable cevap vermedi.

Catherine gözlerini kısarak ona baktı. “Bu konuyu
neden bana açtın? Benim araştırma yapmamı istemiyordun.
Joe Quinn ve Jane MacGuire’e karşı da oldukça aldatıcı dav-
randığın belli.”

“Zehirli şeyler yüzeye çıkmadan Doane’dan kurtulabile-
ceğimi umuyordum. Her şey ortaya çıkarsa, İç Güvenlik’ten
hemen olaya dahil olacaklar var. Hayalet kasabada Doane ve
Eve konusunda dikkatsiz davrandığımı düşünüyorsan, İç Gü-
venlik’ten terörle mücadele ekipleri neler yapardı duysan şa-
şırırsın. Sınırdaki hazır bekleyen insansız hava aracı üsleri
olduğunu biliyor musun? Ertesi gün Binbaşı Erolton’dan bir
mesaj aldım. Neden insansız hava aracı saldırısı için onu ara-
madığımı soruyordu.” Daha da ciddileşerek ekledi. “Doane ve
Eve’in öldüğü söylenince adam biraz sakinleşti ama yine de
onu işin içinde tutmadığım için çok sinirlendi.”

“İnsansız hava aracı saldırısı,” diye tekrar etti Catherine.

“Eve’i kurtarmaya bile çalışmadan bir saldırı mı düzenleyecekti?”

“Ulusal güvenlik,” dedi Venable. “Ayrıca iş güvenliği. Bürokratların elinde tehlikeli bir kombinasyon.”

“Peki, Doane ölürse o bombalara kimsenin ulaşamayacağını nasıl garanti edeceklerdi?”

“Pozitif düşünüp eldeki problemden kurtulmayı tercih ederler. İnsansız hava sahası programı için standart operasyon prosedürünün bu olduğunu fark etmedin mi?”

“Ben onlara bilgi vermiyordum.” Venable’ın yüzünü inceledi. “Sen şimdi olsa verir misin?”

Venable cevap vermedi.

“Kahretsin, verir misin?”

“Ne dememi istiyorsun? Sorun hâlâ devam ediyor. İlk tepkim elimden geldiğince kendim halletmekti. İşin içinde çok kişi olması iyi değil. Özellikle de işin başındakiler Erol-don gibi cahil piçlerse.” Catherine’e baktı. “Ama eğer iş ekstra ateş ihtiyacına gelirse, yardım için onları arayacağımdan emin olabilirsin.”

“Harika. Çok harika.”

“Tıpkı senden yardım istediğim gibi, Catherine. Seni bu işin dışında tuttum çünkü her şeyi gizli tutmam gerekiyordu. Ancak bunu artık yapamam. Mümkün olan tüm yardımlara ihtiyacım var. Doane’a ulaşmalı ve onu hızla yakalamalıyız.”

“Doane’ın canı cehenneme. Eve’e ulaşmalıyız.”

“Catherine.”

“Tamam, Doane’ı durdurmamız gerek ama lanet araçlar

harekete geçmeden önce Eve'e ulaşacağım. Doane'ın izini sürmek için ne yapıyorsunuz?"

"Kendra, Doane'ın mağaradan ayrıldıktan sonra akıntı yatağından geçerken bıraktığı lastik izlerini teşhis etti. Genellikle arazi araçlarında kullanılıyorlar. SSR serisi."

"Evet, Kendra bahsetti."

"O tür lastik kullanan bir araba bulabilir miyiz diye etraftaki tüm kameraları kontrol ediyoruz."

"Şans var mı?"

"Yangın gecesi sol çamurluğu hasarlı bir Toyota 4-Runner'ın Wyoming sınırında olduğu görülmüş. Sürücü yalnız gibi görünüyor ama Eve kendinde değilse, yatar pozisyonudadır. Hem Colorado hem Wyoming'teki kameraları kontrol ediyoruz."

"Başka rapor yok mu?"

"Hayır, Toyota ortadan kaybolmuş. Eyaletin sınırlarını inceledik, bir şey çıkmadı ama hâlâ araştırıyoruz."

"Doane'ın yapacağı en akıllıca şey yoldan çıkıp deliğine saklanmak olacaktır."

Venable başıyla onayladı. "Her iki şehirde de tüm otelleri, motelleri, pansiyonları kontrol ediyoruz. Eyalet polisleri çok yardımcı oluyor."

"İyi. Onlara ihtiyacımız var. Çok küçük bir ipucu var elimizde. Doane ya da düzeneklerle ilgili benden bir bilgi saklamadığın sürece, o piçi bulacağımın emin olabilirsin. Bu ipucu bizi başka bir ipucuna götürebilir."

"Doane'ı indirmek isterken senden bilgi saklamak aptallık olurdu."

“Gerçekten mi?” dedi kibarca. “Quinn’den sakladığını sanıyordum. Fakat ben cevap istiyorum, Venable.”

“Cevapları verdim.”

“Doane’ı o lanet güvenli eve tıktığından beri, beş yıldır Lee Zander’la ayak oyunu yapıyorsunuz. Doane ve Eve’in hâlâ hayatta olduğunu öğrendikten sonra herkes Zander’ın ortadan kaybolduğunu düşündü. Ancak o bu kadar kilit biriyken senin onu cebinde tutmaya çalışmaman çok mantıksız. Muhtemelen ona bana anlattığın her şeyi anlattın. Sonra da onunla bağlantıda kalmayı ayarladın. Eminim araştırmayla ilgili öğrendiklerini ona da anlatıyorsundur. Zander herkes için kayıp olabilir, ama senin için değil. Telefon açıp onunla bağlantı kurabilirsin. Eminim şu anda onun nerede olduğunu biliyorsundur.”

Venable bir an sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladı. “Telefonumu çıkarabilirim ama onun cevap vereceğini garanti edemem. O lastiklere bakarak aracın güzergâhıyla ilgili bir şeyler söylediğim için cevap verebilir de. Muhtemelen o bana karşı bu kadar açık olmayacaktır ama elimden geldiğince fazla şey öğrenebilirim.”

“Toyota’dan bahsettin mi? Sanmıyorum.”

“Şey, bahsedecektim... eğer arabayı bulabilseydim.” Güldü. “Eve kaybolduğunda bu yüzden seni bin mil uzakta tuttum. Çok zekisin, Catherine.”

“Seni tanıyorum. Ben Hong Kong sokaklarında bir çocukken beni işe aldığından beri senin büyümeni ve değişmeni izliyorum. Bazı değişiklikleri sevdim, bazıları beni daha tetikte tuttu.”

“Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum.” Gülümsedi.
“Ama sen her zaman ilginç biriydin, Catherine.”

“Bana Zander’ın bilgilerini e-postayla göndermeni istiyorum. Nerede, ne üzerinde çalışıyor?” Döndü. “Bir de Doane’ın bağlantı kurmuş olabileceği hücre elemanlarının dosyasını.”

“Tamam. Sorun değil. Zaten fazla kayıt yok. Olanların çoğu da şüphesiz uydurma.”

“Elinde ne varsa.”

“Catherine.”

Catherine başını çevirip baktı.

“Kendra’nın Doane’ın Goldfork’taki evinde bir şey bulunduğunu düşünüyorum. Bana güvenmiyor ama belki sana güvenebilir. Gitmeden önce bir şey söyledi mi?”

“Senin şu herkese anlattığın Doane’daki gizemli diskle ilgili mi?”

“Bir şey söyledi mi?”

“Haklısın, sana güvenmediğini söylemişti.”

“Bir şey bulmuş mu?”

“Bulsa şaşırmazdım ama sen Eve’in kurban edilmesi için uğraştığından, bunu bir daha yapmayacağına Kendra’yı ikna edene kadar sana bir şey söyleyeceğini sanmam.”

Venable’ın gözlerine baktı. “Ve beni ikna edemediğin için de onu edebileceğini hiç sanmam.” Döndü. “Tabii o ‘diskte’ ne bulmayı umduğun konusunda açık olursan belki bir gelişme olabilir. Düşün bunu, Venable.”

Altıncı Bölüm

Hyatt Havaalanı Oteli Atlanta, Georgia

Margaret anahtarları Jane'den alırken, "Güzel otel," dedi. "Güzel bir değişiklik olacak. Hayatım boyunca çok seyahat ettim ama ben daha çok ucuz otellere alışkınım." Asansöre binip dördüncü katın düğmesine bastı. "Bence bu gece, günlüğün üstünden geçmeliyiz. Sizinle yirmi dakika sonra buluşabilirim. Bu elbiseden ve topuklulardan kurtulup rahatlamam gerek." Gülümsedi. "Senin odanda olur mu, Jane?"

"Olur," dedi Jane kuru bir sesle. "Sanırım bunu sorduğun için mutlu olmam gerek. Kumandayı sen ele aldığın için." Trevor'a ve Caleb'e baktı. "Tamam mı?"

Trevor başıyla onayladı.

"Tabii ki," dedi Caleb. Kapı açılınca inip sola döndü. "Margaret'in görüşleri her zaman çok ilginç. Yirmi dakikaya görüşürüz."

Trevor da asansörden inip Jane'in çantasını aldı. "Seni odana götürüyüm."

Jane başını iki yana salladı. "Benim sana ihtiyacım..." Trevor koridorda yürümeye başlamıştı bile. Jane ona yetişmek için hızlandı.

Trevor anahtarı alıp Jane'in odasını açtı. "Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum ama senin için yapabileceğim her şeyi yapmak istiyorum." Anahtarları geri verirken gülümsedi. "Sana hayattaki görevimi keşfettiğimi söyledim." Jane'in çantasını içeri koydu. Dudaklarıyla Jane'in alnına dokundu ve koridorda ilerlemeye başladı. "Yirmi dakikaya görüşürüz."

Jane bir süre durup onun arkasından baktı. İçinde sıcak bir şeylerin eridiğini hissediyordu. İçinde şehvet de olsa hissettiği sadece bu değildi. Trevor'la olduğu zamanlarda hissettiklerinden çok farklıydı. Jane'i güvende tutan muhteşem, altın renkli bir ağ gibiydi. Tüm yalnızlığından kurtarıyordu onu. Trevor'ı geri çağırıp tekrar kendisine gülümsemesini istemek geçti içinden.

Trevor sanki onu duymuş gibi durup geri baktı. "Ciddiyim," dedi yumuşak bir tonda. "Bizim için artık işler değişecek. Ben hiçbir zaman kadere inanmadım ama artık inanıyorum. Bizim zamanımızın geldiğini hissediyorum. Elimden kaçırma-
dan uzanıp almam gerek. Güven bana." Dönüp koridorda yürümeye devam etti.

"Güven bana."

Sadece iki kelimeydi ama Jane için çok zor bir konuydu.

Çünkü güven kendini adamak demektir ve bu Jane için daha da zordu.

Toparlanmak için başını iki yana salladı. Odasına girip kapıyı kapadı. O anda Trevor'ı ve sunduğu teklifi düşünemezdi. Kendini sadece bir şeye adanmıştı: Eve'e.

Günlüğü çantasından çıkardı ve oturma odasındaki kahve masasının üzerine bıraktı. Günlüğe bakmak bile onu az önceki anların güzelliğinden uzaklaştırdı. Hayal bile edemeyeceği kadar çirkinlik, dehşet ve kötülük vardı günlükte.

Margaret gibi, onun da karşılaştıkları şeye karşı kendini zihinsel olarak hazırlaması için mümkün olduğunca rahat olmalıydı. Oturma odasına birleşik olan yatak odasına çantasını götürdü. Yıkanıp üstünü değiştirecekti. Sonra da oda servisine kahve söyleyecekti.

Yirmi dakika.

“Kahve iyi olmuş.” Margaret kendini Jane'in oturma odasındaki kanepeye attı. “Büfedeki küçük sandviçlerden birini ağzıma attım ama kafeine ihtiyacım var.” Kot ve tişört giymişti. Her zamanki sandaletleri ayağındaydı. On dokuz yaşından daha genç görünüyordu. “Senin de bir fincan kahveye ihtiyacın var, Jane. Benden daha yorgun görünüyorsun.”

“Aynen öyle,” dedi Caleb. Bir fincan kahve doldurup Jane'e uzattı. “Ama bu gece... iyi olacak.”

“İyi olacağım. Bir süre için,” diyerek kahvesinden bir yudum aldı. “Zor bir gündü.”

“Evet, öyleydi.” Trevor düşünceli bir halde Jane'in yüzüne baktı. “Hayalet kasabadaki o patlamadan beri zor günler

geçirdin. Endişeleniyorum.” Bakışları Caleb’e döndü. “O kadar endişelendim ki senin onayına bile sevindim.”

“Sevinmelisin,” dedi Caleb. “Kimse onun fiziksel durumunu benden daha iyi bilemez.” Jane ya da Trevor cevap vermeden önce Margaret’e döndü. “Ama bu küçük toplantıyı erken bitirsen iyi olur. Böylece Jane yatağa gidebilir.” Kahve masasının üzerindeki günlüğe baktı. “Jane, senin bu küçük pislik parçasını okuyup bize ipucu olacak bir şey bulabileceğini söyledi.”

“Olabilir. Böbürlenme, porno ve şiirsel alıntıların karmaşası bir şey.” Margaret günlüğü eline alıp ilk sayfalardan birini açtı. “Dediğin gibi, çoğu pislik. Özellikle de kurbanlarını anlattığı sayfalar.” Ürperdi. “Zavallı kızlar. Beni ağlattılar.”

“İpucu,” dedi Caleb.

“Bu müstehcen zırvahların arasında hissettiğin mide bulantısı yüzünden kaçırdığın satırlar oluyor.” Gözlerini sayfada gezdirdi. “Şunun gibi. ‘Yumuşacık ten, çocuk teni, anneninki gibi ipeksi’ yazmış.” Birkaç sayfa geçti. “‘Mavi gözler, bana bakıyor, korkmuş gözler, başına gelenlerden nefret ediyor. Güzel, güzel gözler, neredeyse anneninki kadar güzel.’” Günlüğü kapatıp başını kaldırdı. “Böyle bir sürü karşılaştırma var. Biz hep Doane’ın Kevin’ın babası olduğunu duyduk. Fakat bu iğrençlikleri yaparken annesini düşünüyormuş. Okuduğum örnekte olduğu gibi, bu düşüncelerde bir intikam yok. Hepsini bir araya getirirsen, neredeyse annesine âşık bir çocuk ortaya çıkıyor.”

Jane kaşlarını çatı. “Ama Joe’dan duyduğum kadarıyla,

eğer nedeni ilişkilerle ilgiliyse seri katiller, genelde annelerine olan nefretten bu hale gelirler.”

“Bu bir neden olmayabilir,” dedi Margaret. “Bilemiyorum. Sadece Doane’ı nerede bulabileceğimize dair bir fikrimiz olmadığı için aklıma geldi. Belli ki kadının Kevin üzerinde güçlü bir etkisi varmış.” Durdu. “Tabii hâlâ hayattaysa. Onu bile bilmiyorum.”

“Venable, Doane’dan bahsederken Kevin’in annesinden hiç bahsetmedi mi?” diye sordu Trevor.

“Hayır,” dedi Jane. “Ama zaten Venable’in bize bilmemiz gereken bir sürü şeyi anlatmadığı belli.” Telefonuna uzandı. “Kadın hâlâ hayatta mı öğrenebilirim. Catherine Ling.” Telefon rehberine girip numarayı tuşladı. Catherine üçüncü çalışta açtı. “Yardıma ihtiyacım var. Venable, Kevin’in annesinden hiç bahsetmedi. Kadın hâlâ hayatta mı? Onunla ilgili ne biliyorsun?”

“Hiçbir şey. Neden sordun?”

“Şu anda tüm yolları denediğimiz için. Venable’dan kadınla ilgili bir şey öğrenebilir misin?”

“Muhtemelen. İşlerini bozmamdan endişelendiği için Venable benimle işbirliği yapıyor. Yapmasa da CIA raporlarına bakarım. Bana yirmi dakika ver.” Telefonu kapadı.

“Yirmi dakika,” diye tekrar ederek telefonu kapadı Jane. “Catherine’in çok işe yarayacağı belli.”

Catherine on beş dakika sonra aradı. Jane sesi hoparlöre aldı. “Harriet Relling, hâlâ hayatta. Kevin on beş yaşındayken kocasından boşanmış. Sonra da adını değiştirip India-

na'daki Muncie'ye yerleşmiş. Ferry Road Lisesi'nde İngiliz Edebiyatı dersi veriyor.”

“Boşandıktan sonra Doane'la herhangi bir bağlantısı olmuş mu?”

“Hayır. Boşanma kâğıtlarına göre arada şiddetli uyuşmazlıklar varmış ama Venable'ın raporuna göre kadın çok sertmiş. Doane'ı tanık koruma programına aldığında detaylı bir araştırma yapmış. O zamana kadar, kadının boşanmadan sonra herhangi bir ilişkisi olmamış. Erkeklerden nefret ettiği konuşuluyormuş. Birkaç arkadaşı varmış ama genelde yalnızmış. Çok iyi okullarda okumuş bir avukatmış ve ülkede konuşmalar yapıyormuş. İngiliz Edebiyatı üzerine doktora yapmış. Bir sürü üniversite iş teklif etmiş ama kadın hepsini reddetmiş. Üç yıl önce bölgenin otizm yürüyüşünü o organize etmiş. Dediğim gibi, adını değiştirmiş. Şu anda adı Harriet Weber ve Muncie'deki herkese dul olduğunu söylemiş.” Catherine durdu. “Venable, kadının Doane gibi izlenmediğini çünkü boşanmadan sonra olanlarla hiçbir ilgisi olmadığını düşündüklerini söyledi.”

“Doane'ı da gerektiği kadar sıkı izleyemediler,” dedi Jane. “İzlense, Eve'i kaçıramazdı.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Venable'ın kararları genelde gayet iyidir ama bu konuda kötü çuvalladı. Sence Doane'ın karısını sorgulamaya değer mi?”

“Söylediklerinden pek değmeyeceği anlaşıyor,” dedi Jane yavaşça. “Ama sanırım yine de bunu yapacağım. Günlükte çok ilginç bir şey var. Onu kontrol etmekten zarar gelmez.”

“O zaman sana Venable’ın kadın hakkındaki dosyasını göndereyim,” dedi Catherine. “Benden istediğin başka bir şey olursa ara.”

“Ararım. Sen ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Zander. Başka kim olabilir? Fırtınanın merkezinde o var gibi.”

“Vancouver’a mı gidiyorsun?”

Catherine sessiz kaldı. “Hayır, başka bir yol izleyeceğim. Hemen çıkıyorum. Bir şey bulursam, sizi ararım.” Durdu. “Kevin’in annesi konusunda iyi şaınlr. Böyle bir canavarı nasıl bir kadın doğurmuş merak ediyorum. Fakat dünyada birkaç tane daha böyle canavar var ve onlar da bir yerlerden geliyorlar. Kişisel olarak ben, genetik mirasa inanmıyorum. Bence her insan bir ruhla doğar ve bu onun karakterini belirler. Eve’le üzerinde anlaştığımız konulardan biri buydu.”

“Ya Doane? Belli ki o da bir canavar. Sence bu özelliklerini oğluna geçirmemiş midir?”

“Belki de Doane’ın ruhu hep lekeliydi ama oğlunun kötölüğü ortaya çıkınca onunki de gün yüzüne çıktı.” Catherine sabırsızca ekledi. “Bilemiyorum. Oturup iyiyle kötü üzerine düşünemem. Herkesin bir içsesi vardır. Ben içsesimi dinleyeceğim. Bence Doane korkunç bir adam ve her geçen gün daha kötüye gidiyor. Ben Doane’ı öldürdükten sonra, hangi tarafa gideceğine Tanrı karar versin.” Telefonu kapadı.

Caleb gülüyordu. “Bu kadını sevdim.” Ayağa kalktı. “Ben de içsesine inanırım. Ancak bizim kişiliğimizde genetik mirasın

payı olmadığı konusuna tamamen katılmıyorum. Genlerin jenerasyonlar boyu aktarıldığının canlı kanıtı benim.”

“Fiziksel genler,” dedi Jane. “İlla ruhani olmasına gerek yok. Bana eski çağlardaki köylülerin atalarına şeytan dölü dediklerini söylemiştin. Sen de ataların gibi olmak zorunda değilsin.” Üstüne basarak ekledi. “Saçmalık.”

Caleb, Trevor’a bakıp alayla, “Sen ne düşünüyorsun, Trevor?” diye sordu. “Bende şeytan ruhu mu var?”

Trevor bir an konuşmadı. “Bence sen ne istersen onu olacak kadar güçlüsün,” dedi sessizce. “Ve bence istedikten sonra ruhlar değişebilirler.”

Caleb’in gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Bunu beklemiyordum. Beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Ben sana beni ayıplaman için bir şans veriyorum ve sen bunu cömert bir şekilde geri çeviriyorsun. Seni iyi gösterdiği için çok zekice bir hareketi.”

“Hesaplı değildi, Caleb.”

Caleb dikkatle gülümsedi. “Biliyorum.” Jane’e döndü. “Sanırım Indiana’ya gidiyoruz. Ne zaman?”

“Birkaç saat sonra.” Saatini kontrol etti. “Kevin’in annesini yatağından kaldırmak istemeyiz. Mümkünse saat sekiz ya da dokuz gibi orada olalım.”

“O zaman birkaç saat uyumaya çalışalım.” Margaret ayağa zıplayıp kapıya doğru gitti. “Gitmeye hazır olduğunda beni ara. Lobide buluşuruz.”

“Margaret,” dedi Jane. “Seni anlıyorum ama...”

“Tartışmayı kes, Jane. Çok enerji yiyor.” Gülümsedi.

“Beni kullanıp öylece bir kenara atamazsın.”

“Ben böyle bir şey...”

“Ya sizinle gelirim ya da yalnız. Tek kararın bu.” Kapıyı açtı. Trevor ve Caleb’e baktı. “Siz de çıkın buradan. Bırakın dinlensin. Ruhlar, şeytanlar, canavarlar hakkındaki bu kadar konuşma çok derin ve kasvetliydi.” Açık kapıyı işaret etti. “Dışarı.”

Koridora çıkarken, Trevor biraz afallamış bir şekilde gülüyordu. “Biz kasvetten falan bahsetmedik ama en çirkin konuya sen daldın, Margaret.”

“Gerekliydi.” Caleb’i dışarı itti. Sonra da kafasını kapının arasından sokup Jane’e seslendi. “Beni ara.”

Jane dönüp yatak odasına gitti. Bir anda tüm eklemleri ağrımaya başladı. Tamamen tükenmişti. Margaret’in önerdiği, pardon, talep ettiği birkaç saatlik uykuyu kullanabilirdi. Öğlen birazcık dinlenmesinin etkileri geçmişti.

Hiç üzerini çıkarma zahmetine girmeden yatağın üzerine kıvrıldı ve gözlerini kapadı.

Uyu.

Rahatla.

Bu yolculuğun bir yardımı olacağından emin değildi ama olmasa da hemen Vancouver’a gidebilirlerdi. Artık yerlerinde durmayacaklardı. Birkaç saat içinde harekete geçeceklerdi.

Başını yastığa gömerken Margaret’in sözlerini hatırladı.

Kaderi ve kederi bir kenara bırak. Umuda tutun ve tüm şeytanları, canavarları uzağa gönder...

**Çatı Katı
Drake Hotel
Denver, Colorado
08.40**

Catherine otel odasının kapısında bir an tereddüt etti.
Ne olursa olsun. Yap, hadi.

Kapıyı sertçe vurup cevap bekledi.

Güvenlik deliğinde bir göz belirdi. “Evet.”

“Zander’la konuşmam gerek.”

“Yanlış oda.”

“Sen Stang olmalısın. İçeri girmeme izin ver.”

“Yanlış oda.”

“Bak, Zander’ın burada olduğuna dikkat çekmek istemezsin. Bırak içeri gireyim. Yoksa kapıyı yumruklamaya ve çılgılık atmaya başlayacağım. Senin bebeğini taşıyorum, sen bana destek vermiyorsun. Bunun nasıl bir olay yaratacağını tahmin bile edemezsin. Sana bir dakika veriyorum.”

“Sanırım güvenliği aramam gerekecek.”

“Bu daha da büyük olay yaratır.”

“Bırak içeri gelsin, Stang.” İçeriden derin ve tamamen ifadesiz bir ses geldi. “Ben hallederim.”

Kapı açıldı. “Ben Howard Stang.” Stang uzun, otuzlarında bir adamdı. Bej rengi kazak giyinmişti. “Sen kimsin?”

“Catherine Ling.” Beyaz saçlı bir adam balkondan çıkıp Catherine’in yanına geldi. Siyah pantolon ve beyaz gömlek giyinmişti. Gömleğin kıvrık duran kollarından sağ kolundaki

sargı görünüyordu. Adamın yaşı belli olmuyordu ama Catherine hemen güç, zarafet ve dizginlenmiş bir şiddet hissi duydu. “Yanılıyor muyum?”

Catherine zarif bir şekilde başıyla onayladı. “Ama bunu nasıl bildiğini merak ettim. Venable’a seni görmeye geleceğimi söylememiştim.”

“Gerçekten mi? Seni o göndermedi mi?”

“Tabii ki hayır. Siz ikiniz eskrimciler gibi birbirinizin etrafında dans ediyorsunuz. Venable seni elinin uzanamaya-cağı bir yere göndermeye korkar. Yeraltına gitmeni istemez.”

Zander hafifçe gülümsedi. “Bana elinin uzanamaması için yeraltına gitmeme gerek yok. Ancak Venable’ın az da olsa yardımı oluyor. Ben de ona limitli ulaşım izni veriyorum.” Gülümsemesi kayboldu. “Ama sana ve diğerlerine bu kadar güvenmesi hoşuma gitmedi.”

“Kapma geleceğimi düşünmedi.”

“O zaman yargılama gücü kötü. Bu daha da hoşuma gitmedi.”

Catherine konuyu değiştirdi. “Benim kim olduğumu nereden bildin?”

“Bir tür eleme yöntemiyle.” Stang’e döndü. “Hanımefendiye bir fincan kahve söyler misin?” Catherine baktı. “Yoksa çay mı içersin? Hong Kong’ta büyümüşsün. Erminim çay istersin.”

“İkisi de olur.” Catherine kapıyı kapadı. Stang telefon etmeye gitmişti. “Eleme mi?”

“Cesur ve akıllısın. Atılğan olduğun belli. Bir CIA bağlan-tın olmalı. Yoksa beni bulamazdın. Eve bana arkadaşı Catherine

Ling'ten bahsetmişti. CIA ajanıydı." Elini salladı. "Eleme."

"Joe senin dağlarda Eve'le konuştuğunu söylemişti. Konuşmanın konusu olduğumu düşünmemiştim."

"Tam olarak değildin. Ormana dalmadan hemen önce senden bahsetti. Denver'da yapacak başka bir şeyim olmadığı için bir araştırayım dedim."

"Hong Kong'ta büyüdüğümü oradan mı biliyorsun?"

"Evet. Eve'e olanları bilseydin, onu bulmaya çalışacak olan ilk kişi sen olurdun. Sana kimse söylemedi, değil mi? Venable seni habersiz bıraktı."

Zekiydi. Çok zeki.

Catherine, Zander'ı inceledi. Buz gibi soğuktu. Tamamen kontrollüydü. Tehlikeliydi.

Ve meydan okuyucu.

"Venable bu konuda benden epey laf işitti," dedi ciddi bir halde. "Dün Miami'den döndüğümde öğrendim."

"O kadar sinirlendin ki Venable'ı öldürmek istedin."

"Evet, ama yapmadım. Çünkü haklı olduğunu düşünüyorum ve Eve'i bulmama yardım edebilir." Zander'ın gözlerine baktı. "Sizin tatlı sıcak ilişkinizi mahvedebileceğimi bilmeden bana senin yerini söyledi."

Zander güldü. "Bizden sevgiliymişiz gibi bahsediyorsun. Gey olmadığımıdan emin olabilirsin. Venable'la aramızda sıcak bir şeyler yok. İkimiz de diğerinin yapacakları konusunda tetikteyiz." Sandalyeyi işaret etti. "Oturmaz mısın? Ziyaretini çok eğlenceli buluyorum. Son zamanlarda oldukça sıkılmıştım."

“Ben sıkılmadım,” dedi açıkça. Sandalyeye oturdu. “Korktum, midem bulandı ve öfkelendim. Doane’ı öldürmek istedim. Venable’ı boğmak istedim.” Başını kaldırıp baktı. “Ve sana ne yapmak istediğimden emin olamadım. Yine de hoş şeyler yapmak istemedim. Eve dağda serbestken ona yardım etme şansın olduğunu söylediler. Oysa sen yapmadın. Neden?”

“Benim hedefim Doane’dı. Eve yoluma çıktı.”

“Bana Eve’in senin kızın olduğunu söylediler. Kararında bunun etkisi olmadı mı?”

Başını iki yana salladı. “Bu beni senin gözünde çok kötü biri mi yaptı?”

“Hayır, babam bir Amerikan askeri idi ve annemi ben doğmadan terk etmişti. Annem sürekli uyuşturucu alan bir fahişeydi. Sokaklarda kendimi doyurmama izin verirdi. Aileye ya da minnet borcuna falan inancım yoktur ama bazılarının vardır. Belki senin onlardan biri olabileceğini ummuştum. Çünkü böylece Eve’in kurtulma şansı artardı.”

Zander alayla başını salladı. “Özür dilerim.”

“Kabul edilmedi. Çünkü Eve’in senin kızın olduğuna hiç önem vermiyorsan bile, onunla bir kez bile konuşmanın onun nasıl biri olduğunu anlamana yeter. O, yaşamayı hak ediyor.” Zander’ın gözlerine baktı. “Ve onu hayatta tutma ihtimali en yüksek kişi sensin. Bu yüzden buradayım.”

“Gerçekten mi? İlginç.” Catherine’in karşısına oturdu. “Amacınız nedir, Ajan Ling? İstedikini yapayım diye gözümü mü korkutacaksınız?”

“Catherine de. Şu anda CIA’den biri değil, Eve’in arka-

daşıyım,” dedi. “Ve eğer bir baba gibi davranamıyorsan, sen de onun arkadaşı ol. Alayı kes. Senin gözünü korkutamam. Yaşamak ya da ölmek umurunda mı onu bile bilmiyorum.” Başını yana eğdi. “Merak ettim. Umurunda mı?”

“Bazen. Duruma göre değişiyor. Ya senin?”

“Şu anda hayatım genel anlamda iyi. Oğlumu geri aldım.”

Zander kaşlarını kaldırdı. “Buraya beni istediğini yapmaya zorlamaya gelmediysen, neden geldin, Catherine?”

“Venable senin güvenlik ve trafik kamera sistemlerini kırarak Doane’ın yerini tespit edebileceğini söyledi. Belki o hâlâ bu bölgede olabilirmiş. Böyle bir şey olursa, orada olmak istiyorum.” Durdu. “Doane’ın ölmesini istiyorsan, benim yine orada olmam gerek.”

“Nedenmiş?”

“Senin koruman olacağım.”

Catherine, Stang’ın odanın diğer ucunda gülmemek için sesini bastırdığını duydu.

Zander gözlerini kocaman açtı. “Pardon?”

“Sana göz kulak olacağım,” dedi öylece. “Doane’ın seni öldürmesine izin veremem. Venable’a, Doane’ın Eve’i senin yanında öldürmek istediğini söylemişsin. Eve’i hayatta tutmak için, seni hayatta tutmam gerek.”

“Benim kendime bakabileceğim aklıma gelmedi mi?”

“Geldi ama riske giremem.” Çenesini kararlı bir şekilde sıktı. “Eve’in kaderini onu hiç umursamayan bir adamın ellerine bırakmayacağım. O yüzden, kabullen bunu, Zander. Benimlesin.”

Zander uzun bir süre Catherine'e baktı. Catherine onun ne düşündüğüne dair hiçbir şey anlayamadı. "Tabii canım," dedi yumuşak bir sesle. "Senden ne kadar kolay kurtulabileceğimi fark ettin mi?"

"Senin bir uzman olduğunu fark ettim ama bu kolay olmaz, Zander."

Zander bir dakika daha konuşamadı. "Hayır, olmaz." Sandalyesine yaslandı. "Bileğinde bir bıçak taşıyor musun?"

"Ne?" diye şaşırarak sordu Catherine. "Bazen."

"Şu anda?"

"Evet. Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Neden?"

"Eve'in bana söylediği bir şey yüzünden. Bileğine bir bıçak takmaya çalışıyordum ve o bana senin gibi olmadığını, senin daha hazırlıklı olduğunu söylemişti."

"Ona bir bıçak mı verdin?"

"O anda öyle yapmak gerekiyordu. Tabii, sonra onu Doane'la kaderine gönderdim. Eve'e karşı cömert olduğumu düşünme."

"Düşünmem." Durdu. "Ama belki de öyleydin. Senin ne kadar soğuk bir herif olduğunu düşününce." Ayağa kalktı. "Banyoya gidip biraz tazelenebilir miyim? Atlanta'dan uçup direkt buraya geldim."

"Tabii." Oturma odasından çıkılan bir kapıyı işaret etti. "Evinde farz et."

"Ah, niyetim de bu." Zander'ın işaret ettiği kapıyı gösterdi. "Resepsiyonu arayıp bana bir karyola söyleyebilirsin. Tabii kanepede de uyuyabilirim."

“Sen ciddisin.” Soru sorar gibi bakıyordu. “Buraya taşınıyorsun.”

“En pratiği bu. Senin yanında olmam gerek.” Catherine cevap beklerken gerildi.

“Saçmaladığının farkındasındır. Ve çok sinir bozucu da olabilirsin. Sende o potansiyel var.”

“Evet, var. Fakat ben yetenekli, oldukça akıllı ve muhtemelen tanıştığım en inatçı insanım. O yüzden, şuradaki balkondan atmadığın sürece, benden kurtulamazsın.”

“Çok kışkırtıcı,” diye mırıldandı.

“Eminim öyledir.” Kapıda durdu. “O yüzden, kararını ver.”

Zander ifadesiz bir halde baktı. “Gerekmediği sürece sanat eserlerini yok etmeyi sevmem. Beni çok fazla kızdırana kadar seni yakınımda tutacağım.” Ayağa kalkıp ekledi. “Ama söylediğin gibi yardımcı olacak ya da yararı dokunacak biri olmadığını fark edersem, yok olma zamanın er ya da geç gelecektir.” Stang’e baktı. “Görüşme bitti, Stang. Kadın kalacak.” Dönüp tekrar balkona girdi.

Catherine bakışlarıyla onu izledi. “Neden kendimi senin bakımına bırakılmış bir yavru köpek gibi hissediyorum, Stang?”

“Buna şükretmelisin,” dedi Stang. “Ve onun söylediklerini ciddiye al. Bir şans yakaladın.”

Zander’la birlikteyken hep o tehdidi hissetmişti. “Hayat şanslarla doludur. Sadece bunları fırsata çevirmek gerek.” Banyonun kapısını açtı. “Birkaç dakika sonra çıkarım. Bana şu kameralarla ne yaptığınızı gösterirsin. Sol çamurluğu hasarlı bir Toyota 4-Runner aradığınızı biliyor musunuz?”

“Evet.”

“Ama bunu size Venable söylemedi.”

Stang başını iki yana salladı. “Zander asla tek bir kaynağa güvenmez. Özellikle de hükümet bağlantılı olanlara.”

“Çok zekice. Kameraların üstünden geçtikten sonra, buradaki güvenlik önlemlerinin üzerinden geçmeni istiyorum.”

“Güvenlik mi?” Şaşırarak baktı. “Zander’ı korumak konusunda ciddi miydin?”

“Genelde ciddi olmadığım şeyler söylemem.” Balkon kapısına baktı. “O benim ciddi olduğumu biliyor. O yüzden bana o kadar kızdı. Riskli olan an oydu.”

“Zander’ı küçümsüyorsun. O noktaya henüz ulaşmamış olabilirsin,” dedi Stang. “Ve o anın gelmesini hiç istemiyorum. Eve Duncan’a yardım etmek konusunda içten görünüyorsun.”

“Sen içten misin, Stang?”

“Ah, evet. Ve tıpkı senin gibi, Zander’ın daha fazla işin içinde olması için birkaç risk aldım.” Kapı çalınca döndü ve açmaya gitti. “Çayın gelmiş olmalı. Zander’ı kurtarmaya gitmeden önce içecek zaman bulabilirsin...”

Yedinci Bölüm

**Starlite Moteli
Casper, Wyoming**

“Ne zaman bitireceksin?” diye sabırsızca sordu Doane. Kevin’ın kafatasının sol yanağındaki kili dikkatle düzelten Eve’in ellerini izliyordu. “Bugün öğlene kadar bitirirsin sanıyordum. Oyalanıyor musun?”

“Neden oyalanayım? Bu küçücük odaya bayılıyor muyum? Ne kadar erken yola çıkarsak, o kadar iyi.” Eve ona baktı. “Birisi seni tanırsa, en azından kaçma şansım olur.”

“Ama ben ölü bir adamım.” Gülümsedi. “Kimse beni aramıyor... ya da seni.”

“Doğru.” Yenilemeye baktı. “Nasıl unutabilirim? Umut hiç yok olmuyor.”

“Neredeyse bitmiş gibi görünüyor. Beklemekten yoruldum.” Memnuniyetsiz bir ifadeyle kafatasına baktı. “Gözleri

getireceğim. Güvenli bir şekilde, bir mendil içinde çantamda duruyorlar.”

“Kırk dakika daha.” Doane’in gözlerine baktı. “Sence onun üzerinde çalışmak hoşuma mı gidiyor? Senin Kevin’in kafatasını üçüncü kez düzeltiyorum. Ve bu kez bana düzgün iş çıkarmama yetecek kadar kil bile vermedin.” Doane’in sabırsızlığını öfkeye çevirmeye çalışıyordu. Böylece Doane rahatlamak isteyecekti. Ancak bu şekilde onun odadan çıkmasını sağlayabilirdi. “Bunun hiç kötüye işaret olduğunu düşündün mü? Belki de oğlunun kafatası en yakındaki çöp kutularından birine atılmalı.”

“Kaltak.” Doane elini Eve’in saçına doladı ve geri çekti. Canı acıdı.

“Öyle değil mi?” diye sordu. “Onu düzgün bitirmeme izin vermezsen zaten çöp olacak.” Öfkeyle Doane’a baktı. “Benim umurumda mı? Çöp istiyorsan, sana çöp veririm.”

Doane küftetti ve bırakmadan önce Eve’in saçını son bir kez büktü. “Onu yenileyip durman senin hatan. Sen ona saygı duymuyorsun. Dağdayken onu uçuruma attığında, kalıcı bir zarar verebilirdin.”

“Denemekte fayda var,” diye mırıldandı.

Doane ona doğru bir adım atıp durdu. “Bitir şunu. Sana otuz dakika veriyorum.” Eve’in sağ bileğini sandalyeye kelepçeledi. “Otelin benzin istasyonundan arabaya benzin alacağım. Oradan bu odanın kapısını görebiliyorum. Geri geldiğimde, işini bitirmiş olsan iyi olur. Yoksa seni bayıltana kadar döverim.”

Eve kelepçelere bakıp, "Rahat çalışamayacağım," dedi. "Bitir onu," diyerek karşılık veren Doane kapıyı arkasından çarptı.

Eve rahat bir nefes aldı.

Tamam, işe başla.

Kafatasından bir parça kil aldı. Doane'ın fark etmeyeceği kadar az bir miktardı. Kilin azlığı konusunda doğru söylüyordu. Kili masaya yayarak ıspatulasını alıp kilin üzerine yazmaya başladı.

Kilin kırılmaması için çok derine yazamıyordu.

Büyük harfle *S*, küçük *e* ve sonra *WA*. Başka bir şeye vakit kalmamıştı.

Seattle, Washington. Bir yer arayanlar için yeterince açık mıydı? En fazla bu kadarını yapabilirdi.

S harfi sekiz gibi duruyordu. Tekrar yapması gerekecekti.

Düzeltmeye çalışınca, kil kırıldı.

Sakin ol.

Henüz on dakika geçmişti.

Hâlâ zamanı vardı.

Dikkatlice kili bir araya getirdi ve baştan başladı.

Stang hızla oturma odasına girdi.

"Bir ipucumuz daha var." Wyoming haritasını Zander'ın önündeki masaya yaydı. "Casper, Wyoming."

"Neresi?" Catherine sandalyesinden fırlayarak üç adımda odanın diğer tarafına geçti. "Şehrin hangi kısmı?"

“Dış kısımlarında.” Stang bilgisayarda şehrin üç boyutlu haritasına bakıyordu. “Weiner kameranın yolun diğer tarafındaki bir lastik dükkânına ait olduğunu söyledi.” Binayı işaret etti. “Ama yine de yolun diğer tarafındaki otelin benzin istasyonunu görüntülemiş.” Dört tane pompayı işaret etti. “Orada.”

“Weiner doğruladı mı?” diye sordu Zander.

“Evet, Colorado sınırında gördüğü arabanın aynısı olduğunu söyledi ama sadece on dakikalık bir görüntü var. Sonra kameranın bakış açısından çıkıyor.”

“Yola mı?”

“Hayır.” Gülümsedi. “Kuzey tarafındaki park yerine gitti. Köşeyi dönüyor gibi.”

Catherine haritaya bakarken gerildi. “Motel,” dedi. “Motelde.”

“Her iddiasına girerim.”

Zander ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. “Ben de. Stang, helikopterin pilotuna üç dakika sonra çatıda olacağımı söyle. Wyoming’e gidiyorum.”

Catherine hemen arkasındaydı. “Ne kadar sürer?”

“Muhtemelen otuz dakika.”

Bir anda heyecanlandı. Otuz dakika sonra Eve’i bulma şansları vardı. Fakat otuz dakikada her şey olabilirdi. Daha önce de kesin gibi görünen zaferlerin yenilgiye döndüğünü görmüştü. “Venable’ı arayıp moteli polis gözetimine almasını söyleyeceğim.”

“Sen bilirsin,” dedi Zander. “Ama tek bir yanıfta onu yine kaybederiz. O polislerden biri senin istediğin kadar zeki

çıkılmazsa Eve'in hayatını tehlikeye sokmak ister misin?"

"Hayır." Zander'ın gözlerine baktı. "Tamam, ama ben de seninle helikoptere biniyorum, Zander. Sen ne biliyorsan, ben de onu bileceğim."

Bir an için Catherine'e baktı. "Nasıl istersen. Aptal değilsin ve bana epey ölümcül geldin. Eve'in sana neden güvendiğini anlayabiliyorum." Yumuşak bir sesle ekledi. "Ama sakın benim yoluma çıkma, Catherine."

"Yoluna çıkmayacağım." Koridorda onu geçip asansörün düğmesine baktı. "Sen benim yoluma çıkmadığın sürece, Zander."

Casper, Wyoming

Odanın kapısında bir ses vardı.

Doane!

Eve bir anda panikledi.

Hayır! Çok erkendi. Eve hazır değildi.

Acı çekerek kili masanın altına yapıştırmaya çalışıyordu. Hemen elini çekti. Yeterince dikkatli davranmış mıydı? Ya kopup yere düşerse?

Orada kalması gerekiyordu.

Hemen ıspatulayı yenilemenin üstüne götürüp düzeltti. Kapı açılırken, ıspatulayı bilinçli olarak burnun altındaki alana sapladı.

"Kahretsin!" Dönüp odaya giren Doane'a baktı. "Sana

bu kelepçelerin beni beceriksizleştireceğini söylemiştim.” Başıyla açılan çukuru gösterdi. “Şimdi beni serbest bırak da kili düzelteyim.”

Doane kelepçeleri açtı. “Gerçekten de kili kesmişsin.”

“Ne bekliyorsun?” Hızla, dikkatlice çalışmaya başladı ve kil aldığı kısmı düzeltti. “Sadece bir elim vardı ve yeterince...”

Bu yeterince iyiydi. Doane odadan çıktığı andan sonra oluşan farkı ancak büyütle bakarsa anlayabilirdi. Geri yaslanıp kafatasına baktı. “Yeni gibi güzel oldu.” Dudaklarını büzdü. “Bu cümlede senin oğlun için kullanılınca tuhaf duran iki kelime var. O hiçbir zaman güzel ve yeni olmadı. Bir günah kadar eski o.”

Doane mendili çıkardı ve dikkatlice açtı. “Gözlerini dikkatlice yıkadım.” Parıldayan mavi kürelere baktı. “Yine yakışıklı olacak. Ona verdiğin onca zarara rağmen, yine de muhteşem.”

Eve tepesinde parıldayan mavi gözlere baktı. Yenilemenin bu kısmından ürküyordu. Bu gözleri hayalet kasabada boşluklara ilk yerleştirdiğinde neredeyse fiziksel bir şok yaşamıştı.

Bu defa o kadar da kötü olamazdı. Eve hazırdı. Mavi gözleri hızla yerleştirdi.

Aynı derecede kötü olmuştu. Hatta daha kötü.

Kevin kendisine büyük bir kötülükle bakıyor gibiydi.

Midesi bulandı.

“Seni hep korkutuyor, değil mi?” dedi Doane yumuşak bir tonda. “Çok cesur davranıyorsun ama sonunda kaçıp saklanmak istemene neden oluyor.”

“Bu kafatası beni korkutmuyor. Senin oğlunun düşü-

cesi de.” Kendini o camdan gözlere bakmaya zorladı. “O ölü. Gücü yok. Artık kimseye zarar veremez.”

“O şehirlerde stratosfere uçacak olanlara bunu söyle bakalım. Kevin’ın gücü olmadığını anlat. Zander’a onu öldürdüğüm sırada bunu söyle.” Kafatasına sevgiyle baktı. “O seni geri getirdi, Kevin. Ona bunu ben yaptırdım. Tıpkı senin söylediğin gibi.”

Eve, “Affedersin ama saçmalıkların midemi bulandırıyor.” diyerek ayağa kalktı. “Tuvalete gidip ellerimdeki kili yıkamam gerekiyor.” Ellerini kurulamak için kullandığı havluyu alıp banyoya doğru götürdü. Tam banyo kapısını açarken, bilerek havluyu düşürdü ve almak için eğildi. O pozisyondayken masanın altında kili yapıştırdığı kısmı görebiliyordu.

Kahretsin, kilin bir tarafı aşağı doğru sarkıyordu.

Belki dayanırdı. Havluyu alıp banyoya girdi. Hızla ellerindeki kili, sonra da yüzünü yıkadı.

“Acele et. Zaman kaybediyorsun. Gidiyoruz.”

Kapıyı açtı.

Doane masanın yanında, neredeyse tam kili yapıştırdığı yerde duruyordu. Kil kalıntılarını ve Eve’in işinden kalanları temizliyor gibiydi.

Eve panikle gerildi. Sonra bu tepkisini saklamaya çalıştı. “Ne yapıyorsun? Senin daha önce oda temizliğine bu kadar önem verdiğini görmemiştim, Doane.”

“Çok dağınıksın ve arkanda hep işinden kanıtlar bırakıyorsun.”

“Ancak bir adli heykeltıraş arıyorsan kanıt olabilir.

Kabul edelim ki bu pek de yaygın bir meslek değil ama sen herkesin beni ölü bildiği konusunda böbürlenip duruyorsun.”

“Öyle de devam etmek istiyorum. Hayalet kasabadaki patlamayı daha yakından incelemek isteyecek kişilerin aklında soru işareti yaratmak istemiyorum. Kevin’ım da öyle yapardı.” Kafatasını dikkatlice su yüzünden iyice hasar almış deri kılıfının içine koydu. Doane sabırsızca Eve’e baktı. “Neden orada durmuş bana bakıyorsun?”

Yere düşen kalıntıları almamanı umuyorum.

Masanın altındaki kilin düşmemesini umuyorum.

“Ne yapayım? Emirleri senin verdiğini söylemiştin.”

“Şu mağaza poşetine sana aldığım kıyafetleri doldur.” Eleştirel gözlerle baktı. “Ve temiz bir tişört giyin. Her tarafın kil olmuş. Dikkat çekmeni istemiyorum.”

“Nasıl istersen. Benimle gurur duyacağına söz veriyorum, Doane.” Doane’nın kendisi için aldığı ucuz, beyaz tişörtlerden birini alarak banyoya girdi.

Çabuk.

Masayı biraz daha temizlemesine izin verme.

Ya kirli tişört? Onu da kullan.

Saniyeler içinde tişörtünü değiştirip odaya geri döndü. Kirli tişörtü yatağa götürüp poşete koydu. Poşete koyarken de yatağa birkaç parça kurumuş kil dökmeye gayret etti. Yorgancı dikkat çekmeden kilin üzerine örtüp poşeti yere bıraktı. “Başka!”

Doane gözlerini kısarak ona baktı. “Çok uslusun.”

“Buradan çıkmak istiyorum. Sana yakın olmaktan bıktım.” Eve gülümsedi. “Senden kaçma şansı yakalamak istiyorum.”

rum. Yola çıktığımızda bir şansım olacak. Bir kez başardım. Tekrar yapabilirim.”

“Çok yaparsın. Sence benden kaçmaman için gerekli planları yapmadım mı? Sadece ölünce kaçabilirsin.” Yenilemenin olduğu kutuyu alarak Eve’in kolunu tuttu ve onu kapıya doğru itti. “Sonra da Kevin seni alacak. Seni bekliyor. Senin onu küçük kızdan uzak tutman hoşuna gitmiyor.”

Doane, Kevin’ın Bonnie’ye ulaşmak istediği pislüğünü ilk kez söylemiyordu. Eve’in bağlantısının onu engellediğini söylüyordu. Gerçek de olsa yalan da bu söyledikleri Eve’de dehşet yaratıyordu. Kevin’ın varlığını Doane karşısında kabul etmese de şüpheleri vardı. Diğer tarafta Bonnie gibi sevgi dolu özel varlıklar varsa, şeytanlar da olabilir miydi? Eve ne biliyordu? Tek bildiği, özel bir durum lütfedilmişti ve Bonnie’yi öldükten sonra da görme şansını yakalamıştı. Kızını koruması gerekiyordu. “Kevin daha çok bekler,” dedi. “Bonnie onun hiç olamayacağı kadar güçlü.”

Doane küfretti ve otelin kapısını arkalarından kapadı. “Arabaya bin.” Ön tarafın kapısını açıp Eve’i içeri itti ve Eve’in bileğini emniyet kemerine kelepçeledi. “Çılgılık atarsan, ağzına bir şeyler tıkarım.”

“Geçenlere tuhaf gelir bu.”

“Yerde elini kolunu bağlarsam gelmez. Çok rahatsız gideceğinden emin olabilirsin.” Arabayı çalıştırdı. “Tabii yol fazla uzun sürmeyecek.”

Eve araba yola çıkarken otelin kapısına baktı. Doane kıldeki mesajı bulamamıştı.

Güvendeydi.

Güvende değildi. Kil parçası odayı temizleyen hizmetçi tarafından bulunup atılabilirdi de.

Elinden gelen buydu.

Sadece Jane ve Joe'nun moteli bulacak kadar yakınında olduklarını umabilirdi.

Sonra da o kadar dikkatle sakladığı mesajı bulmaları gerekiyordu. Eve'in cesareti kırılıyordu. Çok fazla şey beklemiyor muydu?

Beklemek de değil, umuyor, dua ediyordu. Çok az bir şansı vardı ama tek şansı buydu.

"Sessizsin" dedi Doane. "Sanırım ağzına bir şeyler tıkmamı istemiyorsun. Zeki biri olmana sevindim."

Zeki olması gerektiğini düşündü Eve. Tıpkı dağlardaki gibi, sadece kendisine güvenebilirdi. Etrafına bakıp kaçacak bir yer aradı.

Casper'm eteklerindeydiler ve motel dışında etrafta sadece birkaç tane bina vardı.

Yolun tam karşısında bir lastik dükkânı vardı.

Bir mil ötede küçük bir alışveriş merkezi.

Polis? Eyalet polisi?

Yoktu. Hiçbiri görünmüyordu.

Ah, belki donut almaya gelirlerdi.

Joe'nun hiç hoşuna gitmezdi, diye düşündü. Bu eski, bayat şaka Joe'yu çok kızdırırdı çünkü o polislerin ne kadar çok çalıştığını bilirdi.

Beni affet, Joe.

Tanrım, Joe'yu ne kadar özlemişti.

Geriye yaslanıp bir an için gözlerini kapadı. *Bundan o kadar yorulduğum ki, Joe. Seni görmek, sana dokunmak istiyorum. Bu işin bitmesini istiyorum. Keşke kötü bir rüya olsa.*

Gözlerini açınca yanında oturan Doane'ı gördü. Trafik akıp gidiyordu ve Eve kâbusun devam ettiğini biliyordu. *Her şey aynı* diye düşündü.

Hayır, tam olarak değil.

Uzaktan bir helikopter sesi duydu. Sonra da ufukta metalik rengi bir karaltı gördü.

Fakat o acı dolu ümitsizlik anını değiştiren tek şey buydu ve bunun da onun dileklerinin gerçekleşmesiyle bir alakası yoktu.

Kendi dileklerini kendi gerçekleştirmeli ve kendi kâbusları için savaşıyordu.

Koltuğunda doğrulup Doane'a döndü. "Peki, bir sonraki adım ne? Şimdi nereye gidiyoruz?"

Catherine, Zander'a, "Casper beş dakika kadar uzakta," dedi. Kucağındaki haritayı inceliyordu. "Ve Starlite Moteli burada bir yerde olmalı." Parmağıyla bir binayı işaret etti. "Pilot yakınlarda ama çok dikkat çekmeyecek bir yere insin. Belki şuradaki tepeler olabilir."

"Bir helikopteri dikkat çekmeden indirmek çok zordur," dedi Zander kuru bir sesle.

"O yüzden tepeleri gösterdim."

Zander, “Başka bir emrin?” diye umursamaz bir tavırla sordu.

“Yok,” dedi Catherine sessizce. “Çünkü belli ki kontrolün kendisinde olmamasına karşı çıkan dominant tiplerdensin. Kumandanın sende olduğunu biliyorum. Sadece ben de senin kadar inatçı olduğum için sorun yaşıyorum.” Telefonunu çıkardı. “Şimdi oteli arayıp resepsiyona Doane’ın tipinde birisi giriş yaptı mı, yaptıysa hangi odada kaldı diye soracağım. Helikopterin inmesiyle ilgili ne istiyorsan yap ama lütfen unutma ki inince otele gitmek için bir arabaya ihtiyacımız olacak.”

Zander bir an durup ona baktı ve hafifçe gülümsedi.

“Denver’den ayrılmadan önce Stang’e kiralık bir araba ayarlamasını söyledim. Şoför otelin on mil ötesinde hazır. Tek yapmam gereken arayıp bizi nereden alacağını söylemek.”

“Çok iyi.” Telefon numarasını çevirdi.

“Onaylamana sevindim.”

“Senin her konuda uzman olduğundan hiç şüphe duymadım,” dedi serinkanlı bir halde. “Bu kadar yıl hayatta kalabilmen için öyle olman gerekirdi. Sadece kız çocukları konusundaki kararların beni endişelendiriyor. Bu tamamen...” Telefon açılınca sustu. Hemen iş moduna geçmişti. Konuşma boyunca Zander’ın merakla kendisine baktığını hissetti. Sanki tuhaf, ender bulunan bir türü inceliyordu. Catherine umursamadı. O da Zander’ı merak ediyordu ve Zander kendisinin hayal bile edemeyeceği kadar ilginçti.

“7A odasında kalan Doane tipinde biri olmuş,” dedi telefonu kapatınca. “Tipini tarif etmek kolay.” Yüzünü ekşitti. Sanki en sevdiğin kardeşinmiş gibi göründüğünü söylemen yetiyor. Adamın fotoğraflarını görünce inanmadım. O yüze herkes güvenir.”

“Kevin’ın ağına düşen çocuklardan bazılarını, ona babası götürmüş.”

“Duydum. Çocukları kandırıp onlara zarar vermek yapılabilecek en ahlaksız şey.” Dudakları gerildi. “İkisi de cehennemde yansın.” Meydan okur gibi Zander’a baktı. “Yoksa sen buna katılmıyor musun?”

“Ah, katılıyorum. Ben de cehenneme gideceğim ama kendimi bu canavarlarla aynı gruba sokmuyorum. Bu işte de bir düzen olmalı.” Öne eğilip pilota, “Ben arabayı ararken, şu tepelere in,” dedi. Muzipçe Catherine’e baktı. “En iyi yer orası gibi.”

Catherine başarıyla onayladı. “Bunu fark etmen çok zekice...” Zander’ın telefonu çalınca sustu.

“Stang,” dedi Zander. “Casper’dayız, Stang. Bir şey mi...” Durup dinledi. “Hayır, tekrar kontrole gerek yok. Venable’ı ara ve eyalet polisinin tetikte olmasını söyle. Harekete geçmesinler, sadece gözetimde olsunlar. Telefonu kapatıp ciddi bir tavırla konuşmaya başladı. “Kameralardan tanıma uyan bir aracın motelden çıkıp kuzeye gittiği görülmüş.”

“Kahretsin.” Catherine yumruklarını sıktı. “Ne kadar olmuş?”

“On dakika.”

Öfkeyle, on dakika erken gitseler onları otelde yakala-

yabileceklerini düşündü. “Kuzeye dönüp yerlerini helikopterden tespit edebilir miyiz?”

“Yapabiliriz.” Soğukkanlı bir şekilde baktı. “Ama muhtemelen Doane böyle bir araştırmayı ve izlenmeyi fark eder. Aşağı doğru inen bir helikopteri gizlemek ya da saklamak zor olur. Doane’ın panikleyip Eve’i öldürmesini ister misin?”

“İstemeyeceğimi biliyorsun,” dedi Catherine dişlerini sıkarak. “Tamam, eyalet polisleri yerlerini tespit etsin. Umalım da işi ellerine yüzlerine bulaştırmasınlar. Sonra ne olacak?”

“Lastik dükkânındaki kameranın doğru aracı tespit etmemiş olma ihtimali de var,” dedi. Helikopter inmeye başlamıştı. “Gidip oteli kontrol edelim ve bakalım oda hâlâ dolu mu?” Hafifçe gülümsedi. “Bu durumda, ben Doane’ı öldürürüm ve bir sürü beladan kurtulmuş oluruz.”

“Kevin’in o nükleer aletleri nereye koyduğunu kimseye söyleyip söylemediğini anlayan kadar Doane’ı öldüremezsin.”

“Öyle mi?” Kaşlarını kaldırdı. “Şaşırtıcı derecede Venable gibi konuştun. Ne istersem onu yaparım ve yapacağım. Özgür dünyayı kurtarmak Venable’in ve görünüşe göre senin işiniz. Oğlunu öldürdüğüm günden beri Doane başıma bela oldu. Arkadaşın Eve’in başına da. Ondan kurtulmamı isteyeceğini sanıyordum.”

“Çok basit düşünüyorsun. Söylediğini ben de isterdim ama sence Eve onun böyle öldürülmesini ister miydi?”

Zander bir an konuşmadı. “Hayır, ama onun ne düşündüğü ya da ne hissettiği ne zaman umurumda oldu ki? Mantıklı davranmıyorsun.”

“Davranmıyormuşum. Sadece duygusuz davranmıyorum.” Ötkeyle Zander’ın gözlerine bakıyordu. “Ve ikiyüzlülük de yapmıyorum. Bence sen Eve’i umursamadığın konusunda yalan söylüyorsun. Neden kendine bir bakıp neler bulacağını görmüyorsun?”

“Bence sen de Eve kadar idealist ve hayalperestsin.” Kapıyı açıp yere indi. “Kimin haklı olduğunu göreceğiz, değil mi?” Birkaç metre ileride bekleyen arabaya doğru gitti. “Konuşmayı bırak da harekete geçelim.”

“Geride dur.” Zander motel kapısının bir kenarına dayanmıştı. Silahını çıkarıp kilide bir el ateş etti. Bir an bekleyip ayağıyla kapıyı açtı.

“Boş.” Catherine odaya girip etrafına bakındı. Çok büyük umutları yoktu ama yine de korkunç derecede hayal kırıklığına uğradığını hissetti. İki dağınık yataktan başka içeride yaşanıldığını gösteren bir şey yoktu. Eve çok titiz olmasa da asla dağınık bir yatak bırakmazdı. Durum tamamen tuhaf olsa da Catherine onun böyle bir şey yaptığını hiç görmemişti.

“Hadi,” dedi Zander sabırsızca. Yola çıkmamız gerek.”

“Eve ve Doane’ın o arabanın içinde olup olmadığından emin olmak istiyordun.” Catherine yataklara doğru gidip bir bir örtülerini açtı. İlk yatakta bir şey yoktu.

Ancak ikinci yatağın aynı olmadığını düşündü.

Hayır, tamamen aynı değildi.

Uzanıp yataktaki birkaç parça kırıntıyı aldı. “Kil. Eve’

di. Eve buradaydı. Bize burada olduğunu söylemeye çalışıyordu.” Kapiya doğru gitti. “Şimdi gidebiliriz. Zander, polisleri ara ve yolda görülüp görülmediklerini sor.”

Beş dakika önce yola çıktıklarında, Venable, Catherine’i aramıştı. “25. Karayolu’ndaki polislerden bir bildirim aldım. Anayoldan yan yola dönen bir araç görmüşler. Tanımlara uyuyormuş.”

“Yolun o tarafında ne var?”

“Şu anda haritadan kontrol ediyorum. Evler, bir karavan kampı, küçük bir bakkal... Kahretsin! Küçük bir özel havaalanı. Oradan çıkacak!”

Telefonu kapatınca Catherine, Zander’a, “Bir havaalanı,” dedi. “Eyalet sınırına gitmiyorlar. Havaalanına gidiyorlar. Doane’ın henüz uçuşu ayarlamadığını ve gecikme olacağını umalım.”

“Sen öyle yap. Ben hep en kötü senaryoyu düşünürüm.” Zander’ın ayağı gaz pedalına yüklendi ve araba ileri atıldı. “Kötü senaryo, Doane’ın Kevin’in eski arkadaşlarıyla bağlantıya geçmiş olması. Belki de onlar Doane’ı almak için bir uçak gönderdiler. Venable’a hava gücü toplamasını ve uçağı indirmek için hazır olmasını söyledi.”

Catherine telefonuna uzandı. Sonra durdu. “Hayır.”

“Ne?”

“Uçağı *nasıl* indireceklerinden emin değilim, kahretsin. Venable, İç Güvenlik’in şu insansız hava araçlarını kullan-

maya biraz fazla hevesli olduklarını söyledi.”

“Bana bundan bahsetmedi ama şaşırmadım. Venable’la ben, birbirimize karşı tamamen dürüst değiliz.” Tekrar hızını artırdı. Neredeyse saatte yüz kilometre hızla gidiyordu. “O zaman hava gücünü unutup onları uçak kalkmadan yakalamamız gerekiyor.”

Hızlı gidiyorlardı.

Daha hızlı.

Etraflarındaki tepeler yeşil bir bulanıklığa dönmüştü.

Catherine alarma geçirdikleri eyalet polisleri kendilerini durdurmazsa şanslı olacaklarını düşündü.

Zander’ın yüzüne baktı. Tamamen kararlı ve netti. Yoluna kim çıkarsa çıksın durmayacaktı. Dünyanın tüm köşesinde korkulan bir ünü olan Zander’ı gördüğü için bir anda ürperdi.

Mercedes’i bir yarış arabası gibi kullanıyordu. Bir anda sola dönünce lastikler tiz bir ses çıkardı ama Zander kontrolü kaybetmedi. “Ne kadar kaldı?” dedi.

“Üç mil sonra solda.”

Lastiklerin altından toprak havalanıp etrafa saçılıyordu.

Rocky Dağı Havaalanı.

“Hemen ileride,” dedi Catherine. “Birkaç hangar gördüm...” Heyecanı artıyordu. “Küçük terminal binasının önünde bir Toyota var.” Piste baktı. “Piste bir uçak var.”

Zander zincirle kaplı bir çitin önünde durdu. Silahını çekip arabadan indi. “Uçağın yanındaki numarayı al.”

Catherine, “Vuracak mısın? İçeridekilerin onlar olduğunu bilmiyorsun bile,” dedi. Aynı anda numarayı ezberledi.

“Onlar olmadığını da bilmiyorum. Havalanmadan önce lastiklerinden vurmam sorun olma...” Uçak pistten ayrılınca durdu. “Çok geç.” Silahını kaldırdı. “Şimdi içeri girip uçak-takiler onlar mıydı bakabiliriz. Belki de terminalde bekliyor-lardır.” Dudaklarını büzdü. “Her zamanki gibi oyunu en kötü senaryoya veriyorum.”

Ve en kötü senaryo gerçek oldu.

Beş dakika sonra, Catherine telefonda Venable’a uçağın kayıt numarasını veriyordu. Terminal binasından çıkıp Doane’ın bıraktığı Toyota’ya doğru gittiler.

Zander arabanın kilidine eğildiği sırada Catherine telefonu kapadı. “Venable uçağın yerini bulmak için ellerinden geleni yapacaklarını söyledi.” Catherine yüzünü buruşturdu. “Yüzde elli ihtimalle böyle gözlerden uzak bir havayolunu kullanacaklardır.”

“Askeri bir silah,” dedi Zander. Şoför kapısının kilidini açmıştı. “Bakalım Doane burada başka silah bırakmış mı?”

“Kilidi açmana şaşırdım. Ben vurursun sanıyordum. Silahına çok düşkün gibisin.”

“Sadece acelem olduğunda. Şu anda daha fazla vaktimiz var.” Torpido gözünü inceliyordu. “Daha sıradan yöntemler kullanmaya başlayabiliriz.”

Catherine gözlerini havaya dikti.

Eve’e o kadar yaklaşp da kaybettiklerini fark edince,

hayal kırıklığı tüm gücüyle ona çarpmıştı.

Zander artık daha fazla zamanları olduğunu söylemişti ama o aynı fikirde değildi.

Doane hızlı hareket ediyordu ve belli ki yardım alıyordu.

Eve'in ne kadar zamanı kalmıştı?

Sekizinci Bölüm

Muncie, Indiana

Muncie Havaalanı Terminali

Harriet Weber telefonu açınca Jane, “Bayan Weber?” dedi. “Ben Jane MacGuire. Siz beni tanımazsınız ama sizinle mutlaka görüşmem gerek. Çalıştığınız okula gelirsem, birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?”

“Ben çok meşgulüm, Bayan MacGuire.” Harriet’in sesi canlı geliyordu. “Bana ihtiyacı olan öğrencilerim var. Belki önümüzdeki hafta bir görüşme ayarlayabiliriz.”

“Sizinle hemen görüşmem gerek. Sizi hiçbir şekilde rahatsız etmek istemiyorum ama size sormam gereken birkaç soru var.” Durdu. “Eski kocanız ve oğlunuzla ilgili.”

Sessizlik oldu. “Yanlış kişiyi aradınız. Benim eşim öldü.”

“Eski kocanızın adı James Relling. Federal koruma altındayken ismini James Doane olarak değiştirdiler.”

Yine sessizlik oldu. “Gazeteci misiniz?”

“Hayır.” Jane durdu. “Eski kocanızın yakın zamanda bir patlamada öldüğünü duydunuz mu?”

Kadın bir an cevap vermedi. “Evet, şu CIA ajanı Venable beni aradı. James ve bir kadının Colorado’da patlamada öldüğünü söyledi. Ona umurumda olmadığını, tüm bunları arkamda bıraktığını söyledim.”

“Benim umurumda,” dedi Jane. “Başka hiçbir şey bu kadar umurumda olamaz. O kadın Eve Duncan’dı ve ben on yaşındayken beni evlat edinmişti. Ölümünden sorumlu olan kişi eski eşinizdir. Belki televizyonda görmüşsünüzdür.”

“Hayır, kadını da ona olanları da bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Venable’a James’in benim için artık bir yabancı olduğunu söyledim. Onun ne kadar korkunç şeyler yaptığını bilmek istemiyorum artık.” Sert bir şekilde ekledi. “Bu yüzden mi geldiniz? Eve Duncan’a olanlar yüzünden beni mi suçlayacaksınız? Ama bu benim hatam değildi. Venable’ın onu izlemesi ve kötü şeyler yapmasını engellemesi gerekiyordu. Yıllardır James’le işim olmadı.”

“Sizi hiçbir şey için suçlamak niyetinde değilim. Sorun çıkarmak da istemiyorum. Sadece birkaç soru soracağım. Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum.”

Harriet Weber öfkeyle, “Neden beni kendi halime bırakmıyorsunuz?” dedi. “Onun bambaşka bir hayat olduğunu söyledim.”

Jane ısrar ettiği için suçlu hissediyordu ama duracak kadar değil. Eve tehlikedeyken her yolu araştırmalıydı. “Sadece birkaç soru.”

Harriet Weber sessiz kaldı. Jane bu sessizlikteki kızgınlık dalgalarını hissedebiliyordu. “Tamam,” dedi kısaca. “Okulun arkasındaki atletizm sahasında sizinle buluşacağım. Bir saat sonra.” Telefonu kapadı.

Jane yüzünü buruşturup, “Hoşuna gitmedi,” diyerek Trevor ve Caleb’e döndü. Onlar da hoparlörden konuşmayı dinliyorlardı. “Kadına kim ne diyebilir ki? İkinci bir şans için çok çalışmış ve bizim bunu mahvedebileceğimizi düşünüyor. Bu işin bitmesine ben de onun kadar çok sevineceğim.”

Caleb gülümsedi. “Ama ondan faydalı bir şeyler alabilirsen iyi olacak. Sanırım biz davetli değiliz?”

Jane başını iki yana salladı. “Kadının bizi bırakıp dağlara koşması için birden fazla kişiyle yanına gitmem yeter. İkiniz de yüksek etki gücüne sahipsiniz. Margaret’i araba kiralamaya gönderdim. O beni götürebilir ama onun da yanımda gelmesine izin vermeyeceğim.” Ayağa kalkıp araba kiralama alanına doğru gitti. “Gidip araba için imza atmam gerek. Margaret’in yaşı tutmuyor. Hızlı dönmeye çalışacağım.”

“Bizi kendi başımıza mı bırakıyorsun?” diye sordu Trevor. “Can sıkıntısı tehlikeli olabilir.”

“Bu daha çok Caleb’in tarzı bir cümle oldu.”

“Benim de böyle zamanlarım oluyor.” Gülümsedi. “Hattırladın mı?”

Evet, macera, seks ve binlerce başka duygu dolu o anların hepsini hatırlıyordu. Bu anlar hayatı zevkle dolduruyorlardı. Trevor’a bakınca, bir anda geçmişe özlem duydu. Sıcak ve tatlı bir histi... Başını iki yana salladı. “Geçmişte kaldı.

Trevor. Ben şimdiki zamanda yaşıyorum.”

“Bu doğru değil ama ben şimdiki zamana da razıyım.”
Elini havada salladı. “Şeytanın annesiyle iyi muhabbetler.”

“Şüpheli olmasın.” Jane araba kiralamaya giderken ikisinin de gözlerini üzerinde hissetti.

Kendisini fark eden Margaret’in öne atıldığını gördü. “Her şey yolunda,” dedi Margaret. “Sadece imzala ve onlara kimliğini göster. Onlara senin kredi kartını verdim, anlaştık.”

“Benim kredi kartım mı? Benim kredi kartımı nasıl aldın?”

“Birkaç hafta önce hastanedeyken, yatağının yanındaki çekmecedan aldım. Eve’i bulabilmek için Colorado’ya gitmem gerekiyordu.” Gülümsedi. “Sana verecektim ama unuttum durdum.”

Jane ona inanamayarak bakıyordu. “Bana söyleyen ya da sorsan daha dürüstçe olmaz mıydı?”

“Evet, ama hiçbiriniz bana yüklenmek istemiyorsunuz. O nedenle beni o pislik Doane’ın peşinden göndermek istemeyebilirdin.” Tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. “Ben de kendi başımın çaresine baktım. Uçak bileti alacak kadar param yoktu, senin kredi kartını ödünç aldım. Sana daha sonra ödeyecektim. Bana güvenebilirsin.”

“Eminim.” Kiralama sözleşmesini imzaladı. “Temelde güveniyorum ama her şeyi bana açık ve net söylemiyorsun. Bunu bir daha yapma, Margaret.”

Margaret başıyla onayladı. “Her neyse.” Kapıya doğru gitti. “Arabamız park yerinde. Trevor ve Caleb’i getirerek

Harriet Weber'ın gözünü korkutmak mı istemedin?" Cevabı beklemedi. "Akıllıca. Bizim yanımızda daha rahat olur."

"Sen arabada kalacaksın."

"Ama ben göz korkutucu değilim."

"Margaret," dedi Jane soğuk bir sesle. Terminalin kapısını açtı. "Sen kendi çapında Caleb ve Trevor'dan daha göz korkutucusun."

"O eski ve güzel günlerin küllerini yeniden yakmakta iyi iş çıkardın, Trevor," dedi Caleb. Jane ve Margaret'in park yerinden çıkmasını izliyordu. "Fakat Jane için yanlış zamandı. Tamamen sana konsantre olana kadar beklemeliydin."

"Yanlış zaman diye bir şey yoktur, Caleb. Hislerin dürüstse ve hatıraların güzelse, tabii." Gülümsedi. "Jane'le bir geçmişimiz olmasının seni ne kadar öfkелendirdiğini anlayabiliyorum."

"Öfkelenmedim. İlk başta öfkeliydim ama bu başa çıkmam gereken bir şey sadece. Jane'in gözlerinde, parlak zırlı bir şövalyesin sen. Bense şeytani büyücü Merlin'im. Sahtekâr değilsin. Sadece Jane'in iyiliğini istiyorsun. Daha önce senin kadar zeki biriyle tanıştığımı sanmıyorum. Bazen seni gerçekten sevdiğim zamanlar oluyor, Trevor."

Trevor kahkaha attı. "Tanrım, bunu söylemek sana ne kadar acı veriyor olmalı."

"Benim de dürüst zamanlarım vardır," dedi. "Senden yalan söylemeni ve bu sevginin karşılıklı olduğunu açıkla-

manı istemiyorum.” Artık gülümsemiyordu. “Çünkü ben Jane’in iyiliğini istemiyorum. Çok bencilim ve Jane’e karşı hissettiklerimi daha önce kimseye karşı hissetmedim.”

Trevor başını iki yana salladı. “Jane’in daha fazlasına ihtiyacı var ve sen bunu ona veremezsin. Ancak ben bunu yapabildiğim için şanslıyım. Sen çok yoğun hisler yaşıyorsun, onu yakıp geçersin.” Durdu. “Ve ben de tuhaf bir şekilde seni seviyorum, Caleb. Sadece Jane’i senden korumam gerek.”

“Ah, hayır, böyle bir şey olmayacak.” Caleb yine gülümsüyordu. “Yine de işleri yoluna koymamıza sevindim. Fakat sanırım zaten başından beri neyin peşinde olduğumuzu biliyorduk. Artık Eve’i bulma konusuna yoğunlaşabiliriz. Böylece Jane diğer konuları düşünebilmek için özgür olur.” Trevor’ın gözlerine baktı. “Jane’e söylediklerine katılıyorum. Can sıkıntısı tehlikeli olabilir... ama ilginç de olabilir. Bence Jane’in Harriet Weber’la işi bitene kadar kendimizi oyalayacak bir şeyler bulmalıyız.”

Trevor gözlerini kısarak baktı. “Nasıl?”

“Birkaç fikrim var.” Terminaldeki araba kiralama ofisine doğru gitti. “Ama tekerleğe ihtiyaç var. Gidip araba bulalım.”

Jane atletizm sahasına vardığında pistte koşan mavi spor eşofmanları giyinmiş bir çocuk dışında saha boştu.

Tribünlerdeki sıralarda oturan tek kişi ise zikzak desenli yün bir ceket giyinmiş, uzun, iriyarı bir kadındı. Kısa ve koyu

renk saçlarında grilikler vardı. Jane yaklaşıırken ayağa kalktı. İlk görüldüğünden daha da uzun olduğunu fark etti Jane. Ellilerinde olmalıydı ama daha genç gösteriyordu. Koyu bir ten rengi vardı ama pürüzsüzdü. Neredeyse yaşından hiç iz yoktu. Muhteşem koyu renk gözlerinde soğuk bir ifadeyle Jane'e baktı.

"Merhaba, ben Jane MacGuire. Benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Başka şansım yoktu. Hiç açıklanmasını istemediğim gerçekler konusunda ne kadar acımasız olacağını bilmiyordum." Saatine baktı. "Çok zamanım yok. Derslerime geri dönmem gerek. Ne bilmek istiyorsun?"

"Eski kocanızla bağlantı kurmaya devam ettiniz mi?"

"Etmedim. Boşandığımızdan beri onu görmedim." Kendisi de bir soru sordu. "Kimsin sen? CIA mi?"

"Hayır, neden öyle düşündün? Colorado'da olanlarla kişisel olarak ilgilendiğimi söyledim."

"Bu CIA'yle bağlantın olmadığı anlamına gelmez. Oğlum öldürüldükten sonra, CIA'den Venable beni görmeye geldi ve bir sürü şey sordu. Birkaç gün önce de telefon açıp eski kocam James'e olanları söyledi. Venable için mi çalışıyorsun?"

"Hayır, ben bir ressamım ama Venable'ı tanıyorum."

"O zaman o sana James ya da Kevin'la ilgili bir şey bilmediğimi söylemiştir. Kevin on beş yaşındayken evden ayrıldım. Sonra ikisini de bir daha görmedim."

"Senin olayla alakalı olmadığını söyledi ama benim emin olmam gerekti. İşler çok değişti. Bir sürü ihtimal var."

Dudakları gerildi. “Eve’in başına gelenler çılgınlık. O benim için her şeydi. Bu işte bir mantık bulmaya çalışıyorum. Olanların nedenini bilmek zorundayım.”

“Disk mi? Venable bana diski sordu. Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Hayır, eski kocanızın şantaj için kullandığı diskten başka bir şey daha var gibi görünüyor. Kevin’ın günlüğüyle ilgili bir şey biliyor musunuz?”

Kadın gerildi. “Günlük mü? Oğlumun günlüğü mü varmış?” Düşünceli bir şekilde başını iki yana salladı. “Nereden bilebilirdim? Kevin küçük bir çocukken hikâyeler yazardı ama tek bildiğim bu.” Bir anda gözleri yaşla doldu. “Büyüdüğünde bir yazar ya da gazeteci olacağını düşünürdüm ama sonra onun yazdığı hikâyeleri okuyunca...” Unutmak ister gibi başını iki yana salladı. “Ve anladım ki...” Sesini düzeltmek için durdu. “Kendisi gibi olmayan hiç kimse o hikâyeleri okumak istemeyecektir. Fakat onun gibi kimse yoktu. Kimse o kadar... hasta olamaz.” Başını kaldırıp Jane’in yüzüne baktı. “Ama sen onun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? O yüzden buradasın.”

“Onun ne olduğunu biliyorum.” Dudaklarını ıslattı. “Kocanızın onu koruduğunu ve ağza bile alınmayacak şeylerde ona yardım ettiğini biliyorum. Benim bilmek istediğim, kocanızın, oğlunun ölümünden önce ya da sonra yaptıkları konusunda bir bilginiz olup olmadığı. Kocanız, oldukça trajik sonuçları olabilecek bir planın içinde. Bir şeyler, herhangi bir şey hatırlatsanız, bir sürü hayat kurtarabilirsiniz.”

“Beni rahat bırakın,” dedi Harriet Weber. Aniden öfke-

lenmişti. “Ben sadece elinden gelenin en iyisini yapan bir kadını ve siz benim değiştiremez şeyleri değiştirmemi istiyorsunuz. Neden benim birilerini kurtarabileceğimi düşünüyorsunuz? Daha önce bunu yapamadım. Denedim ama onu durduramadım. İkisi de bana karşıydılar ve ben...” Gözyaşları çığ gibi akıp yanaklarından aşağı iniyordu. “Lütfen... git.”

Jane şefkatle uzanıp kadının omzuna dokundu ama kadın geri çekildi. Jane kadının istediği gibi ayağa kalkıp gitmek, onu yalnız bırakmak istedi. Kadının, oğlunun kötülüğüne karşı vermiş olduğu beyhude çaba Jane’e inanılmaz derecede dokunmuştu.

Sonra aklına bir şey geldi. “Oğlunuz günlüğünde size göndermeler yapmış. Hayranlık dolu, sevgi içeren şeyler. Demek ki kocanızı ve Kevin’ı terk ettikten sonra oğlunuzun size olan hisleri değişmemiş.”

“Neden beni sevmesin ki?” dedi boğuk bir sesle. “Ben onun annesiydim. Hayatı boyunca onu sevip korudum. Hikâyelerinde yazdığı şeylerin gerçek, doğru olduğunu öğrendikten sonra da onu korudum. Polise gitmedim. Arkamı dönüp bir daha olmamasını umdum.”

“Ama oldu,” diye fısıldadı Jane.

Kadın irkilerek başını salladı. “O zaman artık onlarla kalamayacağımı anladım. Gitmem gerekiyordu.”

“Kevin’ın nasıl bir canavar olduğunu kimsce söylemeden mi?”

“O bir canavar değildi; hastaydı.” Gözlerini kapadı. “Ve onu terk ettiğim gün, en az bekleliğindeki kadar seviyordum

oğlumu. Hiçbir şey değişmemişti. Cezasını kadere bıraktım. İstersen beni yargıla ama önce kendini benim yerime koy.” Gözlerini açtı. “James ve Kevin’la tüm bağlantılarımı kestim ama Kevin’ı kalbimden çıkaramadım. Onu polise verseydim, bu beni mahvederdi.”

“Siz de onu başkalarını mahvetmesi için serbest bıraktınız.” Jane bir süre sessiz kaldı. “Acınızı anlıyorum ancak ben olsam sadece arkamı dönmektense onu durdurmanın bir yolunu bulurdum.”

“Hiçbir şey anlamıyorsun,” dedi kadın öfkeyle. “Yapamazdın. Kevin’ı tanıyan kimse yapamazdı. O kadar sevgi doluydu ki...” Yutkundu. “Onun bu kadar korkunç şeyler yapabileceğini kavramak o yüzden çok zordu; ama hepsini yapıyordu ve beni dinlemeyecekti. O yüzden onu terk etmek zorundaydım.”

“Ve kocanızı.”

“O zamanlar, James’in umurunda değildim. Tüm hayatı Kevin’dı. Kevin istediğini yaptığı sürece ne yaptığıının James için bir önemi yoktu. Kevin doğru diyorsa, yaptığı en korkunç şeyler bile babası için doğrudu.” Dudaklarını büzdü. “James’i Kevin’ı kaybetmeden çok önce kaybetmiştim.” Ayağa kalktı. “Yeter artık. Daha fazlasını kaldıramayacağım. Ne istersen yapabilirsin. Okul yöneticilerine söyle; Kevin’ı durdurmadığım ve kaçtığım için bir canavar olduğumu herkese söyle.” Titrek bir nefes aldı. “Bazen gecenin bir yarısında kâbusla uyanıyorum ve bunun gerçek olduğuna inanıyorum. O yüzden, beni istediğin gibi cezalandır.” Dönüp uzaklaştı.

“Bekleyin.”

Harriet Weber dönmedi ya da durmadı. Bir anda sahadan kayboldu.

Bu kadardı. Jane, Harriet Weber’a ne diyeceğini bilemiyordu ama kadının o şekilde gitmesini istemiyordu. Acısı ve çektikleri çok açıktı. Bir şekilde kadına iyi gelmek istedi. Ancak kadının verdiği karara karşı hiçbir şekilde empati hissetmeden bunu nasıl yapabilirdi? Oğlu Kevin’in kurtulmasını seçmiş ve sayısız kişiyi riske atmıştı.

Yavaşça merdivenlerden inip çıkışa gitti. Harriet Weber’ı huzursuz etmek dışında bu görüşmeden ne kazanmıştı?

Kadının duygusal tepkilerinin yoğunluğuna o kadar kapılmıştı ki diğer söylediklerini anlaması çok zor olmuştu. Bu birkaç dakikayı yeniden analiz edip yararlı bir şeyler öğrenip öğrenmediğini düşünmeliydi. Kevin’in annesi bir kurban mıydı yoksa sessizliğiyle onlara ortak mı olmuştu? Belki ikisi de doğrudu. Jane onun nasıl hissettiğini biliyordu ama kadının da dediği gibi kendini onun yerine koyamıyordu.

Net olan tek şey, Doane ve Kevin’in karanlığının Harriet Weber’ı da dipsiz kuyulara çektiği idi.

Jane ve Margaret bir saat sonra geri döndüklerinde Trevor ve Caleb terminalde değillerdi.

Jane telefonunu kontrol etti. Mesaj da yoktu. Telefonları kapalıydı.

Caleb mi? Adam hep aynıydı.

Telefonu kapatırken, “Hangi cehennemde bunlar?” dedi.

“Eminim ilginç bir yerlerdedirler.” Margaret ona bakıyordu. “Kaşlarını çatmayı kes. Onlar için endişelenmenin ne kadar saçma olduğunun farkında mısın? Kendine onlardan daha iyi bakabilecek bir erkek düşünemiyorum.”

“Endişelenmiyorum.” Fakat tetikte olduğunu kabul etmek zorundaydı. Trevor ve Caleb’in birlikte olması bile onu huzursuz etmeye yetiyordu. Bir arada olduklarında kıvılcımlar çıkıyordu. “Ben sadece... merak ettim.”

“Öğle yemeğinde ne yiyeceğimizi merak edelim.” Margaret havaalanı restoranına doğru gidiyordu. “Onları bize haber vermedikleri için aç bırakarak cezalandırırız.”

Trevor ve Caleb bir saat kadar ortada görünmediler. Tam Jane ve Margaret öğle yemeklerini bitirirken restorana girdiler.

“Kenara kay.” Caleb, Jane’in yanına oturdu. “Jambonlu sandviç güzel mi? Açlıktan ölüyorum.”

“Fena değil.”

Caleb garsona işaret etti. “Trevor?”

“Aynısından. Ne olursa fark etmez. Kahve.”

“Ben istemem. Forumumdayım.” Garsona sipariş verip geri yaslandı. “Güzel bir sabah geçirdik. Ya siz, Jane?”

“Çok faydalı değildi ama karar vermem gereken...” Durup Caleb’e baktı. “Formundasın.” Onu daha önce de böyle görmüştü. Avdan ya da bir kavgadan sonra genellikle böyle olurdu. Elektrik akımı gibi bir duygu yayıyordu. Bakışlarını Trevor’a çevirdi. Onda Caleb gibi hayvani bir yoğunluk yoktu ama o da capcanlıydı. Gözleri parlıyordu ve gülümsü-

yordu. “Siz ne yapıyorsunuz? Aradım ama telefonunuz kapalıydı.”

“Telefonu açmamız uygun olmazdı.” Caleb’e baktı. “Meşguldük.”

Jane ikisine baktı. Şaşkınlıkla karışık bir öfke hissediyordu. Neler oluyordu? Mahalle kulübündeki sırlar saklayan, haylaz, küçük oğlanlar gibiydiler. İki tane tamamen yetişkin, bilgili ve biraz da birbirine düşman adamdan böyle bir cevap beklemiyordu. “Biri neler olduğunu anlatacak mı?”

Caleb gülümsedi. “Sen bizi oturup bekleyelim diye bıraktın. Biz de Harriet Weber konusunda kendi araştırmamızı yapmaya karar verdik.”

“Ne?”

“Elimizde adresi vardı. Evine gidip sen onunla konuşuyorken etrafa bakalım dedik.”

“Etrafa bakmak mı? Kadının evine mi girdiniz?”

“Öyle deyince sanki hırsızmışız gibi geliyor kulağa.” dedi Trevor. “Bizim bir şey çalmak gibi bir niyetimiz yoktu... sadece bilgi istedik ama kadının evine girdik ve gizlice eve girmek bir suçtur.” Sırıttı. “O yüzden kilidi Caleb’e açtırdım. Bu konuda oldukça iyiydi.”

Caleb bu övgüye alayla başını eğerek karşılık verdi. “Bunun senin planın olduğunu biliyordum. Ancak fotoğrafı sen çektin ve eminim bu da yasal değildir.”

“Bu konuda sana güvenemezdim,” dedi Trevor. “Titremeyen bir el ve belli bir seçicilik gerekiyor. Sen evin altını üstüne getirmek istiyordun.”

“Caleb kesin yapardı.” Margaret merakla ikisine bakıyordu. “Ama eminim ki bu iş ikinizin de hoşuna gitti, değil mi? Birbirinize hiç benzemiyorsunuz ama ortak bir nokta bulmuşsunuz. İlginç.”

“Bir kadının evine girmişler.” Jane onlara baktı. “Bunu neden yaptınız?”

“Harriet Weber’ın sana söylediklerini teyit edelim istedik,” dedi Trevor. “Kadın için duygusal ve savunmacı bir görüşme olacak gibiydi.”

“Evet. Tam olarak öyleydi. On beş yaşında terk ettiği oğlundan ve kendisinden Kevin uğruna yıllar önce vazgeçmiş kocasından bahsetti.”

“Sonra her ikisini de görmemiş mi?” diye sordu Caleb. “Nasıl bir trajedi.”

Jane onun ifadesini inceledi. “Sen ne diyorsun?”

“Oğlu Kevin’la ölümünden en az bir yıl öncesine kadar görüştüğünü söylüyorum. Daha çok mektuplaştı. Mektupları kilitli bir kutunun içinde şık, siyah bir kutuda buldum. Yatağının altındaydı.” Trevor’a baktı. “Senin mektupların fotoğrafını çekebilmen için kutuyu uzmanca açtım. Seçicilik yoktu. Hepsinin fotoğrafını çektin.”

Jane şok içinde onlara baktı. “Yani kadın ona mektup mu yazmış?”

“O da annesine yazmış. Çok duygulu mektuplar.” Caleb durdu. “Ve tamamen güven duygusuyla yazılmış. Pakistan’ dan gelenlerde tüm El-Kaide bağlantıları yazıyor. Arada da son öldürdüklerinden bahsediyor.”

Jane midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. “Hayır.”

“Evet,” dedi Trevor. “Ve bazı detaylar günlüktekenden de kötü. Ah, Kevin bunları annesinin onaylamayacağını bildiğini de yazmış. Küçük kızları öldürmenin tehlikeli olduğunu söyleyeceğini biliyormuş ama yine de annesine anlatmış. Annesine o kızları öldürmekten aldığı zevkin annesiyle olduğunda aldığı zevkle karşılaştıramayacağını söylemiş.”

“Ulu Tanrım.”

“Annesini seviyormuş, Jane. Tabii bir manyak ne kadar sevebilirse.”

“Annesi de onu seviyormuş,” dedi Caleb. “Oğlunun ne yaptığı fark etmiyormuş. Annesinin ona yıllarca destek verdiği ve sevgisini esirgemediği, mektuplardan açıkça anlaşıyor.”

“O halde neden Doane’dan boşanıp ikisini de terk etmiş?”

“Belki de oğluna olan sevgisine karşı koyabileceğini düşündü ve buna karşı savaştı,” dedi Trevor.

Caleb başını iki yana salladı. “Ancak mektuplardan birinde Kevin, annesinin onlardan ayrı yaşamak zorunda olmasından şikâyet ediyor.” Tekrar ederek, “Zorunda olmasından,” dedi.

Jane’in başı dönüyordu. “Tamam.” Doğru anlamaya çalışıyordu. “Kadının bugün bana, beş yıl önce Venable’a söylediği her şey yalandı. Sadece oğlunu çok sevdiği ve onu yetkililere veremediği konusu doğrudu. Oysa bundan fazlası vardı...” Şakaklarını ovma için ellerini kaldırdı. “Ulu Tanrım, bundan fazlası vardı. Göstermelik yeni hayatı tama-

men yalansa... Neden? Doane konusunda da yalan mı söylüyordu? Mektuplarda Doane'la ilgili bir şey var mıydı?"

Caleb başını iki yana salladı. "Mektuplarda bir şeye rastlamadık ama hızla okuduk. Tekrar üstünden geçmen gerekecek. Evde, Doane'ın isminin olduğu bir mektup yoktu." Yüzünü ekşitti. "Boşanma evrakı dışında. Kadın o konuda yalan söylememiş."

"Başka ne buldunuz?"

Caleb omuz silkti. "Hiç bilmiyorum. O kadar hızlı hareket ettik ki sadece her şeyi açıp fotoğrafını çekebildik. Daha sonra kameranın üzerinden geçmemiz gerekecek. Önemli bir şey var mı o zaman görürüz. Bir şey daha var. Sana Doane'ın ölümüyle ilgili medyada bir şey görmediğini söylemişti. O da doğru değil. Eve girer girmez ilk yaptığım video kayıt cihazına bakmak oldu. Kadın anma törenini kaydetmiş. Doane ve Eve'e neler olduğunu gayet iyi biliyor. Senin ve Joe'nun kim olduğunu da muhtemelen biliyordu. Bu da dairedeki her şeyin üzerinden dikkatle geçmemizi sağladı." Garson kızın önüne bıraktığı sandvicinden bir ısırık aldı. "Son yaptıklarında ilginç bir şey çıkar mı diye bilgisayarına bir disk taktım. Taraması biraz sürer."

"Uzun zamandır ortada yoksunuz. Sadece kadının evini mi araştırdınız?"

"Sadece mi? Evi inceleyip her şeyi aldığımız yere koyma konusunda çok iyi iş çıkardık." Omuz silkti. "Ama Harriet'in Venable'ın sandığı gibi biri olmadığını anlayınca, en yakın alışveriş merkezine gidip birkaç dinleme cihazı aldım."

Bakalım kadın neyin peşinde.” Soru sorar gibi Jane’e baktı. “Oldu mu?”

“Olmaz mı? Her şeyi doğru yapmışsınız. İşleri berbat eden benim,” dedi acı bir sesle. “Kadın Kevin hakkında yalan söylediye, Doane konusunda da yalan söylemiştir. Demek ki onun şu anda nerede olduğunu biliyor olabilir.”

“Doane ve Eve’in hâlâ hayatta olduğunu ona söylemedin, değil mi?” diye sordu Trevor.

“Tabii ki söylemedim. Onun için biraz üzüldüğümü kabul ediyorum. Korkunç bir karar vermek zorunda kalmıştı ve bence yanlış olanı yapmıştı. Yine de ona asla güvenemedim.” Sert bir şekilde ekledi. “Ama belli ki Kevin’in böyle bir sorunu olmamış.” Ellerini yumruk yaptı. “Hayatının her günü çocuklarla çalışıyor. Oğlunun onlara yaptıklarına nasıl katlanabilir?”

“Çocuklarla çalışıyor olması onlara karşı sevgi beslediği anlamına gelmez,” dedi Margaret. “Hayatı boyunca sadece bir ya da iki kişiye sevgi duymuş insanlar tanıyorum. Belki de kadın sadece çocuğunu, Kevin’i seviyordu.”

“Doane’la evlenip çocuk yapmış. Belli ki her ikisi de Kevin’i bu dünyadaki her şeyden çok seviyorlarmış. İkisi böyle bir tutkuyu paylaşıyorsa, Doane da onun için bir şeyler ifade ediyor olmalı. Doane’la ilgili bir şeyler biliyor olmalı.” Jane ötkesini kontrol etmeye çalışıyordu. “İzin ver şuradan çıkayım, Caleb.”

“Bunu bekliyordum.” Caleb ayağa kalkıp Jane’in koltuktan çıkmasına yardım etti. “En azından sandvicimi yedim.” Jane’e gülümsedi. “Tekrar Harriet Weber’la mı konuşacaksın?”

“Aynen öyle.” Saatine baktı. “Okul bu saatte bitmiştir. Evine gidip onunla konuşacağım.”

“Ben de seninle geleceğim.” Margaret de kalkmaya yeltendi.

“Hayır. Ben tek başıma gideceğim.” Çantasını aldı. “Bu ikimizin arasında. O benimle *oyladı*.”

“İzin ver, ben de seninle geleyim,” dedi Trevor sessizce. “O mektupları hoş karşılayan kişinin kendisi de dengesiz olabilir. Sadece yalancı değil, daha tehlikeli bir şey de olabilir.”

“Yeni beni korumaya mı çalışıyorsun? Ben kendime bakabilirim, Trevor. Eve ve Joe beni on yaşındayken evlat edinene kadar sokaklarda büyüdüğümü unuttun mu? Joe da bana savaşmayı öğretti.”

“Unutmadım. Sen sert birisin. Sadece katil içgüdüsü yok sende. Harriet Weber’da var mı yok mu bilemiyorum. İzin ver seninle geleyim.”

“Asla olmaz. O vahşi kadına karşı korunmak istemiyorum. Katil içgüdüm olmayabilir ama çok yakınındayım. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Kendini çocuğundan ayrılmak zorunda kalmış bir anne gibi gösterdi. Acı çektiğini düşündüm. O çocukları Kevin’dan kurtarmanın bir yolunu bulmadan onu terk etmesini bile anlamaya çalıştım.” Öfkeli olduğunu hissediyordu. “Anlamak mı? Onu asla anlayamam. Zavallı kurbanlar onun umurunda değildi. Sadece Kevin’ın başı onları öldürdüğü için belaya girer diye endişeleniyordu.” Terminalin çıkışına doğru gitti. “Benimle tekrar oynayamayacak. Eğer Doane hakkında bir şey biliyorsa, bana söyleyecek.”

Starlite Moteli
Casper, Wyoming

“Ne bulmayı umuyorsun?” diye sordu Zander. Eve ve Doane’ın daha önce kaldığı odanın kapısını açıyordu. “Doane’ın burada Eve’le birlikte olduğunu zaten biliyoruz.”

“Eve zekidir.” Catherine odaya girdi. “Onunla daha fazla vakit geçirseydin bunu fark ederdin, Zander. O kil parçalarını yatakta kimliğini belli etmek için bıraktı. Bize daha fazlasını anlatmayı da denemiştir.”

“Nereye gittiğini de söylemeye çalışmış olabilir.” dedi Zander. “Doane’dan kendisini nereye götürdüğünü öğrenip bize söylemeye çalışmıştır.” Catherine’e baktı. “Onun zekâsını anlamak için daha fazla vakit geçirmeme gerek yoktu. Doane’la o dağlarda kendi yöntemleriyle savaştı. Bu kadar yumuşak olmasa kazanacaktı da.”

Catherine kaşlarını çattı. “Yumuşak mı?”

Zander omuz silkti. “Ben bir ikilemdeydim, diyelim. Eve’in, Doane’m dikkatini benden uzaklaştırması gerekliyordu. Kendi başıma da halledebilirdim. Ona ihtiyacım olmadığını söyledim ama Eve yine de yaptı.”

“Ve Doane onu tekrar yakaladı.” Catherine şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. “Yumuşamak. Böyle mi diyor-sun? Sen tam bir pislüksin.”

“Evet. Bunu hiç inkâr etmedim. Diğer insanlar gibi düşünmediğimi de inkâr etmedim.” Gülümsedi. “Seninle de aynı düşünmüyorum, Catherine. Eve’in kendini koruma iç-

güdüğü olmaması gibi acıklı bir durumda, duygusal düşünmememi anlamakta zorlanıyorsun.”

“Senin kendini koruma dürtünü test edebilirim,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Merak ediyorum da nasıl böyle...” Durdu. “*Gülüyorsun*, lanet olsun. Kes şunu.”

Zander başıyla onayladı. “Eve’i savunmak için ne kadar çabuk öfkелendiğini görmek beni eğlendiriyor. Senin için çok iyi bir arkadaş olmalı. Senin nasıl tepki vereceğini görme isteğime karşı koyamadığımı kabul ediyorum. Benim sonsuz merakımın bir parçası.”

“Başlarım senin merakına.” Dik dik Zander’a baktı. “Eve konusunda herkesin sandığı kadar ilgisiz olduğunu sanmıyorum. Seni bugün izledim ve sen... gergindin.”

“Doane’ın peşindeyim.”

Uzun süre Zander’a baktı ve başını yavaşça iki yana salladı. “Öyle olsun. Fakat Doane’ı ele geçirebileceğin zamanlar olduğu halde Eve’i tehlikeye atmadın. Gösterdiğin kadar acımasız değilsin.”

“Ben asla göstermelik bir şey yapmam.”

“O zaman bölünmüş kişiliğin var. Senin psikolojik analizini yapacak vaktim yok.” Banyoya gitti. “Dolaplara ve duşta bakacağım. Belki Eve bir şey bırakmıştır. Sen odaya bak.”

“Bir şey bulursam, ödül alacak mıyım?”

Catherine ona bakıp alt dolapları incelemeye başladı. Zander onu bilerek sinirlendirmeye çalışıyordu. Adam emir almaktan hoşlanmıyordu ve Catherine sözlü tepkiler aldığı için şanslıydı.

Dolaplarda bir şey yoktu.

Duşa gitti.

Duvarlarda, sabunlarda yazılı bir şey yoktu.

İyi değildi bu.

Küçük havlularda da yoktu.

Zander diğer odadan, "Catherine," diye seslendi. "Ödülü ben kazandım."

Catherine koşarak banyodan çıktı. "Sen ne..." Zander masanın yanında diz çökmüş, altına bakıyordu. "O nedir?"

"Masanın yüzeyinin renginin biraz attığını gördüm. Belli ki çalışma masası olarak kullanılmış." Küçük bir el feneri çıkarıp masanın altına tuttu. "Masanın altına tutturulmuş küçük bir kil parçası var. Neden biri böyle bir şey yapsın?"

"Sadece tek bir nedeni olabilir." Zander kili çıkarırken, Catherine nefesini tuttu. "Dikkatli ol..."

"Bu saçmalığa cevap vermeye..." Durdu. "Bir parçası sallanıyor. Acele edersem çıkardığımda ikiye bölünür."

"Çekilirsen, ben bir deneyeyim..."

"Hallediyorum."

"Benim ellerim daha küçük diye dedim."

"Bu iş için benim yetersiz olduğumu söylediğini düşünmemiştim." Zander'ın parmakları kili masadan çıkarabilmek için büyük bir ustalıkla hareket ediyordu. "Senin asla kaba-laşmadığına eminim." Bir süre sonra kili çıkarıp masanın altından çıktı. "İşte oldu. Bakalım elimizde ne..."

Catherine odaya biraz daha ışık girmesi için perdeleri açarak hızla masaya döndü. "Nedir?"

“Senin sıra dışı Eve,” diye mırıldandı. “Dört harf...”

“Son ikisi W ve A. Arka arkayalar. İkincisi küçük e. İlki...” Kaşlarını çattı. “Ne? Çok karmaşık.”

“Kilin uç kısımları oldukça ince,” dedi Zander. “Belli ki Eve üzerinde tekrar çalışmak zorunda kalmış. Fakat çizimi net olmalı.” Çizgilerin üzerinde işaretparmağım gezdirdi. “Çok zor...” Gözlerini kapadı. “Bana bir dakika ver.”

“Kasa hırsız gibi görünüyorsun.”

“İşim için gerektiğinde olurum.” Parmağı çizgilerin üzerinde dolaşmaya devam ediyordu. “Bu bir S.” Gözlerini açtı. “Ve nokta işareti. Sonra e.”

“Emin misin?”

“Beni sorgulamayı bırak.” Konsantre olmuş bir halde kile bakıyordu. “Hazineyi benim bulduğumu kabul edemiyorsun. Bu kez büyük ödül bu olabilir.” WA harflerini işaret etti. “Eve işimizi kolaylaştırmaya çalışmış. WA. Washington Eyaleti.” İşaretparmağı bir kez daha tuhaf şeklin üzerinden geçti. “Se. Washington gibi başka hangi büyük şehir tehlikede olabilir?”

“Seattle,” dedi Catherine gergin bir şekilde. “İkinci şehir Seattle.”

“Ve Doane onu Seattle’la götürüyor.” Banyodan peçete alıp kili dikkatlice sardı. “Venable’a telefon etsene. Verdiği-miz numaradaki uçağın inebileceği her yeri alarma geçirsin.”

“Arıyorum.” Şaşkınlık içinde peçeteye sarılı kile baktı. “Kili ne yapacaksın? Sence tekrar ihtiyacımız olacak mı? Yer konusunda eminsin sandım.”

“Çok nadir yanılırm.” Peçeteyi ceketinin cebine koydu.

“Belli ki bu mesajı bize ulaştırmak Eve için çok zor olmuş. Belki anı olarak saklamak isteyebilir.”

“Sanmam.” Gözlerini kısarak Zander’a baktı. “Belki de sen anı olarak saklamak istersin.” Zander konuşmak için ağzını açınca, elini kaldırdı. “Haklısın. Ne düşünüyorum ben? Söylediklerimi unut. Sen değilsin. Lee Zander yapmaz.” Telefonunu çıkarıp Venable’ın telefonunu tuşladı. “Böyle bir şey duygu barındırır ve tamamen saçma olurdu.”

Zander gülümseyip yavaşça başıyla onayladı. “Aynen öyle.”

Muncie, Indiana

Harriet Weber’ın dairesi iki katlı tuğla bir binanın birinci katındaydı.

Jane hemen kapıda park etmiş bir Jeep gördü. İçinde bir sürü kitap, kıyafetler ve hatta küçük bir televizyon vardı.

Bu iyiye işaret değildi. Jane gerildi. Eğer Harriet’in arabasıysa, Jane’den ya da kendisine tuhaf sorular soranlardan kaçıyor demektir. Belki de bu Harriet’in arabası değildi.

Bu sorunun cevabı kısa sürede netleşti. Jane apartmana girerken, bir kapı açıldı ve Harriet elinde bir çantayla dışarı çıktı.

Jane’i görünce durdu. Bir anda ifadesi değişmişti. “Burada ne yapıyorsun? Seninle yeterince konuştuğumu söylemiştim. Ne yaptığın umurumda değil.”

“Ancak senin ne yaptığın benim umurumda,” dedi Jane sertçe. “Cevapların beni tatmin etmedi. Birkaç soru daha sormak istiyorum.” Çantalara baktı. “Mesela, nereye gidiyorsun?”

“Seni ilgilendirmez. Çok yıprandım ve kendime gelebilmem için birkaç gün işten uzaklaşmam gerek.” Gözleri yaşla doldu. “O korkunç yılları anlatmak kolay değildi. Senin daha anlayışlı olacağını umuyordum.”

Jane bunların kendisini suçlu hissettirmek için dökülen timsah gözyaşları olduğunu düşünüyordu. Çok zekice.

Bu kez olmaz, Harriet.

“Boşandıktan sonra ne eski kocanı ne de Kevin’ı hiç görmemiş olmaya inanmakta zorlanıyorum,” dedi Jane sığuk bir sesle. “Söylediklerinden, oğluna karşı büyük bir sevgi duyduğun anlaşılıyor. Onunla bağlantı kurmamak için kendine nasıl karşı koydun?”

“Benim bir vicdanım var.”

“Kusura bakma ama bundan şüpheliyim. O canavarı çocuklara saldırmaması ve onları öldürmesi için serbest bırakmak iş ahlakına pek uymuyor.”

“Ne istersen öyle düşün.” Jane’i geçmeye çalıştı ama Jane karşısına dikildi. “Yolumdan çekil. Venable’ın elinde beni suçlayacak hiçbir şey yok. Sade bir vatandaşla uğraşıyorsun.”

“Sana söyledim, Venable umurumda değil. Eski kocanın yıllardır yaptıkları konusunda ne bildiğini öğrenmek istiyorum.” Kadına bir adım daha yaklaştı. “Ve bunu bana söyleyeceksin. Yoksa emin ol, seninle uğraşırım,” dedi öfkeyle.

“Doane ve oğlunun yaptıklarına karışsaydım, insanların hayatını kurtarabilirdin. Doane’ın Eve’i kaçırmasını engelleyebilirdin. Şimdi bana ne biliyorsan söyle.”

Harriet’in yanakları bir anda öfkeyle kızardı. “Yolumdan çekilmezsen, seni doğduğuna pişman ederim,” dedi sertçe. “Kendimi nasıl savunmam gerektiğini biliyorum. Canavar dediğin oğlum bana orduda öğrendiklerini öğretti. Senin gibi küçük ve yumuşak bir şeyi hiç sıkıntı çekmeden öldürebilirim.”

“Ama sen Kevin’ı on beş yaşında terk ettin. Orduda öğrendiklerini sana nasıl öğretebilir? Hatırlasana, onu bir daha hiç görmemiştin.”

“Söylediklerimi inkâr ederim ve herkes bana inanır. İnsanlar bana inanır. Bu konuda çok pratik yaptım.” Jane’i itip geçmeye çalıştı. “Senin yalan söylediğini düşünürler.”

Jane hiç kımıldamadı. Kadının geçmesini engellemek için kollarını iki yana açmıştı.

Harriet sonunda kalan kontrolünü de yitirdi.

“Kaltak!”

Elinin kenarıyla bir karate hareketi yaparak Jane’in yolu tıkayan koluna indirdi.

Jane onu engelleyerek Harriet’in kolunu yakaladı ve kadının arkasına büktü. “Konuş benimle.”

Harriet topuğunu geriye savurarak Jane’in dizine vurdu.

Jane acı hissetti.

Tuttuğu kolu gevşetince Harriet elinden kurtuldu. Dönüp Jane’in karnına tekme attı.

Jane bir an nefes alamadı ama hemen kendine gelip Harriet'in boynuna saldırdı.

Harriet gözleri öfkeyle parlayarak geri çekilince Jane yeterince iyi olmadığını düşündü. Eğer Joe'nun kendisine öğrettiği şekilde yapsaydı kadını alt ederdi.

Yine de bir an için onu durdurmaya yetmişti. Jane öne atıldı ve kadını yere atıp üzerine çıktı. Harriet büyük bir güçle karşı koyuyordu. Jane elinden gelenin en iyisini yaparak kafasına ve vücuduna gelen darbelerden kendini kurtardı. "Vazgeç," dedi dişlerinin arasından. "Bu küçük şeyin senin Kevin'inm öğrettiklerini alt ettiğini kabullen."

"Asla." Harriet'in yumruğu Jane'in dudağına geldi. Sonra yana yuvarlanıp ayağa zıpladı. Çantasını alıp koridor-da koşmaya başladı.

Kadın apartmandan çıkıp binanın önünde duran arabasına giderken Jane hemen arkasındaydı.

"Benden uzak dur," diye tısladı Harriet. Hemen arabasına bindi. "Yoksa Tanrı yardımcım olsun ki seni öldürürüm."

"Uzak durmayacağım. Cehenneme bile olsa peşinden geleceğim." Jane ön koltuğa koştu. "Kapıyı aç yoksa camları kırarım."

"Kıramazsın." Harriet torpido gözünü karıştırıyordu.

Jane'in gözüne bir metal çarptı. Bir silah.

Ön koltuğun camı paramparça oldu.

Jane tam boynunun yanından geçen kurşunun sıcaklığını hissetti.

Hemen eğilip dizlerinin üzerine düştü.

Bir kurşun daha gelip tam yanındaki betona saplandı. Harriet o sırada binadan uzaklaşıp yola doğru ilerlemeye başlamıştı.

Çok yakındı. İki kurşunun da çok yakına isabet ettiğini fark etti Jane.

Harriet Weber ise sadece onu öldürmeye çalışmakla kalmamıştı, kaçıyor da.

Jane hemen ayağa kalktı. Arabasına doğru koşarken az daha binanın önüne doğru gelen Caleb ve Trevor tarafından ezilecekti.

“Tanrı aşkına.” Trevor hemen durdu. “Enkaza dönmüşsün.” Arabadan atlayıp ona doğru koştu. “Yaralandın mı?”

“Ben iyiyim ama o kaçıyor. Benim hemen...” Durup derin bir nefes aldı. Kendine gel. Son anların şiddeti ve sıcağının ektisi hâlâ üzerindeydi. Düşünmesi gerekiyordu. “Çok geç. Kadın çok hızlı gitti. Onu yakalayamayacağım.”

“Harriet Weber mı?” diye arabadan inerken sordu Caleb. Jane’i inceledi. Morluklara ve kesiklere baktı. “Bunu sana o mu yaptı?”

“Ben iyiyim.” Ellerini saçlarında gezdirdi. “Gitmek istedi ama ben izin vermedim. Son ana kadar ben üstündüm ama torpidodan bir silah çıkarıp bana ateş etti.”

“Bu çok adaletsiz bir karşılaşma olmuş,” dedi Caleb. İşaretparmağıyla hafifçe Jane’in dudağına dokundu. Parmagına kan bulaştı. “Dairesinde fotoğraflarını gördüm. Kadın epey iri. Kadının senden daha uzun ve güçlü olması belki...”

“Bahaneye gerek yok. Kadın gayet iyiydi,” dedi sertçe. “Nasıl olmasın? Bana sevgili oğlunun kendisine savunmayı öğrettiğini söyledi. İşin içinde çıkamazsa diye ateş etmeyi de öğretmiş olmalı. Fakat ben de iyiydim. Neredeyse onu yakalıyordum. O silah...” Durdu. “Tamam, o gitti. Geçen yıllarda oğlunu gördüğünü ve bağlantıda olduğunu kabul etmesi dışında her şeyi unutun. Sadece mektup işi değilmiş.”

“Ve sen ona şüphe altında olabileceğini söyleyince kadın ortadan kaybolmaya karar verdi.”

Jane başıyla onayladı. “Ben geldiğimde zaten yola çıkmıştı. Neden? Blöf yapmayı deneyebilirdi. İkna gücüne olan güveniyle beni etkilemişti ama yine de bu savaşa girmek istemedi.” Düşünceli bir halde ekledi. “Belki de savaşması gereken daha önemli ve savaş vardı. Onun ve Doane’ın.”

“Doane’la bağlantıda olduğuna dair bir kanıt yok,” dedi Caleb. “Kuruntu mu yapıyorsun?”

“Sana Doane’la bağlantısını söyleyeyim mi?” dedi Jane. “Şiddet. Bugün bunun tadını aldım. “Harriet Weber gazez dolu biri. İstedikini almak için her şeyi yapar. Doane’ı mı istiyor? İntikam mı istiyor? Bilmiyorum. Ancak takip etmemiz gereken bir ipucu o. Bizi Eve’e götürebilir.” Trevor’a döndü. “Kadını görmek için içeri girmeden önce eşyalarını arabaya yüklediğini gördüm. Eve dinleme cihazı yerleştirdiğini söylemiştin.” Gergin bir şekilde sordu. “Lütfen, bana eşyalarına da birkaç tane cihaz yerleştirdiğini söyle.”

Trevor başıyla onayladı. “Ama hepsi ses cihazı. Dinleme için.”

“Kahretsin.”

Gülümsedi. “Bir tanesi hariç. Caleb ısrar etmişti.”

“Ne cihazı?”

“Küçük bir GPS cihazı,” dedi Caleb. “İşe yarayabileceğini düşünmüştüm.”

“Peki, acaba yanma aldı mı?”

“Ah, evet. Muhakkak almıştır ve yanında taşıyacaktır.”

“Neden?”

“Oğlunun mektuplarının olduğu kutunun iç kısmına yerleştirdik.” Telefonunu kaldırdı. “Telefonumdan görebilirim.”

Jane rahat bir nefes aldı. Harriet’in o korkunç mektupları yanında taşıyacağına dair bir şüphesi yoktu. “O zaman yola çıkalım ve bakalım Harriet nereye gidiyor.”

“Ben kullanırım.” Trevor, Jane için ön kapıyı açtı. “Caleb, sen izleme konusuna konsantre ol.”

“Margaret.” Jane bir anda Margaret’in onlarla olmadığını fark etti. “Hiçbirinizin burada olmaması gerekiyordu ama Margaret’in gelmediğine inanamıyorum.”

“Caleb ona Kendra’yı arayıp Kevin’in annesine gönderdiği mektupları anlatmasını ve günlükte Harriet Weber’la ilgili başka bir şey buldu mu diye sormasını önerdi.” Trevor kaşlarını kaldırdı. “Margaret’in bunu kabul etmesine şaşırdım.”

“Ben şaşırmadım,” dedi Jane. “O, Kendra’nın dışlanmış hissetmesini istememiştir.”

Trevor başıyla onayladı. “O Kendra’yla görüşüyorken biz çıktık.”

“Margaret ikinizi de bu yüzden cezalandıracak,” dedi Jane. “Nasıl bilmiyorum ama yapacaktır.”

“Senin acil bir şeye ihtiyacın olursa ikimiz hallederiz diye düşündüm. Sen zaten kendin de gayet iyi halletmişsin.” Jane’e gülümsedi. “Ama şimdi oturup dinlen ve şu savaşın etkilerini atlatmaya bak.”

“Trevor, ben sana demedim mi...” deyip durdu. Bu savaşı daha önce de vermişti. Trevor onu dinlemiyordu. Koltuğa yaslandı. “Sen yorum yapmayacak mısın, Caleb?”

“Dinlenmen gerektiğini sana söylememe gerek yok,” dedi Caleb sessizce. “Muhtemelen hasar gördün. Omzun zonklamaya başlamadıysa da yakında başlar.”

“Ciddi bir hasar yok.” Caleb’e haklı olduğunu söylemedi ama omzunda iyileşmekte olan yarası zonkluyordu. Kendi kendine iyi olacağını söyledi ama adrenalin kaybolurken, kendini bir anda bitmiş, tükenmiş hissetmeye başlamıştı. O anda kimseyle tartışmak istemiyordu.

Harriet Weber dışında.

Harriet’le tekrar karşılaşırса, Jane onun kendisini alt etmek için hazır olacağını biliyordu. Kadın, Doane’dan farklı bir şekilde manyaktı ama daha şeytani bile olabilirdi. Harriet’i düşününce bir anda güç ve öfkeyle dolduğunu hissetti.

Fakat o anda olmazdı. Trevor’ın da dediği gibi, enerjisini saklaması gerekiyordu.

“İyi misin?” dedi Trevor yavaşça.

Jane başıyla onayladı. “Yorgunum.” Yorgun bir halde

gölümsedi. “Ama Harriet’le ufak kavgamızdan bir şey öğrendim.”

“Nedir?”

“Yanıliyordun, Trevor.” Geriye yaslanıp gözlerini kapadı. “Hem de çok. Bende kesinlikle katil içgüdüğü var.”

Dokuzuncu Bölüm

Denver Uluslararası Havaalanı

Zander helikopterden inerken, “Artık yanımdan ayrılmam gerek,” dedi. “Çok zevkliydi ama senden biraz sıkılmaya başladım, Catherine.”

“Yalancı.” Catherine yere atlarken gülümsedi. “Biraz klostrofobin azmış olabilir ama sıkılmadın. Eve ve Doane’ın peşinden gitmeden önce fazlalıklardan kurtulmak istiyorsun.” Etraftaki özel hangarlara baktı. “Stang’i aradığında ona ne dedin? Nerede o? Hangi uçak bizi Seattle’a götürecektir?”

“Stang önden gitti. Benimle Seattle’da buluşacak. Şehre balıklama dalmayacağım. Doane’ı bulmama yardım edebilecek birkaç bağlantım var. Stang işleri başlatacak.” Gülümsedi. “Ve şuradaki Gulfstream’i beni Seattle’a götürmesi için ayarladı.”

“Küçük bir uçak.” Catherine uçağa doğru gitmeye başladı. “Ben çok yer kaplamam.”

“Ciddiyim, Catherine.”

“Biliyorum.” Başını çevirip baktı. “Ve biraz gözümü korkutuyorsun. Bu konuda çok yeteneklisin, Zander. Fakat ben belki bir istisna olurum.”

“O ne demek?”

“Ben Eve’in arkadaşıym ve onu önemsiyorum. O da beni önemsiyor. Benim Eve için savaştığımı biliyorken, bana zarar vereceğini sanmıyorum.”

“Tabii yanılıyor da olabilirsin.” dedi yumuşak bir tonda.

Catherine başıyla onayladı. “Daha önce de yanıldım.”

Zander ona uzun süre hiç konuşmadan bakınca Catherine bir an nefes alamadı.

“Sanırım sana bir süre daha katlanabilirim.” Dönüp uçağa doğru gitti.

Catherine tutmakta olduğu nefesini bıraktı. İlk savaşı kazanmıştı. Koşarak Zander’a yetişti. “Bana katlanmaktan daha fazlasını da yapman gerekecek,” dedi. “Casper’dan gelirken düşünüyordum. Tüm cephelerden harekete geçeceğim.”

“Yani tüm dikkatini artık bana vermeyecek misin?” Uçağın merdivenlerini çıkarken Catherine’e bakmıyordu. “Tanrı’ya şükür.”

“Ah, ilk önceliğim sensin. Yine de oyunun sonunda senin hâlâ hayatta olmanı sağlamam gerek.” Merdivenleri çıkıp uçağa bindi. “Ama durum gittikçe gerginleşiyor. Bunu senin yönetmene izin veremem. Venable sana şu nükleer düzeneklerden bahsetti, değil mi?” Zander cevap vermeyince, Cat-

herine konuşmaya devam etti. “Bahsettiğini biliyorum. Güç oyununda senden bazı şeyleri saklayabilir ama bu konuda çok endişeleniyor. Senin az da olsa destek vereceğini umuyordur.”

Zander deri koltuğa oturup kemerini taktı.

“Ben o kadar iyimser değilim. O yüzden muhtemelen işimi kendim halletmem gerekecek,” diye devam etti Catherine. Zander’ın tam karşısına oturup kemerini bağladı ve telefonunu çıkardı. “Ama mademki seninleyim, yardıma ihtiyacım olabilir. Bilgiler etrafa yayılmış durumda ve toparlanma zamanı geldi.”

“Toparlanma mı?” diye tekrar etti Zander. “Umarım düşündüğüm şeyden bahsetmiyorsundur. Kimsenin yoluma çıkmasını istemiyorum.”

“Ne zaman nereye gittiğini bilmezlerse yoluna çıkma ihtimalleri daha fazla.” Durup numarayı çevirmeden ona baktı. “Bak, geçen sefer her şeye rağmen Eve’in dağlarda bulunması onu seven herkesin birlikte çalışması sayesinde olmuştu. Kişisel olarak, elimizde bir ordu olsun isterdim ama aynı amacı olan aynı insanları toplayacağım. Eve’in muhtemelen Seattle’da olduğunu onlara söyleyecek miyim? Evet, ama onlara Chicago’nun da hedef olduğunu ve orada da ipuçları olabileceğini söyleyeceğim. Bildiğimiz kadarıyla, Doane, Eve’i kandırıyor da olabilir.”

“Eve kandırıldığını düşünmüyordu,” dedi Zander. “Ben de öyle.”

“Hayır, ama yine de tüm ihtimalleri düşünmeliyiz. Jane

bana Kendra ve Margaret'in Doane'ın güvenli evinde buldukları bir şeyi söylemedi. Kendra, Venable'a güvenmediği için bunu ona asla anlatmadı. Jane de bana da anlatmadı. Ben CIA'im ve benim Venable'la olan bağlantımdan endişe duyuyor olabilir." Numarayı çevirmeye başladı. "O yüzden Jane'e karşı açık olacağım ve ondan da bana karşı açık olmasını isteyeceğim."

"Ben kokpite gidip pilotla konuşsam olur mu?" dedi Zander. "Bu açıklık netlik konuşmaları biraz midemi bulandırıyor da."

"Tabii, olur. Senin bakışların üzerimde olmazsa kendimi daha rahat hissederim." Jane telefonu açınca Catherine onunla konuşmaya başladı. "Jane, ben Catherine Ling. Denver'dayım ve bilmen gereken şeyler var..."

Uçak havalandı ve Zander kırk beş dakikadan uzun bir süre kokpitten çıkmadı.

"Bitti mi?" Catherine'in karşısına oturdu. "Herkes aynı yerde mi?"

"Yaklaşıyoruz." Kaşlarını çattı. "Doane'ın eski karısı konusunda ne biliyorsun?"

"Çok bir şey bilmiyorum. Sadece onu araştırdıktan sonra bana fazla sorun çıkarmayacağına karar verdim."

"Yanılmışsın," dedi Catherine açıkça. "Adını Harriet Weber olarak değiştirmiş ve Indiana'daki Muncie'ye taşınmış ama belli ki oğluna olan sevgisi değişmemiş. Oğluyla

mektuplaşmış ve muhtemelen arada görüşmüş. Hepsi gizli. Çok iğrenç mektuplar...”

“Peki ya Doane?”

“Onunla bağlantıda olduğuna dair henüz bir şey yok. Harriet Weber, Jane karşısında dikilince kaçmış. Jane, Caleb ve Trevor kadının peşindeler. Belki onları Doane’a götürebileceğini umuyorlar.”

Zander dudaklarını büzdü. “Hepimiz aynı şeyi umuyor muyuz?”

“Bu da bir ipucu,” dedi Catherine sertçe. “Ve Eve’i bulmak için çalışanlar, Kendra ve Jane olmasaydı, buna ulaşamazdık. Sen kendi dağının tepesinde tek başına oturabilirsin ama ben ortalığın anasını ağlatıp işleri halledeceğim.”

“Anasını ağlatmak mı? Ne çirkin bir cümle. Ve sen hiç çirkin biri değilsin, Catherine. Sana hiç yakışmıyor.”

“Yapacaklarıma yakışıyor.”

“Peki, beni dağın tepesinde koruyacaksan nasıl ‘ortalığın anasını ağlatacaksın’?”

Bu sözlerde bir parça alay mı vardı? Söylemesi zordu ama Catherine gülümsediğini fark etti. “Ben aynı anda pek çok iş yapabilirim.”

“Eminim,” diye mırıldandı Zander. “Ben biraz rahatlamak istiyorum. Açıklık, temizlik işleri falan bitti mi?”

“Tam olarak değil.” Tekrar telefonunu çıkardı. “Jane’den Joe’yu arayıp olanları anlatmasını istedim ama aramam gereken biri daha var.”

“Kimmiş o?”

“John Gallo.” Soru sorar gibi yüzüne baktı. “Eve sana Gallo’dan bahsetti mi?”

Zander başını iki yana salladı. “Tam bahsetti sayılmaz. Bonnie’nin babası olduğunu söyledi ama başka bir şey anlatmadı. O kadar kişisel bir şeyin kişisel kalması gerektiğini gayet net belirtmişti. Joe Quinn konusunda da aynı tavrı gösterdi ama bende Joe’nun dosyası olduğu için çok fark etmedi. Quinn’le olan ilişkisinin boyutu kendisini gösteriyor zaten.” Durdu. “Gallo’nun bu işle ne ilgisi var? Neden onu araman gerekiyor?”

“Çünkü zamanını boşa harcıyor ve boşa harcanmayacak kadar değerli biri o. Şu anda Vancouver’da senin izini sürüyor ve tüm bağlantılarını kanırtıyor. Seninle olduğumu, geri çekilebileceğini söylemem gerek.” Yüzünü ekşitti. “Söylemesi kolay. Gallo... kontrol edilebilir birisi değildir. Kendi yoluna gider.”

“Seni dinlemeyecekse neden arıyorsun?”

“Bazen dinler.”

“Gerçekten mi?” Gözlerini kısarak baktı. “Söylesene, Eve’le dostluğunuz dışında bir şeyler de paylaşıyor musunuz? Gallo senin sevgilin mi?”

“Hayır, ama öyle bile olsa bu, Eve’i aldatmak sayılmazdı. Aralarında yaşananlar neredeyse daha başlamadan bitmiş. Tek ortak noktaları Bonnie’ydi.”

“Bu büyük bir şey. Muhtemelen Eve’in hayatındaki en büyük şey.”

“Evet. Gallo da aynı şeyi düşünüyor ve bu yüzden

Eve'le daima dost kaldılar." Zander'a baktı. "O yüzden senin peşindeydi. Gallo arkadaşını kurtarmaya çalışıyor ve ona giden tek yol olarak seni bulabildik."

"Bu kadar popüler olmak ne hoş. Şanslıyım." Geriye yaslandı. "Gallo bu işte ne kadar iyi?"

"Çok ama çok iyi. Muhteşem. Ordunun Özel Kuvvetle-rindeymiş ve onu intihar görevlerine gönderiyorlarmış." Ha-fifçe gülümsedi. "Ama Gallo hep geri geliyormuş. Bu senin için yeterince iyi mi, Zander?"

"Senin için yeterince iyi gibi görünüyor, Catherine." Ba-şını yana eğdi. "Durma, aramanı yap. Benimle tanışmak için biraz daha beklemesi gerektiğini söyle Gallo'ya. Eminim hayal kırıklığına uğrayacaktır."

"Hayır, seninle birlikte benim de izimi sürmeye karar verecektir, Zander. Çünkü eminim ona nerede olduğumuzu söylememe izin vermeyeceksindir."

"Doğru. Beni kendine sakla." Sesi sertleşmişti. "Küçük grubunuzun geri kalanları yolumdan çekilsin."

"Söz veremiyorum." Numarayı tuşlamaya başladı. "Hepsi birer birey ve kendi akılları var. Gallo'ya olanları anlatacağım. Eminim seni sıkarım. Neden kokpite geri dönmüyorsun?"

"Ah, bu konuşma beni sıkmaz," dedi. "Çünkü belli ki benden kurtulmaya çalışıyorsun. Bu da aklıma epey ilginç sorular getiriyor."

Catherine, Zander'ın tepkisinin böyle olmasından korku-yordu. Zander'ın jilet gibi keskin zekâsına ve sınırsız merakına karşı hep tetikte olması gerekiyordu. Gallo'ya karşı hissettiği

hassasiyet ise onu muhtemel zayıflıklarını gösterme konusunda dikkatsiz hâle getirmişti. Omuz silkti. "Rahatına bak."

"Ah, bakacağım."

"Ben hiç..." Gallo telefonu açınca sustu. "Merhaba, Gallo. Sana öğrendiğim birkaç yararlı bilgiyi vereceğim."

"Henüz Zander'ı bulamadım. Stang'le birlikte ortadan kaybolmuş gibiler. Fakat sanırım arada kullandığı elektronik uzmanına ulaştım. Adamın adı Weiner. Belki onunla..."

"Weiner mı? Hayır, onu rahat bırak. Adam zaten Zander'a ihanet ettiği için cezalandırılacak diye sinir krizleri geçiriyor."

Sessizlik oldu. "Senin bu bilgiye nasıl ulaştığını merak ediyorum."

Catherine toparlandı. "Çünkü Zander'ı buldum. Şu anda yanındayım."

"Öyle mi?"

"Vancouver'da değil ve Eve'i bulana kadar oraya dönmeyecek."

Gallo yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Kahretsin, onu kullanamazsak Eve'i nasıl bulacağız?"

Catherine, Zander'a baktı. "Onun kullanılmak isteyeceğini sanmıyorum ama belki yardımcı olabilir."

"Şu anda aynı odadasınız, değil mi?"

"Aslında aynı uçaktayız, evet. Ve o da dinliyor."

"Senin için bir tehdit oluşturuyor mu?"

"Şu anda değil. Burada olmak benim seçimim. Düzgün davranırsam, beni dağdan aşağı atmaz."

"Onunla konuşmak istiyorum."

“Bu pek iyi bir fikir olmayabilir. Dağ konusunda şaka yapıyordum.”

“Pasifik daha doğru olabilir,” diye mırıldandı Zander. “Onunla konuşabilirim, Catherine.”

Ve bu alaylı dil muhtemelen Gallo’yu öfkeden kudurtur, diye düşündü Catherine. “Seni aramamın tek nedeni Zander değil. Onu arayarak zamanını boşa harcama istedim ama sana söylemem gereken başka şeyler de var.” Jane’le konuşurken öğrendiklerini de söyledi. Sonra da Wyoming’teki havaalanından Eve’in peşinden gitmelerini anlattı. “Vancouver değil, Gallo. Seattle. Eve’le Zander’ı Seattle’da birleştirmeye çalışacak. En azından Eve bize kilin üzerindeki harfleri bırakırken öyle düşünüyormuş.”

“Jane, Doane’ın eski karısının Doane hakkında bir şeyler bildiğini mi düşünüyor?”

“Jane ne düşünüyor bilmiyorum. Harriet Weber şu anda büyük bir soru işareti. Fakat Jane onun peşinden gitmeye de-geceğini düşünüyor. Kendra günlük üzerinde çalışıyor. Harriet’le ilgili yeni öğrenilen şeyler hakkında bir bağlantı bulabilecek mi diye inceleme yapıyor.” Durdu. “İşte işin bu, Gallo. Sana sadece bu işi verebilirim.”

“Siz Seattle’a gidiyorsunuz, değil mi?”

“Evet, ama benimle ve Zander’la bir olmayı düşünüyor-san, unut gitsin. Zander buna izin vermez. Bana bile zor tahammül ediyor. Kendi başınasın.” Tereddüt etti. “Ancak belki Eve’e yardım etmenin bir yolu olabilir. Tabii istersen.”

“Tabii isterim,” dedi sertçe. “Saçmalama. Nedir bu?”

“Joe Quinn de Vancouver’da bir yerlerde. Jane onu aradı ve Seattle’ın hedef olduğunu söyledi.

“Gidişatını beğenmedim.”

“Joe delirmiş gibi. Eve için çok korkuyor. Dikkatli ya da güvenli davranmaz. Doane’ın artık takip edilmediği his-sini yok edecek şeyler bile yapabilir. Joe gerekirse Seattle’ı yakıp her yolu dener.” Durdu. “Yanında bu çaresizliği den-geleyecek birinin olması çok iyi olur.”

“Tanrı aşkına, o Eve’in sevgilisi. Ben çocuğunun baba-sıyım. Benim onunla takılmamın bazı zorlukları olmaz mı? Eminim Quinn için olur.”

“Sen zorlukları alt etme konusunda uzmansın. Seni daha önce izledim. Sadece buna çaba gösterip göstermemen sorun. Seni ikna edemem. Eve’i kurtarmak için buna değer mi diye sen karar vereceksin. Ben bir şey öğrenirsem seni arayaca-ğım. Şimdi kapatmam gerek.”

Gallo küfretti. “Benim de seninle birlikte orada olmam gerek. Neden Venable’dan bunları öğrendiğinde bana haber vermedin? Neden Zander’la tek başına yüzleştin?”

“Neden olmasın?” Zander’a baktı. “Birbirimizi epey iyi tanımaya başladık. Beni dağlara atmayacağını temin etti. Pa-sifik’e atacakmış. Bu da bizim bilmem kaç mil yükseklikte ilişkimizi ilerletti. Belli ki beni yanında tutmak istiyor.”

“Komik değil.”

“Aslında Zander bazen komik olabiliyor. Seçme şansım yok. Bu şekilde olmalı, Gallo. Müsait olunca seni arayaca-ğım.” Telefonu kapadı.

“Çok korumacı,” dedi Zander. “Senin benim kanatlarım altında olman hoşuna gitmedi.”

“Ben tam tersi sanıyordum,” dedi Catherine. “Ve erkeklerin bazıları doğuştan korumacı.”

“Senin için öyle.” Güldü. “Joe Quinn için değil. Senin ona istediğini yaptırmak için kandırmanı çok akıllıca buldum.”

“Ben onu kandırmadım. Onun kararı bu. Ben sadece Eve’i bulmamıza yardımcı olacak bir karar verdim.”

“Şimdi artık ileri atılman için tüm ördeklerin aynı hızda. Gönüllülerden bir ordu yaratmam izlemek çok etkileyici.”

“Muhteşem ve yetenekli insanlar. Elimden gelenin en iyisini yaptım ama artık ben de bundan sonra yeterli değilim. Dedğim gibi, kendi başlarındalar.” Zander’ın gözlerine baktı. “Sadece sen ve ben varız, Zander.”

“Göreceğiz. Fakat ben bir karar verene kadar senin beni eğlendirme değerini var.”

“Bunun daha önce önemli özelliklerimden biri olarak sayıldığım hiç düşünmemiştim.”

“Oğlun senin eğlenceli olduğunu düşünmüyor mu?”

“Mümkünse Luke’dan bahsetmeyelim. Etrafındaki her şeyi ve herkesi merak ettiğini biliyorum ama bilginin silah olduğunun da farkındayım. Oğlum söz konusu olduğunda savunmasız olduğumu çoktan fark etmişsindir. Artık bunu saklayamam ama Luke’la olan ilişkim konusunda daha fazla şey öğrenmeni engelleyebilirim.”

“Nasıl istersen.” Bakışları yanındaki pencereye kaydı. “Sana zarar vermek için oğlunu hedef almamdan korkuyorsun. Bu ihtimali düşünmen çok akıllıca ama ben çocuklara zarar vermem. Bu da benim hassas noktalarımın biri.”

“Yine de ondan bahsetmeyeceğiz.”

“Bana güvenmemekte akıllılık ediyorsun. Değer verdiğin insanlara sıkıca tutunman gerek.” Tekrar Catherine’e döndü. “Birçok yönden bana Eve’i hatırlatıyorsun.”

“Nedenini bilmiyorum. Eve’le ortak birkaç noktamız var ama çok benzemiyoruz.”

Zander hafifçe gülümsedi. “O zaman neden sanki kaybolan senmişsin de ben burada oturmuş Eve’le konuşuyor gibi hissediyorum? Senin onu kurtarmak için gösterdiğin çabanın aynısını o da senin için gösterirdi.”

“Neden böyle düşündüğünü bilemiyorum.” Catherine başını yana eğdi. “Belki de onu benden daha iyi tanıyorsundur.” Muzipçe ekledi. “Belki de babalık içgüdüsüdür.”

Zander heyecanlanmış gibi göründü. Sonra gülüp ayağa kalktı. “Dediğim gibi, beni eğlendiriyorsun.” Kokpite gitti. “Kemerini bağla. Sanırım iniyoruz.”

Catherine onun kokpite girmesini izledi. Gerginliği azalıyordu. Bir denge tutturmuşlardı ama biliyordu ki Zander fikrini değiştirip büyük bir güçle ona vurmaya karar verebilirdi.

Pencereden bakınca bulutların arasından geçtiklerini gördü. Zander haklıydı, birkaç dakika sonra Seattle’a iniyor olacaktı.

Wyoming'deki havaalanından kalkan uçakta Eve ve Doane olduğu konusunda haklılarsa, onlar Seattle'a birkaç saat önce inmiş olmalıydılar.

Yanlış şehirde olabileceklerini düşününce gerildi. Doane'in o aletleri patlatmasına çok az kalmıştı.

Hayır, Eve'in kendilerine doğru bilgi verdiğine güvenmeliydi. Yoksa delirirdi.

Gözlerini kapadı.

Burada ol, Eve.

Lütfen, burada ol.

Yazlık Ev

"Eve geldik," dedi Doane. Eve'in gözlerindeki bandı çıkarıyordu. "Çok özel bir evdir. Kevin burayı severdi."

"Buraya arabayla gelmek epey zaman aldı," dedi Eve. Başını kaldırıp eve giden tepeye baktı. "Beni Kanada'ya götürüyorsun sandım." Neredeydi? Etraf tamamen terk edilmiş gibiydi ve indikleri havaalanından buraya gelmeleri gerçekten de söylediği kadar sürmüştü.

Karanlık tepeler, arabayı park ettikleri kumsalla zıtlık oluşturuyordu. Kumsal, ay ışığında parıldayan kütükler, tepede hava koşullarından yıpranmış bir ev.

Dalgalar kayalık sahile vuruyordu.

"Senin göl evin kadar sakın ve güzel değil," dedi Doane. Eve'i kiradadıkları arabadan indirip yere itti. "Burası Ke-

vin'in evi. Aletler için Seattle'da uygun bir yer ararken burayı satın almıştı. Buradan çok zevk alıyordu. Kendisine uygun olduğunu söylüyordu."

"Anlayabiliyorum. Tamamen tuhaf ve teatral bir yer." Ve ürpertici. Ev küçük ve gösterişsizdi. Yarısı kayalar tarafından gizlenmişti ama Eve'in gördükleri bir korku filmi sahnesi gibiydi. Evin önünde bir sürü beyaz kütük parçaları vardı. Bükülmüş dalları tuhaf şekiller oluşturmıştı ve parılayan mezar taşları gibi duruyorlardı. Gökyüzündeki karanlıktan merhamet dilenir gibiydiler. Kevin'in burada durup kıvrılmış dallara baktığını düşünmek bile korkutucuydu. Eve neredeyse onu yanında hissediyordu.

Hayır, arkasında. Başını çevirip baksa, Doane mı görecekti... Kevin'i mı?"

"Ben de doğanın özgür olmasını seviyorum," dedi Doane. "Bu senin çaresizlik hissini artırır diye düşünüyorum."

"Artırmaz," diye yalan söyledi Eve. Başını çevirip ona bakamıyordu bile. Onun yerine terk edilmiş sahile ve tepelere baktı. "Ama beklediğim gibi bir yer değil. Bomban bu taşrada beklediğin etkiyi yapmaz. Ben şehir içinde bir yer sanıyordum."

"Öyle olacak." Eve'i içeri itti. "Burayı bir saklama deposu gibi düşünebilirsin. Seni ve Zander'ı finale götürmeden önce her şeyi hazırlamam gerek."

"Neyi hazırlaman gerek? Bana her şeyin hazır olduğunu söylemiştin. Sadece düğmeye basman gerekecekti. Yalan mıydı bu?"

“Sana yalan söylememe gerek yok. Sana bir şey söylememe gerek yok.”

“Ama bana planlarını anlatmayı seviyorsun. Sana bir tür zevk veriyor.” Küçük odayı incelerken burnunu kırıştırdı. Tozlu bir odaydı ve küf kokuyordu. İçeride sadece tahta bir masa, basit mutfak sandalyeleri, eskimiş bir kanep, bir tane tekli koltuk ve taş şöminenin önünde duran bir kahve masası vardı. “Hapishane seçimlerin iyiye gitmiyor. Burası da mottelden iyi değil. Burada ne kadar kalacağız?”

“Ben ayarlamaları yapana kadar.” Eve’i sandalyelerden birine itip bağladı. “Bunun için seni bir süre yalnız bırakacağım.” Güldü. “Gözlerinin parladığını görüyorum. Çok heveslenme. Tüm dikkatim üzerinde olacak ama yenilemeyi de bitirdiğine göre, meşgul olacağın bir şey kalmadı. Bu sorunu da çözmem gerek.”

“Nasıl çezeceğini merakla bekliyorum.”

“Çok uzun beklemeyeceksin.” Kevin’ın kafatasının içinde olduğu çantayı masaya, Eve’in yanına bıraktı. “Kevin’ı senin yanına bırakıyorum.” Çantayı açıp kafatasını dikkatle çıkardı. “Onun sana yakın olmasını, seni izlemesini ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Eve yenilemeye bakmadı. Doane’ın kendisine yeniden yaratması için verdiği o yanmış, korkunç kafatasından yarattığı her bir çizgiyi, kıvrımı biliyordu. Güzel bir yüzdü ama Eve’in tek görebildiği bu yüzün altındaki korkunç ruhtu. “Serbest kalırsam, ilk yapacağım iş bir ateş yakmak ve onu ateşe atmak olur. Kevin’ı canlandırmak yerine ateşte bırakmalydın zaten.”

Doane'ın dudakları gerildi. "Ben de seni onun peşinden ateşe atarım."

"Öyle mi? Fakat o zaman beni öldürerek Zander'a acı çektirme planların suya düşer. Zaten acı çekmeyecektir de." Doane'a baktı. Sorular. Elinden geldiğince çok şey öğrenmeliydi. "Nereye gidiyorsun?"

"Her şeyin yerli yerinde ve hazır olduğundan emin olmam gerek."

"Yerli yerinde mi? Nerede bu düzenek?"

"Güvende." Kafatasını masaya koyarken bakışlarını Eve'den uzaklaştırdı. "Meraklanmama gerek yok. Çok güvende."

Kaçamak cevaplar veriyordu. Neden? "Neden güvende? Nerede?" Gözlerini kısarak Doane'a baktı. "Senden kaçmamdan korkmuyorsan neden bana yerini söylemiyorsun?"

"Bilmene gerek yok. Yakında öğreneceksin."

Bir anda Eve'in aklına tuhaf bir düşünce geldi. "Sen de bilmiyorsun, değil mi?" diye yumuşak bir tonda sordu. "Senin muhteşem Kevin'ın sana söyleyecek kadar güvenmiyordu. Tüm bu yıllar boyunca Venable'ı oyaladın ve bu bilgiyi senden alabileceğini sanmasını sağladın. Oysa sen de bilmiyordun."

"Bu doğru değil," dedi sertçe. "Kevin'ım bana güvenir. O, nükleer aletleri nereye sakladığını bana söyleyemeden öldü ama ben yine de yapacağım. Sadece Kevin'ın buradaki birkaç bağlantısıyla konuşmam gerek. Sonra nerede olduğunu bulacağım."

Eve kahkaha attı. “Kiminle? Belli ki onun El-Kaide’den dostları beş yıldır bombaları bulamamışlar. Sana şimdi nasıl söylesinler? Belki de nerede olduklarını kimse bilmiyordur.”

“Birileri biliyor,” dedi tersçe. “Kevin biliyordu ve benim de bilmemi istiyordu. Hepsini günlüğüne yazdığını söylemişti. Fakat mesajlar o kadar gizliydi ki anlayamadım. Günlüğün üzerinden kaç kez geçtim ama Kevin’ın görmemi istediği şeyleri göremedim. O yüzden biraz daha çalışabileyim diye sakladım. Geçen hafta Blick’ten eve gidip günlüğü getirmesini istedim. İşlerin iyi gitmediğini düşünüyordum ama o aptal Blick günlüğü senin arkadaşın Kendra Michaels’a kaptırmış.”

“Aferin Kendra’ya,” dedi Eve. “Şimdi günlük yok, nükleer de yok. Beni Vancouver’a götürüp ilk planını uygulasan daha iyi, Doane. Milyonların ölümü yerine iki ölüm.”

“Bombalar hâlâ Kevin’ın sakladığı yerdeler. Senin Kendra da benim gibi yerini bulamayacak.” Hırçın bir şekilde ekledi. “Ama onların nerede olduğunu bulmamın bir yolu daha var.”

“Nasıl? Kevin’la bağlantıya geçerek mi? Sanmam.”

“Başka bir yol daha var,” diye tekrar etti.

“Bence Kevin sana yalan söyledi ve egonu okşamak istedi. Sana güvenmiyordu. Onu hayal kırıklığına uğrattırsan, kötülük tarihinde gerilere gitmek istemedi.”

“Ben onu hayal kırıklığına uğratmadım. Herkes onu hayal kırıklığına uğrattı ama ben güçlü ve sağlam durdum.” Masadaki kafatasına baktı. “Blick bile senin hayal kırıklığına

uğrattı, Kevin. Ancak ona ikinci bir şans vermedim.” Cebine uzandı. “Sana da ikinci bir şans vermeyeceğim, Eve.” Bir enjektör çıkardı. “Benim birkaç saatliğine gitmem gerek. Senin sorun çıkarmana izin vermeyeceğim. Seyahatimizden sonra uzun ve güzel bir uykuya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum.” Eve’in tişörtünün kolunu yukarı sıyırdı. “Böylece serbest kalıp Kevin’ı ateşe atma ihtimalin kalmayacak.”

“Uyuşturucu kullanmayı seviyor gibisin.” Eve kolundaki iğneyi hissetti. “Kevin’ın kurbanlarını ağına düşürürken de kullanmış olmalısın.”

Başını iki yana salladı. “Uyuşturulmuş olmalarından hoşlanmazdı. O yüzden onları benimle gelmeye ikna etmek için tüm yeteneklerimi ve ikna gücümü kullandım. Sana söyledim; çok ikna edici olabilirim.”

Eve bunun doğru olduğunu biliyordu. Onu ilk gördüğündeki o kibar, güvenilir yüzü ve nazik tavırlarıyla Eve’i bile iyi birisi olduğuna inandırmıştı. “Yine de bunu sadece Kevin için yapmana inanamıyorum. Nasıl...” Durdu. “Sende hiç vicdan olmamalı, Doane.”

“Kevin vicdanın fazla büyütülmüş bir şey olduğunu söyledi. Onun kurbanlara ihtiyacı vardı. Ben de ona bunu verdim. Kevin’ı tanıyan herkes, ona istediğini vereceğini bilirdi. O özeldi. Böyle olması gerekiyordu.” Eğilip Eve’in gözlerine baktı. “Uygun geliyor, değil mi? Az sonra seni bırakabileceğim.”

Eve’in uykusu geliyordu. Oda etrafında dönmeye başladı. “Beni şimdi bırak. Ben artık –sana bakmak– istemiyorum.”

“Henüz olmaz. Tamamen emin olmak istiyorum.” Masaya

yaslandı. “Sen de Kevin’a istediğini vereceksin, Eve.” Uzanıp Eve’in yanağına dokundu. “Kanını, canını... Bonnie’ni.”

“Bu üçünden ikisini alabilir. Asla alamayacağı şey... Bonnie.”

“Öyle diyorsun ama hiçbir anlamı yok. Kevin onu aldı bile. Tek yapması gereken Bonnie’nin bu dünyayla olan bağlantısını kesmesi. O da sensin, Eve. Sen öldüğünde ikinizi de alacak.”

“O zaman beni de alamayacak.” Etrafını karanlık sarmış onu da içine çekiyordu. “Defol, Doane. Beni iğnelemek istiyorsan... gerçek iğne kullan. Söylediklerin... faydasız. Sen ve Kevin... hep blöf... sadece blöf.”

“Öyle mi?” Bir anda homurdanmaya başladı. Masaya yaklaşıp Kevin’ın kafatasını hemen önüne bıraktı. “O zaman neden Kevin’a bakmaya korkuyorsun? Benden korkmayabilirsin ama Kevin’dan korkuyorsun ve yakında ikimizden de korkacaksın.”

Eve yarı uyur bir şekilde, birleştikleri zamanı kastettiğini düşündü. Kevin geri geldiğinde ve...

Kafatasındaki mavi gözler birkaç santimetre uzağından ona bakıyorlardı.

Soğuk.

Mide bulantısı.

Ve sonra panik.

Bunlar sadece camdan gözlerdi, başka bir şey değil.

Hayır.

Kevin’ın gözleri kendisine uzanıyordu.

Ve Bonnie'ye.

Göğsü sıkıştı. Nefes alamıyordu. Korkusuyla savaşı-
ken, yüzünde oluşan ter damlalarını hissediyordu.

“Evet, ben de bunu istemiştim,” dedi Doane ona bakarak.
“Bunu sana ben yapamazdım ama Kevin yaptı, değil mi? Sana
onun özel olduğunu söyleyip duruyorum.” Masadan ayrıldı.
“Seni onunla bırakıyorum. Sana iğne yaptığıma üzülecek. Yap-
tıklarına tepki verilmesini hep severdi.” Kapıda durdu. “Belki
de o kadar korkacaksın ki uyuşturucu etki etmeyecek. Ben
yokken hep onunla kalacaksın. Belki de Kevin senin peşinden
gelir ve kâbuslar görürsün. Hepsi ilginç ihtimaller...”

Doane gitmişti.

Fakat Kevin oradaydı. Eve o yanmış ve kararmış kafata-
sıyla baş edebilmişti ama o anda Kevin karşısında duruyordu.

Sadece zihnimin oyunu, dedi kendi keline. Doane'ın
verdiği uyuşturucu yüzünden etkisi artan bir oyun. Tek bil-
diği, Doane'm kendisine zihinsel olarak işkence etmek için
halüsinasyon gösterecek bir şey verebileceğiydi.

Uyuşturucu değildi.

Kevin'dı.

Senden nefret ediyorum. Seni alacağım. Onu alacağım.

“Sen öyle san.” Sesi titriyordu. “Sen sadece kemik, kil
ve camsın.”

Mavi gözler kendisine bakıyordu...

Katlanılmayacak kadar ağırlaşan gözlerini kapattı. “Ben
şimdi uyuyacağım ve sen... cehenneme geri dönebilirsin...
ait olduğun yere.”

Seni alacağım.

“Asla...”

Artık onu göremiyordu ama hâlâ orada olduğunu hissediyordu.

Öfkelenmiş miydi? Güzel. Eve canavarlardan ve normal insanlarla karşılaştırılamayacak manyaklarla uğraşmaktan bıkmıştı. Sadece gitmek istiyordu...

“Gittin. Artık sana kimse dokunamaz, anne.”

Bonnie?

Gözlerini açtı ama artık Kevin'in kafatası karşısında değildi.

Bonnie masanın ucundaki sandalyede oturuyordu. Bacaklarını altına almıştı. Üzerinde aynı Bugs Bunny tişörtü ve kotu vardı. Kızıl kıvrıcık saçları, her zamanki sevgi dolu ve ılık saçan gülümsemesiyle duruyordu.

Ah, Tanrım, Eve o gülümsemeyi ne kadar özlemişti.

“Nereye gittim, bebeğim?” dedi titreyen bir sesle.

“Hâlâ evdesin ama Doane'in sana verdiği uyuşturucu sayesinde o kadar derine daldın ki Kevin'in kurduğu bariyerleri yıkabildim. Sana ulaşabildim. Sana ulaşabilmemin tek yolunun bu olduğunu söylemiştim.”

“Bariyerleri geçmene şaşırdım. Burası Kevin'in yeri ve onunla dolu. Sanki hâlâ burada gibi.” Yüzünü ekşitti. “Dışarıdaki kütüklerden oluşan mezarlık bile korkunç. Doane'in banu uyuşturucu verip bayılması da ortama uyuyor. Uyuyan

Güzel masalı gibi ama herkesi uzakta tutan dikenli bahçe yerine kütüklerden oluşmuş bir mezarlık var."

"Çok uğraşmam gerekti. Burası kötü bir yer." Bir anda sırıttı. "Fakat Kevin'ın o iğrenç kafatasını bile zihninden çıkarmayı başardım. O giderse daha mutlu olacağını biliyordum. Kevin ikimize de çok kızıyor. Bu harika, değil mi?"

"Harika ama o hâlâ orada mı?"

"Sen uyuduğun sürece değil. Uyuşturucunun derin etkisi altında olduğun sürece her şey yolunda. Doane sana uyuşturucu vererek bize iyilik yaptı."

"Bunu istediğini hiç sanmıyorum." Bakışları hızlıca kızının üzerinde dolaştı. "Ama umurumda değil. Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi söylememe gerek var mı? Çok uzun zaman oldu, Bonnie."

"Elimden geleni yaptım. Kevin çok güçlü ama o seni korkutuyor, anne." Başını yana eğdi. "Senin hiç korkacağını sanmazdım."

"Sadece senin için, Bonnie."

Bonnie ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Biliyorum. Her şey benim için. Senin hayatına girdiğimden beri hep öyle oldu."

"Tüm anne babalar öyle düşünür, bebeğim. Hep öyledir."

"Ama şimdi kendini düşünmen gerek, anne. İzin ver senin için savaşayım."

Eve donup kaldı. "Kevin'la mı savaşacaksın? Ruhsal bir baskı ya da..."

"Tabii ki bir savaş olacak," dedi Bonnie aniden. "O bü-

yük, süslü dini ya da psikolojik düşünceleri boş ver. Kevin'da kötülükten başka bir şey yok. O... sessizlikle dolu. Şeytan nasıl bir şeydir bilmiyorum ama Kevin kurtulursa bize gösterir. Bir şekilde sınırı geçmeyi başarmış ve geri dönmeyecektir." Durdu. "Bir sınırı daha geçmek istiyor."

"Biliyorum," diye fısıldadı Eve.

Bonnie başıyla onayladı. "Bildiğini düşünmüştüm. O nedenle, sen de onunla savaşmalısın." Durup ekledi. "Biz onu yenebiliriz. Bunu yapmak zorundayız."

Eve, Bonnie'nin söylediği bir şeyi hatırladı. "Sessizlikle dolu," diye tekrar etti. "Ne demek istiyorsun?"

"O... her şeyi... boğuyor. Bunu nasıl yaptığını bilemiyorum. Belki de yanında getirdiği bir şeydir." Altdudağını ısırdı. "Ama bu... kötü. Korkunç. Son."

"Son... anlamıyorum."

"Ruh devam eder. Çoğu zaman yeni bir başlangıç için günahlarından arınma şansı olur. Fakat Kevin söz konusu olduğunda, onun kurbanlarında sadece sessizlik hissediyorum. Ötesi yok. İkinci bir şans yok."

"Öldürdüğü çocuklarda mı?"

"Sessizlik."

Ulu Tanrım."

"Ancak Kevin yok olursa belki sessizlik de biter." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sadece umutla dua etmeliyiz ama onun sessizliğine artık izin veremeyiz. Tekrar öldürmemeli. Onun için, sessizlik en büyük güç. Cinayetin kendisinden bile öte."

Nükleer bir felaketle milyonların ölümü.

"Onu durdurmalıyız." Bonnie annesinin yüzüne bakmış, düşüncelerini okuyordu. "Sadece ölümler değil, sonrasında olacaklar da."

"Sonrası konusunda sen endişelen. Benim için şu anda önemli olan hayatları kurtarmak."

Bonnie gülümsedi. "Sen her şey için endişelenirsin. Şimdi, geleceği, sonrası. Seni tanıyorum, anne."

"Her seferinde tek bir krize bakıyorum. Öncelikli krizim Doane." Yüzünü ekşitti. "Ya da belki de Kevin. Bugünlerde bu konuda kafam epey karışık."

"Netleşecek," dedi Bonnie ağırbaşlı bir edayla. "Çünkü birbirlerine gittikçe daha çok yaklaşıyorlar. Bunu hissetmiyor musun?"

"Evet."

"Kevin senden nefret ediyor. Seni sessizleştirmek istiyor."

"Sessizlik." Eve bu kelimenin ne kadar ürpertici olduğunu hiç fark etmemişti. Bonnie en büyük güç demişti. "Emnim senin için de aynı şeyi istiyordur."

"Benim durumum farklı. O seni suçluyor. Sen yolunu kesiyorsun. Çok dikkatli olmalısın."

Eve bir anda güldü. "Bonnie, bağılıyım ve beni Seattle'ın yarısıyla birlikte havaya uçurmakla tehdit eden bir manyağın elindeyim. Bana dikkatli olmamı mı söylüyorsun?"

"Pardon." Bonnie kıkırdadı. "Bazen olayların içine dalınca, o anki durumu unutuyorum." Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Ama seni güldürdüğüme sevindim. Senin

kahkahanı duymayı özlemiştim ve ne zamandır kakhaha atmıyordun. Keşke hep gülsen."

"Ben öyle biri değilim. Beni tanıyan insanlar etrafta sırtarak dolaştığımı görse sinir krizi geçiriyorum sanır." Eve' in gülümsemesi kayboldu. "Fakat sen beni güldürüyorsun. Hep güldürüyordun. Doğduğun andan itibaren, her günümü sevgi ve kakhahayla doldurdun. Sen gittiğinde bunu bir daha asla bulamadım. Tıpkı senin sadece burada bulunman gibi."

"Ben hep senin yanındayım," dedi Bonnie.

"Biliyorum ama kahretsin, seni görmek istiyorum." Başını iki yana salladı. "Tamam. Şikâyet etmeyeceğime yemin etmiştim. Sen diğer tarafı kurtarmakla meşgulsün." Yüzünü ekşitti. "Sanki süper kahramanmışsın gibi geliyor kulağa. Bugs Bunny tişörtüne bakınca, bu söylediğim komik geldi."

"Benim bu tişörtümü seviyorsun. Sana gitmeden önceki halimi hatırlatıyor."

"Evet, öyle." Bonnie, Eve'e öldükten sonra çocuk kalamadığını anlatmıştı. Konuşma şekli, mantığı, olgunluğu ilk başta Eve'i şok etmişti. Artık etmiyordu. Bonnie'nin ruhu aynıydı ve onun için önemli olan da buydu. Merakla sordu. "Bana nasıl görüldüğünü değiştirebilir misin?"

"Bilmiyorum. Sanırım. Ancak beni böyle görmek seni mutlu ediyorsa sorun değil." Gülümsemesi sevgi doluydu. "Hepsi sana bağlı, anne."

"Hayır, değil. Sen benim yakın zamanda yanına gelmem için uğraşıyorsun. Deniyorum, Bonnie. Joe'nun da aynı seni kaybettiğimde hissettiğim gibi hissedeceğini biliyorum."

Onun böyle acı çekmesini istemiyorum." Yorgun bir şekilde ekledi. *"Ama sensiz olmaktan da çok yoruldum, bebeğim. Bazen ölüme izin versem affedilirim diye düşünüyorum."*

"Biliyorum. Doane senin için o yüzden bu kadar tehlikeli. Sen kendi canını alamazsın ama onunla savaşmayıp seni öldürmesine izin verirsin." Başını iki yana salladı. *"Bunu yapamazsın. Etrafındaki çember genişliyor. Dokunduğun herkes yokluğunu hissedecek. Tüm dostların, Zander..."*

"Zander." Eve gerildi. *"İlk kez ondan bahsediyorsun. Sen ne biliyorsun..."* Durdu. *"Benim dokunduğum insanlardan biri değil o. Zander hiçbir şekilde etkilenmez."*

"Senin yokluğunu hisseder," dedi. "Doane senin ölümünün onu inciteceği konusunda haklı." Kaşlarını çatı. "Onun hakkında konuşmamı istemiyorsun. Zander'ın bana yakın olmasını istemiyorsun. O bana zarar veremez, anne."

"Haklısın, onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman konuşmayalım. Zander'dan bahsetmesek de seni önemseyen yeterince insan var."

Eve bir an sessiz kaldı. "O... senin büyükbaban mı, Bonnie?"

"Kendisine sor. Bunu benden duymak istemiyorsun."

Eve bu soruyu neden sorduğunu bilmiyordu. Bir anda karşı koyulamaz bir güçle içinden gelmişti. "Doane bizi bir araya getirdiğinde, ona sormam gereken bir sürü soru var." Yorgun bir halde ekledi. *"Tabii o büyüülü düğmeye basmadan önce bize zaman verirse."* Bonnie konuşmak için ağzını açınca elini kaldırdı. *"Biliyorum. Biliyorum. Çok fazla boyun*

eğmiş gibi konuştum. Bu işi bırakmayacağım. Neden ölümü-mü ya da yaşamamı umursayacak o kadar insan varken Zander'dan bahsettiğini anlamadım."

"Jane gibi mi?"

"Evet."

"Jane'den bahsetmedim çünkü sen de bahsetmedin, anne. Joe'nun incineceğinden bahsettin ama Jane demedin."

"Tabii ki onu da kastettim."

"Ama adını söylemedin. Sadece Joe dedin."

Eve gerildi. "Sen ne diyorsun? Ben Jane'i seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Asla onu dışlamam."

"Onu seviyorsun ama beni sevdiğin gibi değil. Senin en yakın arkadaşın olduğu için daha iyi bir şekilde seviyor olabilirsin. Biz hiç arkadaş olamadık. Anneyle kız arasında daha sonra oluşan bir şey bu."

"O zaman ne fark eder ki onu... dil sürçmesi mi diyorsun?"

"Belki de. Hep Jane'le ilişkide bir engel olduğumu düşündüm. Beni arıyordun ve yıllardır beni düşünüyordun."

"Jane hep buna hiç kırılmadığını söylerdi."

"Bu da onun seni sevdiğini gösterir. Seni mutlu eden neyse onu istiyor" Durdu. "Benim gibi. Kendimi Jane'e çok yakın hissediyorum, anne. Fakat o beni engelliyor. Ben ona... ulaşamıyorum. Daha önceleri bu beni rahatsız etmiyordu... belki birazcık ediyordu. İncinmemek için araya bariyer koyduğunu anlayabiliyorum ama onu yalnız bırakamam; bunu benim için senin yapman gerekiyor."

"Beni korkutuyorsun. Ne diyorsun sen?"

"Sadece onun senin için her şeyi yapacağını bilmeni istiyorum. Seni Joe kadar özleyecek mi?" Bir an tereddüt etti ama sonra devam etti. "O senin için ölür, anne."

Eve derin bir nefes aldı. "Bonnie."

"Sadece kendi hayatın için savaşmadığını bil. Eve için de savaş. Onun sana ihtiyacı var."

"Bu kadar gizemli ve bilmeceli olma, genç hanım. Açıkla."

Bonnie başını iki yana salladı. "Sadece onu sev ve onunla ilgilen." Hiç zorlanmadan gülümsedi. "Şu iplerden kurtulup doğru yöne gitmeye başladığında. Zander'ı kurtarmak yerine kaçma şansını kullansaydın, bu durumda olmayacağın geldi mi hiç aklına? Ona hâlâ kızgın olman daha da ilginç."

"Tabii ki aklıma geldi. Ancak konuyu değiştirmek istediğin de aklıma geldi." Bonnie'yi taniyordu. Eve'i ne kadar sinirlendirse de artık başka bilgi vermeyecekti. Hem sinirlendirmiş hem korkutmuştu. "Jane için bu kadar endişeleniyorsan, onunla sen ilgilen. Hayaletlerin bazı özel güçleri vardır, değil mi? Eğer varsa, benim için kullanma. Jane için kullan."

"O şekilde işlemiyor, anne."

"Bunu duymaktan bıktım. Orada seninle olsaydım, belki o zaman anlamam..." Durdu.

"Tartışmak istemiyorum. Bu anlar çok değerli. Üzerime düşeni yapacağım. Jane'ime yardım edeceğim."

"Edeceğini biliyorum," dedi Bonnie. "Ve tartışmayacağız. Seni uyarmam gerekiyordu. Seni endişelendirdim. Bunu

engellerebilseydim yapardım ama iş işten geçti. Ben sadece seninle olabilirim.”

“En son o kulübede gazdan bayıldığımda yanıma gelmiştin. Kendime gelmeye başladığımda kayboldun. Ne kadar zamanımız var?”

“Uzun zaman,” dedi Bonnie. “Sanırım birkaç saat.”

“Ne?”

“Sana güçlü bir doz verdi.” Annesinin gözlerine baktı. “Biraz daha verse, sonsuza dek birlikte olurduk.”

Birlikte. Ölüm. “O kadar fazla mı?”

“Artık sürekli sana karşı öfkeli. Ona sert şeyler söylüyorsun ve içini acıtıyorsun. Doane dikkatsiz davranmaya başladı.”

Eve de kendisini biraz dikkatsiz hissediyordu. “En azından seni bana getirdi.”

“Anne...” Başını iki yana salladı. “Evet, beni sana getirdi. Şimdi burada oturup neler olacağına bakacağız.”

“Bana Kevin’in kafatasını aklımdan nasıl sildiğini anlatacaksın. Onun şu anda önümde olduğunu biliyorum. Neden göremiyorum?”

“Şu anda yok. Biz birlikte olduğumuz sürece, onu uzakta tutabilirim. Onun öfkesini hissedebiliyorum ama bir şey yapamıyor.”

“Onunla savaşırken daha da güçlendiğini söylemiştin.”

“Öyle. Senin sayende,” dedi Bonnie. “Seninle geçirdiğim saatler beni daha da güçlü yapacak. Dediğim gibi, Doane bize iyilik yaptı.”

"Ve Kevin ona kızacak. Çok yazık."

Bonnie başını arkaya bırakıp kahkaha attı. Kızıl bukleleri parıldıyordu. Yüzündeki canlılık tüm odayı aydınlatıyor gibiydi.

Eve ona bakınca, katıksız bir sevgi hissetti. Ruh da olsa, karşısındaki onun küçük kıızıydı. Özel bir ruhla doğmuştu. Tanıştığı herkese uzanıp dokunan, sevgi aşılayan biriydi. Eve ona yedi yıl boyunca sahip olabildiği için şanslıydı. Ümitsizliği çok uzun zaman önce bırakmıştı.

"Seni seviyorum, Bonnie." Bir anda korktu. "O piç kurusunun sana yaklaşmasına izin verme. Ben senin sesli halini seviyorum."

"Doğru kelime bu mu? Ben doğru kelimeyi kullanmadığımda beni hep düzeltirdin."

"Geçmiş geçmişte kaldı. Umurumda değil. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ben Kevin'ı tutarım. Sen Doane'in peşinden git." Gülmüsedti. "Korkma. Aramızdaki güç akımını hissetmiyor musun? Birlikte olduğumuz sürede daha da güçlenecek. Bu derin bir nehir gibi ve her şeyi suyun üzerinde tutacak. Hissetmiyor musun?"

"Hayır." Sevgi bir güç müydü? Eğer öyleyse, Bonnie'nin bahsettiği nehri biliyordu. "Fark etmez. Ben üstesinden gelirim." Bonnie'ye baktı ve tüm dünyası ısındı. "Ve artık korkmuyorum."

Onuncu Bölüm

Stanley, Illinois

Trevor, “Chicago’ya gidiyor,” dedi. GPS’e bakıyordu. Yola çıkar çıkmaz Harriet’ten sinyal almaya başlamışlardı. Son birkaç saattir de güvenli bir mesafeden onu takip ediyorlardı. “Neden büyük bir şehre doğru gittiğini...”

“Kaybolmak için güzel bir yer...” dedi Jane. Catherine Ling’in kendisine e-postayla gönderdiği dosyayı kontrol ediyordu. “Ama burada arkadaşları ya da bir bağlantısı olduğuna dair hiçbir şey yok. Catherine’e kaçırdığım bir şey var mı diye soracağım.”

“İyi fikir,” dedi Caleb. “Havaalanına gidiyor olmalı. Chicago’nun dünyanın her yeriyle bağlantısı var. Muncie’den ayrılıp bir havaalanına gitmesi çok mantıklı. Muncie’ye gidip Muncie Havaalanı’ndan uçağımı almalıydık.”

“Ama Chicago’dan ayrılmak isteyip istemediğini bilmi-

yoruz,” dedi Trevor. “Belki de orada yapmak istediği başka bir şey vardır.”

“Nükleer aletler,” dedi Jane. “Sence nerede olduklarını biliyor mudur?”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum,” dedi Trevor. “Tek bildiğim Harriet Weber’in bu kadar yıldır büyük bir disiplin ve güç gösterdiğidir. Ona kıyasla, Doane zayıf kalıyor ama yine de bakarsan benzerlikler var. Doane da beş yıldır kalbi kırık ama masum baba rolü yaptı. Belli ki kadın çok daha uzun zamandır rol yapıyor ve Venable bile onu izlemeye gerek görmemiş. Her ikisini de oğulları Kevin kontrol ediyormuş.”

“Peki, acaba Harriet nükleer aletleri saklayacak kadar Kevin’dan etkilenmiş miydi?” dedi Jane. “Muncie, Chicago’ya çok yakın. Kevin’ın, annesini şehri yok etme planına dahil etmesi çok mümkün.”

“Bu gerçek bir ahlaksızlık olur,” dedi Caleb. “Annesinin, toplu katliamın onun için ne kadar tehlikeli olacağını bilmesi gerekir. Belki de çocukları öldürmesi konusunda olduğu gibi bu konuda da onu vazgeçirmeye çalışmıştır.”

“Belki de oğlu yakalanmasın diye işleri daha güvenli hale getirmeye çalışmıştır,” dedi Jane.

Trevor kaşlarını kaldırdı. “Sence o kadar ileri gider mi?”

“Kadının yüzünü görmeliydiniz. Oğlu ona kendisini savunmayı öğretti diye o kadar gurur duyuyordu ki. Bence oğlu için her şeyi yapar.” Kaşlarını çattı. “Yine de kadının Chicago’ya gitmesinin başka bir nedeni var mı diye Catherine’e soracağım.” Telefonunu çıkardı. “Caleb, Kevin’ın mektup-

larının kopyalarını ceptelefonuma gönder. Margaret bunları Kendra'ya gönderdi mi?"

"Hiç şüphelen olmasın. Kendra'nın üzerinde çalışabileceği bir şeyler olsun istedi." Durdu. "O'Hare Havaalanı dönemeci beş mil ileride. Harriet'in hangi yöne gideceğine dair bir fikrimiz olmalı."

"O zaman ben Catherine'le konuşurken, sen Margaret'i ara ve nerede olduğumuzu söyle." Kurnazca gülümsedi. "Eminim bunu senden duymak hoşuna gider."

"Bence Trevor aramalı. O daha diplomatik."

"Ben araba kullanıyorum," dedi Trevor. "Hiç güvenli olmaz."

Caleb yüzünü ekşitti. "Tamam. İş başa düştü." Telefonunu çıkardı. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

"Telefonu kapatınca söylersin," diye mırıldandı Jane. "Şahsen benim endişem..." Catherine cevap verince durdu. "Catherine, biz Chicago'ya doğru gidiyoruz. Harriet Weber'ın peşindeyiz. Kadın Venable'ın sandığından çok daha tehlikeli çıktı. Onunlar ilgili daha fazla şey bilmem gerekiyor."

"Venable'ın dosyasında olan her şeyi söyledim," dedi Catherine. "Daha tehlikeli derken neyi kastediyorsun?"

Jane ona Harriet'le görüşmesini ve Kevin'ın mektuplarını anlattı. "Neden Chicago'ya gitsin?" diye bitirdi konuşmasını.

"Nükleerler," dedi Catherine bir anda. "Bana söylediklerinden anladığımı kadarıyla, o da dizlerine kadar Kevin'ın oyunlarına batmış."

“Ben de ilk öyle düşündüm,” dedi Jane. “Belki de o da hücredeydi ya da oğlu için tek başına çalışıyordu. Çok bağımsız, çok zeki ve çok agresif. Duygusal olarak tamamen oğlunun kontrolü altında görünse de, yaptığı şeylerde aktif olmayı seçeceği belli. Kendi yargılarından çok Kevin’ın yargılarına bile güvenmiyordur. O, Kevin’ın annesiydi ve anneler en iyisini bilir. Yazışmalarında bile, ona lanet olası cınayetleri konusunda neler yapması gerektiğini söylüyormuş belli ki.”

Catherine sessiz kaldı. “Onu çözmüş gibisin.”

“Büyük bir yanlışla öğrendim ama sanırım artık onu tanıyorum.”

Sözlü olarak dile getirene kadar, Harriet Weber’ın karakterini ne kadar iyi tanıdığını fark etmemişti. Yolda giderken, Jane hem Harriet’in Muncie’deki geçmişini hem de onunla görüşmelerini gözden geçirmişti. “İlk olarak, kadında Kevin’inki kadar büyük bir ego olduğunu anlamak gerek ve kadında hiç vicdan kırıntısı yok.”

“Bir sosyopat mı?”

“Belki de. Bilemiyorum. Fakat Kevin’ı seviyormuş.”

“Ve seni heyecanlandırmış.”

“Evet, çünkü Harriet sayesinde Doane’a ulaşabileceğimiz bir yol daha olabileceğini düşünüyorum. Siz Seattle’da mısınız?”

“Evet, yeni geldik. Stang bizi aldı. Şehir merkezine doğru gidiyoruz. Zander hiç vakit kaybetmiyor. Slater isminde kulağı kesik bir bağlantısı var. O belki yardım edebilir.

Langley'i arayıp Harriet Weber konusunda bilgisi var mı diye soracağım. Sana haber veririm."

"Teşekkürler. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Benim hemen Harriet'in bağlantısını kontrol etmem..."

"Bu kadar acılı konuşmayı bırak. Her yerde olamazsın. Doane'in eski karısının güçlü bir ipucu olabileceğini kendin söyledin. Şu anda bu bile benim elimdekenden fazlası. Hedefte bir şehir var ve Eve'in mesajını doğru okuduğumuzu umuyoruz." Durdu. "Seattle. Chicago. Her ikisi de hedef şehirler. Biz Seattle'dayız. Joe ve Gallo'nun yakında burada olacağını umuyorum. Siz Chicago'dasınız. Bir şey olduğu takdirde durumu kontrol edebiliyor olmamız..." Güldü. "Zander kaşlarını çatarak bana bakıyor. Gösteriyi benim yönetmemden hoşlanmıyor. Sonra konuşuruz." Telefonu kapadı.

"Çok faydalı olmadı," dedi Jane telefonu kapatırken.

"Bence öyle değil," dedi Caleb. "Bence Catherine'la konuşman senin için iyi oldu. Şu anda her şeyi daha net görüyorsun. Harriet'le hırlaşmadan sonra biraz kafan karışmıştı. Her bir içgüdün ayakta idi ama şimdi parçaları birleştirdin." Hafifçe gülümsedi. "Sen benim gibi değilsin. İçgüdülerini dinleyip diğer her şeyin canı cehenneme diyemezsin. İlkel olanla medeni olan arasındaki fark işte bu." Trevor'a baktı. "Sen bu skalada neredesin?"

"Her iki tarafta da olduğum oluyor."

Caleb başını iki yana salladı. "Benim tarafımda hiç olmuyor, Trevor. Birlikte çalışmayı başardık ama hiçbir zaman aynı dalga boyunda olmadık."

“Bunu bilemezsin.” Jane’e baktı. “Ama sen telefonda-yken bir şeye karar verildi.” Ön tarafı işaret etti. “Harriet ha-vaalanına dönmedi. Şehirden uçarak kaçmaya çalışmıyor.” GPS’e baktı. “Gölün ön tarafındaki çıkışlardan birinden çı-kıyor.”

Jane gerildi. “Onu kaybetme.”

“Kaybetmeyeceğim.” Trevor gaza yüklendi. “Şoförün olarak bana güvendir. Seni hayal kırıklığına uğratmayaca-ğım.”

Caleb yüzünü ekşitti. “Margaret’in ateşini almaya ge-lince iş değişir ama.”

“Doğru. Muncie’den ayrıldığımız haberine ne dedi?”

“Küfür ya da hakaret yoktu. Sadece durumu kabullendi ve ikimizin de onurlu davranmadığı yorumunda bulundu. Kendisinin de birkaç saat sonra Chicago’ya gitmek için yola çıkacağını ve onu nereden almamız gerektiğini söyleyeceğini iletti. Bu uygun olmazsa, Jane’e kendi imkânlarıyla ulaş-a-cakmış.”

“Oraya nasıl gidecek?” Jane, Margaret’in numarasını çevirmeye başlamıştı bile. “Uçacak parası olduğunu sanmı-yorum. Kredi kartımı bana geri verdi. Belki ben onun biletini ön ödemeyle falan alabilirim.”

Telefon cevap vermiyordu.

Telesekretere düştü.

“Kredi kartını geri mi verdi?” diye sordu Trevor. “Ne-den kredi kartın ondaydı ki?”

“Hiç sorma,” dedi Caleb. “Sanırım ben nedenini tahmin

edebiliyorum. Endişelenmeyi bırak, Jane. Margaret bir yolunu bulur. Her zaman.”

“Ama güvenli bir yol olmayabilir.” Margaret’i kendi güvenliği için geride bırakmışlardı ama şimdi Jane onun da yanlarında olmasını istiyordu. “Aramaya devam edeceğim.”

“Harriet’in arabası durdu.” Trevor GPS’e bakıyordu. “Bir yerlerde bir sokakta park etti.”

“Nerede?”

“Bilmiyorum. Benzinci ya da market olabilir. Harita detaylarını aktifleştirdi. Sonra sakın bir tonda ekledi. “Ya da bir otel. Marriott Otel’in park yerine çekti.” Yoldan çıktı. “Bakalım otele girip kalacak mı?”

“Jane’in de aynı kalmasını istemeyiz.” Caleb otel özelliklerini telefonuna giriyordu. “Harriet’in tanıyabileceği tek kişi o. Jane sahte isimle giriş yapsa bile, otelde Harriet’le karşılaşabilir.” Aradığı şeyi bulmuştu. “Bir blok ötede Radisson Inn var. Hem de Marriott’ı görüyor. Sen Jane’i oraya götürüp girişini yaptır, Trevor. Ben Marriott’a giriş yapayım. Harriet’in hangi odada kaldığını öğreneyim, sonra orada bakarız.”

“Neye bakacağız?” diye sordu Jane. “Harriet’e yakın olmayan bir yerde kalmak istemiyorum.”

“İstemeyeceğini biliyorum ama Harriet’in odasına birkaç elektronik dinleme cihazı koymak için rahat olmam gerek. Senin araya karışacağından endişe duymadan biraz dinleme yapmalıyım.”

“Benim araya karışmam mı?” dedi Jane. “Ben böyle bir

şey yapmam. Harriet'in Doane'la olan bağlantısını öğrenmeyi sizden çok istiyorum."

"Karşırsın çünkü Harriet'ten çok kendini düşünüyor olursun," dedi Caleb sessizce. "Eve'i aramamızı bitirmem gerek. Bu da Doane ve Eve'e odaklanmam gerektiği anlamına geliyor."

"Senin odaklanmada sorun yaşadığını hiç görmedim," dedi Jane. Tersine, Caleb'in yoğun odaklanma özelliği onu genelde huzursuz ederdi. "Bu bir bahane mi?"

"Hayır, şu anda durum farklı." Jane'in gözlerine baktı. "Hastasın ve acı çekiyorsun. Senin daha iyi hissetmeni sağlayabilirim. Bunu yapmama izin vermiyorsun. Bu da beni öfkeliyor. Benim için her şeyi yok edecek bir şey yapabilirim. Senden uzaklaşıp iyi olduğum konularda bir şeyler yapmam daha iyi."

"Neymiş o?" Trevor gözlerini kısarak sordu. "Harriet Weber'in evine o aletleri yerleştirmede gayet iyiydin. Dikizlemekten başka iyi olduğun bir konu daha var mı?"

"Olayların içyüzünü görme," dedi Caleb. "Kız kardeşimin katilinin peşinde yıllarımı geçirdim. Av konusunda iyiyim, öldürme konusunda muhteşemim." Pencereden dışarı baktı. "Marriott şurada. Beni indirin, sonra Radisson'a gidin. Ben bir taksi tutup o aletleri alabileceğim en yakın yere giderim. Sonra da otele giriş yaparım. Bir şeyler bulur bulmaz arayıp size rapor veririm."

Trevor kenara çekti. "Ben de seninle gelebilirim, Caleb."

"Sana ihtiyacım yok." Arabadan inerken, Jane'e baktı.

“Onun var. Ona iyi bak. Son otuz mildir gittikçe çöküyor.”

“Çökmüyorum,” dedi Jane. “Sadece yorgunum.”

“Yalancı. Seni izliyordum. Ve seni *hissedebiliyorum*. En az hastaneden çıkmadan önceki kadar kötüsün.” Dudakları gerildi. “Ve senin için bir şey yapmama izin vermeyeceksin.” Trevor’a döndü. “Ona dikkat et.” Bir anda gülümsedi. “Yoksa peşine düşerim. Ben senin gibi bakıcı ruhlu değilim. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

“Düşünebiliyorum.”

“Hayır, yanından bile geçemezsin.” Dönüp Marriott’a giden yolda yürümeye başladı.

“Baştan sonra yanlış bu,” dedi Jane onu izlerken. “Caleb aşırı derecede dikkatli davranıyor. Birlikte kalmalıydık.”

“Aşırı dikkatli davranıyor olsaydı, sen onu alt edip istediğini yaptırırdın,” dedi Trevor sessizce. Radisson’ın park yerine doğru gidiyordu. “Sadece göstermelik bir karşı çıkmayla durumu onun kontrol etmesine izin veriyorsun.”

“İyi olmadığımı inkâr etmiyorum. Benim de savaşmam gerekecek ve Harriet’i araştırmanın ilk aşamalarını halletmesi mantıklı geliyor. O çok etkilidir.” Jane çok yorgun olduğunu fark etti. Yaralanmıştı, yorgundu ve maksimum seviyede gergindi. “Ama senin benimle kalmana gerek yoktu. Bu çok saçma.”

“Kaldım gibi görünüyor.” Hafifçe gülümseyip Jane’in kapısına geldi ve kapıyı açtı. “Caleb bu kadar büyük bir açığı bana bırakmak zorunda kaldığı için çok üzüldü. Peşimden geleceğini söylerken ciddiydi.” Jane’in elini tutup arabadan

inmesine yardım etti. “Başıma bunun gelmesini istemezsin, değil mi?”

Trevor’ın eli sıcak ve güçlüydü. Jane kendini derin ve girdaplı bir duygu seline kapılmış gibi hissetti. Yorgunluğu bir anda azaldı. Orada öylece durup Trevor’a bakmak istiyordu.

“Hey, bu adil değil.” Trevor’ın gülümsemesi kayboldu. “Şu anda savunmasızsın ve ben bunu aklımda tutmaya çalışıyorum. Caleb’in bakıcılıkla ilgili söylediklerine rağmen o bile bir keresinde sana bakmıştı.” Yüzünü ekşitti. “Her neyse.” Çantaları aldı ama eli hâlâ Jane’in elindeydi. Jane’i ön girişe götürdü. “Caleb bunu muhtemelen benim ellerimi bağlamak için yaptı. Neden onun böyle söyleyip gitmesine izin verdim ki?”

“Harriet Weber iki gece için yer ayırtmış ve bin altı yüz otuz numaralı odada kalıyormuş,” dedi Caleb. Ayrılımlarından iki saat sonra Jane’i aramıştı. “Yedinci katta, onun odasının hemen üzerindeyim. Kadın yanına sadece tek gecelik bir çanta ve Kevin’in mektuplarının olduğu kutuyu aldı. Geri kalanları arabasında bıraktı.”

“Tabii, çok uzaklarda olan sevgili oğlunun o duygusal mesajlarını bırakamazdı,” dedi Jane sert bir sesle. “Dua edelim de kutuyu çok detaylı incelemesin.”

“Ancak GPS cihazını ararsa görür. Çok küçük bir şey ve çok dikkatli yerleştirdim ama yalnızca kadın yola çıktı-

ğmda işimize yarar. Birkaç tane çok hassas hareket ve dinleme cihazı aldım. Onlar iş görür. Birkaç cihaz yerleştirmek çok zor olmaz.”

“Üst katından mı?” diye soru Jane.

“Sana söyledim. Tam üzerindeki dairedeyim. Onun da benim de balkonumuz var. Açılır kapanır kapıları olan balkonlar. Kontrol ettim. Bazı otellerdeki gibi kilitli de değiller. Gece otel sessizleşene kadar bekleyeceğim, sonra da aşağı ineceğim.”

“Örümcek Adam gibi mi?”

“Çocuk oyuncuğu.”

Jane ona inanıyordu. Margaret, Caleb’in vahşi yaradılışlı olduğunu söylemişti. Muhtemelen Caleb’de hissettiği karanlık yandan bahsediyordu. Caleb’in yıllarca kız kardeşinin katilinin izini sürmesi ve onu izlemesi bu özelliklerini en üst seviyeye çıkarmıştı. Jane onun insan avı yaparken bir ormanın içinde vahşi bir kedi gibi hareket ettiğini görmüştü. Avını alt ettikten sonra içinden çıkan vahşiliği görmüştü. “Ya kadın kapıları kilitlerse?”

“O zaman maymuncukla hazır olurum ama insanların çoğu kendilerini o açıdan tehditte hissetmez. Senin dediğin gibi Örümcek Adam çok akla gelmez. Kadın dışarı çıkarsa, muhtemelen kapıları kilitlemez.” Durdu. “Endişelenmeyi kes, Jane. İş halledeceğim.”

“Düşmeden ya da boynunu kırmadan mı?”

“Çok etkilendim. Sadece bilgi almam konusunda endişeleniyorsun sanmıştım.”

“Alay etme. Tabii ki senin için endişelendim.”

“Evet, ama kendini o kadar kapatıyorsun ki içeriye çok sık giremiyorum. Bu duruma çok kızdığım için de alaylı oluyorum.” Durdu. “Tüm bu araştırma saçmalıklarını hiç gerek olmadığını biliyor musun? Gidip ona bildiği her şeyi söyletebilirim. On beş dakikadan az sürer. İnsanlar acıdan korkarlar ve ölüm karşısında dehşete düşerler. Bunun işaretinin bedenlerinde olması ise iki katı korkutucudur. Sana kanın bir dost olabileceğini gösterdim ama onu düşman yaparsam, çok acı verici olabilir.”

Jane dudaklarını ıslattı. “Ona bunu yapar mısın?”

“Kadın diye elimi sürmeyeceğimi mi sandın? Hayır, o Trevor’ın yapacağı bir şey. Ben tehdit oluşturan herkesi hedef alabilirim. Olay bazlı bakarım. Kadınlar söz konusu olduğunda birkaç ufak vicdan sorunu olur. Sanırım genlerle gelen ve türlerin korunmasıyla alakalı bir şey. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki kadınlar motive olduklarında erkeklerden çok daha vahşi ve ölümcül olurlar. Harriet Weber da çok iğrenç biri olduğunu ve elindeki tüm silahlarla savaşacağını gösterdi. İstersen onun peşinden gidip sana cevapları getirebilirim.”

“Ona işkence ederek mi?”

“Muhtemelen iş oraya varır. Bu kez umurumda da olmaz.” Sessiz kaldı. “O sana zarar verdi.”

“Ben de ona verdim.” Caleb’in cevabındaki vahşi sadelik Jane’i şok etmişti. “Ben kendi yöntemlerimle savaşırım, Caleb.”

“Biliyorum. Teklifimi büyük ihtimalle reddedeceğini de biliyordum. Şansımı denemek istedim. Bize zaman kazandırabilirdi.”

Zaman. Eve’in ne kadar zamanı kalmıştı. Bir an Jane’in aklı çelindi. “Harriet konuşmazsa, Doane’la bağlantısı olup olmadığını asla öğrenemeyiz. Belki de yalan söyler ve bizi yanlış yola gönderir.”

“Sanmam.”

“Olabilir.”

“Evet, olabilir. Aklından zoru varsa; ki kadının davranışlarından ve Kevin’in mektuplarının tonundan olduğu anlaşılıyor. O zaman kadın korku değil öfke hisseder ve gerçeği söylemeden ölür.” Sabırsızca ekledi. “Tamam, ikisi de olabilir. Unut gitsin. Belli ki risk almama izin vermeyeceksin. Sadece teklifimi yaptım. Trevor orada mı?”

Jane, Trevor’a baktı. Odanın diğer tarafındaki sandalyede oturuyordu. “Evet, dinliyor. Onunla konuşmak mı istiyorsun?”

“Hayır, ona söyleyeceğimi söyledim. Sadece onu uzaklaştırmaya izin vermediğinden emin olmak istedim. Trevor’da sana istediğin her şeyi verme eğilimi var. Eminim bu onu senin gözlerinde daha arzu edilir kılıyordur ama şu anda yanında olacak birine ihtiyacın var.” Jane’in cevabını beklemedi. “Şimdi kapatıyorum. Daha fazla şey öğrendiğimde arayacağım.” Telefonu kapadı.

“Onu duydun,” dedi Trevor’a. “Her şey kontrolü altında gibi.” Telefonunun kapatma düğmesine bastı. “Bize de bu-

rada oturup parmaklarımızı saymak kaldı. Umarım Caleb memnundur. Burada olmaktan nefret ediyorum. Bunu kaldıramayacağım.”

Trevor gülümsedi. “Evet, kaldıracaksın. Bizim bir şey yapmamızı istemese de Caleb’in de memnun olduğunu sanmıyorum.” Yatağı işaret etti. “Ben oda servisini arayıp bir şeyler getirmelerini isterken sen neden uzanmıyorsun?”

“Uzanmak istemiyorum.” Yorgun bir halde saçını yüzünden çekti. “Kadına zarar vermesine izin verecektim. Ben nasıl bir insan oldum, Trevor?”

“İnsanüstü bir stres altında olan normal bir insansın.” dedi Trevor. “Çok az seçeneğin var ve hepsinin sonuçları ayrı.”

“Belki de yapmalıydım,” diye fısıldadı. “Bana cevapları kesin alacağını söyleseydi yapardım. Çocukların ölümüne ses çıkarmayan bir kadının acı çekmesi karşılığında Eve’in hayatı. Eve’i kurtar, diyebilirdim. Sorun olmazdı.”

“Caleb gerçekten de söylediği şeyi yapabilir miydi? Emin misin?”

“Eve emindi. Yaptığını görmüş. O yüzden ben Caleb’le olduğumda huzursuz olurdu ama Eve de ben de onun hak etmeyen birine zarar verdiğini görmedik.”

“Onu savunuyorsun.”

“Bildiğim doğruyu söylüyorum. Caleb bir bilmecedir. Onu çözebildiğimi söyleyemem. Beni hep şaşırtıyor.” Dudaklarını büzdü. “Beni bilirsin, Trevor. Ben su katılmanmış bir realistim. Tuhaf özellikleri olan insanların varlığına inan

mam. Fakat Caleb'in değişik bir sınıfta olduğunu nasıl inkâr edebilirim ki? İnsanlara zarar verebilir, onları öldürebilir ama aynı zamanda iyileştirebilir de. Kan akışıyla bağlantılı her şeyi yapabilir."

"Sıra dışı. Başka bir özelliği var mı?"

Jane omuz silkti. "Birkaç yıl önce, kan akışının zihni de kontrol ettiğine inanırdım. Halüsinasyonlar falan. Zihin oyunları. Yine de emin olamıyorum." Sabırsız bir şekilde ekledi. "Caleb hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ben de öyle ama karşıdakinin gücünü anlamak akılcıdır. Gölgelelerin arasından çıkıp gücünü göstermeye başlayacak gibi."

"O hiçbir zaman gölgelerin arasında olmadı. Kendini olduğundan farklı göstermez. Onunla ilişkim konusunda nerede olduğumu hep bilirim."

"Sana Harriet'in kellesini bir tabakta sunuyor. Evet deseydin, onunla kutsal olmayan bir ortaklık kurduğunu hissetmeyecek miydin?"

"Evet demedim."

"Demedin ama diyebilirsin de," dedi ağırbaşlı bir edayla. "Ben bu yükü üzerinden almak isterdim ama istemezsin."

"Hayır. Kendim yapamayacağım hiçbir şeyi Caleb'e söylemem." Trevor'ın gözlerine baktı. "Senden de istemem."

"İstemek zorunda değilsin." Gülümsedi. "Sanırım zamanı geldiğinde, ben anlarım. Gittikçe yaklaşıyoruz. Hissetmiyor musun?"

Jane hissediyordu. Sadece ona bakınca bile korkuyu ve

belirsizliği silen o sıcak yakınlığı deneyimliyordu. “Bir daha asla o kadar yakın olmayacağız.”

“Hemen savunmaya geçme. Bu işin nereye varacağını biliyorum. Senin kendi savaşların ve tüm o süslü konuşmalar gelecek. Şimdi ikimizin de varlığını bal gibi bildiğimiz bir şey yokmuş gibi göstermeyi bırak. Senin kim olduğunu biliyorum. Senin bedenini ve zihnini tanıyorum. Biz sevgiliydik.” Elini ona uzattı. “Biz sevgiliyiz. Buraya gel ve izin ver sana sarılayım.”

Jane ona gitmeyi o kadar çok istiyordu ki.

Trevor çok uzun zaman onun hayatının bir parçası olmuştu. Jane’in ilk tutkusuydu. Tutkuyu onda öğrenmişti. Trevor’ı sevmiş miydi? Bazen onu sevdiğini düşünürdü. Ona hayrandı, ondan hoşlanıyordu ve önlenemez bir şekilde onunla olmak istiyordu. Ve bu isteği onu korkutuyordu. Kendini daha da yakına çekilmiş hissediyordu. Devam etseydi, kendisi gibi kalabilir miydi emin değildi. Trevor’ın Jane üzerindeki etkisi hep çok güçlü olmuştu.

Orada öylece durmuş Trevor’a bakıyor, eski hatıraları düşünüyordu... Daha on yedi yaşındayken, göl evinde onu ilk görüşünü hatırladı. O anda bile karizması ve yakışıklılığı gözlerini kamaştırmıştı. Trevor onu alıp götürüyor, başını döndürüyordu. Trevor’ın aralarındaki gittikçe büyüyen çekimi bitirmeye çalışarak kendisini ittikten sonra onun peşinden Herculanum’daki havaalanına gidişini hatırladı. Kendisini reddedilmiş hissediyordu. Öfkelenmiş, alınmıştı ve öfkesini göstermek istiyordu.

"Ben daha on yedi yaşındayım." Trevor 'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Sen ne düşünürsen düşün, bu bir artı. Eve gidip her anımı dolu dolu yaşayacağım. Seni bile sıkıcı gösterecek bir adam bulacak mıyım bakalım. O kadar da zor olmamalı. Tanrı biliyor ya, senin uygun olan ve olmayan konusundaki demode hislerinle uğraşmayı hiç istemiyorum. Bir gün beni reddettiğin için pişman olacaksın."

Trevor başıyla onayladı. "Ah, oldum bile."

O andan yıllar sonra Jane, Trevor 'ın öldürüldüğünü düşündükten sonra, İskoçya 'da karşılaşmışlardı. Jane panikle-memek için kendisiyle savaşıyordu.

"Sanırım sorumsuzluktan bıktım," dedi Trevor. "Sence de çok müthiş bir çift olmaz mıyız?"

Jane içinde bir mutluluk hissetti ama bu his hemen yerini ihtiyata bıraktı. "Sen ne diyorsun?"

"Ne dediğimi biliyorsun. Kabul etmekten korkuyorsun. Tamam, ben o noktayı çoktan geçtim. Bana yetişmen gerek. Benim paramparça olduğumu sandığında neler hissettin?"

Jane yavaşça konuşmaya başladı. "Berbat. Korkmuş. Bomboş."

"İyi. Bu da bir ilerlemedir." Jane 'in elini tuttu ve avcunun içini öptü. "Acele ettiğimi biliyorum. Elimde değil. Senin üzerinde yıllarca tecrübem var. Ne istediğimi biliyorum. Sen de bu işte yolunu bulmalısın. Aramızda olanlara güvenip güvenmeyeceğini bilmiyorsun." Gülümsedi. "Bu hissin hiç son bulmayacağını sana göstermek benim işim. Benim için son bulmayacak. Tanrı 'dan dilerim ki, senin için deöyle olsun."

* * *

Ve Trevor, sonraki yıllar boyunca, aralarındaki tutkunun daha derin ve daha güçlü bir şeyin temeli olduğunu ona göstermek için elinden geleni yaptı. Jane'in temkinli halinin onun aşamayacağı kadar yoğun olması, Trevor'ın suçu değildi.

Şu anda da öyle, diye düşündü Trevor'a bakarken.

"Gel bana, Jane," dedi Trevor tekrar.

Jane kıınıldamadı.

"Seninle sevişmeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Zamanı değil. Sadece sana sarılıp hissettiklerini paylaşmak istiyorum. Kötü bir şey mi bu?"

Kulağa harika geliyordu. Gereğinden fazla harika. Jane gerildi. "Ben zayıf değilim. Benim kimseye ihtiyacım... Ah, kahretsin." Odanın diğer tarafına koşup Trevor'm kucağına sığındı.

Yüzünü onun omzuna gömdü. "Sadece bir dakika. Tamam mı?"

"Sen nasıl istersen." Kollarıyla Jane'i sıkıca sardı. "Şahsen ben sonsuza dek sürmesini isterim ama senin limitlerin olduğunu biliyorum. O kadarı da yeter."

"Konuşmak istemiyorum."

"Hiç istemedin zaten. Önemli konular hakkında özellikle." Dudaklarıyla şakağına dokundu. "O zamanlar umurunda değildi. Kendini ilişkiye adamaya hazır olmadığını biliyordum. Hepimizin dünyada belli zamanları olduğunu düşünürdüm ama son zamanlarda fark ettim ki kaybetmek

için bir gün bile fazla değerli." Sandalyesine yaslandı. "Tamam, daha fazla konuşmak yok."

Sessizlik içinde dakikalar geçti. Jane kulağının altında atan kalbi hissedebiliyordu. Birlikteyken onu kaç kez böyle tutmuştu. Bu yakınlığı özlüyordu, onu özlüyordu. "Bana karşı çok iyisin," dedi duraksayarak. "Neden?"

"Caleb öyle emretti." Güldü. "Sana göz kulak olmam gerek."

"Şakayı kes. Eve'i duyunca neden bana yardıma geldin? Artık birlikte değildik. Aramızda verilmiş bir söz yoktu. Bana bir şey borçlu değildin."

"Kendime bir söz verdim. Sana da söyledim." Eliyle hafifçe şakaklarındaki saçlarına dokundu. "Sana karşı hissettiklerimin içinde senin için her şeyin iyi gitmesini istemem de var. Küçük şeyler de büyük şeyler de iyi gitsin istiyorum. O nedenle senin ruhuna hükmedeceğimi ya da onu yok edeceğimi düşünüp endişelenmen gerekmeyecek. Senin mutlu olmanı istiyorum. Eve olmadan mutlu olamazsın. O yüzden, sana Eve'i getirmem gerek."

"Onun yaşaması gerek, Trevor," diye fısıldadı. "Onu bulmamız gerek."

"Bulacağız." Ayağa kalkıp Jane'i yatağa taşıdı. "Şimdi sen biraz uyuyacaksın, sonra da bir şeyler yiyeceğiz." Yanına uzanıp sıkıca sarıldı. "O kadar kırılgan görünüyorsun ki." Dudakları gerildi. "Aynen öylesin. Kırılgan olmasan sana böyle sarılmama asla izin vermezdin."

"Bana sarılmayı istedim. Bu... çok güzeldi."

Trevor kollarını iyice sıktı. “Şimdi. Güzel. Gelecekte de hep güzel olacak.” Başını kaldırıp Jane’e baktı. “Sana hiçbir şey borçlu olmadığımı söyledim ama bu doğru değil. Ben alaycı herifin tekiydim ama sen benim hayatıma girip daha önce hiç öğrenmeyeceğimi sandığım bir şey öğrettin.” Jane’i hafifçe öptü. “Sen gelene kadar ben kimseyi sevmemiştim. Jane. Kapıları sen açtın.”

Kapıları açtın...

Evet, Jane açık kapıları görebiliyordu. Ardında parıltıyan, kendisini çağıran bir hazine vardı.

Yoksa bu Trevor mıydı?

“Benim istediğim...” Uzanıp Trevor’ın dudaklarına parmağıyla dokundu. “Benim hissettiğim... senin mutlu olmanı istiyorum. Senin için hep bunu istedim. Ben kendimi bu ilişkiye adamaya hazır olacak mıyım bilemiyorum. Belki de bensiz daha iyi olacaksın.”

“Sus.” Jane’in avcunu alıp öptü. “Asla vazgeçmeyeceğim. Ben uzun vadede bu işin içindeyim.” Gülümsedi. “Ve senin sandığından daha yakın olduğumuzu düşünüyorum. Yakında bensiz yaşayamayacağını söyleyeceksin.” Jane’in başını omzuna dayadı. “Yolu yarladım bile ve bu...” Durup Jane’i uzaklaştırdı. “Sen sıcağsın.” Jane’in alnına dokundu. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim.” Dudaklarını ıslattı. “Bugün çok yoruludum. Biraz ateşimin yükselmesi normal.” Gözlerini kapadı. “Şimdi bırak biraz uyuyayım.” Trevor’ın bakışlarını yüzünde hissediyordu. “Bir saat uyuyacağım, sonra bir şeyler yiyeceğim. Sonra da iyi olacağım.”

Sessizlik. Trevor'ın kendisine karşı çıkmasından çok korktu. Lütfen, yapma. Ne kadar gücü kaldığını bilmiyordu.

“Bir saat,” diye sonunda tekrar etti Trevor. Jane'i tekrar kollarına aldı. “Sonra duruma bakacağız.”

Yazlık Ev

“Aç gözlerini, kaltak. Bir şeyin yok. Uyan.”

Doane, Eve'in yanağını sıkıyordu. Eve'in başı geri çekildi.

Bonnie gitmişti. Eve sersemlemiş bir halde bunu fark etti. Sadece birkaç saniye önce oradaydı ama şimdi gitmişti.

Gözlerini yavaşça açıp Doane'ın yüzünü karşısında gördü. Yanakları kızarmıştı. Öfkeyle Eve'e bakıyordu... ve korkuyla.

Korku mu? Neden korkuyo...

Doane ona tekrar vurdu. “Rol yapma. Konuş benimle.”

“Neden bana vuruyorsun?” Biraz peltek konuşuyordu. Kendine gelebilmek için başını iki yana salladı. “Sadece zevkten değilse tabii.” Sonra Doane'ın yüzündeki rahatlamayı görünce anladı. “Beni öldürdüğünü sandın. Kendi yaptığın ufak bir dikkatsizlik yüzünden tüm o şahane planlarının mahvolmasından korktun.” Yüzünü ekşitti. “Aslında büyük bir dikkatsizlikti. Belli ki beni büyük finale götürmek istiyorsan verdiğin ilaçların dozunu ayarlamalıydın. Kevin asla bu kadar dikkatsiz davranmazdı.”

“Hızla iyileşiyor gibisin. Dediğim gibi muhtemelen rol yapıyordun. Biliyorum.” Eve’i bağladığı ipleri çözüyordu. “Çok neşeli görünüyorsun.”

“Neşeli değilim.” Oysa Eve günlerdir olmadığı kadar net ve huzurlu olduğunu fark etti. Bonnie’yle geçirdiği saatler ona her zamanki gibi neşe ve umut vermişti. “Fakat ifadedenden anladığım kadarıyla, ellerim bağlı ve baygın haldeyken senden daha güzel vakit geçirmişim. Kevin’ın aletleri bulma konusunda şansım yaver gitmedi mi? Onun sana güvenmemesi ne acı. Senin onun işlerini yapacağına nasıl güvenebilir ki, sen...”

“Bana güvenirdi,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Senin alaylarına katlanmayacağım, Eve. Sana onun bilmem gerekenleri bana söyleyemeden öldüğünü söyledim. Ve ben o aletleri aramıyordum. Kevin’ın hücre arkadaşlarından biri olan Cartland’ı görmem gerekiyordu. Ben hazır olduğumda, aletleri aktifleştirecek birini göndereceğinden emin olmalıydım.”

“Aletlerin nerede olduğunu öğrendiğinde,” diye yumuşak bir sesle onu düzeltti Eve. “Cartland senin büyük ve kötü bir terörist olmaya çalışan bir kukla olduğunu fark ettiğinde sana gülmeyecek mi?”

“Tek yapmam gereken bir telefon açmak. Nerede olduklarını şıp diye öğreneceğim.”

“O zaman neden açmadın?”

“Bazı zorluklar var.” Eve’in sol kolunu sandalyeye kelepçeledi. “Yine de halledeceğim. Kevin benim bilgim olma-

sını isterdi. Benim sadece ikna etmem gereken...” Durdu. “Ama zorluklar aşılmak içindir.”

“Peki, Cartland sen işaret verdiğinde harekete hazır olacak mı?”

Doane hafifçe başını salladı. “Onun istekli olacağı konusunda hiç şüphe duymadım. Sadece hemen harekete geçecek bir ekibi var mı diye düşündüm.”

Eve onu yine sözleriyle iğnelemek istedi ama bu sadece kendisini tatmin etmek olurdu. Doane’ın, kendisini bir tehdit olarak görmediği için planlarından ve entrikalarından bahsetmeyi sevdiğini fark etmişti. Doane’ın gözünde çoktan ölmüş bir kadındı ama Eve edindiği bilgilerin bir yerde hayatını kurtarabileceğini düşünüyordu. O nedenle Doane’ı konuşturmaya devam etmeli, öğrendiği bilgileri ve izlenimlerini depolamalıydı. “Kimi araman gerek? Kevin senden çok kime güveniyordu?”

Doane cevap vermedi.

Eve başını yana eğdi. “Ordudan tanıdığı biri mi? Belki de El-Kaide dostlarından biridir.”

“Tabii ki değil,” dedi kısaca. Sonra dönüp kapıya gitti. “Seni dinlemekten yoruldum. Canın cehenneme. Sürekli beni pençeleyip iğneliyorsun. Sen de o kadın gibisin. Ben gidip telefon edeceğim.”

Kapıyı arkasından kapadı.

Eve şüphayle kapıya bakıp kaşlarını çatı. Doane’ın cevabını ve tepkisini düşündü. Ne demek istemişti?

Sen de o kadın gibisin...

**Lakeside Marriott
Chicago, Illinois**

Harriet otel odasındaki banyonun aynasından kendisine bakarken, belki de ameliyat olması gerektiğini düşündü. Çok kötü. Yüzünü severdi. Güçlüydü ve kendisinden Kevin'a geçen güzel hatlarını görebiliyordu. Kevin öldürülmeden önce de bu ihtimali düşünmüştü. Hatta bunu yapabileceği en güvenli yeri araştırmıştı. Yeniden araştırma yapması gerekcekti ama muhtemelen Güney Amerika'da olurdu. Ortadoğu'dan birilerine kendisini saklaması için güvenebilirdi ama bu konuda iyi bir iş çıkaracaklarından emin değildi. Güce ya da kadın haklarına saygıları yoktu. Dikkatsiz davranabilir ve onun bunu sessizce kabullenmesini beklerlerdi.

İstedığinin verilmemesine alışkın *değildi*. Kevin'ın Tahran'la uğraşarak bir hata yaptığını düşünürdü hep ama onu bir türlü ikna edememişti. Kevin güç hayalleriyle doluydu ve Harriet, oğlu doğduğu andan itibaren yaptığı gibi ona teslim olup yardım etmişti. Oysa kendini hem felaket hem de zafer için hazırlamıştı. Kaçıp yeni bir hayata başlaması gerekebileceğini biliyordu.

Kevin'ın hayalleri yok olmuştu. Pislikler tarafından öldürülüp ateşlere atılmıştı.

Hayır, son hayali yok olmamıştı. Bunun yok edilmesine izin vermeyecekti. Sadece doğru zamanı gelene kadar ertelemişti.

Jane MacGuire'in ziyareti artık doğru zaman olduğunu işaret ediyordu.

Ceptelevonu çaldı. Komodinin üzerindeki telefonu almak için yatak odasına döndü. Kimin aradığını görünce yüzünü ekşitti. James Doane. Son bir saatte ikinci aramasıydı ve Harriet ilkini açmamıştı. Doane konusunda en iyisi ipleri elinde tutmaktı. Harriet bunu evliliklerinin ilk yılında öğrenmişti ve o zamandan beri dizginleri sıkı tutuyordu.

Ancak şimdi Harriet'in planlarını altüst edecek bir şey yapmadığından emin olması gerekiyordu. Telefonu açtı. "Zander'a ulaşabildin mi? Senin yüzünden yıllardır kurduğum hayat paramparça oluyor. Her şeyi bir hiç uğruna yapmış olmayacağım, James."

"Henüz ulaşamadım. Meşguldüm." Bozulmuş bir şekilde ekledi. "Senin hatan. Sana o aletlerin aktive edilmesini ayarlamamız gerektiğini söylemiştim. Cartland'la işleri ayarlamak için çırpınıyorum." Sesi sertleşti. "Üstelik de bu işi el yordamıyla yapıyorum. Adam Kevin'in aletleri nereye sakladığını sorup duruyor. Sürekli oyalıyorum. Bana ne zaman söyleyeceksin?"

"Çok yakında. Cartland pasaportu ve Samoa'daki banka kartı işini ayarlamış mı?"

"Evet." Öfkesini bastırarak ekledi. "Bana saygılı davranmıyorsun, Harriet. Kevin bundan hoşlanmazdı. Sana kızardı."

"Nereden biliyorsun? Sen onu hiç gerçek anlamda tanımadın. Bizim aramızdaki anlaşmazlıklarda Kevin hep benim tarafımı tutardı. Benim haklı, senin haksız olduğunu düşü-

nürdü.” Soğuk bir sesle konuşuyordu. “Sana katlanmasının tek nedeni o küçük kızlarla olan iğrenç kısımlarda yardımcı olmandı. Bu Kevin için çok tehlikeliydi ama sen yine de onu destekledin. Bunu yaptığın için seni hiç affetmedim, James. Bir gün onun yaptıklarını öğreneceklerini ve Kevin’ın kaçması gerekeceğini biliyordum. Beni ondan ayrılmaya sen zorladın. Böylece ona saklanacak bir yer ve kaçması için rota sağlayabilecektim. Ondan ayrı olmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun?”

“Kevin’a yeterince söyledin,” dedi acı bir sesle. “Kendini onun için nasıl feda ettiğini. Onu nasıl güvende tuttuğunu.”

“Bu bir fedakârlıktı ve o beni senden daha çok severdi. Sen ona istediğini veriyordun ama sonunda bana güvendi. Sırrını bana söyledi, ona yardım etmeme izin verdi, benim önerilerimi kabul etti.” Durdu. “O nükleerlerin nereye saklanacağını bile benim seçmeme izin verdi. O aletleri nereye koyması gerektiğini söylediğimde nasıl kahkaha attığını duymalıydın. Dedi ki böyle bir yeri seçmek sadece benim...” Durdu. “Ama sana hiç söylemedi, değil mi?”

“Söyleyecekti.”

“Belki. Yardım edebileceğini düşünseydi.”

“Kevin’a her zaman senden daha yakındım. Ona hâlâ yakınım.”

James savunmaya geçmişti. Harriet bu kadar tartışmacı olmamalıydı. Doane’ı öfkelendirmek yararına olmazdı. Jane MacGuire’in onu bu kadar hızlı hareket etmeye zorlamasına

öfkelenmişti. “Kevin’in kimi daha çok sevdiği konusunda seninle tartışmayacağım. Hepsi geçmişte kaldı. Kevin’in intikamını düzgün bir şekilde almamız önemli. Zander’in ölmesini istiyorum.”

“Zander’in ölmesi yeterli değil. Sana hep söylediğim gibi o şehirler Kevin’in cenaze ateşi olacak.”

“O zaman bana istediğimi ve ihtiyacım olanı ver. Ben de sana istediğini vereyim. Benimle ilgili işlerinin hep ilerlemesi gerektiğini unuttun mu?”

“Bunu yapacağından nasıl emin olabilirim? Muncie’deki küçük ve güvenli mağaranda bunu söylemek kolay.”

“Artık Muncie’de değilim. Oradan ayrılmam gerekti. Chicago’dayım. O yüzden senden Zander’la işimiz biter bitmez beni ülke dışına çıkarma işini ayarlamamı istedim.” Durdu. “Bana Kevin’in bir günlüğü olduğunu söylemedin. Neden?”

Sessizlik oldu. “Günlüğü nereden öğrendin?”

“Jane MacGuire beni ziyarete geldi. O sordu.”

“Ne? Benden bahsetti mi?”

“Panik yapma. Senin ya da Eve Duncan’ın yaşadığına dair bir şey söylemedi. Duncan’ın ölümü yüzünden çok duygusaldı. Bence kişisel olarak bu ölümle ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Günlüğe ve yaratabileceği hasara odaklanmış gibiydi. Arada Venable için çalışıp çalışmadığını sordum. Çalışmadığını söyledi ve ona inandım ama kız çok kararlı görünüyordu.”

Doane küfretti. “Neden sana geldi ki?”

“Hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre Kevin, günlüklerde nükleer aletlerin yeriyile ilgili detay vermemiş. Sen de hâlâ nerede olduklarım bilmediğine göre.”

“Vermemiş ama günlükte bir yerlerde bahsettiğini biliyorum. Günlüğü yanlış ellere düşerse, sırlarının güvende olacağından emin olduğunu söylemişti. Pakistan’a gitmeden önce günlüğünü bana verdi çünkü günlüğü iyi saklayacağımı biliyordu. O öldürüldükten sonra günlüğü satır satır okudum ama hiçbir iz bulamadım.” Öfkeyle devam etti. “Ama orada bir yerde olmalılar.”

“İyi saklamak mı? Onu öldüren pisliklerin günlüğü senden almasına izin verdin.” Harriet sesindeki küçümsemeyi zor bastırıyordu. “Belki de çok fazla endişelenmene gerek yoktur. Muhtemelen günlükte öyle çok önemli bir şey yoktu. Sadece senin operasyonun bir parçası gibi hissetmeni ve mutlu olmanı istemiş olabilir. Beni işlerine çok fazla sokmasını kışkırttığını biliyordu. Belki de emin olmak için günlüğü okumama izin vermelisin. Sende bir kopyası vardır diye düşünüyorum.”

“Tabii ki.”

“Ama okumama izin vermeyeceksin.”

“Hayır, Kevin günlüğü bana verdi. Seninle paylaşmayacağım.”

“Bana yalan söylediğini düşünüyorum. Sende başka kopya yok.” Birden kahkaha attı. “Belki de benimle ilgili güzel şeyler söylediği için okumama izin vermiyorsundur.”

“Senden çok nadir bahsetmiş.”

“Yine de bahsettiğinde iltifat etmiş.”

“Sana hep âşıktı.”

“Sen de bir zamanlar öyleydin.” Kevin doğmadan önce. Sonra Harriet tüm dikkatini ona vermişti. Neden vermesin ki? James hep onun kullanacağı biri olmuştu. Bu çocuğu Harriet yaratmıştı ve hastanede ona baktığı anda tamamen kendisinin olduğunu anlamıştı. Oğlunun tüm kalbiyle annesini sevmesi ve ondan büyülenmesine konsantre olmuştu. Etrafındaki başka her şeyi silmişti. James de bu reddetmeyi kabullenmişti çünkü o da Kevin’in büyüü altındaydı. “Ama şüphe uyandıracak bir şey olmadığını garanti edersen, günlüğü görmek için ısrar etmeyeceğim.”

“Bolca küçük kızlardan bahsediyor.”

James bunu onu kızdıracağını bildiği için söylemişti. “O bir şey değil. Şu anki operasyonu etkilemez.”

“Nükleer düzenekler nerede saklı, Harriet? Yerlerini ve onları çalıştıracak kodu bilmek istiyorum. Bana cevap ver, lanet olası.”

“Ben vermeye hazır olana kadar, benden bir cevap alamayacaksın. Cartland’a buraya uçmasını ve yarın sabah saat onda benimle Lakeside Marriot’ın önünde buluşmasını söyle. Yanında belgelerim ve banka bilgilerim olsun. Belgeleri elime alır almaz, onunla şehir merkezine bir yolculuk yapacağım ve neden benimle işbirliği yapması gerektiğini söyleyeceğim.”

“Bizimle işbirliği yapması.” Durdu. “Fünye mi? Ke-

vin'in sana füyeyi verdiğini hiç söylememiştin.”

“Bilmene gerek yoktu. Hâlâ da bilmene gerek yok.”

“Onu bana vermeliydi. Sende mi?”

“Nerede olduğunu biliyorum.”

“Yarın Cartland'ı oraya mı götüreceksin? Füyeyi ona mı vereceksin?”

“Hayır, ona ikna edici bulacağı başka bir şey önereceğim. Füyeyi aldığımda, sana ya da Cartland'a vermek gibi bir niyetim yok. Kontrolü elden bırakmayacağım. Ayrıca ondan bir iyi niyet göstergesi isteyebilirim. Henüz karar vermedim.” Durdu. “Her şeyin hızla hallolmasını istediğim için sevinmelisin. Bu işin iki gün içinde bitmesini istiyorum. Jane MacGuire'in karşıma çıkacak kadar kendini kaybetmesinden hoşlanmadım.” Öfkeyle ekledi. “Kevin'ıma yaptıkları gibi beni de mahvetmelerine izin vermeyeceğim. Onun katilini bulman ve planlarını yapman için yıllarca bekledim. Şimdiye kadar da başarısızlıktan başka bir şey görmedim. Daha fazla beklemeyeceğim. Zander ölecek ve ben de bunun olduğunu görecekim. Zander öldüğü anda sana bombaların yerini ve onları çalıştıracak kodları söyleyecekim. Sonra da ilk uçakla bu ülkeden gidecekim. Ben gittikten sonra Cartland'ı ve El-Kaide dostlarının tamamını sorumluluğu üstlenmeleri için serbest bırakabilirsin. Ancak sırayla, James.”

“Yani parayı alıp kaçacaksın. Kevin'ın işlerinin tamamlandığını görmek için bile kalmayacaksın.”

“Tamamlandığından emin olacağım. O şehirlerin ha-

vaya uçuğunu bilmek için görmeme gerek yok. Aletleri Kevin’la birlikte, bu işin olduğunu görüp zevkini çıkaracağı şekilde kurduk.” Durdu. “Senin hislerine karşı da tamamen kayıtsız değilim. Kevin için kocaman bir cenaze ateşi yakılması hep hatırlanacak. Ben de bunu hatırlamak için hayatta olacağım. Kevin bunu isterdi.”

“Öyle mi? Ona istediklerini vermek için hayatımı feda ettim ben. Sen sadece kendini düşünüyorsun.”

“Kevin da öyleydi. Biz birbirimizi mükemmel bir şekilde anlıyoruz. Hoşça kal, James. Zander’ın ölümünü izleyebilmem için hazır olduğunda, beni tekrar ara. O zamana kadar da arama.” Telefonu kapadı.

James tam bir aptaldı. Çok zeki olduğunu düşünüyordu ama Kevin hiç zorlanmadan ona istediğini yaptıırıyordu. Harriet de işine geldiği zaman onu kullanıyordu.

Dönüp balkona çıktı. Gece yarısı olmuştu. Yatağa gidip dinlenmesi gerekiyordu. Uyuyabileceğinden emin değildi. Hayatı yeniden değişeceği için gergindi. Birkaç gün içinde yabancı bir ülkede olacaktı ve tekrar güvenli bir durum oluşana kadar ortadan kaybolacaktı. Sorun değildi. Planlarını yapmıştı. Yeni hayatı Muncie’de yaşadığından daha güzel olacaktı.

“Hepsi olacak, Kevin,” diye mırıldandı. “Zander benim oğlumu alabileceğini mi düşündü? Washinton’daki tüm pislikler istediğimizi yapmanı engelleyeceklerini mi düşündüler? Asla.”

Şehrin ışıkları önünde uzanıyordu. Bir tuşa bastığında tüm bu ışıkların söneceğini ve bir daha yanmayacağını bilmek ona nasıl hissettirecekti? Kevin'ın hissettiği baş döndürücü gücü hissedecek miydi?

Belki.

Yakında öğrenecekti...

On Birinci Bölüm

Jane uykulu bir halde gözlerini açarken, Trevor'ın telefonla konuştuğunu duydu.

Trevor yatağın kenarında oturuyormuştu ve Jane'in telefonunu kullanıyordu. Jane bunu bir anda fark etti. Doğrulamaya çalıştı. "Sen ne..."

"Sorun yok." Jane'i susturmak için elini kaldırdı. "Caleb arıyor. O kadar derin uyuyordun ki telefonun çaldığını duymadın. Senin yerine telefonu ben cevapladım." Hoparlörü açtı. "Caleb, Harriet'in ilginç bir konuşmasını kaydetmiş." Telefonu ona uzattı. "Doane'dan."

"Ne?" Jane bir anda hızla kendine geldi. "Caleb, Eve hakkında bir şey demiş mi?"

"Hayır, tüm konuşma nükleerler ve Zander'ı öldürmekle ilgili." Kısaca konuşmanın konusunu anlattı. "Belli ki durumun kontrolü Harriet'in elinde. Kevin doğduğundan beri arka planda durup dizginleri elinde tutan o gibi."

"Fakat kocasıyla arasında net bir çatışma var." Jane net

düşünmeye çalışıyordu. “Ve Eve, Doane’ın elinde. Eve onun elinde olduğu sürece, benim gözümde kontrol Doane’da. Tetiği o çekebilir.”

“Ama Harriet, Zander’ın ölümünü izleyip ona nükleerlerin kodunu söylemeden bunu yapamaz,” dedi Trevor. “Doane hepsini birden istiyor.”

“O zaman bunu engellemeliyiz,” dedi Jane. “Zander’ın ölümünü izlemeye gittiğinde Harriet’in peşinde olmalıyız. Eve’i bulabilmenin tek yolu bu.” İçinde panik yükseliyordu. Doane’a o lanet hayalet kasabada olduklarından daha yakındılar ama Harriet gibi başka bir ölümcül etkenle savaşmaları gerekiyordu. Tek bir yanlış adımda Eve ölebilirdi. Milyonlarca masum insan da. “Zander ölene kadar hiçbir şey olmayacak. Bu bize biraz zaman veriyor. Fünneyi vereceğini söyledi ama vereceğinden de emin değilim. Cartland’a vermeyecektir.”

“Bu sabah Cartland’la buluştuğunda ona ne vereceğini merak ediyorum,” diye mırıldandı Trevor.

“Kim bilir? Gideceği yerde daha fazla şey bulabileceğimizi umuyorum.”

“Harriet’le ufak bir konuşma yapma teklifimi tekrar düşünmek istemediğinden emin misin?” diye sordu Caleb.

“Doane’ı nerede bulacağımızı söylemeden ölmesi riskini mi alayım?” diye sordu Jane. “Oğlunun istediğini yapmak için hayatının çoğunu vermiş. Şu anda intikam dolu.”

“Ama aynı zamanda kendini koruma duygusu da kuvvetli. Bu durum işi dengeler.”

“Riske almayacağım. Eve’i riske atmayacağım.” Ayak-

larını yere indirdi. “Ona yapıştırıcı gibi yapışıp...” Başı dönünce durdu. Kendine gelmek için başını iki yana salladı. “Trevor’la senin otele geliyoruz. Tüm aksiyon Harriet’in olduğu yerdeyken, bir blok ötede olmak istemiyorum. Gece yarısı oldu. Kadın otele dolaşp bana rastlayamaz. Odana girdikten sonra, görülme ihtimaline karşı etrafta olmam.”

“Nasıl istersen. Yanımda olman hoşuma gider. Oturup bu teknik aletleri izlemek sıkıcı. Özellikle de Harriet’in bu gece başka görüşme yapma ihtimali yokken.” Telefonu kapadı.

“Hadi, gidelim.” Jane ayakkabılarını giyindi. Sersem bir halde ayakkabılarını çıkardığını hatırlamadığını düşündü. Muhtemelen o uyuduktan sonra Trevor çıkarmıştı. Jane sadece onun kendisine sarıldığını, kulağının altında atan kalbinin sesini, güvende ve değerli hissettiğini hatırlıyordu. “Uyku sersemiyim. Yüzümü yıkayacağım.”

“İyi fikir.” Trevor ayağa kalktı. “Otelden çıkıp Marriott’a gidene kadar belki seni ayık tutar.” Yüzü ciddileşti. “Tutmayabilir de. Çok kötü görünüyorsun. Caleb aradığında ölü gibi uyuyordun. Telefon sesinin seni hemen uyandırması gerekiyordu. Uyandırmadı.”

“Uyku sersemiyim,” diye tekrar etti. Banyoya gitti. “Yine de işe yarar haldeyim. Çok şahane olduğumu söylemeyeceğim. Saçma olur zaten.”

“Hayır, ateşin var. Muhtemelen hastaneye geri dönmen gerek. Şahane olmadığın konusunda haklısın.” Durdu. “Seni acile götürüp kontrol ettireyim mi?”

“Hayır, zamanımız yok.” Banyoya gidip kendini toparlamak için bir süre kapı koluna tutundu. “İki gün. Harriet iki günde bitmesini istiyor. Bu da demek oluyor ki Eve iki gün içinde ölebilir. Bu iş bitene kadar dayanabilirim. Lütfen karşı çıkma, Trevor.”

Trevor küfredip hemen yanma geldi. “Karşı çıkmak mı?” Jane’i kucığına çekip ona sarıldı. “Tanrım, tek istediğim sana sarılmak, seni sevmek. Bunu görmüyor musun? Öyle istiyorsan bir çaresini bulacağım.” Jane’i yavaşça sallıyordu. “Sana zarar verecek bir şey asla yapmayacağım. Seni asla bırakmayacağım ya da sana asla yalan söylemeyeceğim. Senin tek güvendiğin insan Eve. Ancak bana bir şans ver. Benim de güvenine değeceğimi göreceksin, Jane.” Derin bir nefes alıp Jane’i kendisinden uzaklaştırdı. “Şu an buna ihtiyacın var. Söylediğim tek bir kelimeyi dahi anlayacak kadar net bir zihne sahip olduğundan bile emin değilim.” Banyonun kapısını açıp Jane’i hafifçe itti. “Yüzünü yıka. Ben hemen çıkış işlemlerini yapacağım ve buradan gideceğiz.”

Aynanın önünde bir an durdu. Suyu açmadan önce karısındaki yansımasına baktı.

Trevor yanıliyordu.

Jane’in kafası karışmıştı. Hisleri panik, sevgi ve korku karışımı bir yumak gibiydi. Yine de sanki karanlığın arasından güneşin doğuşunu görüyor gibiydi.

Çünkü Trevor’ın kendisine söylediklerine tüm kalbiyle inanıyordu.

Woodstock, Illinois

Karşısındaki kişi telefonu açınca Margaret, “Kendra?” dedi. “Selam, Chicago’ya giden bir otobüsteyim. Neler yaptığını öğrenmem gerek diye düşündüm. Anlatsana.”

“Sohbet için en uygun zamanları seçiyorsun,” dedi Kendra soğuk bir sesle. “Burada saat gece yarısını geçti, Margaret.”

“Ama uyumuyordun. Sana çözmen gereken bir bulmaca ve büyük bir görev verdim.” Margaret kıkırdadı. “Sana o mektupları e-postayla gönderdiğimde gece uyumayacağını biliyordum. İlginç bir şey buldun mu?”

“Ahlaksızlık, şeytanlık, sadizm ve biraz da ensest dışında mı?”

“Hepsinin ötesinde.”

“Hayır, anlamlı olabilecek birkaç ipucu var. Bağlantı kurabilir miyim diye günlüğe tekrar bakacağım.”

“Ne konuda?”

“Belli ki Harriet İngiliz Edebiyatı uzmanı olduğu için hem kişisel hem de işiyle ilgili Kevin’in üzerinde saygı uyandırmış. Birlikte ziyaret ettikleri yerlerden bahsediyorlar. Masum yerler de olabilir ama olmayabilir de. Üstünde çalışıyorum.”

“Çok zamanın olmayabilir.”

“Quinn beni ilk aradığından beri bu varsayımla çalışıyorum. Şimdi de sen benim önüme bu mektupları atıp hızla işlememi istiyorsun. Sanki yapmasam...” Bir anda durdu. Bir süre sessiz kaldı. “Belki de...”

“Kendra?”

“Sadece bir şey düşündüm. Şimdi kapatıyorum, Margaret.”

“Ne kabasın. Beni merakta mı bırakacaksın?”

“Doğrudur. Düşündüğüm şeyin bir anlamı var mı diye bulana kadar.” Sesi hâlâ dalgındı. “Bu arada, Chicago’ya giden otobüste senin ne işin var?”

“Şimdi de sen bana soruyorsun. Doane’ın karısı kaçıyor. Oraya kendi imkânlarımla gitmem gerekti. Muhtemelen Jane beni olay yerine götürecek bir yol bulurdu ama ben kendi yöntemlerimle yapmaya karar verdim.”

“Senin işlerin. Neden?”

“Jane’in benim için endişelenmesini ve Caleb’le Trevor’a hesap sormasını istedim. Hak ettiler.”

“Çok kötüsün, Margaret.”

“Adalet bu, Kendra. Sana haber veririm. Beni yarı dinlediğin belli. Bir ipucu yakaladığın için beynin hızlı vitese geçmiştir.”

“İpucu değil. Henüz. Sadece küçük bir adım.”

“Yine de bir şeyler yakaladığını düşünüyorsun. Heyecanlandın.”

“Dikkatli bir heyecan.”

“Sanırım bu benim anlayabileceğim bir şey değil.” Kırdadı. “Ama zaten senin hakkında pek çok şeyi anlamıyorum, Kendra. Bunu kabul ediyor ve tadını çıkarıyorum.” Durdu. “Dikkatini çeken şey geçtiğinde ve normal heyecanlı olduğunda beni arayacak mısın?”

“Tabii ki. Saçmalama,” dedi. “Fakat keşke orada olsaydım. Aksiyonun dışında olmaktan nefret ediyorum.”

“Günlükteki anahtarı bulursan aksiyonu fitillemiş olacaktır. İşe dön.” Kurnazca ekledi. “Jane’e Caleb ve Trevor’ın veremeyeceği bir ipucunu vermeyi çok isterdim. Böylece beni geride bırakmalarının ne kadar kötü olduğu kanıtlanırdı.”

“Dediğim gibi, kötüsün.” Kendra telefonu kapatırken kahkaha atıyordu.

Margaret koltuğuna yaslanırken, belki biraz kötü olduğunu düşündü. Ancak tüm yapılanların bir sonucu vardı. Caleb ve Trevor’ın, kendisine karşı yapılan tüm hareketlerin bedelini ödeyeceklerini bilmeleri gerekiyordu. Jane’e bir borcu vardı. Bu da demek oluyordu ki ona dünyada en çok istediği şeyi vermeliydi.

Eve.

Pencereden görünen karanlık manzaraya baktı. Eve’le hiç tanışmamıştı ama Colorado’daki hayalet kasabada olan o korkunç patlama sırasında nasıl güçlü ve sağlam olduğunu az da olsa görebilmişti. Eve yaşamayı hak ediyordu. Margaret ona karşı tuhaf bir yakınlık hissediyordu. Jane’e karşı da öyle.

Her şey düzelecek, Eve. Bir şeyler oluyor Biz hepimiz seni geri almak için çalışıyoruz ve artık tamamen elimiz kolumuz bağlı değil. Kendra bir şey yakaladı...

Lakeside Marriott

Caleb otel odasının kapısını açıp da Jane’i gördüğü anda, “Berbat görünüyorsun,” dedi. Bakışları Trevor’a kaydı. “Onu dinlenmeye ikna edemedin mi? Sen ne işe yararsın?”

“Kapat çeneni, Caleb.” Jane odaya girdi. “Dinlendim. Ve senin bana değil Harriet’e konsantre olman gerek. Başka telefon geldi mi?”

“Hayır. Nefes seslerinden uyuduğunu düşünüyorum.” Jane’in masanın yanındaki sandalyeye kendini bırakmasını izledi. “Bir süre balkona çıktı, sonra yatağa girdi. Hâlâ izliyorum.” İki makineyi işaret etti. “Bir tanesi hareket için. Bana onun hâlâ odada olduğunu söylüyor. Diğeri ise telefon görüşmelerini kayıt için.”

Jane yanındaki masada duran iki makineye baktı. “Çok küçükler. Casusluk bu günlerde yüksek teknolojiyle yapıyor. Kullanması zor mu?”

“Hayır, bu zamanda herkes birilerine casusluk yapıyor. Atletlerin basit olması gerek. Çocuk oyuncacı.”

“İyi.” Trevor kapıyı kapatıp odanın diğer tarafına geçti. “Takip işini ben devralıyorum. Senin başka bir işin var.”

“Ne?” Caleb gözlerini kısarak Trevor’ın yüzüne baktı. “Sen çok... gerginsin. Neyin peşindesin?”

“Gerginim.” Caleb’in gözlerine baktı. “Tahmin bile edemeyeceğin kadar.”

Caleb gerildi. “Edemem ama bir parça düşmanlık seziyorum. Ne yaptım ben?”

“Hiçbir şey.” Jane de bir anda Trevor’dan yayılan aynı düşmanlığı fark etti. O kadar sersem hissediyordu ki Caleb sormadan önce bunu anlayamamıştı. “Kesinlikle hiçbir şey. Geri çekil, Trevor. Şu anda bununla baş edemem.”

“Biliyorum,” dedi Trevor sert bir sesle. “Şu anda hiçbir

şeyle baş edemezsin ve beni delirten de bu.” Caleb’e geri döndü. “Haklısın, berbat görünüyor. Sanırım yine ateşi çıktı. Acile de gitmiyor. Harriet, Doane’a iki gün süre vermişken gidemezmiş ama Jane hasta ve gittikçe daha da kötüleşiyor. Buna dayanamam.” Ellerini yumruk yaptı. “Bunun olmasını izleyemem.”

“Beni mi suçluyorsun yani?” dedi Caleb. “Yaranın üzerinde geçici bir iyileşme sağlayabilmek için kan akışını kullandım ama ona yaptığım şeyin dinlenmezse uzun sürmeyeceğini daha o zaman söyledim. Bunu biliyordu, Trevor.”

“Söylediğini biliyorum.” Tekrar sessizleşti, sonra dişlerinin arasından konuşmaya başladı. “Yine yap.”

Caleb’in gözleri kocaman açıldı. “Doğru mu duydum?”

Jane şok içinde Trevor’a baktı. Ondan duymayı en son beklediği şeydi.

“Ah, evet,” dedi Trevor. “Ona yaptığın bu kan işi daha önce yarada işe yaradı. Ona tekrar yarayacağını söyledin. Yalan mıydı?”

“Hayır, işe yarar. Aynı zamanda ona benim kanım verildiği için muhtemelen birkaç kez daha yapabilirim.”

“Birkaç kez *değil*. Bir kez. Sadece bir kez.”

“Bu seni ilgilendirmez, Trevor,” dedi Jane. “Ve kesinlikle senin seçebileceğin bir şey *değil*.”

“Hayır, senin seçimin,” dedi Trevor. “Yap şimdi. Hastaneye gitmek istemiyorsan, bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorsun. Ya iyi olacaksın ya çökeceksin. Buna izin veremezsin. İki gün. Konu Eve’in senden alınmasıysa, zaman

kaybedemezsin.” Başıyla yatak odasını işaret etti. “Oraya gidip yapın.”

Jane oturmuş ona bakıyordu. Sonra soğuk bir sesle konuşmaya başladı. “Pardon?”

Trevor bir saniye içinde yanına gelip Jane’i bileğinden tuttu ve ayağa kaldırdı. “Bu işin hızlı olması gerek. Başka tür-lüsüne katlanamam.” Onu odanın diğer tarafına götürüp yatak odasının kapısını açtı. “Sana emir veriyormuş gibi göründüğümü unut. Sadece yapman gerekeni yap. Caleb’in sana ya-şattığı histen biraz korktuğunu biliyorum. Sana dokunmasına izin vermek için...” Jane’in yüzünü ellerine aldı. İfadesinden işkence çektiği belliydi ama gözlerinde sadece şefkat vardı. Jane bu şefkate yakalandığını ve sürüklendiğini hissetti. Sanki tüm dünyayı sarmış gibiydi. Gözlerini Trevor’dan alamıyordu. “Keşke onunla savaşabilseydim,” diye fısıldadı. “Ama sana bakacağıma söz verdim. Şu anda bunu yapabilmemin tek yolu gitmen.” Dönmeden önce Jane’i hızla ama sertçe öptü. “Neden orada duruyorsun, Caleb? Ben burada durup bu lanet ekranlara bakarım. Sana burada ihtiyaç yok. Sen Jane’e bak.”

Caleb yavaşça, “Bu işin gidişatını sevmedim,” dedi. “Kontrolün çoğu sende.”

“Kontrol bendeymiş gibi hissetmiyorum,” dedi Trevor sertçe. “Cehennemde gibi hissediyorum.” Jane’dan uzaklaşıp odanın diğer tarafına geçti. “Ona istemediği bir şey yaparsan, peşine düşüp seni öldürürüm. Bu noktada net miyiz?”

“Tamamen.” Jane’e bakıp gülümsedi. “Ama ne isteyip istemediği hanımefendiye bağlı. Jane?”

Jane, Caleb'e baktı. Karanlık. Güç. Elektrik. Caleb'in her şeyi Jane'i kendine çekiyordu. Trevor'a baktı ama arkası dönüktü.

Reddet.

Hayır, bırak kendini.

Eve. İki gün. Sadece iki gün.

Derin bir nefes aldı. "Evet." Dönüp yatak odasına gitti. "Lanet olsun, evet."

Hemen arkasından kapının kapandığını duydu. Dönüp Caleb'e baktı. Kapıya yaslanmış duruyordu ve ifadesi ondan beklenmeyecek kadar ağırbaşlıydı. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Sen gayet iyi biliyorsun." Caleb kaşlarını çattı. "Ama bu şekilde olması hoşuma gitmiyor. Bu kadar mide bulandırıcı şekilde asil olan birine karşı nasıl savaşılabirim ki? Ne yaparsam yapayım, o seninle olacak. Onun da bu yatakta bizimle olmasını istemiyorum."

Jane soğuk bir şekilde, "Bu, üçlü seks değil," dedi. "Sadece sen ve ben varız. Bir de yapılacak iş. Yapalım da bitsin." Ayakkabılarını çıkarıp yatağın kenarına oturdu. "İşe yaraya-cağından emin misin?"

"Daha önce işe yaradı, değil mi?" Jane'e doğru yürüyordu. "O zaman da yalan söylemedim, şimdi de söylemiyorum. Sadece kanın yaraya gitmesiyle alakalı. Ben şifacı değilim ama hastalığı iyileştiren ve semptomları maskeleyen süreci çok iyi kontrol edebiliyorum. Sana söylediğim gibi, şu anda kan akışının etkisini bulmaya çalışan tıbbi lazer deneyleri var."

Jane alayla gülümsedi. “Ama sen bir uzmansın.”

“Ve bu seni korkutuyor.”

“Benim hissettiğim pek...” Caleb bluzunun düğmelerini çözerken, Jane derin bir nefes aldı. Caleb’in parmakları göğsüne değiyordu. Kanının Caleb’in dokunuşlarıyla hızlanıp yavaşladığını hissediyordu.

Caleb güldü. “Tanrım, hayır. Bu tamamen şehvet ama bunun da sürece katkısı var. Kan güçleniyor. Ben de.” Jane’in bluzunu ve sutyenini çıkardı. “Sen de öyle.” Yanağını Jane’in memelerine sürdü. “Kalp atışını duyabiliyorum.” Jane’i yatağa itti. “Nasıl olduğunu hatırla... Gözlerini kapat ve kanın seni götürmesine izin ver.”

Jane gözlerini kapadı.

Sıcaklık. Titreşim.

Her bir hücresi canlanmış, her bir kası gerilmişti.

Kanı bileklerinde, boğazında atıyor ve meme uçlarına doğru gidiyordu.

Mide kasları gerildi.

“Aynen öyle,” diye mırıldandı Caleb. Yatağa, Jane’in yanına girdi. “Biraz daha. Sonra tamam olacaksın.” Tekrar onu okşadı. Jane onun göğsündeki hafifçe sert kılları kendi göğsünde hissediyordu. Caleb eliyle Jane’in omzundaki yarıyı tutuyordu. “Titreşimi hissediyor musun? İyileşme bu, Jane.” Diliyle yaranın kenarını emdi. “Tüm zehri alacağım.” Üzerine çıkmış, Jane’e sürtünüyordu.

Jane yavaşça gözlerini açtı. “Sen... çıplaksın. Öncekinde böyle değildi.”

“Değildi.” Gültümsedi. “Bir hastane odasıındaydık ve senin hassasiyetlerin konusunda dikkatliydim. Ancak bu gece dikkatli olmak istemiyorum. Trevor dışarıda durmuş dizginleri elinde tutuyorsa, ben de biraz kendimi şımartmak istiyorum.” Jane’in üzerindeydi ve elleri onun bedenindeydi. Dokunduğu her yerde bir sıcaklık ve titreşim oluyordu. Jane nefes nefese kalmıştı.

Oda dönüyordu.

Kanı... atıyor, zirveye çıkıyor, sonra tekrar atmaya başlıyordu.

Sonsuza dek sürüyordu bu.

Elleri Jane’in üzerindeydi, ağzı hareket halindeydi. Dişleri de!

Jane hafif bir çığlık atarak yatakta kıvrıldı.

“Devam edebilirim. Bu işi senin için muhteşem bir hale getirebilirim.” Koyu renk gözleri parlıyordu. “İzin ver, içine gireyim. Seni öyle bir bağırtırım ki dışarıda Trevor dişlerini sıkar.”

Trevor.

Caleb üzerindeydi. Öfkeli, şehvetli ve baştan çıkarıcı.

Trevor.

“Hayır,” diye fısıldadı Jane. Gözlerini kapatıp onu aklından çıkardı. “Hayır, Caleb.”

Caleb dondu. Küfretti. “Ondan bahsetmemeliydim. Tamam, hatalarımın cezasını ödemeliyim.” Tekrar hareket etmeye başladı. “Fakat belki sen de biraz ödemelisin. Düşün ki ona gitmeden önce sana hatırlayacağın bir şey vereceğim.” Dişliyle Jane’in dudaklarının etrafında gezdi. “İyileşmenin tamam-

lanması için birkaç saate daha ihtiyacın var. Burada uzanıp kanın işini yapmasına izin verelim.” Uzanıp Jane’i kollarına aldı. “Sadece sana sarılacağım, fiziksel bir baştan çıkarma olmayacak... ben de en az Trevor kadar asilim. Sadece rahatla...”

Onu bu kadar alevlendirmişken nasıl rahatlayabilirdi? Pek mümkün değildi.

Yine de birkaç dakika içinde inanamayacağı kadar rahatlamış ve her dakika uykuya geçiş yapıyormuş gibi hissetti...

Hayır, tamamen uyanıktı.

Çıplak bir halde bir bahçenin çimlerinde uzanıyordu. Güllerin ve diğer çiçeklerin kokusunu alabiliyordu. Hafif bir esinti vardı. Güneş tenine değiyordu. Göğüsleri gergin ve ağrıdı.

Acı çekiyor, titriyor ve kalbi küt küt atıyordu.

Oysa Caleb oradaydı, Caleb bunu durdururdu.

“Tabii ki durduracağım,” diye fısıldadı Caleb. “Seni böyle bırakmayacağım.”

Sonra Jane’in üzerine çıktı, içine girdi. Derine, daha derine.

Jane tırnaklarını onun omzuna geçirerek kıvrandı.

Derine. Daha derine.

Jane yanıyordu. Caleb’in her bir hareketiyle zonklaması arttı. Ağrı dayanılmaz hale geldi.

“Hoşuna gitti mi?” diye mırıldandı Caleb. “İstiyor musun?”

"Evet," dedi soluksuz halde. Al beni..."

"Ah, alacağım. Dayan."

Hemen sonra, Jane boğazının kasıldığını hissetti ve çığlık attı.

"Tekrar?" Caleb yine hareket ediyordu. "Durmaya hazır değilsin. Hâlâ istiyorsun."

İmkânsız görünüyordu ama doğrudu. "Ben... yine... istiyorum."

"Tabii, bu çok doğal. Çok uzun zamandır beklettiğimiz için. Bu sefer biraz farklı deneyeceğiz." Jane'i çevirip üzerine aldı. "Ama bu da aynı şekilde güzel olacak. Sonrası için birkaç fikrim daha var..."

Birkaç dakika sonra Jane zirveye ulaşmıştı.

"Yine?" diye fısıldadı Caleb. "Öyle bir zevksin ki. Seni ne kadar memnun ettiğimi de görebiliyorum. İzin ver, bir kez daha yapayım..."

Sadece bir kez daha olmadı. Jane kaç kez kendilerinden geçtiklerini bilemiyordu. Sanki sürekli oluyordu ve Jane doymuyordu.

Ancak en sonunda, Caleb ondan uzaklaştı. Jane korkunç bir şekilde yalnız hissetti ve içgüdüsel olarak onu kendine çekti.

"Şşşt, şimdi uyku zamanı. Bedeninin geri kalanındaki kan aktifken zihnini aktif tutmakta sorun yoktu ama bir süre yatman gerek." Üzerine eğilip Jane'i öptü. "Ama muhteşem değil miydi?"

Jane onun neden bahsettiğini bilmiyordu. Muhteşemdi,

evet... Geri kalan her şey bulanıklaşıyordu. Bahçe, güllerin kokusu, güneş...

Her şey bir hiçliğe dönüyordu.

Ve karanlığa.

“Yeter.” Kulağına Caleb’in yumuşak sesi geldi. “Şimdiye kadar hazır olmalısın.”

Hazır mı? Caleb’in tekrar üzerine çıkıp o deli işi seks maratonu için mi...

Yanlıştı. Bir şeyler yanlıştı. Bu nasıl olabilirdi? Bunun olmasına nasıl izin verebilirdi?

Sonra ne kadar yanlış yaptığını fark etti.

Gözlerini kocaman açtı. “Hayır!” Yatakta doğruldu. “Lanet olası.” Öfkeyle Caleb’e baktı. “Senin oyunların yüzünden.”

Caleb diğer tarafa yuvarlanıp dirseğinin üzerinde doğruldu. Gülüyordu. “O oyunları çok sevdin ama.” Gülümsemesi kayboldu. “Ben de öyle. O kadar cevap vereceğini bilmiyordu. Kendimi durmaya zorlamam gerekti.”

“Karşılık vermek mi? Gerçek değildi. Halüsinasyondur. Bana akıl oyunları oynuyordun.”

“Peki, bunlar nasıl oyunlar...” Gözleri Jane’in göğüslerinden yavaşça tüm vücuduna indi. “Çok güzel olduğunu biliyor musun? Bahçede olduğundan bile güzelsin. Bir fanteziyi sürdürmeye konsantre olmanın dezavantajlarından biri

bu. Senin gerçekte tadını çıkarmayı isterken, tüm resmi inşa etmem gerekiyor.”

“Piç kurusu.” Hızla kıyafetlerini aldı. “Bunların *hepsi* hayaldi. Benimle alakası yok.”

Caleb başını iki yana salladı. “Eminim bu seni rahatlatıyordur ama doğru değil. Benim tek yaptığım seni tepki verebileceğin bir duruma sokmaktı. Bir de güzel bir yer hazırlamak. Tüm o duygular senin tepkilerindi. Bu iş böyle işliyor, Jane.”

“O zaman benim kanıma yaptığın şeye fiziksel bir tepki veriyordum.”

“Belki biraz. Çoğu...”

“Bunu dinlemeyeceğim.” Bluzunun düğmelerini kapatırken Caleb’e öfkeyle baktı. “Bu bir aldatmacaydı. Seni affetmeyeceğim, Caleb.”

“Bir gün edeceksin. Üstesinden gelmen gereken bir şey olduğunda.”

“Sen öyle san.” Ayağa kalkıp banyoya doğru gitti. “Bu bir... saldırıydı.”

“Sadece zihinsel olarak. Bir de gerçek olsa nasıl olurdu, hayal et.”

“Sen hayal et. Bu işte gayet iyisin.” Yüzüne su vurdu. “Zihnim de bedenim kadar önemlidir. Sen beni...”

“Bir an için öfkeni unut. Fiziksel olarak sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım. Dikkatliydim ve senin iyileşmesine etki etmesine izin vermedim. Şu an ne kadar güçlü his-

settiğinin farkında mısın? Dur ve bu odaya girdiğin zaman-kinden ne kadar farklı olduğunu düşün. İşimi yaptığımı emin olana kadar yanımdan ayrılmamı istemiyorum.”

“İşini yapmak mı?” Yüzünü el havlusuna kuruladı ve havluyu yere fırlattı. “İşinden fazlasını yaptın, Caleb.” Yatak odasına geri döndü. “Seni boğmak istiyorum.”

“Acı yok mu? Yorgunluk?” Jane’in öfkesini görmezden geliyordu. “Tamamen normal mi hissediyorsun? Düşün. Bu yüzden buraya geldin. İşimizi doğru yapalım.”

Jane derin bir nefes aldı. Bu duygusal fırtınanın arasında düşünmek çok zordu. “Fiziksel olarak normal hissediyorum. Sanırım o kısmı tamam ama bir de... kullanılmış hissediyorum.”

“Gerçekten mi? Ben de öyle.” Caleb doğrulup yatağın başına yaslandı. Hâlâ çıplaktı ve kendini beğenmiş, üzerinde hoş bir uyuşukluk olan biri gibi ve tamamen seksi görünüyordu. Ancak Jane bir anda o uyuşukluğun sahte olduğunu, altında bir fırtınanın yükseldiğini fark etti. Caleb sinirliydi. “O yüzden yaptıklarım yüzünden çok kötü hissetmemi bekleme.” Gülümsedi. “Doğamda yok.”

“Sinirlisin.” Caleb öfkesini o her zamanki gizemli, alaylı yüzünün arkasına saklamıştı ama Jane başka bir şey daha fark ediyordu. “Bu odaya girdiğimden beri sinirlisin.”

“Neden olmayayım ki? Trevor bana emir verdi ve sen de isteksizce de olsa onun istediğini kabul ettin. Hepsi ikimizin arasındaydı. Ben sadece aranızda bir oyuncaktım.” Gü-

lümsemesi tamamen kayboldu. “Bana verilen rolü sevmemişim. Hayatım boyunca ben hep dışlanan kişiydim ama bunu bu kadar derinden hiç hissetmemiştim. Tek yapman gerceğinin sadece bana gelmek olduğunu net bir şekilde belirtmiştim. Sana yardım ederdim. Sadece bana gelip söyleseydin farklı olabilirdi. Kim bilir? Belki de doğamın ötesine gider ve Trevor gibi ben de bencillik etmeyebilirdim.”

“Benim hatam olduğunu mu söylüyorsun?”

“Herkesin suçu var diyorum.” Omuz silkti. “Ve bu gecekinden çok daha kötü olabilirdim.”

“Madem o kadar alındın, neden reddetmedin? Neden arkamı dönüp benden uzaklaşmadın?”

Caleb bir an konuşmadı. “Bunu yapamam.” Omuz silkti. “Ben de tadını çıkardım. Sen istediğini aldın. Ben tam olarak istediğimi alamadım ama sen olabileceklerin küçük bir provasını gördün ve bunu unutamayacaksınız. Sonunda bir araya geldiğimizde daha da şahane olacak.”

“Biz bir araya gelmeyeceğiz. Zayıf olmaktan ve senin bu zayıflığı kullanmandan nefret ediyorum. Sence bir daha sana güvenir miyim?” Derin bir nefes aldı. “Haklısın. Trevor ve ben seni kullandık. Hataydı. Sana minnet duymalı ve hiçbir şeyi garanti görmemeliydim.”

“Başların senin minnetine,” dedi Caleb kabaca. “Senden asla güven de beklemedim. Tanıştığımızdan beri bana karşı tikttesin. Bunu kabul ettim çünkü yan getirileri muhteşemdi. Zayıflık konusuna gelince, sen zayıf değilsin. Güçlüsün ve ben

bu gücü seviyorum. Sen sadece sana verdiğim şeyi istedin. Sadece biraz bozguna uğramış hissediyorsun. Toparlanacaksın ve sana yaptığım şeyi kontrol etmenin bir yolunu bulacaksın.”

Jane sertçe başını iki yana salladı. “Hayır, Caleb.”

“Evet, Jane,” dedi yavaşça. “Şimdi dışarı Trevor’a git ve her şeyin yolunda olduğunu, emrettiği şeyi yaptığımı söyle. Muhtemelen şimdiye kadar sinir krizi geçirmiştir. Umu- rumda da değil. Fakat sen üzülüp ağlayacaksın ve bu da benim için bir adım geriye düşmek olacak.”

“Sadece bir adım değil. Trevor senden birkaç kilometre ötede,” dedi sessizce. “Bu gece olanlar da bana bunu kanıtladı.”

“Ama oyun henüz bitmedi. Daha yeni başladı.”

“Bitti, Caleb.” Kapıyı açında Trevor’ın balkon kapısında durmuş, şehre baktığını gördü. Bir anda rahatlama ve huzur hissetti. “Sadece sen göremiyorsun. Benim içinse daha net olamazdı.”

Trevor onu duymuş olmalıydı. Jane kapıyı kapatırken dönüp baktı. “Uzun zaman oldu.”

“Evet.”

“Üç saat otuz dakika.”

“Saati mi saydın?”

“Ah, Evet. Her dakikasını, her saniyesini. Sen iyi misin?” Sorgulayarak Jane’e baktı. “İşe yaradı mı?”

Jane başıyla onayladı. “Caleb’in aynı büyüü geçen sefer yaptığında olduğu gibi hissediyorum. Beni yeterince idare eder. Sadece birkaç gün lazım bana.”

“Evet.” Bir an sessiz kaldı. “Her şey aynı mıydı?”

“Hem evet hem hayır.” Trevor’ın kollarına gitti ve başını onun omzuna koydu. “Sarıl bana, Trevor.”

Trevor gerildi, sonra kollarını Jane’e doladı. “Neden sana sarılmamı istiyorsun? Caleb’i öldüreyim mi?”

“Hayır, korunmaya ihtiyacım yok. Caleb ve ben yerlerimizi biliyoruz. Benden emrettiğin şeyi yaptığını söylememi istedi.”

“Hem evet hem hayır dedin. Hayır olan neydi?”

“Caleb sinirliydi.”

Trevor ona daha sıkı sarıldı. “Sana zarar verdi mi?”

“Detayları bilmek ister misin?”

“Söylemek istersen.”

“Bilmek istediğin her şeyi öğrenmeni istiyorum. Seni olanların dışında bırakmak istemiyorum. Beni ona göndermenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum.”

“Çok zordu.” Durdu. “Sana tecavüz etti mi?”

“Hayır,” dedi ama sonra ekledi. “Hayır, onunla gerçek anlamda seks yapmadım.”

“Gerçek anlamda mı? Bu biraz fazla belirsiz oldu.”

“Akıl oyunları. Sana Caleb’in bunu yapabilecek kapasitesi olduğunu söylemiştim.” Durdu. “Ve dokunuşları da geçen seferden daha yakındı. Tüm fark buydu.”

“Sanırım yine de onu öldürebilirim.” Jane’in başını geri itip gözlerinin içine baktı. “Çünkü sende başka bir şey hissediyorum. Bir değişiklik var. Sen daha...” Doğru kelimeyi aradı. “Açıksın.”

Trevor haklıydı. Jane kendini daha önce hiç bu kadar açık ve özgür hissetmemişti. Tüm sınırları gitmişti. Gülümsemedi. “Ama bu iyi bir şey. Anlayamıyor musun?”

“Hayır, sen bana anlatsana.”

“Anlatacağım. Sen beni bu gece Caleb’e gönderdiğinde bir şey fark ettim. İlk başta fark edemedim. O kadar karmaşık ve sersem bir haldeydim ki ilk anlarda net düşünemiyordum. Fakat sonra Caleb her zerremi...”

“Bunu duymak istemiyorum.”

“Ama sana karşı dürüst olmak zorundayım. Hissettiğim her şeyi bilmeni istiyorum. Bu önemli. Caleb’e karşı erotik bir tepkim olduğunu söylediğinde haklıydın. O tepki elimde değil. Kan olayıyla alakalı da olabilir. Bilmiyorum ama bunun etkisiyle hareket etmek zorunda değilim. Bu sadece seks, Trevor.”

“Sadece mi? Bu çok önemli.”

“Yine de en önemli şey değil.” Trevor’ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onun yüzüne baktı. “En önemli olan aşk. Aşk ve güven.” Bu sandığından daha zor olacaktı. “Ben... seni seviyorum, Trevor.”

“Sevmek mi?” diye tekrar etti. “Bunu bana ilk kez söylüyorsun.” Durdu. “Bir atılım mı yaptık?”

“Seni seviyorum.” Dudaklarını ıslattı. “Ve sana güveniyorum. Eve dışında kimseye güvenmediğimi söylemiştin ama sana güveniyorum. Bana hiç yalan söylemedin. Dürüst ya da iyi olmayan hiçbir şey yapmadın.”

“Ben melek değilim, Jane. Senin bunu herkesten iyi bilmen gerek.”

“Sana güveniyorum.” Trevor’ı öptü. “Şimdi beni bundan vazgeçirmeye çalışmayı keser misin? Bu benim için çok yeni. Alışmak zor geliyor. Sen güven ve kendini adama istemedin mi? Aldın işte. Tabii fikrini değiştirmediyse.”

“Fikir değiştirmek mi? Bunca yıl seni birlikte olmak için yaratıldığımıza ikna etmeye çalıştıktan sonra mı?” Muhteşem bir gülümseme vakur ifadesini bozdu. Jane’i havaya kaldırıp döndürdü. “Tek yapmam gereken seni başka bir adamla yatağa göndermekmiş.” Onu uzun uzun öptü. “Ama bu tekrar olmayacak.”

“Bana yardımı olacağını düşünürsen olacak,” diye fısıldadı. “Çünkü senin aşkın işte bu, Trevor. Önem vermek, umursamak ve bir şey almamak.” Daha da yaklaştı. “Tanrı’ya şükür ki öyle. Seni seviyorum, Trevor. Daha açık göründüğümü söylemiştin. İşte böyle hissediyorum. Her şey sana doğru akıyor. Düşüncelerimi, hislerimi, hayallerimi sana anlatmak istiyorum.” Bir anda ondan uzaklaştı. “Caleb’i buraya getirip bu makineleri izletelim. Ben seninle bir yerlere gidip yalnız olmak istiyorum.”

“Çok sert.” Gülümsedi. “Caleb’in bu görevi kabul edeceğini sanmıyorum.”

“Bizim onu kullandığımızı söyledi ve duygusuz davran-
dığımı fark ettim. Bunu yapmamalıydık. Yanlıştı,” dedi Jane.
“Ama bu kez umurumda değil. Çok vaktimiz yok. Biraz
zaman çalacağım.” Yatak odasının kapısına gitti. “Sen resep-
siyonu arayıp bize bu katta bir oda ayarla, ben Caleb’i çağı-
racağım.”

Jane onun hâlâ çıplak olmadığını umdu. Sırf kötülük
olsun diye kapıyı çıplak açabilirdi.

Oysa Caleb kapıyı açtığında artık çıplak değildi. Kot
pantolon ve balıkçı yaka kazak giyiniyordu. Gülümsedi.
“Bana ihtiyacın mı var?”

“Makineleri izlemen gerek.” Bilinçli şekilde ekledi.
“Ben ve Trevor bir oda tutacağız. Tabii Eve’i arama işinden
çıkmayı da seçebilirsin.”

Jane onun ifadesini okuyamıyordu ama omuzlarındaki
ve karnındaki kasların gerildiğini hissetti. “Bu benim için ap-
tallık olur. Sana bu işin bitmediğini söyledim.” Oturma oda-
sına geçti. “Elinden geleni yap. Mukayese etmek iyidir.”
Masanın yanındaki sandalyeye oturdu. “Her şeyi bırakıp ko-
şarak gelmenizi gerektirecek bir şey olursa ararım.” Trevor’a
baktı. “Ama sana verdiğim bu hediye için bana teşekkür et-
melisin.”

“Asla.” Trevor, Jane’in elini tutup onu dış kapıya götür-
dü. “Zaten böyle olması gerektiği için, sana teşekkür etmem
aptallık olur. Sen bana bir şey vermedin. Jane verdi. Onu alıp
bir daha gitmesine izin vermeyeceğim.” Jane’e bakıp onu

odadan çıkardı. “Şu anda ve sonsuza kadar. Tanrı yardımcım olsun.”

“Bu bir evlilik yemini gibiydi.” Jane’in sesi titriyordu. Aşk, güven, kendini adama, bağlılık. Hissetmekten korktuğu tüm duygular o anda içinde büyüyordu. “Sevdim. Şu anda ve sonsuza kadar...”

On İkinci Bölüm

Bayside, Washington

Catherine, “Joe, bunu bir düşün,” diye ısrar etti. “Gallo bu işte çok iyidir. Sana yardım edebilir. Bir elin nesi var, iki elin sesi var.”

“Tamam, düşüneceğim.”

“Tek istediğim bu. İnatçıyım. Çok inatçıyım. Gallo’dan da aynı tepkiyi aldım.” Telefonu kapadı.

Bir elin nesi var, iki elin sesi var.

Catherine’in söyledikleri Joe’nun kulağına doğru geliyordu ama hangi iki elden bahsettiği önemliydi. Joe telefonu kapatırken bunu düşünüyordu. Gallo Özel Kuvvetler’in en sevilen üyelerinden biri olabilirdi ama Joe onunla uğraşmak istemiyordu. Gallo yoluna çıkıp etrafındaki her şeyi ve herkesi kontrol etmeye çalışabilirdi.

Joe’nun da yaptığı gibi.

Bu farklıydı.

Birlikte çalışmak zorunda olmadıklarında, farklı olup olmaması önemli değildi. Gallo'ya ihtiyacı yoktu. Seattle'a gittiği anda, Seattle Cinayet Masası'ndan Dedektif Brewer'la bağlantıya geçecekti. Yeni bir hücre hareketiyle ilgili sokaklarda bir şey söyleniyor mu bakacaktı. Sonra da gaza basacak ve...

Cep telefonu çaldı.

Arayanı görünce gerildi.

Ben Hudson.

Jane hastanede Doane'ın resmini tariften çizdikten sonra, Joe çocuğu hiç düşünmemişti. Eve'i kaçıran kişiyi Ben tarif etmişti. Çocuğu daha fazla düşünmeliydi. Ben, Eve'i korumaya çalışırken o hastaneye düşmüştü. "Ben? İyi misin? Senin için ne yapabilirim?"

"Beni de yanına alman gerekirdi," dedi Ben sitemle. "Sana Bonnie'nin benden Eve'i korumamı istediğini söylemiştim. O adamın Eve'i evden götürmesine izin verdiğim için Bonnie'yi hayal kırıklığına uğrattım. Eve'i geri almam gerek."

"Sana bunun benim görevim olduğunu söyledim, Ben. Sen bunu..." Joe kendine sabırlı olmasını söyledi. Ben'in hâlâ bir çocuğun zekâsına sahip olduğunu kendisine hatırlatması gerekiyordu. Ben'in ruhu ve kalbi ise birçok yönden çok özeldi. Bonnie'yi ararken, Ben'le tanışmışlardı. Ben rüyasında Eve'in kızını görüyordu. Benzer ruhları olduğu için, Eve kızının ruhunun Ben'i gerçekten de ziyaret ettiğine ina-

nıyordu. Ben, Bonnie'yle ilgili rüyaları sonunda Eve'i Doane'dan korumak için eve gelince, Joe aralarında mistik bir bağlantı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Joe ona borçluydu. Sadece yaralanmayabilir, öldürülebilirdi de. "Sen yaralıydın ve hastanedeydin. İyileşmeni bekleyecek vakit yoktu. Hâlâ hastanede misin, Ben?"

"Hayır, beni dün çıkardılar. Venable denen adam hastanedekilere beni çıkarabileceklerini, kendi bakımına alacağını söyledi. Çok iyi biri olmalı."

"Venable mı?" diye dikkatle tekrar etti Joe. Bu iş hoşuna gitmemişti. "Evet, bazen."

"Ona seni aramak ve hemen gelip yardım etmek istediğimi söyledim." Ben'in sesi çok çaresiz geliyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Neredesin, Joe? Bay Venable nerede olduğunu bilmiyor."

Joe'nun ona söylemek istedikleri kadarını bilebilirdi. Ancak Joe dersini Colorado'da almıştı. Venable durumu kendi çıkarı için kontrol altına almaya çalışırken, neredeyse Eve'i öldürtüyordu. Venable'ın istediğini almak için Ben'i kullandığı belliydi. "Venable seninle mi, Ben?"

"Hayır, biz bir moteldeyiz. O, yan odada. Nerede olduğunu söylersen, sana gelmeme yardım edebileceğini söyledi."

"Bak, yardım etmek istediğini biliyorum ama bu kez Eve güvende zaten." Söylediğinin doğru olması için Tanrı'ya dua ediyordu. "Biz çok yaklaştık, Ben. O iyi olacak. Sen olduğun yerde kal. Ona ulaşır ulaşmaz Eve'e seni aratacağım."

“Hayır, neden öyle söylüyorsun? Bonnie onun güvende olmadığını söylüyor. Adam Eve’e sinirleniyormuş ve dün gece Eve neredeyse ölüyormuş.”

Joe bir an nefes alamadı. Midesine yumruk yemiş gibi hissediyordu. “Sen ne diyorsun, Ben?” Sakin ol, korkuya karşı savaş. “Yavaş ve net konuş. Rüyanda yine Bonnie’yi mi gördün? Ne zaman?”

“Bir süre önce. O yüzden sana gelmem gerek. Bonnie, Eve’i hemen ondan almanız gerektiğini söyledi.”

“Kahretsin, biliyorum. Sence ben...” Sesindeki sertliği bastırmaya çalıştı. “Sana başka ne dedi? Eve’e zarar vermiş mi?”

“Sanmıyorum. Bazen Bonnie’nin bana bildiği her şeyi söylemediğini düşünüyorum ama Eve hâlâ hayatta, Joe. Uyuyormuş, ölmemiş. Masallardaki prenses gibi. Bonnie, Eve’in bu konuda şaka bile yaptığını söyledi. Bir kalede değil de kulübede uyuyan prenses. Dikenli çalılardan bir bahçe yerine kütüklerden oluşan bir mezarlık.”

Joe kaşlarını çatı. “Bu saçmalıklar da ne? Mantıklı konuşmuyorsun.”

“Sanırım Bonnie bana Eve’in şu anda nerede olduğunu söylemeye çalıştı. O da tam olarak bilmiyordu. Sadece Eve’in görebildiklerini görebilir ve bulunduğu yer hakkında bildiklerini bilebilir.”

“Uyuyan güzeli herkesten uzak tutmak için kütüklerden oluşan bir mezarlık mı varmış?”

“Adam Eve’e uyuması için bir şey vermiş,” dedi Ben.

“Bonnie onun bir daha uyanamamasından korkmuş.”

Joe küfretti. “Başka? Bonnie başka bir şey söyledi mi, Ben?”

“Korktun, değil mi, Joe? Ben de korktum.”

Joe gözlerini kapadı. Tanrım, evet, korkmuştu. “Evet, onun için korkuyorum. İyice düşünmeli ve bana rüyanla ilgili her şeyi söylemelisin.”

“Çok uzun değildi. Bonnie ulaşabilmek için şeyi geçmesi gerektiğini söyledi, birisi...” Bir süre düşündü. “Kevin onun Eve’e yakın olan birine ulaşmasını engelliyormuş. Sadece ben...”

“Başka?”

Bir süre sessiz kalıp düşündü. “Sadece Kevin’ın kalesi, yani kulübesi olduğunu söyledi. Eve şu anda oradaymış. Bu kadarı yeterli mi? Benden istediği gibi, söylediği her şeyi tekrarladım. Artık Eve’i bulabilir miyiz?”

Dikenli bahçeler, kütüklerden oluşan mezarlık, beş yıl önce ölen bir adama ait olan kulübe. Diğer taraftan bir ruhun, özel bir çocuğa verdiği çok küçük ipuçlarıydı bunlar. Tamamen umutsuzdu.

Umutsuz değildi. Buna izin veremezdi. Umutsuz haldeydi ama uzanıp Ben’in kendisine uzattığı bu kırılğan dalı tutacaktı. “Onu bulacağız. Düşünüp hepsini bir araya getirmem gerekiyor sadece. İyi iş çıkardın, Ben.”

“O zaman izin ver gelip onu bulmana yardım edeyim. Yoluna çıkmayacağım.”

“Ben Seattle’a gidiyorum. Senden çok uzağım. Senin

buraya gelmeni bekleyemem. Bonnie de beklememi istemezdi, değil mi? Endişeli olmalı, yoksa sana gelmezdi. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde Eve'i bulmamı istiyor.”

Ben'in sessizliği sıkıntılıydı. “Hayır, bekleyemezsin. Eve neredeyse ölüyordu. Ben kendi yolumu bulurum. Belki Bonnie bana yardım eder.”

“Ben, olduğun yerde kal. Ben senin...” Bu çocukla tartışmanın bir anlamı yoktu. Ben doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktı. “Dikkatli ol, Ben. İletişimde olalım.” Telefonu kapadı.

Midesi düğüm düğüm olmuştu.

Eve neredeyse ölüyordu.

Ben'in söylediklerini düşünmeyi bırak. İleriye düşün.

Fakat ilk önce yapması gereken bir şey vardı.

Venable'ın numarasını çevirdi. “Sanırım Ben'in telefonuna dinleme cihazı koymuşsundur.”

“Ben Hudson gibi tatlı bir çocuğa yapar mıyım öyle şey?” Durdu. “Ne bekliyorsun? Beni işin dışında bıraktınız. Catherine bile bana sadece peşinde olduklarının bir parçasını anlatıyor. Ben'in anlattığı saçmalıklar o kadar iyi elektronik aletler kurmaya değmezmiş ama.” Dilini sertleştirdi. “Yoluma engel koyulmasına izin vermeyeceğim, Quinn. Riski çok büyük. Bu sadece Eve'le ilgili değil. Ben Zander'ı istiyorum. Doane'ı ve o nükleerlerin yerini bulabilmem için elimdeki tek pazarlık ihtimali o olabilir.”

“Lanet olası bombalarını ben bulacağım. Ona ulaştığım anda da Doane'ın bedenini ayaklarına sereceğim. Ancak

oyunu senin istediğin şekilde oynayalım diye Ben'i kullanmana izin vermem. O iyi bir çocuk ve yardım etmeye çalışıyor."

"Evet, hayaletler, rüyalar ve tüm diğer saçmalıklar," dedi Venable. "Benim size çok yardımım dokunabilir. Catherine bana nereye gittiğini söyler söylemez, Seattle'a bir İç Güvenlik ekibi gönderdim. Chicago'ya da oralarda bir şeyler var mı diye bakmaları için bir ekip gönderdim. Bana da bilgi verin, lanet olsun."

"Eve'i riske atmayacak bir şey olursa. Aksi halde ben kendim hallederim." Venable'ın küfretmesini dinledi. "Ben'in söylediklerinin saçma olup olmadığını düşünmen umurunda değil. Ona inanıyormuş gibi yap ve bak bakalım Kevin'm beş yıl önce Seattle'ın dışında kiraladığı bir yer var mı?"

"Bu bilgi muhtemelen kaybolmuştur. Zaman kaybı olabilir." Durdu. "Bir anlaşma yapabiliriz."

"Sana işlerin nasıl gideceğini söyledim. Doane'a ulaşacağın her türlü ipucuna ihtiyacın olduğu için bunu yapacaksın." Konuyu değiştirdi. "Şimdi, Ben buraya gelmeye çalışacaktır. Yanında ona bakacak birisi olduğu sürece sorun yok. Bu da sen oluyorsun, Venable. Catherine ve Zander da burada olduğuna göre, zaten geleceksin. Ben'e göz kulak ol. Yoksa sana ödetirim, Venable."

Sessizlik oldu. "Tehdit mi? İkimiz de aynı taraftayız."

"Sen Eve'in gözden çıkarılabilir olduğunu düşündüğün sürece değiliz." Cevap beklemeden telefonu kapadı.

Derin bir nefes aldı. Düşünme, hissetme, sadece tam gaz ve etkili bir biçimde ilerle. Gallo'nun telefonunu çevirdi.

Gallo ikinci çalışta cevapladı. Dikkatli bir sesle konuşmaya başladı. "Sanırım Catherine seninle de bağlantıya geçti. Emin ol ki ben de birlikte çalışmamız fikrinden en az senin kadar hoşlanmıyorum."

"Aynı fikirdeyim ama sana ihtiyacım olduğu için bunu kabul edeceğim."

"Ne?"

"Venable'm saçmalık dediği, Ben'in söylediklerini kabullenebilmene bağlı," dedi Joe. "Kabul etmezsen, seni istemiyorum."

Gallo bir an sessiz kaldı. "Ben Hudson mı? Ne saçmalığı?"

"Rüyasında Bonnie'yi görmüş. Bonnie ona bir şeyler söylemiş. Bonnie, Eve için korkuyormuş ve Eve'e yakın olan insanlara yaklaşamıyormuş. Kevin'in kendisini uzak tuttuğunu söylemiş." Durdu. "Geri zekâlı saçmalığı mı bunlar, Gallo?"

"Rüyasında Bonnie'yi gördüğü için mi?" diye sessizce sordu. "O zaman bana da geri zekâlı diyebilirsiniz. Yıllarca, Kuzey Kore'de hapishanede kaldım ve rüyamda Bonnie'yi gördüm. Benim çocuğum olduğunu bile bilmiyordum. Orduya girdiğimde Eve'in hamile olduğundan bile haberim yoktu. Tek bildiğim, açlıktan ve işkenceden ölecek haldeyken, kızıl saçlı küçük bir kızın karanlıkların içinden gelip beni hayatta tuttuğu. Evet, bence Bonnie, Ben'e gitmiş olabilir. Sence?"

“Evet, yıllarca inanmadım. Bu inanmama işini askıya almalıyım.” Hafifçe öksürdü. “Bonnie sayesinde yıllarca Eve’le oldum ben. O yüzden, onun da Eve’i bulmak istediğine inanıyorum. Ancak ipuçları konusunda bize pek bir şey verdiğini söyleyemem.” Ben’in tam olarak ne dediğini düşündü. “Bonnie, Eve’in uyuyan güzel olmak konusunda şaka yaptığını söylemiş. Fakat bir kale yerine kulübedeymiş ve dikenli çalılardan oluşan bir bahçe yerine kütüklerden oluşan bir mezarlık varmış.”

“Hepsi bu mu?”

“Bir de Kevin’ın eviymiş.”

“Bir kulübe, kütükler ve Doane’ın oğluyla bağlantılı,” dedi Gallo. “Daha önce elimizde bu kadar şey yoktu.”

“Ben de öyle düşündüm.” Durdu. “Ama bulmak için hızlı hareket etmeliyiz. Doane, Eve’e yüksek doz vermiş ve neredeyse onu öldürüyormuş. O yüzden seni aradım. Kendra’yı arayıp mektupları ve günlüğü kontrol etmesini isteyeceğim. Orada bir ipucu olabilir. Belki bizi cevaba götürür.”

“İyi hamle. Herkese söyle. Ben de Catherine’i arayacağım ve Jane’le Margaret’e söylemesini isteyeceğim. Ben Everton’daki Starbucks’tayım. Ne kadar yakınsın?”

“Yirmi dakika kadar.”

“Burada olacağım ama yirmi dakikadan hızlı gel mümkünse.” Telefonu kapadı.

Joe son cümlelerin emir gibi olduğunu düşündü öfkeyle. Gallo içgüdüsel olarak kontrolü elde tutmaya çalışıyordu. Joe bu konuda tetikteydi.

Canı cehenneme.

Bu kâbusu hızla bitirebilmek için tüm şansları değerlendirdi.

Eve neredeyse öliyordu.

Onu benim için hayatta tut, Bonnie.

Bunu yapıyorken, babana da göz kulak ol. Tanrı biliyor ya, Gallo'yla sorun istemiyordu.

Seattle, Washington

"Eve kesin Seattle'da mı?" Catherine'in sesi gergindi. "Kütüklü tanımdan öyle olduğu belli. Büyük ihtimalle burada olduğunu düşünüyordum ama Doane'ın bizi yanlış yönlendirme ihtimali de vardı, Gallo. Teyit edilmesi iyi oldu."

"Venable çok kabullenmemiş," dedi Gallo. "Kaynağın şüpheli olduğunu düşünüyor." Durdu. "Sence?"

Catherine tereddüt etti. "Bonnie mi? Şöyle diyelim, Gallo, senin küçük hayalet kızınla tanışmadım ama Eve ona inanıyor. Joe da ona inanıyor. Ben Hong Kong'ta büyüdüm. Orada ruhlar kültürün bir parçası. Senin sözüne güveniyorum ve ona bir şans veriyorum." Hızla konuyu değiştirdi. "Kütüklerden oluşan bir mezarlık mı? Ben biraz daha net bir bilgi alamamış mı?"

"Catherine, eminim sen bir hayaletten bile gelmişini geçmişini öğrenirdin ama Ben bir çocuk gibi. Sadece Bonnie'yi çok seviyor." Catherine, Gallo'nun sesindeki neşeyi

duyabiliyordu. “Biz kendimiz bulmaya çalışacağız. Quinn ve ben iş üstündeyiz. Kendra’ya da haber verdi.” Bir an sessiz kaldı. “Yanına gelmeme izin vermediğin için başka bir şey yapamıyorum. Zander, Doane’ın nerede saklandığına dair bir ipucuna ulaşabildi mi?”

“Hayır.” Catherine yükselmekte olan gerilimi ve sabırsızlığı hissediyordu. O sırada Gallo’yla uğraşmak istemiyordu. “Kapatmam gerek. Başka bir şey öğrenirsem seni ararım.” Hoparlörü kapatıp telefonu bıraktı. Stang arabayı kullanıyordu. Catherine, Doane’a döndü. Arkada yanında oturuyordu. “Gallo’ya güvenebilirsin. Yardımcı olabilir, Zander.”

“Catherine’ciğim, ben kimseye güvenmem.” Gülümsemi. “Sana bile. Eminim Gallo da en az senin kadar ilginç biri çıkacaktır.” Başını yana eğdi. “Tabii seni de eğlendiriyordur. Aranızda güçlü bir elektrik hissettim ama ikinizin de şu anda kendinizle uğraşacak vakti yok.”

“Saçmalamayı kes,” dedi sabırsızca. “Onu duydun. Eve için aradı.”

“Uyuyan güzel ve kütüklerden oluşan bir mezarlık için.” Sesi nötrdü. “Ve Bonnie için. Gallo’nun Bonnie’ye inanıp inanmadığın konusunda verdiği cevap çok hoşuma gitti. Çok ilginç ve mantıklıydı ama senin ifadeni göremiyordu.”

İhtiyatlı bir şekilde Zander’a baktı.

“Lafı dolandırıyordun. Neden? Yalan mı söylüyordun, gerçeğin tamamını söylemiyordun?”

“Yalan söylemiyordum.” Kahretsin, Zander’ın bakışları

üzerindeydi. Catherine artık bu merakı tanıyordu. Zander vazgeçmeyecekti. “Tamam, ben mantıklı biriyim. Bonnie’ye inanmak benim için zor.” Dudaklarını ıslatıp isteksizce konuşmaya başladı. “Ama onu gördüm.”

“Pardon?”

“Beni duydun, onu gördüm. Bonnie’nin gömüldüğü kanyondaydık. Ormandan çıktım ve Eve’le onu gördüm.”

“Hayal mi gördün?”

“Onu gördüm. Oradaydı, sonra yok oldu. Bunu Eve’e hiç söylemedim ama sanırım o biliyordu.” Başını kaldırıp Zander’ın yüzüne baktı. “Etrafta hayaletlerle takılmıyorum ama Bonnie senin benim kadar gerçektir.”

“Gerçekten mi?”

“Bana öyle bilmiş bilmiş bakma. Söylediğine göre, sen Bonnie’nin büyükbabasıym.” Meydan okurcasına ona baktı. “Sen Bonnie’yi gördün mü, Zander?”

Gülümsemesi hiç değişmedi. “Belki.”

Catherine bu cevabı hiç beklemiyordu. Kimse Zander’dan daha gizemli olamazdı. “O ne demek?”

“Colorado’daki maden kuyusundayken bir halüsinasyon gördüm. Tabii ağrıdan şoka girmiştım. Annesini kurtarmam gerektiğini söyleyen kızıl saçlı küçük bir kız görmem doğaldı. Eve ve kızını detaylı şekilde araştırmıştım ve bir halüsinasyon göreceksam, bu çok mantıklıydı.”

“Bir halüsinasyonsa, neden ‘belki’ dedin?”

“Tibet’te rahiplerle geçirdiğim zaman yüzünden. Bana hiçbir şeyin kesin olmadığını öğrettiler.” Omuz silkti. “Bu

konuşma beni sıkmaya başladı. Benim genlerimi taşıyan bir torunun zeki olacağından eminim ama Eve'in aramasını bu birkaç kelime üzerine kurmak mantıklı değil. Bu kadar küçük bir ipucunun peşinden gidecek zaman da yok. Ben farklı bir yöne gitmeyi tercih ediyorum.”

“Ne gibi?”

“Yapınca söylerim.” Artık gülmüyordu. “Belki de söylemem. Sen şu gizemli kütüklerden oluşan mezarlığın peşine düş.”

“Senden bir metre uzağa gitmiyorum. Beni Doane’a götürecek şey olman konusunda fikrimi değiştirmedim.” Kaşlarını kaldırdı. “Sen hâlâ benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

Zander bir süre sessiz kalıp ona baktı. “Doane’ın işini bitirirken yoluma çıkacağını tuhaf bir şekilde düşünmek istemediğimi fark ettim. Bu ölümcül bir şey olur ve ben işimin bu kısmını görmezden gelmezdim.”

“Çok etkilendim,” diye mırıldandı Catherine. “Beni yolumdan çekmek zorunda kalırsan gerçekten üzülecek misin? Merak etme, sen ciddi bir ruhsal sorun yaşama diye ben hayatta kalmaya çalışırım.” Bir anda kıkırdadı. “Sorunun kökeni olduğum konusunda övünmeyeceğim de. Eve’in arkadaşayım diye endişeleniyorsun, değil mi?”

“Saçma.”

“Sanmıyorum. Eve konusunda ne hissediyorsun ve bu senin davranışlarını ne kadar etkiliyor emin olamıyorum ama bir tür sebep sonuç ilişkisi var.”

“Bunun nedeninin senin çekiciliğin ve şahane kişiliğin olduğunu düşünmüyor musun?” diye iğneleyerek sordu. “Benim, okuyabileceğin kadar şeffaf olduğumu düşünmen hoşuma gitmiyor. Beni kızdırıyor.”

Catherine bir anda içinde oluşan korkuyu bastırdı. Zander’la olmak bir cambaz gibi ipin üstünde yürümeye benziyordu. Çoğu zaman kendini güvende gibi hissediyordu ama sonra Zander dişlerini gösteriyordu ve Catherine ürperiyordu. Onun bunu görmesine izin verme. “Ben seni okuyamıyorum ama Eve’le dağda Doane’dan kaçtığında bir araya geldiniz. Onunla kısacık bir süre kalsan bile ne kadar özel olduğunu fark etmişsinizdir. Senin üzerinde de iz bırakmıştır.” Kendini Zander’ın gözlerine bakmaya zorladı. “Doane senin hedefin olabilir ama ava çıkmanın sebebi o değil. Eve.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Doane’ın onu öldürmemesi için olağanüstü çaba harcıyorsun.”

“Olağanüstü mü? Pek değil.”

“Olağanüstü,” diye tekrar etti. “Senin için, Zander. Muhtemelen reddediyorsun ve belki de fark etmiyorsun ama Eve’in yaşamasını istiyorsun.”

“Kızım olduğu için mi?” dedi alayla.

“Bilmiyorum. Senin söylemen gerek.” Dudaklarını büzdü. “Seni bu konuda zorlamayacağım. Seninle başım yeterince dertte.”

“Ve çok korktuğun belli,” dedi iğneleyerek.

“Senden korkuyorum,” dedi açıkça. “Ciddi anlamda göz

korkutuyorsun ve ben kendi yolumu bulmaya çalışıyorum. Fakat bu başaramayacağım anlamına gelmez. Bana saygı duyuyorsun. Yoksa beni ezer geçerdin.” Durdu. “Ve bence Doane’ı yakalamak için bir planın var. Planın dışında kalmak istemiyorum. Yoluna çıkmayacağım ve arkamı kollamam için bana güvenebilirsiniz.”

“Beni koruman için mi?”

“Bundan hoşlanmadığını biliyorum.” Sırıttı. “Stang neredeyse kalp krizi geçiriyordu.” Catherine’in gülümsemesi kayboldu. “Ama bunu yapmam gerekiyor. Ödül sensin. Zander.”

“Buna karşı çıkmıyorum. Çok doğru.”

“Ve ödülleri korumak gerek.”

“Ancak bir ödül başkası tarafından verilecekse. Bu ödülü kontrol etmeye kimsenin gücü yok.” Göğsüne vurdu. “Sen, Quinn ya da Venable koruyamazsınız. Kimse koruyamaz. Ben takas edilmeyeceğim, el değiştirmeyeceğim ya da rehin tutulmayacağım. Deneme bile, Catherine.”

“Başka bir çarem kalmazsa yapmam gerekir,” dedi Catherine sessizce. “Eve bana bunun için teşekkür etmezdi. O yüzden, Gallo’nun aramasına ve bize bilgi vermesine sevindim. Bir çıkış yolu arıyorum.” Yüzünü ekşitti. “O yüzden beni tehdit etmeyi kes. O orospu çocuğunu bulacak bir yol bulalım da senin kelleni Doane’a sunmam gerekmesin.”

“Böyle bir ihtimal olduğunu sanmıyorum,” dedi soğuk bir sesle. “Ve ısrar edersen...” Durup birden güldü. “Küçük Eve’i kurtarma ordusunun geri kalanı gibi, beni de mi yönet-

meye çalışıyorsun? Bu benim avım ve senin de gelmene izin vermiyorum. ‘Biz’ diye bir şey yok. Ortak bir amacımız yok.”

En azından Zander tekrar gülmeye başlamıştı. “Senin kellenin alınmaması amacımızda yok mu?”

“Senin tarafından mı?”

“Benim tarafımdan.”

Catherine omuz silkti. “Neden bana yardım etmiyorsun, Zander? Senin izini sürmek zorunda bırakma beni. Dedğin gibi, çok zamanımız yok. Mümkün olan tüm bilgileri toplamaya çalışıyorum. Hepimiz deli gibi parçaları birleştirmeye çalışıyoruz.”

“Evet, senin tüm ipleri elinde tutmanı hayranlıkla izliyorum. Bunu benim üzerimde deneme. Ben kukla değilim.”

“Joe ve Gallo da değil. Jane MacGuire de zor iş. Biz sadece Eve’i hayatta tutmak için birlikte çalışmaya çalışan insanlarız. Ben olanları koordine etmeye çalışıyor gibi görünüyorsam, yıllar önce Doane ve oğlunun ördüğü ağın içinde işimiz çok zor olduğu içindir.” Vakur bir edayla ekledi. “Ve Jane’in bana söylediğine göre, Doane eski karısı kadar kötü olmayabilirmiş. Harriet Weber, Doane’a senin idamını hazırlayana kadar nükleerlerin yerini söylemeyeceğini söylemiş. Bunu sana anlattım.”

“Evet, etkileyici hanımefendi.”

“O da oğlu gibi, Doane gibi bir canavar.”

“Ama infaz konusunda çok şahane bir zevki var. En iyisini seçiyor.”

“Komik değil.” Başını iki yana salladı. “Bu işi *umursu-*

yorum, Zander. Eve'i umursuyorum. Doane'ın ve o kaltağın düğmeye basmasını engelleyemezsek ölecek olan milyonlarca insanı umursuyorum. Bana yardım et, kahretsin."

Zander sessiz kaldı. "Hayır, komik değil ama benim umursamak konusunda sorunlarım var. Sanırım... seni kıskanıyorum. Bu kadar tutkuyla..."

"Bana yardım et."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Dudaklarını ıslattı. "Venable senin muhteşem biri olduğunu söylüyor. Yaşadığımız kâbusu bitirecek bir yol bu. Bak, bu düğümün iki ayağı var. Sadece Eve için endişelensek daha kolay olabilirdi. Ancak bir de nükleer düzenekler var." İşaretparmağını kaldırdı. "Chicago. Jane, Trevor ve Caleb onları bulup etkisiz hâle getirmek zorunda kalacaklar. Harriet Weber, Doane'la bağlantı halinde ve Doane'ı bulmamızın anahtarı o olabilir. Bombaların nerede olduğunu da o biliyor. Bombaları o patlatabilir."

"Onu öldürün," dedi Zander soğuk bir edayla.

"Oğluna büyük bir cenaze ateşi yakamayacağı için Doane'm Eve'i öldürmesi riskini mi alalım?"

"Venable da onu öldürmeye karar verir."

"Ben vermem. Hepsini birden istiyorum. Eve'in hayatta kalmasını istiyorum." Bir parmağını daha kaldırdı. "Seattle. Buradaki bombayı bulmak gerek. Doane'ı bul ve Eve'i kurtar. Chicago'dakinden daha az karmaşık."

"Basit düşünüyorsun. Hepsi Doane'ı bulmaya bağlı."

"Hepsi Harriet Weber'la bağlantılı." Zander'ın gözle-

rine baktı. “İşte bu yüzden tüm ipleri tutuyorum. Eve’i önemseyen diğer insanlara güvenmek zorundayım.” Durdu. “Senin gibi, Zander.”

“Sana söyledim. O kısımda sorunlarım var.”

“Umurumda değil. Sorunlarını çözmeye çalış. Bunlar zor işler ve benim bir ortağa ihtiyacım var. Joe’yu ya da Gallo’yu işin içine sokmama izin vermezsin. O yüzden, benimle bir başına kaldın.”

“Kaldım mı?”

“Kaldın mı?” diye fısıldadı. “Evet de, Zander.”

Uzun süre Catherine’in gözlerine baktı. “Niyetin farklıken bile nasıl bir gönül çelensin. Ancak tam bir gönül çelen de değilsin. Daha çok Ayn Rand romanlarındaki kadınlar gibisin. Gallo’ya acımaya başlıyorum.”

“Evet de.”

Zander başını çevirdi. “Yine çok basit düşünüyorsun. Senin durumunu düşünüp amacıma uyuyor mu bakacağım.” Öne eğilip Stang’le konuşmaya başladı. “Bir otel bul. Yemek yiyip birkaç görüşme yapmam gerek.”

Catherine şaşırdı. “O kadar çabuk mu? Sadece bir kişiyle bağlantı kurdun. Monte Slater denilen adamla. Onun da bir şey bilmediğini söyledin. Belki başka birilerini denemelisin.”

“Slater’in Seattle’da olan her şeyi bilen bir bilgi hattı var. Doane’la ilgili bir şey bilmiyorsa, kimse bilmiyordur. Bir şey duyarsa, beni arayacak.”

“Daha iyi biri olabilir. Dışarı çıkıp kendin bulmalısın,” dedi Catherine. “Ya da izin ver ben gideyim. Şehri bilmiyo-

rum ama nasıl araştıracağımı biliyorum. CIA'e girmeden önce, hayatımı Hong Kong'ta bilgi satarak kazanıyordum.”

“Ben de öyle duydum,” dedi Zander. “Eminim çok iyi iş çıkarıyordun.”

Catherine omuz silkti. “Açtım. Şimdi bizim de ihtiyacımız olan böyle biri. Aç olması gerek. Stang’e kenara çekip beni indirmesini söyle. Doane’ı bulmam için bana bir şans ver.”

“Zander?” diye sordu Stang. Dikiz aynasından arkaya bakıyordu.”

“Olmaz,” dedi Zander. “Benim yöntemimle yapacağız. Otele götür, Stang. Catherine’i suçlularla dolu caddelere atmayı hayal bile edemiyorum.” Hafifçe gülümsedi. “Onlara da korumalık teklif edebilir.” Catherine’e baktı. “Ayrıca, konuğumuzun dinlenmeye ihtiyacı var ama dinlenmeyecektir. Muhtemelen vaktinin kütüklerin olduğu alanları arayarak geçirecektir. Öyle değil mi, Catherine?”

Catherine soruya cevap vermedi. Başını çevirip dışarı baktı. “Evet de, Zander.”

Chicago

Margaret’in otobüsü şehre girdiğinde sabahın ilk solgun ışıkları ufukta belirmeye başlamıştı. Geldiğini haber vermenin ve Jane’i bu büyükşehirde nerede bulacağını sormanın vakti olduğunu düşündü. Telefonunu çıkarıp Jane’i aramaya yeltendi. Sonra durdu ve gün doğumuna baktı. Neden Jane’i

bu saatte uyandırayım ki? Onun mümkün olduğunca çok dinlenmesi gerekiyor. Hayır, bilgiyi Caleb ya da Trevor'dan alabilirdi. İkisini de o saatte uyandırmak hiç umurunda değildi. Her ikisi de Margaret'in kara listesindeydiler.

Seth Caleb'i aradı. "Chicago'ya geldim. Bana Jane'i nerede bulabileceğimi söyler misin yoksa hâlâ oyun oynamak niyetinde misin?"

"Herkesle bağlantıyı keserek oyunu uzatan sensin. Jane'in buraya güvenle gelmeni sağlayacağını biliyordun."

"Yine aynı aptallığı yapmamanız için bunu yapmam gerekiyordu."

"Anlaşıldı," dedi Caleb. "Neden Jane yerine beni aradın?"

"O iyi değil. Rahatsız etmek istemedim."

Sessizlik. "Şu anda çok daha iyi. Onu rahatsız etmenin benim için sakıncası olmazdı."

Kelimeleri hissiz söylemişti. Yine de Margaret içlerindeki karanlığı hissetmişti. "Senin için sakıncası olup olmasının benim için bir önemi yok, Caleb." Durdu. "Ama Jane'le bir sorunun varsa, bilsem iyi olur. Neredesin?"

"Lakeside Marriott. Oda bin yedi yüz otuz."

"Ya Jane?"

"Sormadım. Bu katta bir yerde. Kendin bulman gerekecek."

Yolunda gitmeyen bir şey olduğu kesindi. "Sana söyledim, onu uyandırmak istemiyorum. Senin odana geleceğim." Telefonu kapadı.

Düşünceli bir şekilde dışarı baktı. Ufukta fırtına bulut-

ları ve patlama vardı. Son birkaç saatte neler olmuştu? Yakında öğrenecekti. En azından Caleb, Jane'in iyi olduğunu söylemişti. Bu, fırtına bulutlarının sebebi olabilirdi. Margaret'in orada olup tampon görevi üstlenmesi iyi olacaktı.

Lakeside Marriott. Ayağa kalkıp koridordan ilerledi ve konuşmak için otobüs şoförünün yanına gitti. Adamın adı Harry Milton'dı. Saatlerce sohbet ettikten sonra Margaret'e bir iyilik yapacak kadar onu sevmiş olmalıydı. Margaret dikkatli davranırsa.

"Selam, Harry." Adama parıldayarak bakıyordu. "Lakeside Marriott nerede biliyor musun? Sence bizim yolumuzdan çok uzakta mıdır?"

On Üçüncü Bölüm

Yirmi dakika sonra, Margaret bin yedi yüz otuz numaralı odanın kapısını çalıyordu.

Caleb kapıyı açtı. “Çok çabuk geldin.”

“Otobüs şoförü beni bıraktı.” Odaya girdi. Otobüs durağından başka arabaya binmekle vakit kaybetmek istemedim. Geldiğinizden beri neler olduğunu bana anlatman gerek.” Kendini balkon kapısının yanındaki sandalyeye attı. “Önce Harriet Weber. Bir şey var mı?”

“Doane’dan bir telefon geldi.”

Margaret gerildi. “Ne?”

“Bunun seni heyecanlandırıp dikkatini çekeceğini biliyordum.” Karşısına oturdu. “Venable’ın söylediğinin aksine roller değişti.”

“Anlatsana.”

Caleb, Doane’la eski karısı arasındaki konuşmayı detaylarıyla anlatırken, Margaret dikkatle dinledi.

“Lanet olsun.” Başını iki yana salladı. “Evet, rollerin

nasıl değiştiğini görebiliyorum. Kadın çok tehlikeli görünüyor. Eşlerini yiyen karadul gibi.”

“Kadını doğadaki dostlarından biriyle karşılaştıracayından emindim,” dedi Caleb. “Şahsen ben Harriet’i gayet insan gibi görüyorum. Bolca Borgia özelliği olan biri.”

“Benim karadul dostum yok,” dedi Margaret dalgın bir halde. “Denedim ama böceklerle iletişim kuramıyorum. Kurсам da karadulu seçmezdim. Bu durum doğalarında olabilir ama eşlerini yedikleri düşüncesine katlanamıyorum.” Hâlâ Harriet’i düşünüyordu. “Kontrol Harriet’in elindeyse, bu bize yepyeni bir bakış açısı oluşturur ki... Kendra’yı aradınız mı?”

“Evet, şehrin çığırtkanlığı görevi bana verildi. Hem Catherine’i hem de Kendra’yı aradım. Catherine, Kendra’dan daha açık karşıladı. O da bana Doane’ın Eve’i nereye götürmüş olabileceğine dair bir şeyler anlattı. Kütüklerden oluşan bir mezarlık mı varmış...” Ben Hudson’ın söylediklerini Margaret’e anlattı. “Catherine bunları Kendra’ya anlatmış. Kendra ilgilenmiş ama sabırsızlamıyormuş. Bir bilgi bombardımanına tutulduğunu ve şu anda buna ihtiyacı olmadığını söylemiş. Kevin’in günlükleri ve mektuplar arasında delirmek üzereymiş.”

Margaret başıyla onayladı. “Yakında daha iyi olacaktır. Bulmacalar onu deli ediyor. Bağlantıyı bulana kadar zihni iki katı çalışıyor ama sanırım bir şeyler yakaladı.”

“Nereden biliyorsun?”

“Birkaç saat önce, yoldayken onunla konuştum. Bir anda aklına bir şey geldi. Beni kovalayıp kendi halime bıraktı. Arayacağına söz verdirdim.”

“Arayacak mı?”

Margaret şaşırmış bir halde Caleb’e baktı. “Tabii ki. Bana söz verdi. O da Jane gibidir. Onurlu ve adil bir oyun onun için çok önemli. Her an aramasını bekliyorum.” Omuz silkti. “Ve ayrıca Kendra burada olmadan ancak bu şekilde olaya dahil olabilir. Kendi yerine olayların içinde olmam için muhtemelen beni kullanmaya çalışacaktır.”

“Buna karşı çıkmayacak mısın?”

“Jane’e yardım etmemle çakışmazsa çıkmam. Kendra çok zekidir ve buna izin veremeyecektir. Benim Jane’e yardım etmek için burada olduğumu bilir.”

“Bunu gayet net bir şekilde belirttin zaten.”

Margaret arkasına yaslanıp Caleb’i inceledi.

Yine karanlık vardı ve fırtına yaklaşıyordu. “Kimse benim dürüst olmadığımı söyleyemez.” Durdu. “Mesela, senin ve Trevor’ın Jane’in etrafında yaşadığınız tüm o şehvet ve duygusal alevlenmeler hiç umurumda değil. Hiç üstünde durmadım, o yüzden de tüm bu bağırışlar neyin nesi anlamıyorum. Seni hiç okuyamadım ama senin doğandaki hayvani yan yüzünden böyle olduğunu tahmin ediyorum. Doğanın bir parçası bu. Trevor ise daha üst bir seviyede. Bence o, Jane’i gerçekten önemsiyor.”

“Senin düşüncen gerçekten umurumda değil, Margaret.”

Margaret başıyla onayladı. “Çünkü işleri berbat ettin.”

Caleb cevap vermedi.

“Bana Jane’in daha iyi olduğunu söyledin. Demek ki ona daha önce yaptığın kan işini tekrar yaptın. Doğru mu?”

Caleb yavaşça başıyla onayladı.

“Ve Jane’i rahatsız etmem umurunda olmadı. Bir an bunu düşünmem gerekti.”

“Ama eminim bir cevap bulmuşsundur.”

“Trevor’ın yanında olduğu için onun rahatsız edilmesini istedin.” Margaret başını yana eğdi. “Gecenin bu saati olduğuna göre, ikisinin birlikte uyuduğunu düşünmek mantıklı olur.”

“Çok mantıklı.”

“Demek ki Jane’in hoşlanmayacağı bir şey yaptın.”

“Yanlış.” Güldü. “Onun... çok hoşlandığı bir şey yaptım.”

Margaret başını iki yana salladı. “Jane, Trevor’a gittiye. muhtemelen sen çok kötü bir şey yapmışsındır. Ona kötü göründüğünü bile fark etmemiş olabilirsin. Siz iki farklı türsünüz.” Bir süre düşündü. “Hayır, muhtemelen biliyordun. Ancak sen de vahşilerden birisin ve o anda bunu önemsemedin.”

“Bu seni ilgilendirmez, Margaret. Beni sinirlendiriyorsun.”

“Biliyorum, ama Jane beni ilgilendirir. Biriyle ilişkisi olması normal. Jane için sorun olmadığı sürece senin ve Trevor’ın yaptıkları benim umurumda değil. Belki de bu sefer Jane için sorun oldu.” Kaşlarını çattı. “Düşündüm ki yaptığın şey onun koşarak Trevor’a gitmesine neden oldu. Ben de onun orada kalmasına yardım edeceğim.”

“Zor edersin.”

Fırtına artık yüzeyin altında değil, Margaret'in tam önündeydi. Koyu renk gözleri öfkeyle parlıyordu. Dudakları geri çekilmiş, beyaz dişleri görünüyordu.

"Sana adil bir oyun olmasının Jane için ne kadar önemli olduğunu söyledim. Sanırım Trevor bunu anlıyor. Jane onunla daha güvende olacaktır."

"Bu işe karışma, Margaret."

"Yapamam," dedi. "Jane benim için kurşunun önüne atladı. Ona borçluyum. Bu iş bitene kadar borcum da bitmeyecek." Neşeyle gülümsedi. "Ama benim ne düşündüğümü bildiğine göre, sorun yoksa konuyu kapatabiliriz. Seni çok ilginç buluyorum, Caleb. Bazen en tahmin edilemeyen hayvanlar, en etkileyiciler oluyorlar."

Caleb inanamayarak başını iki yana salladı. "İnanılmaz birisin." Sert bir sesle ekledi. "Senin gibi deneyimsiz bir çocuğu neden dinlediğimi bile bilmiyorum."

"Deneyimsiz mi?" Bir süre düşündü. "Bazı alanlarda deneyimim olmayabilir ama diğer alanlarda epey ilerideyim. O yüzden, bana böyle söyleyemezsin. Belki biraz deneyimsiz diyebilirsin." Ayağa kalktı. "Şimdi banyoya gidip su içmem gerek. Bana kahvaltı söyler misin? Portakal suyu, poğaça ve kahve."

"Düşmanın alanında yemek yememen gerektiğini duymadın mı?" dedi alayla.

"Abartma. Sen benim düşmanım değilsin." Odanın diğer tarafına gitti. "Tabii sen..." Telefonu çalınca sustu. "Kendra. Sana sözünü tutacağını söylemiştim." Telefonu açtı.

“Chicago’ya geldim bile, Kendra. Çok uzun sürdü araman. Seth Caleb’in yanındayım. Hoparlöre veriyorum.”

“Fark etmez,” dedi Kendra sabırsızca. “Sanırım buldum, Margaret. Noktaları birleştirdiğinde çok kolay oldu.”

“Daha önce de noktaları birleştirdiğini gördüm. Hiç kolay değildi,” dedi Margaret. “Ben olayları senin gördüğün gibi görmüyorum.”

“Harriet’in İngiliz edebiyatına karşı olan tutkusuna geri gelip oradan ilerlemen gerek. Oğlu Kevin’a da aynı tutkuyu aşılamıştı. Oğlu onu memnun etmek istiyordu ve bunun en iyi yolunu biliyordu. Çocukluğunda paylaştıkları bir şeydi bu tabii.”

“Nereye varacaksın?”

“Bu patlayıcıların yerleştirilmesi Kevin’ın El-Kaide’yle ilişkisi olduğu dönemde hayatındaki en önemli şeydi. Harriet’i de bunun bir parçası yapmak istedi.”

“Neden?”

“Tecavüz edip öldürdüğü kızlarla Harriet arasında yaptığı karşılaştırmalara bakarsak, Kevin annesinin kendisini kınadığı suçlarından biriyle de olsa onun gözüne girmek istiyordu.”

“Kadın, Kevin’ın yaptıklarını sadece oğlu için tehlikeli olduğundan umursamıyordu.”

“Ama bu onun gerektiğinde Kevin’a güvenli bir yer sağlayabilmek için onu terk etmesine neden oldu. Kevin suçlu hissedebilir miydi bilemiyorum ama annesinin gözünde mükemmel olmamaya dayanamıyordu. Annesinin onayına ihti-

yacı vardı. Nükleer proje konusunda, Harriet'e aynı takımda oldukları hissini vermesi gerekiyordu. Bir tür karanlık, ölümcül bir ortaklık."

"Bir şehri birlikte havaya uçuranlar birlikte mi kalacaktı?"

"Ya da iki şehri. Evet, düşünce buydu. Kevin'ın günlüğü Doane çözemesin diye o kadar karmaşık yapmasının sebebi de buydu. Bence Kevin babasını annesine karşı dolduruyordu. Fakat Harriet'i kaybetmeyi göze alamıyordu. Aslında günlüğün de Harriet'e gitmesini istemişti ama onu Doane'dan alıp annesine veremedi öldü."

"Kevin, Harriet'i patlamayı ayarlama işine nasıl dahil etti?"

"Annesinin bu işi planlamasına izin verdi. Bu işi ikisi arasında özel bir oyun haline getirdi. Harriet kontrolü seviyordu ve Kevin bunu biliyordu. O yüzden her ikisinin de sahip olduğu tutkuyu kullanarak annesinin patlamanın nerede ve nasıl olması gerektiğini seçmesine izin verdi."

"Günlükte var mı bu?"

"Bariz bir şey yok. Doane bir şey belli etmek istemiyordu. Harriet'le arasında değerli bir sırdı bu. Kevin bununla annesini memnun ediyordu. Belli belirsiz referanslar var. Annesine aynı dönemde yazdığı mektuplarda da aynı tür referanslar var."

"Nasıl referanslar, Kendra?"

"Anlatıyorum. Sabırsızlanma."

"Nasıl sabırsızlanmayayım? Bana iki manyağın psikolojik saçmalıklarından başka bir şey anlatmıyorsun."

“Saçmalık değil. Saatlerdir üzerinde çalıştığım bir analiz... öfkeni duyabiliyorum, Margaret.”

“Bu imkânsız ama beni iyi tanıdığın için ne yaptığımı tam olarak biliyorsundur. Yine analiz. Kevin ve annesinin paylaştığı bu küçük ortaklık neymiş? Bunun Harriet’in İngiliz edebiyatı tutkusuyla ne alakası var?”

“Çok alakası var.” Kendra’nın sesi gerilmişti. “Sanırım ne aradığımı buldum. Bak, günlük Harriet okusun diye yazılmış, Doane değil. Üstü kapalı edebi göndermeleri sadece Harriet anlayabilirdi.”

“Yine döndük edebi göndermelere. Bana bir örnek ver.”

Margaret telefonun diğer yanından kâğıt sesleri geldiğini duydu. “Günüğün sonlarına doğru, dünyanın kendisine karşı nefretinin bedelini ödemesini istediğine dair laf kalabalığı yapıyor. Bir noktada, ‘cesur günün korkunç geceye döndüğünü’ göreceğinden bahsediyor.”

“Anlamadım. Ancak ben pek İngiliz göndermelerini anlamam. Daha çok çocuk kitapları yazan Doktor Seuss’u bilirim.”

“Ben de anlamamıştım ama diğer yazdıklarına bakınca, çok da onun söyleyeceği kelimeler gibi durmuyordu. Bu bir Shakespeare sonesinden alıntı. Biraz sonra da Kevin, ‘Sakin zihinler bulandırılmaz ya da korkutulamaz, onlar talihlerine de felaketlerine de kendi adımlarıyla giderler...’”

“...tıpkı bir fırtınadaki saat gibi,” diye tamamladı Margaret.

Sessizlik oldu. “Bu dizeyi biliyorsun?”

“Belki Doktor Seuss’tan biraz daha fazlasını biliyor olabilirim. *Dr. Jekyll ve Mr. Hyde*’ı okumuştum.”

“Ve bu cümleyi mi hatırladın? Beni hep şaşırtıyorsun, Margaret.”

“Ya mektuplar? Onların yardımı oldu mu?”

“İçerikte henüz bir şey yok. Belki sonra bulurum ama zarflarda var.”

“Nasıl yani?”

“Posta pulları. Tarihleriyle günlüğe yazdığı tarihler uyuyor. Pullardan birinde mektubu 4 Haziran’da Seattle’dan attığı anlaşılıyor. King Street İstasyonu’ndan sadece birkaç blok ötede bir postanede damgalanmış. Burası Seattle’daki en büyük saat kulesinin olduğu yer. Ve o gün günlüğünde Shakespeare sonesinden alıntı yapmış. Bir tane de Chicago’dan mektup atmış. İki tane özellikle önemli saatin olduğu bir bölgeden. Her iki alıntıda da eksik bıraktığı kısımlar önemli. Shakespeare’in tam dizesinde, ‘*Bana zamanı söyleyen saati saydığımda* ve cesur gün korkunç geceye döndüğünde,’ diyor. Stevenson’ın dizesi ise şöyle; ‘Sakin zihinler bulandırılmaz ya da korkutulamaz, onlar talihlerine de felaketlerine de kendi adımlarıyla giderler. Tıpkı bir fırtınadaki saat gibi.’”

Margaret durumu anladığı anda derin bir nefes aldı. “Saatler...”

“Evet, ilk alıntıyı Kevin Seattle’dayken günlüğüne girmiş. Bir tane de Osbert Sitwell’den alıntı var. Kevin’in Harriet’e gönderdiği bir diğer mektupta ve o da Chicago’dan atılmış. Kevin’in ölümünden bir süre öncesine ait.” Kendra

birkaç sayfa çevirdi. “Diyor ki, ‘Zaman öldürmek, Zaman bizi öldürüyor demenin bir başka çeşididir.’”

“Zaman bizi öldürür mü?”

“Sanırım Kevin burada bize bir şey söylüyor. Hayır, bundan neredeyse eminim. Bu şehirlerdeki saatleri kontrol etmelisiniz.”

“Söylemesi kolay. Chicago ve Seattle’da yüzlerce saat ve saat kulesi vardır.”

“Ama hem Kevin’ın hem de annesinin devasa egoları var. Küçük şeylerle ilgilenmezler. Haber başlıklarına konu olacak bir yer bulmaktan daha çok zevk alırlar.”

“Sanırım birkaç yer var aklında?”

“Sana mümkün olan yerleri e-postayla gönderiyorum. Sana Chicago ve Seattle’daki yüksek profilli birkaç yerin fotoğrafını ve harita bilgilerini yolladım az önce.” Durdu. “Sizi etkilemek istemiyorum ama ben olsam şehir merkezindeki Wrigley Binası’na yoğunlaştırdım. Chicago Nehri’nin yanındaki. Binanın tepesinde kocaman bir saat kulesi var ama aynı zamanda yakınlardaki beyzbol sahasında da bir saat var. Onlardan birini seçmiş olabilirler. İkisini de seçmemiş olabilirler de.”

“Ya Seattle?”

“Ben olsam ilk King Street İstasyonu’na giderdim. Hem mektuptaki puldan hem de o bina şehirdeki en göze çarpan yapılardan biri olduğu için.” Tekrar sessiz kaldı. “Bunların hepsi sadece benim düşüncelerim, Margaret. Bir kanıt yok. Hâlâ farklı bir şey olur mu diye çalışmaya...”

“Arada delikler bulmaya çalışmayı bırak,” dedi Margaret. “Harika iş çıkardın ve bunu biliyorsun. Biraz uyumaya çalış. Biz buradan işe girişeceğiz.”

“Sanmıyorum,” dedi Kendra. “Kafamı her çevirdiğimde birileri bana bir şeyler söylüyor. Günlükten bulduklarımı tekrar kontrol etmeliyim. Sonra da Pasifik kıyısındaki karaya vuran kütüklere dalaacağım.”

Margaret sessizce, “Seni bundan vazgeçirmeye çalışmayacağım,” dedi. “Bu çok önemli. Tüm bu saat kuleleri ve terörist planlarla ilgili olayların hepsi dünyayı sarsacak korkunç şeyler. Fakat Jane’in kâbusu belki senin kütüklerle ilgili bulduğun şeyin ardında olabilir.”

“Ya da kurtuluşu,” dedi Kendra. “Üzerinde çalışacağım, Margaret.” Telefonu kapadı.

“Çok etkileyici biri.” Caleb, Margaret’in telefonu cebine koymasını izledi. “Jane bana ondan bahsetti ama sanırım insanın deneyimlemesi gereken biri.”

“Aynen öyle,” dedi Margaret. “İyi ki karşımızda değil de yanımızda. Kendra aptallara hiç acımaz.”

“Anladım zaten.”

“Bana kahvaltı söyleyecektin.” Saatini kontrol etti. “Ama sorun değil. Jane’i aradıktan sonra da arayabilirsin. Birlikte kahvaltı ederiz.”

“Tabii, Jane’i rahatsız etme konusu var bir de,” diye mırıldandı Caleb. “Bu konuda fikrini mi değiştirdin?”

“Şu anda önemli değil.” Sabırsızca Caleb’e baktı. “Sana söylediğim gibi, tüm bu seks mevzularını dengede tuttuğu-

nuz sürece benim için solda sıfır kalıyor. Kendra, Harriet Weber'ın planlarına büyük bir taş koyabilelim diye canı çıkana kadar çalıştı. Bunu Jane'e anlatmam gerek." Kaşlarını çattı. "Sen Harriet'in dünyeyi bu sabah alacağını söyledin. Belki bu da bize aletleri nereye koyduklarına dair bir ipucu verir."

"Belki de. 'Solda sıfır'... ne değişik bir terim. Hoş zaten senin normal bir şeyin yok ki." Caleb ayağa kalktı. "Senin için Jane'i arayıp onu kahvaltıya davet edeceğim."

Margaret başını iki yana salladı. "Ona on beş dakika daha vereceğim, sonra kendim arayacağım." Banyoya gitti. "Senin çok hoşuna gider aramak."

Güneş neredeyse ufukta belirmişti. Kehribar rengi altın ışıklar, karanlık bulutların arasından belirliyordu. Jane uykulu bir halde bunların güzelliğini düşündü. Sonra da pencereye sırtını dönüp Trevor'a daha sıkı sarıldı.

Trevor da güzeldi. Güçlü, güneş gibi ışık ve sıcaklık saçan biriydi.

"Uyandın mı?" diye kulağına fısıldadı Trevor. "Kestiriyorsun sanmıştım."

"Olabilir. Bilmiyorum. Uyumamaya çalıştım. Zaman akıp gitsin istemedim." Dudaklarını Trevor'ın yanağında gezdirdi. "*Senin* gitmeni de istemedim."

"Ben bir yere gitmiyorum," dedi yumuşak bir tonda. "Sana sahip oldum, seni bırakmayacağım." Jane'in yüzüne düşen saçı zarifçe yüzünden çekti. "Döndüğümden beri sana

bunu anlatmaya çalışıyorum. Bir türlü beni dinlemedin, seni inatçı kadın.”

“Şimdi dinliyorum.” Daha da yaklaştı. “Ben inatçıyım... ve korkuyorum. Sanırım yıllar önce seni ilk gördüğüm andan beri sana âşığım. Benim nefesimi kestir. Yayıdığın tüm o karizma ve çekicilikle bir Yunan Tanrısı kadar güzeldin.”

“Güzel mi?” Yüzünü ekşitti. “Senin sanatsal yanların gözünü kör etmiş olmalı. Ben Yunan Tanrısı falan değilim.”

“Olmayabilirsin. Mitlere göre, Yunan Tanrıları her zaman kibar, akli başında ve başkalarını da düşünen tipler olmayabiliyorlar.”

“Ben başkalarını düşünen biri değilim. Sen söz konusu olduğunda. Uzanıp seni tutmak ve sana sarılmak istiyorum. Akli başında biriyim sanıyorum ama zaten sana karşı kibar olmak da o kadar kolay ki, Jane.”

“Öyle mi? Yanıldığını biliyorsun, değil mi? Beni sevmesi zordur. Eve hayatıma girmeden önce kimse beni gerçekten sevmemişti. Üvey ailelerimden bazıları bir süre seviyormuş gibi davrandılar ama sonra hep bir şeyler oldu ve beni geri gönderdiler.”

“Aptal pislikler.” Hafifçe öksürdü. “Onların olmaması daha iyi olmuş zaten.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Çünkü bu sayede Eve geldi.” Tek koluna dayanıp doğruldu ve Trevor’a baktı. “Bak, kendim için üzülmiyorum. Öyle demek istemedim, Trevor. Ben iyi bir sanatçıyım, iyi bir insanım. Birlikte iyi bir hayat yaşamak için elimden geleni yapacağım. Sadece bilmeni is-

tiyorum ki ben dünyadaki birlikte yaşanması en kolay insan değilim.”

“O zaman benimle yaşa ve bir daha bir yere gitme.” Dudaklarıyla Jane’in burnuna dokundu. “Gerisini ben hallederim.”

“Bir daha asla gitmeyeceğim, Trevor,” diye fısıldadı. Trevor’ın omzuna yanağını yasladı. “Burada uzanmış düşünüyordum. Dünyada, hayır, evrende en çok istediğim şey neydi biliyor musun?”

“Ne olursa olsun, senin için mümkün kılarım.”

“Birlikte mümkün kılacağız. Göl evine dönmüşüm. Eve’le verandadaki salıncakta oturmuş, Joe’nun ızgara yapmasını izliyoruz. Sen de onunla konuşmak için aşağıya iniyorsun. Sonra dönüp bana gülümsüyorsun.” Dudaklarını Trevor’ın boynuna değdirdi. “Aile bu. Sen de ailemin bir parçasısın.”

“Sanırım bunu yapabiliriz. Fakat Joe’nun bana ızgara yapmayı öğretmesi gerek. Başka?”

“Güneşin batışını izliyoruz. Ve sonra Eve’le Joe’ya iyi geceler dileyip evimize gidiyoruz.” Boğazında bir yumru hissetti. “Ve bu geceki gibi konuşuyoruz, hiçbir şeyi gizlemiyoruz.”

“Sevişiyor muyuz?”

Jane boğuk bir sesle güldü. “Tabii ki. Ona ne şüphe.”

“Ah, bence bunu da kesinlikle belirtmeli. Bu işi çok iyi yapıyoruz.”

Jane onun doğru söylediğini düşündü. Birbirlerinin bedenlerini, nasıl tepki vereceklerini biliyorlardı. O geceki tut-

kuları yavaş, sıcak, tatlı ve baş döndürücüydü. Tamamen tatmin edici. “Katılıyorum. Bu kadar önemli bir şeyi atlamak istememiştim.”

“Anlayabiliyorum. Bu geceki odak noktası o değildi.”

Jane’in aklına bir anda bir şey geldi ve tekrar yarı doğrulup ona baktı. “Neden odak noktası o değildi? Caleb yüzünden mi? Onun yaptığı şeyin bu geceyle karışması...”

“Sus.” Trevor onu öpüp susturdu. “Gerekli bir şeydi. Hoşuma gitti mi? Tabii ki hayır. Ancak Caleb’le yaptığınız hiçbir şeyin senin için hissettiklerime bir etkisi olamaz.” Jane konuşmak için ağzını açtı ama Trevor iki parmağını onun dudaklarına koydu. “Bu gecenin odak noktasının seks olmamasının nedeni seksin her zaman bizim yaptığımız bir şey ve hep büyümlü olması. Bu gecenin odak noktası bir mucizeydi.”

“Hangi mucize?”

“Bağlılık. Izgara, veranda salınacağı ve aile.” Jane’i hafifçe öptü. “Hayaller. Sonsuz aşk.”

Sonsuz aşk.

Ah, evet, Trevor’ı o kadar çok seviyordu. Dün. Bugün. Yarın.

Ve sonsuza kadar.

Ağlamamak için işi şakaya vurması gerekiyordu. “Sonsuz mu? Disney filmi gibi geliyor kulağa. Bu aşırı duygusal oldu, Trevor,” dedi boğuk bir sesle. “Ama hoş.”

“Ben sonsuzluk fikrini seviyorum. Daha önce tüm yaşananların sadece bir başlangıç olduğunu, tüm hataların ve birlikte geçirdiğimiz mutlu zamanlarınsa birer basamak ol-

duğunu ifade ediyor.” Jane’in burnunun ucunu öptü. “Sanırım arada aşırı duygusal olma eğilimi gösteriyorum.” Jane’i tekrar kollarına çekti. “Ama tamamen içten bir duygusallık. Seni utandırdım mı? Buna alışman gerekecek.”

“Sanırım alışabilirim.” Güneş ışıkları odaya daha güçlü gelmeye başlamıştı. Hayatın devam ettiğini isteksiz bir şekilde fark etti. “Neredeyse yedi oldu. Sanırım kalkmamız gerek.”

“Birazdan.” Gülümsedi. “Sanırım benim odak noktam kaymaya baş...”

Yanlarındaki masada duran Jane’in telefonu çalmaya başladı.

Jane gerildi. Caleb miydi?

Hayır, Margaret.

Jane telefonu açtı. “Margaret, neredesin?”

“Caleb’in odasında. Hepimiz için kahve ve kahvaltı söyledim. Otuz dakika iyi mi?”

Trevor’a baktı. “Belki biraz daha uzun olabilir.”

“Bu önemli, Jane,” dedi Margaret sessizce. “İşler çözülmeye başlıyor.”

“Ne...”

“Otuz dakika.” Margaret telefonu kapadı.

Telefonu kapatırken, “Önemli olduğunu söyledi,” dedi Jane. Uzanıp Trevor’a baktı. Tanrım, Trevor’ı çok seviyordu. Son birkaç saatte ördükleri kozadan çıkmak istemiyordu. “Sanırım gitmemiz gerekiyor.”

“Biliyorum.” Doğrulup Jane’i kollarına aldı ve yatağa

doğru çevirdi. “Önemli dediği, iyi bir şey de olabilir.” Jane’i öpüp onu ayağa kaldırdı. “Başka mucizeler de olacak. Gidip onları bulursak daha iyi olur.”

Bu doğrudu, daha yeni başlıyorlardı. Birlikte geçtikleri tüm yolların bu güzel dönüm noktasına geldiğini daha yeni keşfetmişken, olanları hatırlamak zor geliyordu.

Hatırlaması zordu, olanlara inanması daha da zordu.

Hayır, negatif düşünmeyecekti. Bu delice fikirlerin nereden geldiklerini bile bilmiyordu. Uzanıp o altın zili çalacaktı ve her şey güzel olacaktı. Jane, Eve’i bulacaktı. Aşkına sahip çıkacaktı. Hayaller, aşk ve mucizeler olacaktı hayatında.

“Önce sen duş al.” Trevor onu banyoya götürürken sırtına hafifçe vurdu. “Sonra hemen aşağı inip Margaret’le konuşabilirsin. Düşünmeye başlayınca sabırsızlanacağını biliyorum.”

Jane’le ilgili çok şey biliyordu. Jane banyo kapısını kapatırken bunu düşündü. Bu bilgi bile kendi içinde bir mucizeydi. Margaret’in önemli dediği şeyi duymak için sabırsızlanmaya başlamıştı bile. Hızlı davranıp hemen duşa girdi ve suyu açtı.

Trevor, iyi haber olabilir, demişti. Lütfen, iyi haber olsun, Margaret.

“Kahvaltımı ye, Jane,” dedi Caleb alayla. Jane’in bardağına kahve dolduruyordu. “Gücünü koruman gerek. Tüm ça-

balarımın boşa gitmesini hiç sevmem.”

“Sessiz ol, Caleb.” Margaret’e döndü. “Saatler mi?”

Heyecan içindeydi. Bu lanet bilmecenin en azından bir parçasını bulmuşlardı. “Kendra sağ olsun. O nükleer aletlerine yerini bulabilirsek, Harriet’in ne yaptığının bir önemi kalmaz. Kontrol bize geçer. Tepemizde bu tehdit olmadan Eve’i bulma işine bakarız.”

“Doğru değil,” dedi Trevor. “Onların yerini bulmaktan daha fazla şey yapmamız gerek. Bombaları etkisiz hale getirmeliyiz. Ya da en azından patlatılmalarını engelleyecek bir şey yapmalıyız.”

“Harriet bugün fününin peşinden gitmeyecek demiştiniz,” dedi Margaret. “Ama er ya da geç alması gerekecek. Fünneyi ondan çalıp elinden alamaz mısınız?”

“Fünye burada mı Seattle’da mı bilemiyoruz. Harriet fünneyi alınca, tehlike artar. Kadın paniklerse, biri fünneyi elinden alamadan patlatabilir. Çok dikkatli halletmek gerek.”

“Onun panikleyebileceğini sanmıyorum,” dedi Jane. “Bence kendine fazla değer veriyor ve kendini korumak onun için çok önemli.” Düşünceli bir şekilde ekledi. “Ama Harriet yenilme riskini almayacaktır. Sırf pislik olsun diye bile patlamayı yapabilir. Cartland’la buluşacak. Belki ondan bir şey çıkarırız.”

“Belki de Venable’ı aramalıyız,” dedi Margaret sessizce. Jane’in ifadesini görünce, elini kaldırdı. “Onun Eve’i ulusal güvenliğe kurban edeceğinden çok korktuğunuzu biliyorum. Colorado’da onu neredeyse öldürtmeye kalktığı için haksız

bir korku da değil. Ancak yine de bunu yapmayı da düşünmelisiniz. Harriet'in o bombaların yakınına bile gitmesine izin veremezsiniz."

"Veremeyeceğimi biliyorum," dedi Jane ciddiyetle. "Ama bu işi kendimiz yapabilecekken risk almak istemiyorum. Hâlâ biraz zamanımız var. Zander öldürülene kadar kadın bombaları patlatmayacak." Dudaklarını ıslattı. "Ve Doane, Eve'i öldürene kadar Zander öldürülmeyecek. Zander'in Eve'in ölümünü görmesini istiyor. Hepsı birbirine bağlı."

"Evet, bakalım. Bombaların Chicago'da nereye koyulduğunu bulup etkisiz hale getiriyoruz." Caleb dudaklarını büzdü. "Sonra Harriet'in peşine düşüp Seattle'a, Doane'ın yanına giderken onu izliyoruz. Eve'i kurtarıp kötü adamları öldürüyoruz. Sonra Seattle'daki bombaları etkisiz hale getiriyoruz. Çok basit."

"Bunun bir kâbus olduğunu biliyorum." Ve Caleb'in bu kâbus listelemesi, içindeki çaresizliği artırıyordu. "Arada çekilebilirsin, Caleb. Bunu sana daha önce de söyledim."

"Cevabım aynı," dedi kısaca. "Ama birinin problemin genel hatlarını çizmesi gerekiyordu. Trevor sırf seninle bağı olsun diye yüksek binalardan atlayabilir. Ben bir Süpermen değilim fakat gayet iyiyimdir. Onda olmayan bazı özellikler bende var. Yapılacak bir iş var ve ben yapacağım." Trevor'a bakıp güldü. "Bu iş için seninle bile çalışacağım." Margaret'in telefonundaki fotoğraflara baktı. "Chicago'da iki tane ünlü saat var. Önce hangisine bakıyoruz?"

“Hiçbirine,” dedi Margaret. “Kahvaltından sonra ben Wrigley Field’e gidiyorum hemen. Stadyumdaki saati kontrol edeceğim. Siz Harriet Weber’la kalın. Ön araştırmayı ben yapayım.”

“Ön araştırma mı?” Trevor kaşlarını kaldırdı. “Yani?”

“Fareler,” dedi Margaret gayet normal bir şekilde. “Saate baktım. Sayı tahtasının içinde. Saate ve sayı tahtasına bakım yapmak gerekir. Demek ki saatin içinde bir aletin yerleştirileceği kadar yer var. Aletin çok yer kaplayacağını sanmıyorum.”

“Fareler,” diye üsteledi Trevor.

“Her yerde fareler vardır,” dedi Margaret. “Özellikle de göllerde ve nehirlerde. Fareler hep açtır ve yemek ararlar. Ne olduğu da önemli değildir, her şeyi denerler.”

“Nükleer bir kokteyli bile mi?” dedi Caleb.

“Her şeyi,” diye tekrar etti Margaret. “Ve tadını ya da bombayı tadıp ölen başka bir fareyi hatırlayabilirler. Belki yerini de bilirler. Bombanın koyulduğu yerde insan yemeğinin parçaları varsa, daha net hatırlarlar.”

“Yani Kevin bombayı yerleştirirken hamburgerinin parçalarını düşürdüyse, bu sayede bombalar bulunabilir mi diyorsun?” diye sordu Jane. “Beş yıldan fazla oldu, Margaret. Fareler ne kadar yaşar?”

“Vahşi fareler beş yıldan yedi yıla kadar yaşarlar.” Omuz silkti. “Çok fazla ümidim yok ama ne olacağını bilemezsin. Yemek varsa, fareler genelde aynı yerde beslenirler. Bir beyzbol stadyumu ve ofislerin olması orayı avantajlı hale

getiriyor. Yol olarak kullandıkları bir yer olabilir ya da...”

“O farelerin peşinden bir yere varmayı mı umuyorsun?” diye şüpheye sordu Trevor.

“Olabilir. Denemeye değer. En azından sizin kadar dikkat çekmem. Sen de Caleb de epey akılda kalacak tiplersiniz. İnsanlar genellikle beni güvenilir bulurlar.” Yüzünü ekşitti. “Gerisi için söz veremem. Fareler pek tekin değildir.”

“Yazık,” diye mırıldandı Caleb. “Tekin olsalar, sen bu işi hallederdin.”

“Gerçekten mi?” Margaret başını yana eğdi. “Ciddi misin?”

“Sen çok dikkat çekicisin,” dedi Caleb. “Sinir bozucu ama kesinlikle dikkat çekici. Jane bize senin dağlarda o kurtları nasıl büyülediğini anlattı.”

“Sen kurtları büyülemiyorsun; onları kabulleniyorsun ve onların da seni kabul edeceğini...”

Balkon kapılarının yanındaki masada duran alet hafifçe öttü.

“Harriet’ciğimiz hareket ediyor.” Caleb hemen ayağa kalktı. “Duş alıp giyinmesi biraz zaman alır ama işi şansa bırakmayacağım. Aşağı inip kadın Cartland’la buluşmak için dışarı çıkana kadar odasını izleyeceğim.” Jane’e baktı. “Burada kal. En son istediğimiz şey Harriet’in seni görmesi. Kadın otelden çıkınca sizi ararım.”

Hemen odadan çıktı.

Burada kal mı?

Jane ayağa kalktı. Burada kalmak istemiyordu. Harekete

geçmek, hareketin bir parçası olmak istiyordu. Tabii mantıklı olan orada kalmasıydı. En azından Harriet'le aynı oteldeydi ve aksiyona yakındı. Bir blok ötede "güven" içinde değildi.

"Jane," dedi Trevor.

"Biliyorum, biliyorum. Akıllıca olan şeyi yapıp gizle-
neceğim." Margaret'e döndü. "Tamam. Ancak ben de seninle
Wrigley Field'a geleceğim. Belki ben de bir şeyler..."

"Belki de biz burada kalıp Ben Hudson'ın bahsettiği de-
nize vuran kütükleri araştırmalı..." Jane'in ifadesini görünce,
Trevor sustu. "Sorun mu var?"

"Bir otel odasına tıkilıp kütükleri araştırmayacağım. O
iş Catherine ve Joe'ya bırakıyorum. Doane'in Eve'i Colo-
rado'da nerede tuttuğunu bulabilmek için hastanede aynı
araştırmayı yapmışım."

"Buldun da," dedi Trevor yavaşça.

"Doane'in peşinden kendim gidemeyecek kadar güçsüz
olduğum için yaptım bunu." Trevor'ın gözlerine baktı. "Bu-
nu bir daha yapmayacağım. Ben güçlüyüm, Trevor. Caleb
sayesinde. Kendimi daha önce hiç bu kadar güçlü hissetme-
mişim." Yüzünü ekşitti. "Caleb'in canı cehenneme."

"Ama hepsi bu değil, değil mi?" Margaret, Jane'in ifa-
desini inceliyordu. "Ben Hudson'a inanmıyor musun?"

"Tabii ki onun doğru olduğunu düşündüğü şeyi söyle-
diğine inanıyorum. Kim inanmaz ki? Ben'in anlatımından
Doane'in resmini çizerken, berrak bir havuza bakıyor gibiy-
dim. Bilinçli olarak asla yalan söylemez."

"Bilinçli olarak anahtar kelime gibi görünüyor," dedi Mar-

garet sessizce. "Sen onun rüyalarının halüsinasyon olduğunu mu söylüyorsun? Ama sen kendin de ilginç rüyalar görüyorsun. Cira ve Anthony'yle ilgili rüyaların halüsinasyon muydu?"

"Belki de. Böyle bir ihtimali hiç göz ardı etmedim."

"Çünkü sen tamamen siyah beyaz olmayan şeyleri kabul etme konusunda sorun yaşıyorsun." Trevor gülümsedi. "Ama Cira'nın seni bu anlamda değiştirmeyi başardığını düşünüyordum."

Jane bir an sessiz kaldı. "Ama ben onun benimle konuşan ve hayatımı nasıl geçireceğimi söyleyen bir hayalet olduğunu hiç söylemedim."

"Ah, işte söyledin," dedi Trevor. "İşin kilit noktası Bonnie. Hikâyeyi ilk duyduğumda benim de aklımda bazı soru işaretleri oldu ama Quinn bu konudan çok ciddi bir şekilde bahsedince ona inandım. O bir polis ve kuşkuya yer olmadığını düşündüm." Başını yana eğdi. "Quinn de hayaletlere inanıyor mu?"

"Bu konuyu onunla hiç tartışmadım." Soru sorar gibi ona baktı. Ona hiçbir konuda yalan söylemeyecekti. Eksik bilgi bile vermeyecekti. "Hayaletler hakkında genel olarak bir şey bilmiyorum. Sanırım Joe, Bonnie'ye inanıyor. Eve'in de ona inandığını biliyorum."

"Ama sen kendini ikna edemiyorsun, değil mi?" diye sordu Margaret.

"Benimle bir alakası yok bunun. Onlar Bonnie'nin diğer taraftan buraya ulaştığını düşünüyorlarsa, bu onlara huzur ya da mutluluk veriyorsa, neden umurumda olsun ki? Benim tek istediğim Eve'in mutlu olması." Sesini normal tutmaya ça-

lıştı. “Ve güvende. Onun güvende olmasını istiyorum. Bize zaman kaybettirecek ve onun öldürülmesine neden olacak faydasız bir ava çıkamam.”

Margaret başıyla onayladı. “Çıkma o zaman. Bırak Kendra ve Catherine bu konuda çalışsın.” Güldü. “Aslında komik bir şey bu. Onlardan daha somut fikirli kadınlar tanımadım. Oysa onlara bir hayalet işi veriyorum.” Ayağa kalkıp Jane’e sarıldı. “Şahsen ben senin haklı olup olmadığını bilmiyorum ama fark etmez. Sen bu işi nasıl halletmek istiyorsan ben yanındayım. Benimle Wrigley Field’a gel de seninle fare kovalamaca oynayalım.” Trevor’a baktı. “Sen de gelebilirsin.”

“Teşekkürler,” dedi Trevor kuru bir sesle.

“Rica ederim. Ben saatin arkasıyla uğraşırken, sen de Jane’e göz kulak olursun.” Gülümsedi. “Bu işi seveceksin. Zaten gözlerini ondan zor ayırıyorsun.”

Trevor’ın bakışları Jane’e kaydı. “Evet, bu işi çok seveceğim, Margaret.”

Jane öylece kaldı. Gözlerini Trevor’dan ayıramıyordu.

Bugün. Yarın. Sonsuza kadar.

“Caleb, Harriet’in otelden ayrıldığını söyler söylemez buradan ayrılacağız,” dedi Margaret. “Bu arada, ben Kendra’yı arayıp bir şey buldu mu diye soracağım.” Telefonunu çıkardı. “Kendimi şu anda biraz *fazlalık* hissediyorum. Sen resmen parlıyorsun ve Trevor ise... ne diyeceğimi bilemiyorum.” Elini sallayıp numarayı çevirdi. “Ama durmayın, devam edin. İlginç şeyler oluyor ve sanırım hoşuma gitti bu. Böyle... sıcak bir şey gibi.”

* * *

“Banka mı, Harriet?” Cartland, altın renklerle yazılmış Amerikan Bankası yazısına baktı. Harriet için cam kapıyı açıyordu. “Böyle bir şey beklemiyordum.”

“Neden? Hazine bankada saklanır.” Harriet gülümsedi. “Kevin ve ben Amerikan Bankası’na karar verdik. Bizim krallığımızın anahtarını kapitalizmin kralına emanet ettik. Sence de eğlenceli değil mi?”

“Hayır, Kevin’ın bana ya da hücreden kimseye söylemeden o nükleerlerin yerini değiştirmesi hiç eğlenceli değildi,” dedi Cartland. “Tek adam operasyonu değildi bu. Onların nerede olduğunu bilmemizde fayda vardı.” Harriet’in peşinden lüks mermer koridordan yürüyordu. “O öldürülünce tüm proje boşa gitti.”

“Ama şimdi yine başladı,” dedi Harriet. “Tahran o bombaları beş yıl önce patlatmamızdansa şimdi patlatmamızdan daha çok memnun olur. Politik durumlar şimdi daha gergin. Tahran tüm zaferlere açık. Bu güzel şehri ve Seattle’ı yok etmenin büyük bir zafer olacağı konusunda hemfikir değil misin?”

“Aptal olma,” dedi kısaca. “Tabii ki büyük bir zafer olacak. Sence ben neden buradayım? Seninle uğraşmak istemedim. Kevin seni projeye dahil ettikten sonra kimseyi dinlemedi. Bunun sorun çıkaracağını biliyordum. Şimdi yine aynı şey oluyor. Doane bana gelip nükleerleri teklif etti. Sonra bir anda sana rüşvet vermemiz gerektiğini söyledi. Verdim de. İstedliğini

aldın. Şimdi bize istediğimizi vereceğini kanıtla.”

“Ben aptal değilim, Cartland,” dedi soğuk bir sesle. “Belli ki ‘kadın’ kelimesinin ‘zekâ yoksunu’ kavramıyla aynı anlama geldiğini düşünen Ortadoğulu dostlarınla fazla takılıyorsun. Sen bana rüşvet falan vermedin. Sadece ilk ayarlamaları yaptın.” Güvenli kasa kısmına doğru gidiyordu. “Benim yurtdışına çıkmamı biraz daha güvenli hale getirmek için senin yapman gereken bir iş olduğuna karar verdim. Şimdi bu iş bitene kadar sessiz ol. Sonra konuşacağız ve bir sonraki Bin Ladin olma ödülünü göreceksin.”

“Adamı Amerikan Bankası’na getirdi,” dedi Caleb. Jane’le telefonda konuşuyordu. “Sana Cartland’ın fotoğrafını gönderiyorum. Kırklarında, iyi giyimli, koyu renk saçlı. Amerikalı bir işadamı gibi görünüyor.”

“Tahran’dan gelen bir uçaktan yeni indiğine inanamıyor insan,” dedi Jane. “Bir şey duydun mu? Dinleme cihazı yerleştirdin mi?”

“Zaman olmadı. Hem bu iş için alışveriş merkezinden ya da sokaktan alınan cihazlardan daha üst bir şey gerek.” Soğuk bir sesle ekledi. “Yani yanlarına yeterince yaklaşısam bile, tek yapabileceğim dudaklarını okumak olurdu. Belki arkadaşın Margaret’in böyle bir özelliği olabilir ama benim yok. Bankanın dışındayım. Onlar dışarı çıkana kadar bekleyeceğim ve sonra takip edeceğim.” Durdu. “Cartland kadına bir şey yapmaya kalkarsa, o kaltağı korumak zorunda kalabilirim.”

“Güç Harriet’in elinde. Onun Cartland’a istediğini yaptıramayacağını sanmıyorum.”

“O bir terörist.”

“Fark etmez. Dikkatli olur, Caleb. Biz Wrigley Field’a gidiyoruz. Bankadan çıktıklarında hemen beni ara.”

“Ararım.” Telefonu kapatıp bankanın karşısındaki fırının kapısına yaslandı. Birilerini bu şekilde izlemeyi sevmiyordu. Kız kardeşinin katilini izlerken yıllar boyunca bunu yapmıştı ve işin tüm hilelerini öğrenmişti. Ancak o bu şekilde avını izlemek gibi değil de daha çok dedektiflik işi yapmaktı.

Jane onun Harriet’in peşinden gidip kadını konuşturmasına izin verseydi işi çok daha kolay olurdu. Kolay ve tamamen etkili.

Düşünme. Jane’in istediğini yap. Şimdilik alevini kısıktaki tut.

Caleb’in zamanı da gelecekti.

Cartland kasadan çıkan deste deste kâğıtlara bakarken kaşlarını çatı. “Bunlar da nedir? Bana fünüye vereceğini sanmıştım.”

“Asla böyle bir şey söylemedim. Sadece değerli bir şey olacağını söyledim.” Kâğıtları alıp ona verdi. “Ve ilginç. Kevin nükleerleri taşıırken senin Tahran’la arasında sorun çıkarmayacağından emin değildi. Bir sigorta istiyordu.” Cartland belgeleri incelerken yüzünün ifadesine baktı. “Sen El-Kaide’ye karşı her zaman çok sert değildin. İran’ın sadece

sadakatsiz değil, dini inançlarına hakaret olarak görecekle-
ri anlaşmalar yapmıştın.” Bir an Cartland’ın kfretmesini din-
ledi. “Bu anlaşmaları bilselerdi, ölüm listelerine girerdin. Bu
listelerin ne kadar ölümcül olduğunu biliyordun.”

Cartland fkeli bakışlarını Harriet’e çevirdi. “Tehdit mi,
seni kaltak?”

“Evet,” dedi Harriet. “Benim önemsenmeyecek ya da
yönetilebilecek biri olmadığını anladığından emin olmam
gerek. Birlikte çalışabiliriz ya da sen kaçmaya başlarsın ve
seni öldürmelerinden önce bir haftan daha olur.” Cartland’ın
gözlerine baktı. “Bu iş bitene kadar, kumanda bende. Birbi-
rimizi anlıyor muyuz?”

Cartland bir an konuşamadı. Harriet onun ifadesindeki
mücadeleyi okuyabiliyordu. “Olabilir,” diye mırıldandı.

Olabilir falan değil, diye zaferle düşündü Harriet. Adam
kafese girmişti. Gururunu korumaya çalışıyor olabilirdi ama
Harriet onu ele geçirmişti. “O zaman sana bunu gsterebili-
rim.” Belgeleri yerleştirdiği kutunun dibindeki siyah kumaşı
kaldırdı. “İşlam savaşında iyi birer ortak olacağımız için.”

Cartland kutuya bakarken kaşlarını çattı. “Bir ceptele-
fonu mu? Bu da nedir?”

“Neden şaşırdın?” dedi Harriet. “Siz hep ceptelefonunu
fünye olarak kullanacağınız bombalar yerleştiriyordunuz.”

“Ama bu çok eski.” Kocaman, hantal ceptelefonuna
baktı. Kendi incecik akıllı telefonuna baktı. “Teknoloji bunu
pe evirdi.”

“Beş yıl önce bu son teknoloji ürünüydü,” dedi Harriet.

“Telefon şarj edilince, gayet güzel çalışacak. Altı ay önce bir elektronik uzmanına danıştım.” Harriet onun gözlerine baktı. “İnan bana, tek yapmam gereken şifreyi girmek. Bom. Chicago ve Seattle yok olacak.”

“Her ikisi de mi?”

“Kevin’ım çok zeki idi. Sen onu hiç takdir etmedin. Biz Samoa’ya giden bir uçakta olacaktık ve kapılar kapandığı anda Kevin şifreyi girecekti.”

“Planın hâlâ bu mu?”

“Belli ayarlamalar yapılırsa.”

Adamın sesi bir anda hevesli gelmeye başladı. “Fünyeyi bana vermeyeceğini söylemiştin.”

“Sana veriyor muyum?” Telefonu kutudan çıkarıp el çantasına koydu. “Ama artık kuralları kimin koyduğunu anladığına göre, bunun bende kalmasına karşı çıkılmayacak.”

“O telefonu istiyorum, Harriet.”

“Unut bunu. Şifre olmadan senin işine yaramaz. Onu da sana vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

“İkna edilebileceğini düşünüyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

“Çok iğrenç. Beni tehdit mi ediyorsun, Cartland? Belgeleri hatırlıyor musun? Ölürsem, avukatım bunların birer kopyasını İran’a gönderecek. Sence seni buraya fünyeyi gözüne sokmak için mi getirdim? Senin işkence konusunda sorununu olmadığını biliyorum. Kevin bana senden ve arkadaşlarından bahsetti. Sizin amatör olduğunuzu söyledi. O yüzden aletleri sizden aldı.”

“O bir haindi.” Yanakları kızardı. “Onun öldürüldüğünü duyunca sevinmiştim.”

“Ve hepiniz sığınacak bir yer aramaya koştunuz.” Hissettiği öfkeyi bastırdı. Cartland’ı hâlâ kullanması gereken yerler vardı. “Ne istersen öyle düşün. Ben oğlumun ne yapabileceğini biliyorum.” Derin bir nefes aldı. “Fünye sende olursa bombaların nerede olduğunu bilmene gerek yok sanıyorsun. Çok haklısın. O yüzden eski kocamla değil, benimle anlaşma yapman gerekiyor. Fünye bende, şifreyi ben biliyorum. Bu da tüm kartların bende olduğu anlamına geliyor, Cartland. Sürücü koltuğunda ben vardım.” Durup ekledi. “Benim sürüşümü beğeneceksin. James’ten oğlumu öldüren adamı öldürmesini bekliyorum. Ondan sonra bombaları bizzat ben patlatacağım. Sen sadece sorumluluğu üstleneceksin. Hiç risk almayacaksın. Sen ve küçük grubun, işi üstlenip Tahran’ın büyük adamları olabilirsiniz. Böylece dikkat başka yere çekilecek ve benim kaçmam için zaman kalacak. İlgini çekti mi?”

“Olabilir,” dedi dikkatle.

“Çok ilgini çekti.”

“Daha fazla para istiyorsun.”

“Evet, beni mutlu edecek tek bir ödeme daha. Patlamadan bir hafta sonra bankaya gönderilecek. Tabii bu işte risk alıyorum. Fakat bu belgeler yine bende olacak ve eminim ki Tahran’daki politikacıların o patlamayı benim yaptığımı bilmelerini istemezsin. Sadece zavallı bir kadının yaptığı işin kaymağını yediğini düşünmeleri çok küçük düşürücü olur. Sonra ortadan kaybolacağım.”

“En iyisi olur,” dedi yavaşça.

“Ben de öyle düşündüm.”

Cartland sessiz kaldı. “Sadece bir ödeme daha mı?”

“Belki bir iki iyilik de isterim.”

Cartland gerildi. “İyilik mi?”

“Kevin bana senin çok zeki bir adam olduğunu söylemişti. Berlin dışında bir kampta eğitilmişsin. Sadece bombalar değil, cinayetler konusunda da uzmanmışsın. Eminim yıllar içinde daha da iyi hale gelmişsindir.”

“Benden birini öldürmemi istiyorsun.”

“Benim ülkeden ayrılmamı daha güvenli hale getirmek için. Ortadan kaybolmam daha güvenli olsun diye. Sana vereceğim ün daha güvenli olsun diye.”

“Kimi?”

“Sana sorun çıkaracak biri değil. Sadece üstüne vazife olmayan yerleri kurcalayan bir kadın. James onun için endişelenmemi söylüyor ama James bazen aptal olabiliyor.” Gülmüsedti. “Adı Jane MacGuire.”

“Neden onun ölmesini istiyorsun?”

“Oğlumun günlüğünü biliyor. Bu da demek oluyor ki projemiz hakkında daha fazla şey öğrenebilir. Sizin grubunuzla ya da patlamalarla bir bağlantım olduğundan şüphelenmesini istemiyorum. Bir CIA ajanıyla bağlantısı da olabilir ama benim peşime düşüp bana zarar vermek için tamamen kişisel bir nedeni var.” Dudakları gerildi. “Ve peşimi bırakmayacaktır. Kızın suratını gördüm, sesinden anladım. Nereye gidersem gideyim, ne kadar zaman geçerse geçsin,

kız peşimde olacak. Buna izin vermeyeceğim, Cartland. Bu işi benim için hallet.”

“Ona nasıl ulaşacağım?”

“Bu senin sorunun. Ailesi Atlanta’da yaşıyor. Joe Quinn ve Eve Duncan’ın evlatlık kızları. Kızı en son Indiana’da Muncie’de gördüm.” Durdu. “Bu işin çabuk halledilmesini istiyorum. Bu iş aklımı kurcalasın istemiyorum. Kızı bul. Öldür.”

“Onu bulacağım.” Gergin bir şekilde gülümsedi. “Uzun sürmez. Teknik bir dünyada yaşıyoruz ve kimse bundan kaçamaz. Samli’den kızın akıllı telefonunu bir kontrol etmesini isteyeceğim. Telefon özellikle korumalı değilse, çok kolay olur. Daha önce de benim için sorun çıkaran insanların yerini buldu. Kızın yerini bir mil yakınına kadar sana söyleyebilirim.”

“Bunu gerçekten yapabilir misin?”

“Doğru insanı tanıyorsan, bunu herkes yapabilir. Kabloşuz ağ şirketlerinden birinde çalışan bir adama birkaç yüz dolar verince, Jane MacGuire’m telefonu ne zaman, hangi kuleden sinyal almış hemen öğrenirsin.”

“Böyle bir şeye yetkileri yok.”

“Aslında polislerin böyle bir şey için yetkiye bile ihtiyacı yok. Telefon şirketlerinin çoğu kanun kurumuyla rahat bir ilişkisi vardır. Bu yaptığımız tam olarak yasal değil ama çok sorun da değil. Bu lanet merkezlerindeki herhangi bir özel araştırmacı aynı şeyi senin için yapabilir. Ücretlerini artırmayı dört gözle bekleyen bir sürü az maaşlı telefon şirketi çalışanı var.”

“Ama ben özel bir dedektifin bunu yapmasını istemiyorum. Senin yapmanı istiyorum. Ne kadar sürer?”

“Samli’ye söyleyeceğim. Kızın tam yerini bulması beş altı saat sürer. Kızın yerini bulunca da bu iş biter.”

“Harika.” Harriet kasayı kapatıp kilitledi. “Bana artık Jane konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söylediğinde, daha önemli şeylere konsantre olabileceğim.”

“Ne zaman?” diye sordu Cartland. “Ne zaman o şifreyi gireceksin?”

“Beni zorlama. Bunu hiç sevmem. Her şey bir araya geliyor.” Dönüp kapıya doğru gitti. “İki gün içinde çok mutlu bir adam olacaksın.” Başını çevirip Cartland’a baktı. “Jane MacGuire işini halledersen, ben de çok mutlu bir kadın olurum.”

On Dördüncü Bölüm

Seattle

“King Street İstasyonu Kulesi,” dedi Catherine. Gallo’yla konuşuyordu. “Margaret’in söylediğine göre Kendra, Kevin’in nükleerlerden birini o saat kulesine yerleştirdiğini düşünüyormuş.”

“Kontrol edip içeri girebilecek miyiz bakalım. Muhtemelen izleme altındadır. Oradan hareket edemeyiz. En son istediğim şey Doane ve Harriet’in paniklemesi.”

“Ben sadece işin sonunda tüm işlerin bizim elimizde olmasını umuyorum,” dedi yorgun bir halde. “Ve sonunda panikleyen kısım biz olmayalım diye dua ediyorum.”

“Sen paniklemezsin, Catherine.”

“Buna çok güvenme. Seattle’da Kevin’in satın aldığı bir yer var mı diye Langley’le kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadılar. Tabii belgelerini bir sürü ismin ya da şirketin adı altında

gizlemiştir. Zaman alacaktır.” Durdu. “Belki de Venable buna daha kolay ulaşabilir. Onun eli daha uzun. Belki o yöne de gitmem gerekir.”

“Yapman gerekeni yapacaksınız.” Konuyu değiştirdi. “Joe’yla birlikte Denizcilik Müzesi’ne gittik. Kıyıya vuran kütüklerle ilgili küratörle konuştuk. Bir sürü teknik ve tarihi şey öğrendik ama çok işe yarayacağını sanmam.”

“Ben bu işe farklı bir açıdan yaklaştım. Müzede öğrendiklerinizi anlat bana.”

“Bu kütükler rüzgârların, gelgitlerin, dalgaların ve insanların yarattığı hareket nedeniyle kıyılara ya da denizlerin ve nehirlerin kumsallarına vuruyorlarmış. Bir tür deniz kâhlıntısı.”

“Kütükler ve mezarlıklar... mezarlar... ölüm arasında bir bağlantı?”

“Hayır, aslında bunun hayat için faydalı olduğu düşünülmüştü. Bu kütükler, kuşlar için barınak ve yemek sağlıyormuş. Balıklar ve diğer deniz canlıları da onlarla birlikte yüzüyormuş. Denizden gelen canlılar, gemi kurtları ve bakteriler kütüğü parçalıyor ve zamanla yiyecek zincirine katılmasına neden oluyormuş. Bu kütükler ayrıca kıyıdaki kum tepelikleri için de temel oluşturuyorlarmış. Yüzeyde kötü bir şey görünmüyor, Catherine.”

“Eve kötü bir şey görmüş. Bu kütükler genelde nereden geliyormuş?”

“Dalga erozyonu yüzünden bunu söylemek zor. Bu kütüklerin çoğu fırtınalar, seller ve diğer felaketlerle suya düşen

ağaçlardan geliyor. Diğer kaynaklar ise tomrukçuluk, gemilerde taşınanlar, binalar ve gemilerin kendileri. Japon tsunamisinden sonra bir kütük seli olmuş.”

Catherine gazetelerden korkunç hayaletlere benzeyen tonlarca kütüğün kıyıya vurduğunu okuduğunu hatırladı. O kocaman botların, aletlerin ve Japon çiftlikleriyle limanlarından kopan parçaların kıyıya vurduğunu hiç düşünmemişti. “Kevin’ın kütüklerinin o felaketten olduğunu sanmıyorum. Zamanı uymuyor. Size sıra dışı gelen başka bir şey var mıydı?”

“Söyledim ya, ilginç ama muhtemelen değerli olmayan bilgiler verdiler. Dur, düşüneyim... tamam, kütükleri yakmamak gerekiyor. Çıkan dioksitler kanserojenmiş. Deniz suyundaki klor yüzünden çok sağlıklısızmış.”

“Deniz suyunda klor olduğunu bile bilmiyordum ama kütükleri yakmak insanı hemen öldüren bir şey değil, değil mi?”

“Hayır.”

“Hepsi bu mu?”

“Beni kuruttun, Catherine.” Ciddi bir ifadeyle ekledi. “Hayır, nasıl unuttum. Bir şey daha var. Kuzey mitolojisine göre ilk insanlar Ask ve Embla iki kütükten meydana gelmişler. Odin ve kardeşleri onları kül ve sarmaşık ağaçlarından yaratmışlardı. Sence bunun bir önemi olabilir mi?”

“Çok komik.”

“Değil ama benim bildiklerimi anlatmam gerekiyordu. Görüşmenin büyük bir kısmı çok sıkıcıydı. Sana sadece ana

başlıkları verdim. Elin ayağın bağlı olmasaydı, seni de davet ederdim. Gerçekten de bağlı değildir diye umuyorum.” Durdu. “Zander nasıl?”

“İnatçı.” Catherine’in bakışları odanın karşısında oturan Zander’a kaydı. “Ama üzerinde çalışıyorum. Aptal biri değil. Senin ve Joe’nun bize yardım etmesi konusunda haklı olduğumu görmek zorunda.”

Zander gülümsedi ve başını yavaşça iki yana salladı.

“İnatçı,” dedi Catherine tekrar. “Dediğim gibi, ben de kütüklerle ilgili araştırma yaptım. Tuhaf kütüklerle ya da bunları toplayanlarla ilgili yerel gazetelere baktım. Kütükleri bir ifade yöntemi olarak kullanan sanatçılarla ilgili birkaç makale vardı.”

“Onlarla mezarlık yaratan var mıydı?”

“Böyle bir konuda röportaj veren yoktu. Ayrıca Kendra’yı da hafifçe dürttüm.”

“Hafifçe?”

“Elimden geldiğince hafif dürttüm,” dedi. “Elinden gelenin en iyisini yaptığımı biliyorum. Sadece daha hızlı olmasına ihtiyacım var.” Yutkundu. “Zamanımız tükeniyor gibi hissediyorum, Gallo. Eve için hepimiz çok sıkı çalışıyoruz. Fakat boşa kürek çekiyormuşuz gibi hissediyorum. Eve her an yok olabilir ve bir daha geri gelemeyebilir.”

“O zaman daha hızlı ve güçlü hareket edeceğiz,” dedi Gallo. “Zander’ı pozitif bir şey yapmaya ikna etsen iyi olur. Eve’in hayatta kalması için hâlâ en büyük umut o. Tabii o pisliğin umurundaysa.”

“Ah, umurunda.” Catherine, Zander’ın gözlerine baktı. “Umurunda olduğunu biliyorum.”

“Ben o kadar emin değilim,” dedi Gallo. “Kütükler hakkında başka bir şey öğrenirsem, ararım. Kendine dikkat et.” Telefonu kapadı.

“Bana olan inancından çok etkilendim,” dedi Zander. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. “Ama benim duygusal kapasitemi ve karakterimi okuma yeteneğini beğenmedim. Gallo daha iyi bir değerlendirme yaptı.”

“Gallo senin hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

“Sen de bilmiyorsun, sevgili Catherine.”

“Yeterince biliyorum,” dedi. Bu söylediğinin doğru olduğunu umuyordu. Zander bir bilmeceydi ama Catherine’e çok ufak da olsa bir ipucu vermiş olabilirdi. “Gallo senin pozitif bir şey yapmanı istiyor.”

“Duydum. Gallo’nun ne istediği hiç umurumda değil. Ancak eminim senin umurundadır.”

“Gallo ve Joe’nun burada bize katılmasına izin vermen pozitif bir şey olabilirdi.”

Zander başını iki yana salladı.

Catherine öfkeyle ona baktı. “Biz bu lanet otelde ne yapıyoruz ki zaten? Saatlerdir buradayız. Aramaların bitti mi?”

“Evet.”

“Bağlantıya geçtiğin tek adamın sana Doane’ın nerede olduğuna dair hiçbir şey söylemediğinden bahsetmiştin. Daha fazla soru sorup senin başka bağlantılarını da denememiz gerekmez mi?”

“Hayır, bir kişi yeterli.”

“O zaman bir şeyler yapalım.”

“Sen bir şeyler yapıyorsun. Benim korumamsın. Senin görevin bu değil miydi?”

“Sen bu otelde pineklerken buna ihtiyaç yok.” Durdu. “Eğer istese, Gallo’nun bizi bulabileceğini biliyorsun. İkimizin de görüp görebileceği Özel Kuvvetler’deki en iyi casuslardan biridir.”

“Ama seni üzmemek için böyle bir harekette bulunmaz. Senin ona güvenmeni istiyor. Onun araya karışabileceği ihtimalini düşündüm ama sonra böyle bir ihtimal olmadığına karar verdim.”

“Joe çaresiz kalırsa, Gallo fikrini değiştirebilir.”

“Çaresiz duruma gelen sensin. Gallo’yla konuştuğun sırada da bir parça gerildiğini hissettim.”

“Bir parçadan da fazla.”

“Evet.” Zander’in gülümsemesi kayboldu. “Boş bir şey de değil. Çünkü haklısın. Zaman tükeniyor, Catherine.” Ayağa kalkıp yatak odasına açılan kapıya gitti. “O yüzden sana tavsiyem, Eve’i bulmak için var gücüyle çalışan ve bir mucize yaratmaya çalışan tüm arkadaşlarını ve adamlarını topla.” Sesi ciddiye. “Eve’in buna ihtiyacı olacak.”

“Huzursuzsun,” dedi Stang sessizce. “Bu senin için alışılmadık bir durum, Zander. Aslında alışılmadık bir durum değil ama senin bunu göstermen alışılmadık bir şey.”

“Bunu bir zayıflık olarak mı görüyorsun?” diye sordu Zander. “Zırhımda bir çatlak mı?”

Stang bir anda toparlandı. Yüzeyin altında, keşfetmeyi hiç istemediği bir durum oluşuyordu. “Öyle demedim. Sadece bir gözlemli. Sen de benim kadar biliyorsun ki kimse-nin senin derinlerini görmesine izin vermeyecek kadar dikkatlisin.” Gülümsedi. “Senin için yıllarca çalıştım ve hâlâ gizemlisin.”

“Ama sen hep bu şekilde olmasını sevdiğini söyledin. Böyle tercih ediyorsun,” dedi Zander alayla. “Senin işin içine girmemen daha güvenliydi. Öyle değil mi?”

“Doğru.” Stang gözlerini kısarak Zander’a baktı. “Fakat Eve Duncan kaçırıldığından beri beni de işin içine soktun. Hâlâ nedenini bilmiyorum ama buradayım işte. Bir süre için, Eve’in avukatı olmamı istediğini düşündüm. Sen sert bir adamsın, Zander ve kendine eğilmek için izin vermiyorsun. Belki de benim bir denge oluşturmamı ve Eve’e şans vermemi istedin.”

“Ah, bir zayıflık işareti daha mı?”

“Hayır,” dedi sessizce. “İnsanlık bu.”

“Daha da kötü bir hakaret. Ben insan ırkını pek sevmem, Stang.”

“Biliyorum.

“Benimle ilgili çok şey biliyorsun. Belki de senden kurtulma zamanım geldi.”

“Hiç durma. Seninle çalışmaya geldiğimden beri bu risk hep vardı ama senin karşında dehşete düşmediğim zamanlar

ilginçti.” Yüzünü ekşitti. “Ki bu zamanlar pek sık olmazdı. İnsanların çoğu senden korkuyor, Zander.” Başıyla oturma odasını işaret etti. “Catherine bile. Bence her saniye bununla savaşıyor ama korkusu hep var. Sadece bunun seni kontrol etmesine engel olmasına izin vermiyor. Bu çok etkileyici.” Durup günlerdir sormak istediği soruyu sordu. “O da senden korktu mu, Zander?”

Zander anlamamış gibi yapmadı. “Eve mi? Hayır, korkmadı. Benden de Doane’dan da bu dünyadaki kimseden de korkmadı. Saatlerce bir kamp ateşinin yanında oturduk ama benden korkmadı. Sadece dikkatli davranıyordu. Şu anda da korkmuyor. Doane ona ne yaparsa yapsın, Eve korkuya izin vermeyecektir.” Durup düşündü. “Ben korkuyu hep bir silah olarak kullandım ama son zamanlarda kullanmıyorum. Bu, insanı diğerlerinden soyutlayan bir silah ve Eve benim soyutlanmama izin vermeyecektir.”

“Özel biri mi?”

“Yine onun avukatı gibi davranıyorsun, Stang.”

“Evet. Senin istediğin gibi.” Başını yana eğdi. “Ama artık buna gerek var mı emin değilim. Var mı?”

“Buna sen karar vermelisin.” Dönüp pencereden baktı. “Son zamanlarda bolca kendin karar veriyor gibisin.”

“Bir soru sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Huzursuz, sabırsız bir haldeyken ve belli ki bir şeyler yapmak istiyorken, bu otel odasında ne yapıyorsun?”

“Catherine de bunu sordu. Tabii o şahsıma hakaret etmedi.”

“Cevap verdin mi?”

“Pek sayılmaz ama sen risk aldığına göre, sana cevap vereceğim.” Omuz silkti. “Tamamen nefret ettiğim bir şey yapıyoruz.” Tekrar pencereye döndü. “Bekliyoruz. Bekliyoruz, Stang.”

Wrigley Field

Trevor insanların stadyuma akın ettiğini görünce. “Bir oyun var. Cubs takımı oynuyor,” dedi. “Bu sorun olabilir, Margaret.”

“Hayır, böylesi daha iyi. Kalabalık her zaman daha iyidir. Bilet al. Oyunun tadını çıkar.” Jane’e döndü. “Trevor ve sen iki saat sonra benimle park yerinde buluşun.” Sırıttı. “Ya da bir hengâme duyarsanız gelip beni hapse atmalarına engel olun. Tamam mı?”

“Ne?” Jane kaşlarını çattı. “Tamam değil. Ben de seninle geliyorum.” Sayı tahtasının üzerindeki kocaman saate baktı. “Ama içeri nasıl gireceğiz?”

“Ben saatin bakımını yapanlardan birini bulup kendimi içeri aldıracağım. Saate tırmanıp gizlice içeri gireceğimi mi sandınız?”

“Olabilir,” dedi Trevor. “Senden onu da beklerim.”

“Unut bunu,” dedi Margaret. “İkna gücüme, kas gücüm-den daha çok güvenirim.” Jane’e döndü. “Benimle olmazsan. İşim kolaylaşır. Sen güzelsin. Dikkat çekiyorsun. Benim bi-

rilerini oyalamam gerek, dikkat çekmem değil.”

“Adama kendini nasıl içeri aldıracağını?” diye sordu Trevor.

“İnsanlardan çoğunu kandırmak kolaydır. Bir hikâye uyduracağım. Bu konuda iyiyimdir.”

“Eminim öylesindir,” diye mırıldandı Trevor.

“Jane’i götür.” Margaret elini bilet gişelerine doğru salladı. “Ona bir de sandviç al. Kahvaltıda çok bir şey yemedi.” Döndü. “İki saate görüşürüz.”

Jane öfkeyle, “Margaret, kahretsin,” diye ısrar etti. “Ben de geleyim.”

“Hayır, bu benim işim,” dedi Margaret sessizce. “Sen yoluma çıkarsın.” Hızla ilerleyip kalabalığa karıştı. Geri bakmadı da. Baksa ne göreceğini biliyordu. Jane endişeli ve öfkeli bir haldeydi. Trevor ise bir kaya gibi onu tüm tehlikelerden koruyordu. İnsanın kendisi için bu kadar endişelenen birine sahip olması nasıl bir duygu diye merak etti. Muhtemelen bunu asla bilemeyecekti. Dünyadaki Jane’ler sevgiyi, romantizmi ve diğer şeyleri çekiyorlardı. Onlar paratoner gi-biydiler.

Margaret kıkırdadı ama kendisi de arada şimşekleri üzerine çekiyordu. Tabii onun çektikleri daha çok kurtlar, köpekler ve diğer türlü yaratıklar oluyordu. Şimdi de bu stad-yumda koşturan vahşi farelerin zihinlerine girmesi gereki-yordu.

İç çekip yiyecek içecek standının yanında duran uzun güvenlik görevlisine doğru gitti. Bakım onarım şefini nerede

bulabileceğini soracaktı. Farelerle uğraşmayı dört gözle beklemiyordu. Köpekleri ya da kedileri tercih ederdi ama hayvan dünyasında elinde olanla yetinmen gerekiyordu. Vahşi bir kedi de olabilirdi ama fareler de onlara çok benzerdi.

Bunun için sonra endişelenirsin. Şimdi asıl endişesi o sayı tahtasındaki saate çıkmaktı. İlk adımı at ve oradan devam et. İlk adım bu güvenlikti. Adam kendisine kibarca gü-lümsüyordu. Bu kibarlığı sempatiye ya da empatiye çevir.

“Selam.” Güvenlik görevlisine parıldayarak baktı. Adamın yaka kartındaki ismine dikkatle göz attı. “Acaba bana yardım edebilir misiniz, Memur Warren? Ben Margaret Simpson. Babam St. Louis’teki Busch Stadyumu’nun bakım onarım sorumlusuydu ama birkaç hafta önce işten çıkarıldı. Ben de belki buradaki bakım onarım şefiyle görüşüp babam için başvuru yapabilirim diye düşündüm. Babam sizin Chicago’daki bu şahane ekibinizden hep çok etkilenirdi.” Yalvarır gibi adama baktı. “Sizce görüşmem mümkün olur mu, efendim?”

Bakım mühendisi Tom Foster ters bir şekilde, “Burada uzun süre kalamazsın,” dedi. Kaşlarını çatarak Margaret’e bakıyordu. “Seni buraya getirmem için beni ikna etmene nasıl izin verdim bilemiyorum. Ben meşgul bir adamım. Bunun için zamanım yok.”

“Kibar bir adam olduğunuz için beni buraya getirdiniz. Birbirimize yardım etmemiz gerektiğini biliyorsunuz,” dedi

sessizce. “Babam değerli vaktinizi bana ayırdığınızı ve bu başvuruyu bana verdiğinizi duyunca çok minnettar kalacak. Ona bir iş vermek sizin elinizde olmasa da babama bana ne kadar kibar davrandığınızı söyleyeceğim. Bu sayı tahtasının arkasındaki mekanizmayı görmek isterdi hep. Wrigley tarihin bir parçası.” Ceptelefonunu çıkardı. “Sadece birkaç fotoğraf çekip babam için birkaç not alacağım. Olur mu, Bay Foster?”

“Sanırım olur,” dedi ters bir havayla. “Şu anda buradayız ne de olsa.”

“Benim sizi işinizden alıkoymama izin vermeyin. Eminim kontrol edeceğiniz şeyler vardır,” dedi Margaret. Kocaman bir metal destek kirişinin arkasında yere eğildi. Bu eski, simge haline gelmiş sayı tahtasının içi biraz sıkışık. “Ben burada kalıp notlarımı alayım.”

Adam ona şüpheyle baktı. Sonra bir şeyler mırıldanıp döndü ve uzaklaştı.

Margaret en fazla on beş ya da yirmi dakikası olduğunu düşündü. Foster’in çalışkan ve işine bağlı birisi olduğunu fark etmişti. Orada olduğuna göre, işini bitirme fırsatını kullanılacaktı. Margaret’i yukarı çıkarmaya zor ikna olmuştu ama sonunda insafa gelmişti.

Margaret gözlerini kapadı. Kalabalığın ve sunucunun sesini engelledi. Sayı tahtasının sesini de...

Zihnini aç.

Hayat. Zihnine dalarsan, etrafında bir sürü hayat vardır.

Güvercinler. Bir sürü güvercin.

Başka bir şey yok.

Yabani bir kedi. Belki...

Hayır, bu kedi gençti ve stadyumdan çok merkezdeki restoranlarda dolaşıyordu. Bir ziyaretçiydi, buranın yerlisi değil.

Bir rakun mu? Değişik.

Margaret rakunla beş dakika geçirip onu bıraktı. Yoğun ama net olmayan hatıraları vardı.

Tamam, fareler.

Çok fazla vakti de yoktu. Zihnini açıp genel bir tarama yapması gerekiyordu. Hoş değildi. Fareler söz konusu olunca, beynin işgale uğruyor gibiydi.

Margaret derin bir nefes aldı ve kendini korumaya çalıştı.

Sonra zihnini açtı.

Ve bir anda imgeler yağmaya başladı.

Karanlık.

Açlık.

Sarı dişler ortaya çıkmış, ısıyorlar. Bazıları kısa, bazıları uzun. Uzun dişli fareleri ayır. En yaşlılar onlar. Farelerin dişleri öldükleri güne kadar uzardı.

Vahşi; avlanıyor, leşleri yiyorlardı.

Nerede?

Karanlık koridorlarda, sayı tahtasının yanındaki bir delikte. Sahanın karşısında ve yiyecek içecek stantlarının arkasındaki mutfakta.

Başka nerede?

Nehrin yanında, plastik, ölüm. Fakat artık değil.
Neden?
Fark etmez. Sadece soğuk. Sadece soğuk...
Koşuyorlar.
Saat.
Kablolar. Kabloları ye.
Koş.
Ye.
Ye...

Margaret park yerindeki kiraladıkları arabaya doğru gelinece Trevor, "Solgun görünüyorsun," dedi. "Ters giden bir şey mi oldu?"

"Hayır, sanırım biraz yorgunum." Margaret arka koltuğa atladı. "İyi bir oyun muydu? Cubs kazandı mı?"

"Bilmiyoruz," dedi Jane. "Gerçekten de bir oyuna konsantre olabileceğimizi düşündün mü? Mümkün değil, Margaret."

"Caleb aradı mı? Harriet'le ilgili bir şey var mı?"

"Bankadan çıktıktan sonra otele geri dönmüş. Başka bir ziyaretçi ya da arama yok," dedi Trevor. Arabayı çalıştırdı. "Neden cevap vermek yerine sorular soruyorsun?"

"Kafamı toparlamaya çalışıyorum." Omuz silktili. "Ben biraz... dağıldım. Sanki..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Çiğnenmiş gibi hissediyorum."

"Hoş," dedi Trevor.

“Hayır, değildi. İnan bana, değildi.” Bir an sessiz kaldı. “Ama faydalı geçti. En azından öyle olduğunu düşünüyorum.” Durup ekledi. “Nükleer düzenek sahadaki sayı tahtasında, saatte ya da bu civarda değil. İçeriye görünce olamayacağını anladım ama yine de bir ihtimal vardı. Fareler sayı tahtasını, etrafı, içeriyi, dışarıyı biliyorlar. Bir aletin koyulduğu hiçbir yer görmemişler.”

Trevor kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi söylediler?”

“Trevor,” dedi Jane. “Zaten bu konuda yeterince sorun yaşıyor.”

Margaret gülümsedi. “Teşekkürler. Fareleri pek sevmiyorum. Onlarla uğraşmak zor oluyor. Beni... kurutuyorlar.”

“Bu kadar şey boşuna mıydı?”

“Öyle demedim. Nükleer bomba Wrigley Field’da değil dedim.” Durdu. “Ama büyük ihtimalle diğer saat kulesinde.”

Jane gerildi. “Ne?”

“Beyzbol sahasıyla diğer saat kulesi arasında gidip gelen daha yaşlı fareler vardı. Yazın ve sonbaharda burada daha çok artık varmış. Ancak stadyum kapandığında, burası soğuk oluyormuş ve kış için daha çok ofis kısmına gidiyorlarmış.”

“Yani?”

“Nehrin yanında ölen fareleri hatırlıyorlar. Duvardaki bir oyuga yerleştirilmiş bir kutunun etrafındaki kabloları yiyip ölen bir sürü fare olmuş.”

“Ne zaman?”

Margaret başını iki yana salladı. “Ben sadece imgeleri görüyorum. Hatırlamaları bile şans ama fareler genelde ha-

talarından ders çıkarmazlar. Yaşlı fareler acıkınca oraya gitmeye devam etmişler. Plastiği çiğniyorlarmış... bir de tüpe benzeyen yuvarlak bir aleti.”

“Kabloları yedilerse, belki de bombayı etkisiz hale getirmişlerdir,” dedi Jane.”

“Kablolar kutunun dışındaysa, bir alarm sistemi olabilir,” dedi Trevor. “Bu daha olası bir şey. Kevin hazinesini korumak isteyecektir. İçeride başka ne olduğunu söyleyebilir misin, Margaret?”

“Hayır.” Bir süre düşündü. “Ama yuvarlak tüpün üzerinde WR harfleri varmış... gerisi yenmiş. Bunun akıllarında kalmasının tek nedeni duvarın üzerinde olmasıymış.”

“Duvar sanatını seviyorlar mı?” diye soru Trevor.

Margaret ona tiksinererek baktı. “Hayır, bir fareyi odanın ortasında çok nadir görmedin mi? Görme yetenekleri berbat olduğu içindir bu. Duvar yakınında olmadıklarında huzursuz hissederler.”

“Hiç dikkat etmemiştim,” dedi Jane. “Ama bomba duvara sıkıştırılmış ve bu nedenle de fareler için yem olmuş.”

“Mümkündür. Oraya saklanmış başka bir kutu da olabilir,” dedi Margaret. “Ancak o odaya kimse gitmiyor. Fareler hücum ettiğinde oda hep boşmuş.”

“O zaman denemeye değer,” diye mırıldandı Trevor. “Otele gidip Wrigley binasının şemasını alalım ve bakalım o odanın nerede olduğunu bulabilecek miyiz.” Margaret’e gülümsedi. “Tabii istersen seni geri göndeririz. Farelerle sohbetine devam edersin.”

“Hayır, olmaz,” dedi Margaret. “Benim işim bitti. Şimdi size bağlı.” Koltuğuna geri yaslandı. “Beni otele geri götürün. Sıcak bur duşa ve uzun bir uykuya ihtiyacım var.” Gözlerini kapadı. “Sonra kendime geleceğim. Çok fazla fare... onlardan uzaklaşmam gerek...”

“Wrigley’in kat planı burada.” Caleb masanın üzerindeki iPad cihazını çevirdi. “Çok büyük bir bina.”

“Bize sadece alt katlar lazım.” Margaret kat planını inceliyordu. “Ve çok fazla kullanılmayan bir bölge. Kevin bu aleti kolayca bulunacağı bir yere koymazdı.”

“Genellikle kimsenin gitmediği bir odayı nasıl bulacağız?” Jane yüzünü ekşitti. “Burası yüksek kira getirisi olan bir yer. Boş oda bırakmazlar.”

“Tüm gece bu haritanın üzerinden geçsek de bulamayız.” Trevor bilgisayarın ekranını bakıyordu. “Kesin olarak bilmenin tek bir yolu var.” Parmağını planın üzerindeki hücrelerden birinin üzerine koydu. “Güvenlik.”

“Ne?” Jane kaşlarını çatı. “Güvenlik alt katlarda bile değil.”

“Değil ama hareket kameraları oralara odaklanmış durumda. Tüm binada kamera vardır.” Caleb başıyla onayladı. “Güvenlik kasetlerinden bazılarını ele geçirebilirsek, bakıp aradığımız yeri bulabiliriz. Hareket yoksa, aradığımız yeri bulduğumuz anlamına gelir.”

“Peki, bunu nasıl yapacağız?” diye sordu Jane.

Caleb, Trevor’la bakıştı. “Dikkat dağıtacağız, sonra da

gizlice içeri sızacağız. Ben dikkat dağıtırm. O kadar iyi dikkat dağıtacağım ki senin kasetlerle çıktığını bile anlamayacaklar.”

“Yani gizlice girme kısmında riski ben alacağım,” dedi Trevor ters bir şekilde. “Ve tutuklanmayacağım konusunda sana güveneceğim.”

“Hayır,” dedi Jane. “Başka bir şey düşüneceğiz, Trevor.”

“Hayır, bu iyi bir plan.” Caleb’e gülümsedi. “Ben güvenliği işaret ettiğimde bunu kastettiğimi anladı. Onun iyi dikkat dağıtacağına eminim. Başka bir şey yapması olmaz.”

“Ne tür bir dikkat dağıtma?” diye dikkatle sordu Jane.”

“Güvenliklerden biri kalp krizi geçirdiği konusunda endişelenmeye başlayacak.” Caleb elini kaldırdı. “Söz veriyorum acı çekmeyecek. Sadece hızlı kalp atışı olacak. Tam sağlık merkezine giderken, yolda geçecek. Muhtemelen diğer adam da binaya gelene kadar onun yanında kalacaktır. Kalmazsa da başka bir şey düşünürüm.” Caleb, Trevor’a döndü. “Ben güvenliği oyalarım, sen kasetleri al. Ters giden bir şeyler olduğunu hemen fark etmeyeceklerdir. Son zamanlardaki kayıtlara gerek yok. Eski tarihli dosyalara gidersin ve eskide kalmışlardan birini seçersin. Bizim için o yeterli olur.”

“Bu işi sevmedim,” dedi Jane.”

“Harriet kaçır da nükleerlerin nerede olduğunu öğrenemezsek daha kötü olur,” dedi Trevor. “Hızlı hareket etmemiz gerekebilir ve bilgi güçtür.”

Trevor’ın haklı olduğunu gönülsüzce kabullendi Jane. Harriet artık harekete geçmişti. Tek beklediği Doane’ın Zander’ı ele geçirdiğini söylemesiydi. Zaman düşmanlarıydı.

Ve tükenmekteydi.

Eve ve diğer masum insanlar için zaman tükeniyordu. Tek bir yanlış adımla hepsinin hayatı son bulacaktı.

Bunun ne kadar büyük bir sorumluluk olduğu bir anda Jane'in karşısına çıktı.

Ulu Tanrım, onların bu seçimi yapmaya ne hakkı var?

Midesinin gerildiğini hissetti. Durumun değiştiğine aldırmadan orada oturmuş planlar yapıyorlardı. Harriet'in bankada Cartland'a ne verdiğini bile bilmiyorlardı. Gözleri tamamen kör bir halde çalışıyorlardı. Harriet onunla füyünin yerini paylaştıysa, bu her şeyi değiştirebilirdi. Margaret'e baktı. "Bombarın o binada olduğundan bile emin olamıyoruz, değil mi? Sadece tahmin."

Margaret başıyla onayladı. "Başka türlü olduğunu söylemedim. Yanlış da olabilir."

Tahmin yanlış olursa, sonuçları korkunç olabilirdi. Jane başından beri yalnızca Eve için çaresizce savaşıyordu. Şimdi içi parçalansa da böyle bir risk alamazdı. Midesi bulanıyordu. "Venable'a haber vermeliyiz. Başka bir şey yapmaya hakkımız yok."

Trevor uzanıp masanın üzerindeki Jane'in elini tutarken sessizce, "Bu kararı ne zaman vereceğini merak ediyordum," dedi. "Yaklaştığını görebiliyordum."

Jane, "Ben göremedim," diye karşılık verdi. "Catherine bile Venable'ın Eve'i ilk planda tutacağına güvenmiyor." Dudaklarını ıslattı. "Ama Eve kendisi için bu kadar büyük bir risk almamızı istemezdi. Harriet hakkında öğrendiklerimizi Venable'a anlatmalıyız." Eliyle Trevor'ın elini kavradı.

“*Kahretsin, bunu yapmak istemiyorum.*”

“O halde güvenlik kasetlerinin peşinden gitmiyor muyuz?” diye sordu Caleb.

Jane düşünmeye çalıştı. “Venable’ı şimdi ararsak, bombanın yerini bulmak için bir ekip gönderir ve Harriet’i takip etme şansımız yok olabilir. Harriet bunu duyarsa panikleyebilir. Bu istediğimiz en son şey.”

“Bombanın orada olduğunu netleştirebiliriz,” dedi Caleb. “O kasetlere ulaşmak birkaç saat sürer. Sonra da bombanın yerini bir pazarlık silahı olarak kullanırsınız ve Venable’ın yaptıklarını kontrol altında tutmaya çalışırsınız.”

Jane, “Onu kontrol etmesi kolay değildir,” dedi. Ancak Venable’ı dikkatli olmaya zorlayabilecekleri her türlü bilgi önemliydi. “Tamam, kasetleri alalım, inceleyelim, sonra da Venable’ı arayalım.” Trevor’a baktı. “Ben de seninle kasetleri almaya geleceğim.”

İki adam da hemen başlarını iki yana salladılar.

“Bundan yoruldum. Bana hayır demeyin,” dedi Jane. “Burada kalıp sizi kendi işimi yaptırmaya göndermeyeceğim. Bu çok sık olmaya başladı.” Trevor’a baktı. “Yoluna çıkmayacağım. Başın belaya girmezse olaya dahil de olmayacağım.” Yüzünü buruşturdu. “Sen sürekli beni korumanın görevin olduğunu söylüyorsun. Seninle aynı fikirde değilim. Fakat sen buna inanıyorsan o zaman karşılıklı olmalı.”

Trevor başını iki yana salladı.

“Evet,” dedi Jane sert bir tonda. “Kaçmak için senin şoförün olurum. Sizinle geliyorum, Trevor.”

Trevor iç çekip yavaşça başıyla onayladı. Odanın diğer tarafındaki iki makineye baktı. “Birinin bu makineleri izlemesi gerek.”

“Margaret o işi halleder,” dedi Jane. “Bu akşam Harriet’in sadece oda servisini aradığını duyduk.” Margaret’e baktı. “İzler misin?”

“Tabii ki,” dedi Margaret. “Tabii kaçış şoförlüğü daha eğlenceli bir iş olabilirdi. Diğer yandan, bir fareyle karşılaşmak istemiyorum. Bugün onlardan yeterince gördüm. Ayrıca, Kendra’yı aramam gerek. Kevin ve Harriet’in dünyeyi nereye koyduğu ve nasıl bir şifrenin bombayı patlatacağı konularında çalışması gerek. Zaten yapması gereken bir sürü başka şey de var. Ne zaman çıkıyorsunuz?”

“Şu anda saat yedi,” dedi Trevor. “Bir saat sonra.” Ayağa kalkıp elini Jane’e uzattı. “Hadi, odamıza gidelim. Seninle olmak istiyorum.”

Gülümsemiyordu. İfadesi tuhaf şekilde ciddiydi.

“Trevor?”

Gülmeye başladı. “Endişelenmeyi bırak. Sadece seninle işlerin hep benim istediğim şekilde gitmeyeceğini fark ettim. Karşılıklı koruma işini hiç sevmedim. Ben koruma işinin tamamını istiyorum.”

“Zor.” Elini Trevor’a verdi ve ayağa kalktı. O da Trevor’la yalnız kalmak, ona sarılmak istiyordu. Eve için ölümcül bir hata yapıyor olabileceğini düşündükçe kendini ağır, üzgün ve çaresizce endişeli hissediyordu.

Trevor’ın bir anlık ciddiyeti de onu biraz etkilemişti.

Trevor'ın verdiği o kaçamak cevabın altında... korkunç bir şeyler olduğuna dair tuhaf bir hisse kapılmıştı. "Sana yanlış düşündüğünü göstermem için bir saatimiz var." Ne Caleb'e ne de Margaret'e bakmadan Trevor'la birlikte kapıya gitti. "Bilmemiz gereken bir şey olursa bizi ara, Margaret."

"Ah, ararız," dedi Caleb. "Şüphemiz olmasın."

22.05

Harriet, "Beni arama zamanın gelmişti, Cartland," dedi. "MacGuire'i bulmanın beş ya da altı saat süreceğini söylemiştim. Ben de seni bekliyordum ve..."

"Sessiz ol, Harriet," dedi Cartland. "Seninle lobiye gelene kadar konuşmayacağım. Yüz yüze olmamız gerek."

Harriet gerildi. "Ne demek istiyorsun? Bana emir mi veriyorsun?"

"Kendini aptal durumuna düşürmeni engellemeye çalışıyorum," dedi kabaca. "Ama muhtemelen çok geç. On dakika içinde benimle lobide buluş. Konuşacağız."

"Çok beklersin. Seninle bir yere gidecek kadar aptal değilim."

"Benimle lobide buluş," diye tekrar etti.

"Sen neden..."

Cartland kapatmıştı bile.

Harriet sabırsızlık, öfke ve panik karışımı bir duyguyla telefonu kapadı.

Cartland ona aptal demeye nasıl cesaret edebilirdi?
Kevin, Cartland'la bağlarını koparma konusunda haklıymış.

Harriet derin bir nefes aldı.

Düşün, hissetme. Kevin'a hep böyle derdi.

Sakin ol.

Tüm önlemlerine rağmen, Cartland onu otelden çıkarıp
adamlarına yakalatmaya çalışıyor olabilirdi. Bir kadının ope-
rasyonu yönetme fikrini sevmiyorlardı.

Başka bir şey de olabilirdi.

Yüz yüze gelene kadar onunla konuşmayacağını söyle-
mişti.

Telefonuna baktı.

Cartland'ın dediği gibi bir aptal mıydı?

İkisinden biri aptal olabilirdi.

Harriet'in bilmesi gerekiyordu.

Ayağa kalkıp el çantasını aldı. Fünneyi odada mı bırakma-
lıydı, yanına mı almalıydı? Odada bırakırsa, Cartland'ın adam-
ları içeri girip çalabilirdi. Kendisi daha iyi koruyabilirdi.
Silahını kontrol etti ve tekrar çantasına, fününin yanına koydu.

Şimdi o pislikle ve planladığı tüm oyunlarla yüzleşmeye
hazırdı.

Cartland'ın kendisine oyuna getirmeye çalıştığını umu-
yordu neredeyse.

Diğer türlüğü hem küçük düşürücü hem de kabul edile-
mez olurdu.

On Beşinci Bölüm

Asansörün kapısı açıldığında, Cartland biraz ileride duruyordu. İfadesi ciddiye.

“Geldim,” dedi Harriet soğuk bir şekilde. “Ama seninle bir yere gitmiyorum.” Lobinin karşısındaki barı işaret etti. “Konuşmak istiyorsan, orada konuşacağız.”

“Hayır. Güvenli değil.” Harriet’in kolunu tuttu. “Sadece benimle lobinin etrafında yürü. Yavaşça. Çok uzun sürmeyecek, sonra ben çıkıp gideceğim.”

“Çek elini üzerimden.”

Cartland elini indirerek sıktı dişleri arasından, “Senin boynunu kırmayı çok isterdim,” dedi. “Bana kalsa buraya gelmezdim bile. Ancak Tahran’la konuştum ve projenin yeniden başlamasına çok sevindiler. Tekrar başarısız olduğumuzu söylersem beni affetmezler.”

Harriet gerildi. “Yani benden fünüyeyi almaya çalışacaksın. Ben buna izin...”

“Hayır, hâlâ mümkünse senin için yolu açacağım. “Jane

MacGuire yapmaya çalıştığımız her şeyi mahvetmediyse.”

“Jane MacGuire,” diye tekrar etti Harriet. “Onun bununla ne...” Derin bir nefes aldı. “Onu buldun mu?”

“Sana söylediğim gibi, sorun olmazdı. Telefonu koruma altında değildi ve Samli birkaç saate yerini buldu.”

“Güzel.” Gözlerini kısarak Cartland’a baktı. “O zaman birini... o yüzden mi beni daha erken aramadın? Onun işini bitirdin mi?”

“Hayır, sorunları fark etmeseydik onu güvenli şekilde öldürmem daha uzun sürerdi zaten.”

“Sorunlar mı?”

“Samli onu ilk nerede buldu biliyor musun?”

“Eminim sen bana söyleyeceksindir.”

“Bu öğlen Wrifley Field’da bir beyzbol oyunundaymış.”

Harriet şok olmuştu. “Hayır, senin Samli bir hata yapmış.”

“Böyle bir hata yapmaz.”

“Kızın Chicago’da olduğunu mu söylüyorsun?”

“Samli de endişelenmişti çünkü ona kızın Atlanta ya da Muncie’de olabileceğini söylemiştim. O yüzden beni aradı ve ne yapması gerektiğini sordu. Ona sinyali izlemeye devam etmesini söyledim. Sonra nerede yakalandı biliyor musun?” Asansörlere baktı. “Senin üst katındaki odada. Oda onun adına kayıtlı değil. Mark Trevor diye birisi. CIA mi?”

Şok üstüne şok yaşıyordu. “Bilmiyorum. Hiç duymadım. Sanırım olabilir.”

“Olmayabilir de. Tek yataklı oda. Belli ki birlikte uymuşlar.”

“Sana bilmediğimi söyledim. Hiç duymamıştım.”

“Peki, kız beyzbol oyununda ne yapıyordu?”

Harriet bu cevabı bildiğinden korkuyordu. Wrigley Stadyumu. Beş yıl önce, Harriet o saati düşünmüştü ama sonra Kevin’a bunun doğru olmadığını söylemişti.

Saat.

Günlük o kaltağın elindeydi ve Harriet’le Kevin’ın oynadığı şifre oyununu çözmeye başlamıştı. İçi panik ve öfkeyle doldu. “Nereden bileyim?” derken sesinin titremesini engellemeye çalışıyordu. “Belki orada birisiyle buluşmuştur.”

“Belki de. Ve senin otelde kalıyorsa, eminim seni dinliyorlardır.”

“Evet.” Kesin değildi ama yüksek bir ihtimaldi. Doane’a söylediklerini tekrar düşündü. Kendisini suçlayabilecekleri türdendi. Tamamen suçlayabilirlerdi. Fakat gerekli önlemleri alırlarsa, işi devam ettirmelerini engelleyecek türden bir şey söylememişti. Söyledikleriyle onu suçlamalarının hiçbir önemi yoktu. Yakalanmazsan, seni hiçbir şekilde suçlayamazlar ve kanıt bulamazlardı, değil mi? Sadece biletlerini değiştirmeli ve parasını transfer etmeliydi. Tamamen başka bir yönde kaybolacaktı.

Tanrım, Cartland haklıydı. Tam bir dikkatsiz aptaldı. Jane MacGuire onu neredeyse alt edecekti.

Hayır! Edemeyecekti. Harriet her şeyi halledecekti.

Ancak durumu, Cartland’ı ve James’in Zander’ı öldürme işiyle uğraşma şeklini kontrol etmesi gerekiyordu.

Önce Cartland.

“Peki, ne yapacağız?” Ona havalı bir bakış attı. “Ta h - ran’ın devam etmeni istediğini söyledin. Benimle işbirliği yapacak mısın?”

“Daha fazla para demek istiyorsun,” dedi Cartland. Bir an sessiz kaldı. “Olabilir. Bu felaketi atlatacağına beni ikna edebilirsen, olur. FBI ve CIA’daki tüm kaynaklarımı kontrol ettim. Ne seni ne de bu oteli izliyorlar. MacGuire’in telefonu koruma altında değildi. Bu de demek oluyor ki kız CIA’le doğrudan bağlantıda değil. Sen de onun CIA olmadığından hemen hemen emin olduğunu söylemiştin.”

“Bu tam bir felaket değil.” Gönülsüzce ekledi. “Ama Jane MacGuire’i küçümsediğim belli. Yine de hâlâ Venable’ la bağlantıya geçmediğine göre, bir şeyler öğrenmek için çabalıyor demektir. Fünynin bende olduğunu biliyor olamaz. James’e bunun olmayacağını söylemiştim. Jane sadece bir ressam ve sana da söylediğim gibi bu işi kişisel nedenlerden istiyor. O bir amatör. Biz onu kolayca alt edebiliriz. Sadece hızlı hareket etmemiz gerek.” Başını kaldırıp lobiye parlaklık veren kristal avizeye baktı. “Bu gece buradan ayrılıp Seattle’a doğru yola çıkmam gerek. Bu işi sen ayarla. Özel bir jet istiyorum.” Bakışları Cartland’ın yüzüne kaydı. “Beni sorgulama için başka bir yere götürürseniz, uçağı havada patlatırım. Sadece onunla da kalmam, size hiç haber vermeden bombaları patlatırım. Zaman ve mekân bilmediğinizden bir yere gidemezsiniz. Sen de grubun diğer üyeleri de şehit olursunuz. Hoş sen bana cenneti düşleyen bir terörist gibi gelmedin.”

“Blöf yapıyorsun. Sen kendini kurban etmezsin.”

“Evet, ederim. Kevin’in ölümünün öcünü almak için beş yıl bekledim ben.” Cartland’ın gözlerine baktı. “Oğlum olmadan hayat aynı değil. Hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermem.”

“Seattle’a gidince ne yapmayı düşünüyorsun?”

“En baştan yapmayı düşündüğümü. Sadece bir gün erken olacak. Zander ölecek ve ben şifreyi gireceğim,” dedi. “Şehirden çıkmanız için size bir saat önceden haber vereceğim ama yerinizde olsam, hiç beklemezdim. Kevin ve ben patlamanın ne kadar güçlü olacağım hiç bilemedik. Beni uçağa bindirdiğiniz anda çıkın buradan.” Cartland’ı ikna ettiğinden emin değildi. “En geç sekiz saat içinde olacak. Hızlı hareket edersem beni kimse durduramaz. Kimse seni durduramaz. Sen El-Kaide için bir kahraman olacaksın. Düzeltebileceğim küçük bir hata için geri çekilme.”

Bir süre Harriet’e bakıp omuz silkti. “Bir saat içinde seni havaalanına götürecek bir araba ayarlayacağım. Uçağı ayarlamam da o kadar sürer. Başka?”

“Bir telefon. Dinleniyor olma ihtimali yüzünden kendi telefonumu kullanamam.”

Cartland gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Elini cebine atıp ön ödemeli bir telefon çıkardı. “Bu işini görür.”

“Tam olarak değil.” Harriet telefonu geri verdi. “Ben senin telefonunu istiyorum. Senin bana verdiğin telefon da dinleniyor olabilir.”

Cartland kaşlarını çatıp kendi telefonunu uzattı. “Bu çok uygunsuz oldu.”

“Bu bir güvenlik politikası.” Lobiye baktı. İzlenip izlenmediğini bile bilmiyordu. Burası otel odasından daha güvenli olmalıydı. “Burada bekle.” Kocaman cam kapıya doğru giderken, telefonda bir numara çevirdi.

“Ben Harriet. Senden haber bekliyordum, James,” dedi. Eski kocası telefona cevap vermişti. “Ama artık beklemiyorum. Her şey berbat oluyor. Bir uçağa binip sana geleceğim. Zander elinde mi?”

“Henüz değil ama onun bu şehirde olduğunu biliyorum. Ben...”

“Senin neyi bildiğin umurumda değil. Zander’ın ölmesini istiyorum. Zamanı geldi. Eve Duncan umurumda değil. Yolu muza çıkmasın. Onu öldür, sonra Zander’ın peşinden git.”

“Hayır, ben her şeyi planladım. Sen sabırsızlandın diye vazgeçmeyeceğim.”

“Seni aptal. Beni dinle. Günlüğün elinden alınmasına izin verdiğin için şu anda Jane MacGuire, Venable ve Tanrı bilir başka kimler o nükleerlere yaklaşıyor. Kısa sürede harekete geçmezsek, her şeyi bırakıp kaçmamız gerekecek. O zaman da Zander hayatta kalır ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim.” Sesi sertleşti. “Zander’ı al. Nasıl yaptığının umurumda değil ama ben oraya gelene kadar vaktin var. Yoksa her şeyi mahvedersin.” Durdu. “Ve Kevin seni asla affetmez. Başarısızlığı asla affetmezdi. Bunu unutma, James.”

“Ben onu asla hayal kırıklığına uğratmadım.”

“O zaman şimdi de uğratma. Bu senin son şansın. Ya kendi yönteminle yap ya da kenara çekil, Zander’ın peşinden

ben gideyim. Zaten Kevin bunu benim yapmamı isterdi. Bana her zaman güveneceğini bilirdi.”

“Sana güvenmek mi? O seninle oynadı sadece. Tıpkı o küçük kızlarla oynadığı gibi. Asıl ben...” Durdu. Harriet onun öfkesiyle uğraştığını anlayabiliyordu. “Sen buraya gelene kadar Zander’ı alacağım. Sana yaklaştığımı söylemiştim. Sen istiyorsun diye değil, Kevin planladığım her şeyi mahvetmeni istemeyeceği için.”

“Uçaktan inince, seni ararım. O kulübeye nasıl geleceğimi söylersin.” Durdu. “Bir de Zander’ın elinde ve öldürülmeye hazır olduğunu bildirirsin.” Telefonu kapadı.

Bir an için son derece tatmin olmuş hissetti. James’i harekete geçirecek bir şey varsa, ona söylenen sözler bunlar olurdu. Her zaman çok dikkatli biriydi ve yaptığı değerli planlara sadık kalırdı. Fakat Harriet hep onu istediği yöne çekebilmiş, yönetebilmişti.

Şimdi de kırbacını şaklatmış ve Zander’ın ele geçirileceğinden emin olmuştu.

Seni yakalayacağız, Zander. Birkaç saat içinde, ölü bir adam olacaksın.

Topuklarının üzerinde döndü ve Cartland’a doğru yürüdü.

“Sen... tatmin olmuş görünüyorsun,” dedi Cartland. Bakışları Harriet’in yüzündeydi. “Hatta muzaffer bir havan var. Umarım bunun olumlu bir anlamı vardır.”

“Tatmin oldum.” Asansöre doğru gitti. “Jane MacGuire şu anda nerede?”

Cartland omuz silkti. “Birkaç saat önce otelden ayrılmış.

Kontrol etmemi ister misin?"

"Hayır." Harriet onun MacGuire denen kadının adımlarını takip etmesini istemiyordu. Onun adımları bombanın yakınında olabilirdi. Kontrol Harriet'in elinde olmalıydı. "Şu anda bir önemi yok."

Cartland sesini alçalttı. "Sana onun icabına bakacağıma söz verdim. Bunu hâlâ istiyor musun?"

O kaltağın ölmesini istiyor muydu? Ah, evet, tüm kalbiyle. Ancak bunu kendi eliyle yapmak istiyordu. Artık sorun yoluna çıkan bir sorundan kurtulmak değildi. Jane MacGuire onu küçümsemiş, planlarını tehlikeye sokmuş ve içini öfkeyle doldurmuştu. Harriet tetiği kendi çekmek, Jane'in öldüğünü görmek istiyordu. "Dediğim gibi, önemli değil. Bana onunla ilgili bilmem gerekeni söyledin. Ben icabına bakarım." Asansörün düğmesine bastı. "Beni bu şehirden çıkar yeter. Toplanmak için yukarı çıkıyorum. Araba hazır olduğunda beni ara."

Yazlık Ev

"Telefonla konuşmak için dışarı çıkmadın, Doane," dedi Eve. "Hazırlıksız mı yakalandın?" Doane'ın yüzünü inceledi. "Evet, muhtemelen öyle oldu. Harriet kim?"

"Senin gibi kaltağın biri," dedi dişlerinin arasından. "Hayır, belki senden de kötü. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini sanıyor. Onun söylediklerini kendi seçi-

mimle ve Kevin istediği için yapıyorum. Bunun onunla bir alakası yok.”

“Harriet kim?” Eve gözlerini kısarak ona baktı. Söylediklerini toparlamaya çalışıyordu. “Kevin...” O anda aklına geldi. “Kevin’in annesi mi?”

“Bir kaltak. Dünyayı yönettiğini sanıyor.” Kelimeler ağzından dökülüyordu. “Kevin’ım sadece kendisini sevdiğini sanıyor. Kevin onu umursamıyordu. Sadece kullanıyordu.”

“Görünüşe göre, Kevin herkesi kullanıyormuş.”

“O kaltakla da seninle de işi bitecek.” Dönüp odanın diğer tarafındaki dolaba gitti. “Bana Zander’ı almamı söylemesine gerek yoktu. Adam zaten gözetimim altında.” Üst çekmeceyi açtı. “Bu gece zaten onun peşinden gidecektim.”

Eve gerildi. “Onun nerede olduğunu biliyor musun?”

“Kızının başı dertteyken, bir baba nerede olabilir?” diye alayla sordu. “Görünüşe göre Zander, Colorado’daki o patlamayı yutmamış. Burada ve beni arıyor.”

“Seni, beni değil.”

“Beni biliyorsa, senin yaşadığını da biliyordur.” Omuz silkti. “Bu da Quinn ve Jane MacGuire’in benim izimi sürerken birlikte çok detaylı bir dikkat dağıtma planı yaptıkları anlamına gelebilir. Şu anda bunun da bir anlamı yok. Her şey bu gece bitecek.” Çekmecedен büyük bir silah alıp masaya bıraktı. “Zander ve seninle işim bitecek.” Durup ekledi. “Belki diğer kaltakla da biter.”

“Zander’ı vuracak mısın?” Eve’in bakışları silahtaydı.

“Er ya da geç vuracağım. Şu anda onu avlamaya gidi-

yorum.” Silahı okşadı. “Bu, Kevin’ın sakinleştirici silahı. Kendisi ava gittiğinde arada kullanırdı. Tek bir atışla kendilerinden geçiyorlardı.”

Eve ürperdi. “Kim... kendinden geçiyordu?”

“Gidip bakalım.” Eve’i ayağa kaldırıp ön kapıya doğru götürdü. “Harriet, Kevin’la benim hiçbir ortak noktamız olmadığını söyledi ama Kevin bunu onunla hiç paylaşmadı.” Doane kapıyı açtı. Verandaya çıkan Eve serin havayı hissetti. “Buranın mezarlık gibi olduğunu söylemiştin. Kevin öyle görünmesini istiyordu. Bu onun küçük esprisiydi. Uygun kütükleri bulmak için tüm kıyayı dolaşmıştı.” Fısıldayarak konuştu. “Bunu neden yaptığını sanıyorsun, Eve?”

Eve cevabı bildiğinden korkuyordu. “Kaç tane, Doane?” diye boğuk bir sesle sordu.

“Sadece iki küçük kız. Bir tanesini Seattle’daki banliyölerden birinden almıştı, diğeri ise Oregon’daki küçük bir kasabadandı. Buradayken baskı altında hissediyordu ve rahatlamaya ihtiyacı vardı ama çok fazla dikkat çekmek de istemiyordu.” Doane en yakın olan kütüğü işaret etti. “Doğru hatırlıyorsam bir tanesi şurada gömülüydü. Diğerinden çok emin değilim...”

“Neden onları tam kapının dibine gömdünüz?” diye sordu. “Kevin düşündüğümünden de manyak olmalı.”

“Kızların yakınında olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Bu kütük yığınlarının altında ne olduğunu kimsenin bilmemesi de onu eğlendiriyordu.”

“Onun küçük esprisi,” diye tekrar etti Eve. Midesi bu-

lanıyordu. Bir espri. Bir zamanlar sevilen ve capcanlı olan iki kız öldürülmüş ve bir daha evlerine dönememişlerdi.

“Şimdi içeri girebiliriz,” dedi yavaşça. Bakışları Eve’in yüzündeydi. “Senin böyle görünmeni istiyordum. Çok sert ve güçlüydün. Tıpkı onun gibi. Fakat doğru yoldan gidersem, seni incitebilirdim.”

Eve’i kulübeye geri soktu. “Onu da incitebilirim. Sadece tüm bunlar bitene kadar beklemem gerek.” Eve’i sandalyeye itip tekrar bağlamaya başladı. “Ben yokken uslu duracaksın, değil mi? Burada otur ve babanı görmek için sabırsızlan. Seni öldürmeden önce biraz zaman geçirmenize bile izin verebilirim. Ne kaybettiğini bilsin.”

“Benim yaşamam ya da ölmem onun umurunda olmaz. Sana bunu daha kaç kez söylemem gerek? Biz iki yabancıyız.”

“Kan çok önemlidir. O benim oğlumu öldürdü. Kana kan.” Dönüp silahı aldı. “Kim bilir? Her ikinizi de dışarıdaki kütüklerin altına gömebilirim.” Kapıya doğru giderken, gülümsedi. “Bu Kevin’in hoşuna giderdi...”

Margaret, Jane telefonu açar açmaz, “Otele gelsen iyi olur, Jane,” dedi. “Güvenlik kayıtlarını unut. Tuhaf şeyler oluyor.”

“Kasetleri aldık bile. Çok uzun sürmedi. Dönüş yolundayız. Ne oldu?”

“Makineleri izliyordum. Cartland, Harriet’i aradı. Onunla telefonda konuşamayacağını söyledi. Harriet onunla konuşmak için lobiye indi.”

“Ne? Otelden ayrıldı mı?”

“Hayır, ben de öyle olur diye korktum. Onun peşinden lobiye indim. Cartland’la konuştu. Sonra bir telefon görüşmesi yapıp odasına döndü.”

“Konuşmayı duyabilecek kadar yaklaştın mı?”

“Mümkün değildi. Çok dikkatli davranıyorlardı.” Durdu. “Cartland onu aradığında, telefonda konuşamayacağını söyledi. Bu bir şey ifade etti mi?”

“Cartland telefonunun dinlendiğinden korkuyor olabilir,” dedi Jane. “*Kahretsin*.” Trevor’a döndü. “Kadın kaçıyor olabilir. Her an gidebilir.”

“Ama henüz gitmedi.” Gaza bastı. “On dakikaya otelde oluruz.”

Seattle

Catherine yavaşça kapıyı açtı.

Oturma odası karanlıktı.

Hiç ses yoktu.

Ancak Zander’ın orada olduğunu biliyordu.

Zander da Catherine’in orada durduğunu biliyordu.

“Hadi ama Catherine, kendimi taciz edilmiş gibi hissettiriyorsun,” dedi Zander. “Ama bu işte çok iyisin. Kapıyı bile duymadım.”

“Harekete geçmeye hazırsın. değil mi?” diye sordu Catherine. “Tüm gün bunu *hissettim*. Ve benim senin peşinden

gelmemi istemiyorsun. Demek ki dün gece konuştuğun bağlantının Slater bir şey buldu. Doane'ın nerede olduğunu biliyorsun.”

“Hayır, hiçbir fikrim yok... henüz.”

“Ama harekete geçmeye *hazırsın*.” Catherine sesin geldiği köşeye döndü fakat karanlıkta onu göremiyordu. “Bir şeyler biliyorsun. Ben de seninle geliyorum, Zander.”

“Sen davetli değilsin.”

“Çok kötü.” Öne doğru gitti. “Saklambaç oynamayı kes, ışıkları aç.”

“Ama karanlıkta sesin çok güzel geliyor. Çok yumuşak, çok gizemli.”

“Beni yanında götürmezsen, seni takip ederim.”

“Edeceğini biliyorum.” Sesi üzgün geliyordu. “Ve bunu yapmana izin veremem.”

Catherine sesinin odanın sağ köşesinden geldiğini hesapladı.

“Beni öldürmeyeceksindir. Neden öldüresin ki? Ben senin tarafındayım, Eve'in tarafındayım.”

“Sadece ben, benim tarafımdayım. Bunu uzun zaman önce öğrendim. Yoluma çıkamayacaksın, Catherine. Bu büyük bir tehlike olur.”

Catherine kalbinin hızla attığını hissediyordu. “Tamam ama ben Eve'in tarafındayım. Bunun senin için bir anlamı olmalı.”

“Öyle mi?”

“Evet. Slater denen adam sana bir şey söyledi. Ne?”

“Sana yalan söyler miyim?”

“Evet.”

Zander güldü. “Doğru ama bu kez yalan söylemiyorum. Neden bana yaklaştırmaya çalışıyorsun? Bu hiç akıllıca değil, Catherine.”

“Beni görebilmeni, bana dokunabilmeni istiyorum. Benim kim olduğumu, tüm konuşmalarımızı hatırlamanı istiyorum. Tanıdığın birini vurmanın daha zor olduğuna inanıyorum.”

“Benim için değil.”

“Senin için de öyle, Zander.” Catherine durdu. “Beni bekliyordun, değil mi? Kedi fare oyunu mu?”

“Sen bir fareden çok, zarif ve güzel bir panterdin ama evet, seni bekliyordum. Sen benim korumam olduğuna göre, sana bir şey söylemem gerektiğini düşündüm.”

“Ne olduğunu bilmek için sabırsızlanıyorum. Daha önce bana hiçbir şey söylememiştin.”

“Alay etme. Dikkat et. Senin Jane MacGuire’den aldığın bilgiye bakarsak, Doane beni aldıktan sonra, Harriet Weber benim ölümümü izlemeye gelene kadar beş-sekiz saat arası bir vaktim olacak. O geldikten sonra, Eve’in kurtarılması riskli olur. Hesaplamalarımda ters giden bir şey olursa diye, sizin o kütüklerin olduğu evi bulmanız iyi olabilir. Sadece destek için, anlarsın ya.”

Catherine bir anda şok oldu. “Sen ne diyorsun?”

“Ben Slater’ın hep gözünü korkutmuşumdur. Muhtemelen o Doane’ın nerede olduğunu biliyordu ama bana söyle-

meycekti. Onun yerine benim şehirde olduğumu ve nerede bulunabileceğimi yayacaktı... bir bedel karşılığında. O zamana kadar da Doane tuzağını kurmuş olacaktı. Eminim şu an dışarıda benim çıkmamı bekliyordur.”

“Öylece tuzağına mı düşeceksin?” Catherine ona inanamayarak sordu. “Bu şekilde hem seni hem Eve’i kesin kaybederiz, kahretsin. Bunu yapmana izin...”

“Sana söyledim, kontrol bende, Catherine.”

“Eve’in kontrolü değil. Sen intihar edebilirsin ama Eve’i yanına almana izin vermeyeceğim.” Catherine kendini toparladı. Zander bunu bekliyordu, ama Catherine yarım bir...

“O evi bulun, Catherine. Sadece önlem olarak...”

Sesi artık köşeden gelmiyordu. Catherine bunu panikle fark etti ve bir saniye sonra Zander’ın eli boğazına sarıldı. Boynunu kavramıştı. Zander arkasındaydı.

Bu da ne... Pislik herif başından beri karnından konuşuyormuş ve Catherine’in arkasındaymış.

Karanlığa gömüldü.

Soğuk. Boynunun arkasında ıslak bir bez vardı...

Catherine yavaşça gözlerini açtı.

“İyileşeceksin, Catherine.” Stang’in sesi rahatlamış geliyordu. “Zander’ın bunu yapacağını... ama onun ne yapacağından asla emin olamadım.”

Catherine doğrulmaya çalışırken öfkelenmişti. Islak bezi yere attı. “Belli ki ben de bilememişim.” Stang’e öfkeyle

baktı. “Kendisini yem edeceğini biliyor muydun?”

“Hayır, o bana güvenmez.” Stang ıslak bezi alarak masaya koydu. “Ama bir şeylerden şüphelendim.”

“Ne zamandır baygınlım?”

“On beş dakika kadar oldu. Zander bana telefon edip oturma odasına gitmemi söyledi. Sonra da telefonu kapadı.” Yüzünü ekşitti. “Zander tüm gün moralsiz olduğu için, seni yerde yatarken görünce biraz endişelendim.”

On beş dakika. Zander’ı yakalamasının ya da durdurmasının imkânı yoktu. “Seni anlayabiliyorum. Tam bir aptaldım.” Boynunun arkasını ovaladı. “Bir amatör gibi davrandım. Sihirbazlık numaraları beklemiyordum.” Midesi bulanarak konuştu. “Tanrı aşkına, kamından konuşmuş adam. Bunu yapabildiğini biliyor muydun?”

“Hayır, ama şaşırmadım. O bir uzman ve işinde bu da işine yarabilir. Zander hep zamanını kendisine ayırır ve hayatta kalmasına yardım edecek yollar için çalışırdı.”

“Bir aslanın inine girmek gibi mi?” dedi. “Hayatta kalmak için ilginç bir yöntem. Eve’i de riske attı.” Dudaklarını sıkıttı. “Kaçamazsa Doane’m yaşaması için kaç saat vereceğini bile hesapladığını söyledi. Beş-sekiz saat. Onun ve Eve’ in sadece bu kadar zamanı olacak.” Fısıldamaya başladı. “Beş-sekiz saat. Nasıl bir zaman sınırı bu böyle.”

Stang başını yana eğdi. “Sana bunu neden söyledi? Pek Zander’m yapacağı bir şey değil bu.”

“Sadece bir önlem olduğunu söyledi. Destek için o evin yerini bulmamı söyledi.” Catherine ellerini yumruk yaptı.

“Muhtemelen Kevin’ın evinin olduğuna bile inanmıyor ama bana işleri berbat ederse ve Doane onu öldürürse diye evin yerini bulmamı söylüyor. Belki de sadece beni oyalamaya çalışıyordu. Sırf onun peşinden gitmemeyim diye.”

“Önlem,” diye düşünceli bir şekilde tekrar etti Stang. “Zander’ın destek olarak kimseye güvendiğini görmemiştim. Kendisinden başkasına güvenmeyi bir hata olarak görürdü hep.” Hafifçe gülümsedi. “İltifat etmiş sana, Catherine.”

“İltifat falan benim umurumda değil. Eve umurumda.” Telefonunu çıkarıp Gallo’yu aradı. “Zander gitti. Sanırım Doane’ın kendisini almasına izin verecek. Belki de veremeyecek. O pisliğin ne yaptığını nereden bileyim? Eve’i tehlikeye attı ve ben...” Derin bir nefes aldı. “O evi bulmalıyız, Gallo.”

“Sen iyi misin? Biraz sarsılmış gibisin.”

“Boynuma vurduğu için boynum ağrıyor. Öfkeliyim ve korkuyorum çünkü Zander durdurulamayacak bir olaylar zincirini harekete geçirdi.”

“Boynuna mı vurdu?” diye tekrar etti Gallo. “Zander mı? Sanırım benim...”

“Kes şunu, Gallo. Bu önemli değil. Sen ve Joe neredesiniz? Ben Appleton Arms’tayım. Yanınıza gelmek için toplanacağım.”

“Hayır, biz geliyoruz. Hangi oda?”

“İki yüz kırk.”

“Olduğun yerde kal. Yanında kimse var mı?”

“Stang var.”

“O koruma sayılmaz. Zander’ın adamı. Hemen geliyoruz.”

“Benim korumaya ihtiyacım yok,” dedi ters bir şekilde. “Tabii ben tam bir aptal gibi davrandım...”

Gallo telefonu kapadı.

Stang gülümsedi. “Sanırım Gallo beni senin için uygun bir koruma olarak görmedi. Çok zekice. Şimdi, eğer roller değiştiyse...”

“Senin patronun Zander. Ona karşı belli bir sadakatin var.” Sandalyeye çöktü. “Rambo kadar güçlü olsan da Gallo yine de sana güvenmezdi.”

“Rambo. Demode ama betimleyici.” Sırttı. “Kimse beni dışlerimin arasında bir bıçakla tanıyamazdı. Ben hiçbir zaman olduğumdan farklı biri olmak istemedim. Piyasaları bilen bir muhasebeciyim ben.” Catherine’i inceledi. “Sana bir bardak su ya da kahve getireyim mi? Hâlâ tam kendine gelmiş görünmüyorsun.”

“Ben iyiyim. Sadece kendime kızıyorum.”

“Ben yine de sana su getireyim.” Banyoya girip bir bardak su getirdi. “Üzülmemelisin.” Bardağı Catherine’e uzattı. “Zaten ümitsiz vakaydı. Zander’ın kendi kanunları vardır.”

“Saçmalık.” Bir yudum su içti. “Birisini durdurana kadar kendi kanunları geçer. Bir gün o da olacak. Sadece zamanı var.” Stang’ın gözlerine baktı. “Zamanı gelince senin de başka iş bakman gerekecek.”

“Evet.”

“Senin için de bir rahatlama olacak mı? Zander’la konuş

seni izledim. İlişkinizi çözemiyorum. Onun yanında hep gerginsin ama yine de..." Omuz silkti. "Onunla uğraşman gerekmesi daha rahat olursun."

"Hiç şüphesiz. Ancak o benim hayatımı ilginç bir hale getiriyor. Ben öyle meydan okumaları çok seven bir adam değilim ama gergin bir ipin üzerinde yürümeye alıştım." Yumuşak bir sesle ekledi. "Ama sen meydan okumaları seviyorsun ve Zander'la olmak sana adrenalin yükledi, değil mi?"

"Benim adrenaline ihtiyacım yok."

Stang soru sorar gibi baktı.

"Tamam, kabul ediyorum ki o çok... eşsiz biri. Fakat sen meydan okumayı sevmiyorsan neden onunla çalışmaya başladın?"

"O zamanlar doğru bir şey gibi gelmişti."

"Cevap vermekten kaçınıyorsun. Para mı?"

"Hayır, para benim için hiç sorun olmadı. Borsa genelde bana dosttu. Kahve istemediğine emin misin?"

"Hayır, istemiyorum. Bana cevap vermeni istiyorum."

"Neden bu kadar meraklısın?"

"Meraklı değilim, iş üzerindeyim," dedi. "Zander beni alt etti ama beni senin yanına bıraktı. Şu anda elimde sadece sen varsın. Seni kullanarak bir şeyler öğrenebilir ve Zander'ı bulabilirim." Ümitsiz bir halde başını iki yana salladı. "Tabii Doane onu çoktan ele geçirmediyse."

"Muhtemelen Doane'ın elinde. Çünkü Zander böyle olmasını istedi." Nazik bir edayla ekledi. "Ve bu sandığın kadar kötü olmayabilir. Zander'ın her zaman bir planı vardır."

“Bu planda Eve de olacak mı? Anlat bana. Yardım et. Zander hakkında bildiğin her şeyi söyle. Kendimi, onun Eve’ in yaşamasını istediğine ikna etmeye çalıştım ama nasıl emin olabilirim ki?”

“Emin olamazsın.” Bir an sessiz kaldı, bakışları Catharine’in yüzündeydi. Sonunda konuşmaya başladı. “Neden Zander için çalışmaya başladığımı mı bilmek istiyorsun? Venable sana benden bahsetmedi mi? Bunu paylaşmadığına şaşırdım. Eminim Zander’a istediğini yaptırabilmek için onunla ilgili her şeyi derinlemesine araştırmıştır.” Yüzünü ekşitti. “Ama kimse beni o alanda önemsemiyor. Bir etkim yok. Sadece Zander’ı uygun bir zamanda öldürmemem için beni izliyorlardır.”

“Öldürmek mi?”

“Annem, babam ve erkek kardeşim Sean Afrika’da tıbbi misyonerlik görevi yapıyorlardı. İyi insanlardı. Onları sevdim ama anlamazdım. Parayı ya da malı mülkü önemsemezlerdi. Görevleri onları tamamen tatmin ediyordu. Diğer yandan, ben New York’ta yaşıyordum. Para kazanma oyunu beni büyülemişti. O işte çok iyiydim de.”

“Zander’ın bununla ne alakası var?”

“Sabret. Bir terörist grup o köydeki kabile liderlerine baskın yapmış. Misyonerlikle bağlantısı olan herkesi öldürmüşler. Annemle babam şanslıymış. Hemen öldürülmüşler. Erkek kardeşim Sean ise esir alınmış ve dört gün esir tutulmuş. Şanslı değilmiş. En sonunda hastanede onu görmeme izin verdiklerinde, ölmek için dua ediyordu. Onu gördükten

sonra, ben de onunla dua ettim. O gece öldü.”

Stang’ın sesinde bir ifade yoktu ama Catherine ondaki acıyı hissedebiliyordu. “Üzgünüm.”

“Ben de öyleydim. Üzgün, öfkeli ve intikam peşinde. Hükümet, teröristlerin lideri Abu Karr dışındakileri yakaladı. Adam ormanda saklanıyordu. Kimse onu bulamadı. Tüm ülke bu katliam yüzünden isyan halindeydi. Başkan ve hükümeti neredeyse devrilecekti. Başkan pis işlerin adamıydı ve deniz yollarını işgal eden korsanlarla birlik halindeydi. Kendi kellesini kurtarmak için insanlara Abu Karr’ın kellesini vermesi gerektiğini biliyordu. Amerikan elçisi bana ve Sean’a başkanın Abu Karr’ı öldürmesi için Zander’ı tuttuğunu söylemişti.”

“Öldürdü mü?”

“Abu Karr mağarasının dışında kafasından vurulmuş halde bulundu. Bunu Zander’ın yapıp yapmadığıyla ilgili söylentiler vardı. Başkan, generallerinden birinin onu bulup vurduğunu söylüyordu. Zander görünürde yoktu. Bir hafta sonra, başkan suikasta uğradı. Zander teröristi öldürdükten sonra, başkandan parasını alamadığı için onu da mı öldürdü sorusu ortaya çıktı. Ya da elçi yanılıyor muydu? Zander’ın bu işlerle hiç mi ilgisi yoktu?”

“Ne fark eder?” dedi Catherine. “O canavar ölmüş.”

“Kardeşim için fark ediyordu,” dedi sessizce. “Benim için de fark ediyordu. Sean ölmeden önce bana bir söz verirdi. Zander, Abu Karr’ı öldürmeyi başardıysa, onu güvende tutmaya çalışacaktım ve öldüğü güne kadar yanından ayrılmayacaktım.”

“Ama onu öldürüp öldürmediğini bilmiyordun.”

“Hâlâ bilmiyorum. Ancak bunu öğrenmem gerekiyordu. Param vardı. Paranın benim için kolay iş olduğunu söylemiştim. Balistik uzmanlar tuttum ve onlar Abu Karr’a edilen ateşi araştırdılar. Çok zor bir açıdan ateş edilmişti. Ateş eden kişi muhteşem bir iş çıkarmıştı. Orada yaşayan özel dedektiflerden tuttum. O ormanın çevresindeki iki köyde Zander’ın tanımına uyan bir adamın görüldüğünü buldular. Zander bir gölge gibi olduğu için raporu almam uzun sürdü. CIA’deki insanlara rüşvet verdim. Onlar da Zander’ın o tarihlerde Afrika’da olduğunu onayladılar. Zander’ın ayaklanmayla bir ilgisi olduğuna dair bir raporları bile vardır.” Omuz silkti. “Her iki durumun da kanıtı yoktu. Zander hiçbir şeyi kabul etmeyecekti. O yüzden, kendi kararımı vermek zorunda kaldım.”

“Ve onunla çalışmaya başladın.”

“Büyük ihtimalle onun Abu Karr’ı öldürmüş olduğunu düşündüm ve sözümü tutmam gerekti. Onun için çalışırsam, belki durumla ilgili daha net kanıtlar bulurum diye düşündüm. Adımı değiştirip muhasebecisi olmak için başvuru yaptım.”

“Başka kanıt bulabildin mi?”

“Hayır.” Yüzünü ekşitti. “Venable sana söylemiştir. Zander kimseye güvenmez ve ‘işiyile’ ilgili kayıtları asla ortada bırakmaz.”

“Yıllarca onu kandırdın mı?”

Stang başını iki yana salladı. “Sanırım beni işe aldıktan kısa süre sonra gerçeği öğrendi ama bundan hiç bahsetmedi.

CIA'nın onun terörist ayaklanmayla bağlantısı olduğuna dair bir dedikodu yaydığını bildiğinden eminim. Bence bu durum ona ilginç geldi.”

“Nedenini anlayabiliyorum,” dedi Catherine. “O pislik tuhaf bir adam.” Neşesiz bir halde gülümsedi. “Ona koruması olduğumu söyledim ama bunca yıldır senin o işi yapıyor olman da bir kara mizah.”

“Bu nedenle onun yanında kalmaya devam ettiğimi söyleyemem. Sen benden daha cesursun.” Durdu. “Zander’a istediğini yaptırmak için beni kullanıp kullanamayacağını bilmek istiyordun. Gördüğün gibi, durum Zander için tehlike içermiyorsa, beni kullanamazsın.”

“Bana o yüzden mi kardeşini anlattın?”

“Evet. Hem de çaresizlik ve acı içindeydin ve sana hayranlık duyuyorum. Zamanını boşa harcamanı istemedim.” Catherine konuşmak için ağzını açınca Stang elini kaldırdı. “Ama bu, karşılıklı olarak uygun bir yol bulursak, Eve’i ve Zander’ı bulman için sana yardım etmeyeceğim anlamına gelmez.”

“Neden?”

“Çünkü Eve Duncan’ın yaşamasını istiyorum. Ve çünkü Zander benim sana yardım etmemi istiyor. Sadece seni bayılttıktan sonra iyi olup olmadığını kontrol etmem için aramadı beni. O bir uzmandır. Sana ne yaptığını ve ne kadar baygın kalacağını kesin olarak biliyordur.”

Catherine yavaşça başıyla onayladı. “Doğru. Bize nasıl yardım edebileceğini düşünüyor?”

Stang başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Sanırım Zander bu noktada kendisi de bir parça çaresiz olabilir. Bunu düşünmem biraz tuhaf... Elimden geleni yapacağım. Ben tam olarak...” Kapı çalınca sustu. “Muhtemelen Quinn ve Gallo gelmiştir. Onları içeri alacağım.”

Catherine ayağa fırladı. “Ben alırım.” Odanın diğer tarafına koşup kapıyı açtı.

“Stang nerede?” Joe hemen odaya daldı. “Onu sorguladın mı?”

“Sen iyi misin?” diye sessizce Catherine’e sordu Gallo.

“Evet, onu sorguladım,” dedi Catherine. “Hiçbir şey bilmiyor. Üstüne gitmeyin.” Gallo’ya döndü. “Ve evet, ben iyiyim. Sana söyledim ya, Gallo.” Gallo’ya karşı her zaman hissettiği içindeki yoğun fiziksel tepkiyi bastırmaya çalışıyordu. Gallo’yu haftalardır görmemişti. Hissettiği cinsel çekim güçlü ve hararetti. Aldırma.

“Eğer iyiysen, sana Zander’a karşı gardım indirmemen gerektiğini söyleyebilirim,” dedi havalı bir şekilde. “Ve bize nerede kaldığınızı söylemediğin için aptallık ettiğini.”

“Aptallık etmedim. Zander’ı kontrol etmeye devam edebilseydim, durumu istediğim gibi yönlendirme ihtimalim olurdu.”

“Ama kontrol etmeye devam edemedin.” Joe’nun gözleri Stang’dan hiç ayrılmadı. “Ve muhtemelen bu yüzden Eve daha kötü durumda. Stang’in bir şey bilmediğini nereden biliyorsun?”

“Benimle daha önce de uğraştın, Quinn,” dedi Stang.

Zander'ın bana güvenmediğini biliyorsun. Bana tek kelime etmez.”

“Peki, sen bir şeyden şüphelenmedin mi?”

“Tabii ki şüphelendim. Zander çok gergindi. Onu sorguladım bile. Beklemekten nefret ettiğini söyledi.”

“Doane'dan haber almayı bekliyordu. Böylece kendini Doane'm tuzağı için bir yem olarak kullanabilecekti,” dedi Catherine. “Doane'ın Eve'i kendisinin önünde öldürmek istediğini biliyordu. Öldürülmesi için Doane'm karısının orada olması gerektiğini de. Zander, kadın oraya gelmeden önce Doane'ı öldürüp Eve'i kaçırmak için zaman istiyordu.”

“Kahretsin, nasıl?” diye sordu Joe.

Catherine başını iki yana salladı. “Biliyorum. Stang onun her zaman bir planı olduğunu söylüyor.”

Gallo bir küfür salladı. “Bunun bize bir yardımı olmaz.”

“Eve'e olabilir,” dedi Stang sessizce. “Zander onun ölmesini istemiyor.”

“Ama kendisinden başka kimseye güvenmediği için Eve'in hayatını riske atıyor,” dedi Quinn.” Kendini beğenmiş pislik.”

“Sakin ol, Joe,” dedi Catherine. Kelimelerin faydasız olduğunu biliyordu. Zander'm hamlesinin her şeyi harekete geçireceğini düşündüğü için o da Catherine kadar çaresiz ve öfkeliydi. “Ben de seninle aynı fikirdeyim ama Zander'ın üzerinde çalışmalıyız.” Ciddi bir ifadeyle ekledi. “Zander gitmeden önce öyle söyledi. Destek olun, dedi. Zander ve şahane planının başarısız olma ihtimaline karşı, o kulübeyi

bulmamız gerek.” Saçını yüzünden çekti. “Doane’ın kendisini öldürmeden önce beş-sekiz saat arası bir vaktimiz olduğunu söyledi. Harriet oraya gelene kadar vakti var. Bu saatlere dikkat etmeliyiz.”

“Ben kulübeyi bulmak için burada öylece oturmayacağım,” dedi Joe. “Denizcilik Müzesi’nden net bir cevap alamadık ama küratör kütüklerdeki bazı tuhaf dizaynların yer aldığı bir kitap gördüğünü hatırladı.”

“Mezar taşları gibi mi?”

“Öyle bir şey hatırlamıyordu ama çok da emin değildi. Washington eyaletindeki tüm internet sitelerini ve yayınevlerini taradım belki bulurum diye. Bulamadım.” Kaşlarını çattı. “Ama acaba yanlış yere mi bakıyoruz diye düşünmeye başladım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Nükleer bombanın Seattle’da olduğunu düşündüğümüz için kulübe de Seattle yakınlarında diyoruz. Ya değilse? Langley’den bir yer satın alındığına dair bir şey öğrenemediniz. O tanıma uyan kütükler de bulamıyoruz. Seattle yakınlarında öyle bir yerden bahsedilmiyor. Washington eyaletinde yok. Neden güneye, Oregon sınırına bakmıyoruz? Kevin, saklanma yeri hedef şehrinin tam ortasında olmasa daha güvende hissederdі. Bir bakmanın bir zararı olmaz.”

“Tabii bu bir zaman kaybı değilse. Aksi halde, Eve’e epey zararı olur.”

“Başka bir önerin varsa, dinliyorum,” dedi Joe.

Catherine’in başka bir önerisi yoktu. “Oregon’a bir ba-

kalım.” Geri gidip oturdu. “Langley’i arayıp Kevin eyaletin dışında bir yer satın almış mı diye araştırmalarını isteyeceğim. Belki...” O numarayı çevirmeden, telefon çaldı. “Margaret arıyor.” Telefonu açtı. “Margaret, seni sonra arayayım mı? İşler burada çığırından çıktı. Daha da kötüye gitmeden bir şeyler bulmamız gerekiyor.”

“Bunu duymayı hiç istemiyordum. Hemen bir şey söyleyeceğim, Catherine. Aramamı Jane istedi.” Durdu. “Sanırım büyük bir sorunumuz var.”

On Altıncı Bölüm

Chicago

Jane, Margaret'e, "Hiç telefon görüşmesi yaptı mı?" diye sordu. Telefon görüşmelerinden yirmi dakika sonra Caleb'in suit odasındaydılar. "Harriet hâlâ odasında mı?"

"Anladığım kadarıyla öyle," dedi Margaret. "Odada hareket ettiğini duydum. Banyoya girdi. Su sesi duydum. Dış kapının açılıp kapandığını duymadım." Omuz silkti. "Gelmenize sevindim. Tüm sesleri dinledim ama bu lanet makinelerden gelen sesleri yorumlamaya senin kadar alışkın değilim, Caleb."

"Cartland ile Harriet arasında olanları yorumladın," dedi Trevor. "Bu daha önemli."

"Her zaman nazik bir diplomatsın," dedi Caleb. Makinelere doğru gitti. "Ama her zaman doğruyu söylemiyorsun." Kulaklığı kulağına takıp sesi açtı. Bir süre dikkatle dinledi, sonra sesi tekrar ayarladı.

“Caleb?” diye sordu Jane.”

“Bir dakika.” Diğer makineyi de ayarlayıp tekrar dinledi. “Orospu çocuğu.” Kulaklığı masaya fırlattı ve kapıya koştu. “Koridorda başka bir anneyle çocuğun konuşmasını duydum. Harriet’in kapısı açık olmalı!”

“Ama nasıl...” Jane cümlesini tamamlayamadan Trevor’la birlikte Caleb’in peşinden koşmaya başladılar.

“Çıkış merdivenlerini kullanın.” Jane ve Trevor kapıya ulaşana kadar Caleb merdivenleri inmeye başlamıştı bile. Harriet’in katındaki kapıyı itti ve koridorda koşmaya başladı.

Jane koridorun sonunda Caleb’in bahsettiği anneyle küçük kızı gördü.

Harriet’in kapısı açık.

Kapı açık değildi.

Fakat Caleb eğilmiş dikkatli bir şekilde kapıyla pervazın arasına kapı kapanmasın diye yerleştirilmiş küçük bir deri cüzdanı çekiyordu.

“Sessiz,” dedi Trevor.

“Neden?” Caleb kapıyı açtı. “Kadın burada değil. Ne kadar zaman önce gittiğini bile bilmiyoruz.”

“On beş dakika önce banyodan sesini duydum,” dedi Margaret. O da yanlarına gelmişti. “Sonra bir şey olmadı.” Trevor’ın odadan odaya geçişini izledi. “Ama siz odadan çıkmadan hemen önce diğer makineden gelen sesi duymadınız mı?”

“Ses mi?” diye tekrar etti Jane.

“Evet, bir ses geldi,” dedi Margaret. “Senin odandan en son ben çıktım, Caleb. Belki kadın buradadır diye düşündüm.”

“Görünüşe göre, yanılmışsın,” dedi Trevor. “Kadından hiç iz yok. Tüm valizleri gitmiş.”

“Ses,” dedi Caleb. Cep telefonunu çıkardı. “O makinelerin telefon uygulamalarını da yüklemiştim. GPS hareket ettiği için ses gelmiş de olabilir.” Cep telefonuna baktı. “Hadi, bebeğim,” dedi yumuşak bir sesle. “Bir ses ver.”

“Ne?” diye sordu Margaret.

“Kevin’ın mektuplarının olduğu kutuyu da almış.” Jane nefesini tutmuş Caleb’in telefonuna bakıyordu. “GPS onu takip edebilir.” Öyle olması için dua ediyordu. Diğer her şey ters gitti. Bir tek bu doğru gitsin.

Bir dakika geçti.

İki dakika.

Hafif bir ses, zar zor duyuluyordu.

“Evet.” Ümitleri yeşerdi. “Nerede, Caleb?”

“Tam olarak söylemesi zor.” Dönüp kapıya doğru gitti. “Ama havaalanına giden yolda. Yüzde yüz emin olana kadar beklemeyelim. O zamana kadar kadın uçağa binebilir. Arabayı sen kullan, Trevor. Ben GPS’i izleyeceğim.”

O zamana kadar kadın uçağa binebilir.

Lobiye inen merdivenlere giderken, Jane’in kulağında bu sözler çınlıyordu.

Onlar iz sürerken ve Chicago trafiğiyle uğraşırken, Harriet’i kaybedebilirlerdi.

Asansörden inerken, Jane telefonunu çıkardı. “Yardıma ihtiyacımız var. Venable’ı arıyorum. Kadının kaçmasına izin veremeyiz.”

Venable telefonu ikinci çalışta cevapladı. “Birin bananeler olduğunu anlatmaya karar vermesinin zamanı gelmişti. Neredesin, Jane? Neler oluyor...”

“Sana satır satır anlatacak zamanım yok,” diye araya girdi Jane. Otelin önüne çıkmış arabaya biniyordu. “Senin yardımına ihtiyacım var ve çok çabuk olması lazım, Venable. Seni aramak istemedim. Senin aceleyle bir şeyler yapmandan ve Eve’in ölmesinden çok korkuyorum. O yüzden lütfen, çeneni kapat ve dinle. Hızlı hareket etmen gerek. Catherine, İç Güvenlik’in hem Chicago’da hem Seattle’da ekipleri olduğunu söyledi. Chicago’daki ekiplerde güvenebileceğin, sır saklayacak ve bir şey söylemeyecek biri var mı?”

Venable sessiz kaldı. “Evet, Paul Junot.”

Bu ismin Venable’ın aklına hemen ve net bir şekilde gelmesi rahatlatıcı bir şeydi. “O zaman onunla bağlantıya geç ve hemen O’Hare Havalanı’na gitmesini söyle. Harriet Weber şehirden ayrılıyor. Onun nereye ve nasıl gittiğini öğrenmemiz gerek,” dedi Jane ciddi bir sesle. “Sanırım nereye gittiğini biliyoruz aslında.”

“Seattle mı?”

“Doğru bildin ama oraya vardığında, peşini bırakmamamız gerek. Bu ölümcül bir hata olabilir. Junot’a kadına fark

ettirmeden onu kontrol etmesini söyle. En son istediğimiz şey Harriet'in paniklemeesi." Jane düşünmeye çalışıyordu. "Junot'un bir de bizim için özel bir jet ayarlamasını sağlanan gerek. Muhtemelen havaalanına gider gitmez uçağa ihtiyacımız olacak."

"Çok bir şey istemiyorsun," dedi Venable soğuk bir sesle. "Neler olduğunu bilmeden neden bunları yapayım?"

"Senden sadece mecbur olduğum şeyleri istiyorum. Onun kaçmasına izin veremeyiz." Durdu. "Kontrol onda, Venable. Hep Doane'da sandık ama onun sözü geçiyor. Şu anda o yönetiyor." Venable'in küfrettiğini duydu. "Junot'a telefon edebilmen için telefonu kapatıyorum. Bizden cevaplar istediğini biliyorum ve tüm cevapları vereceğim. Fakat şimdi olmaz. Sen işleri halledene kadar olmaz."

"Seni tekrar arayacağım," dedi Venable gergin bir sesle.

Venable telefonu kapatınca, Jane de kapattı. "Tanrım, umarım adamını hızla oraya gönderir." GPS'e baktı. "Kadın hâlâ havaalanına mı gidiyor?"

Caleb başıyla onayladı. "Ama henüz oraya varmadı. Hâlâ yönünü değiştirebilir."

Ancak Jane, Harriet'in yönünü değiştirmeyeceğini düşünüyordu. Otelden hızla çıkmasına sebep her neyse, Harriet bir nedenle ve bir şeye odaklanarak çıkmıştı.

"Havaalanı yoluna girdi," dedi Caleb. "Niyeti belli."

Niyeti belli. Harriet'in planlarını düşününce, korkutucu bir durumdu. Artık beklemede değildi. Harekete geçmişti.

"Ana terminale gitmiyor." Trevor'ın gözleri GPS'teydi.

“Özel ve hükümete ait uçakların olduğu alana gidiyor.”

“Demek ki kiralık bir uçağa binip on beş dakika içinde oradan ayrılabilir,” dedi Jane. “Onu kaybedebiliriz.”

“O kadarı kolay olur,” dedi Trevor. “Burası Chicago. İşler çok nadir o kadar hızlı olur.”

“Venable o kadar hızlı olsa iyi olur,” dedi ters bir şekilde. “Harriet buradan ayrıldıktan sonra onu takip etmek için Venable ne yapabilir bilmiyorum ama bir şeyler yapmak zorunda.” Telefonu çaldı. “Venable, ben de seni arayacaktım. O’Hare’deki özel bölgeye gittiğini fark ettik. Birkaç dakika içinde hangi hangara gittiğini net olarak öğrenebileceğiz. Junot oraya gidebildi mi?”

“Hayır, ama o gidene kadar havaalanında güvendiği birinin işleri başlatacağını söyledi. Adama Harriet Weber’ın bir fotoğrafını gönderdi.” Jane, Venable’in kendisinden öğrendiklerini arkada birine aktardığını söyledi. Sonra Venable tekrar telefona döndü. “Adamın adı Don Breital. Paul iyi biri olduğunu söyledi.”

“Umarım iyidir. Takip edildiğini bilmemeli.”

“Biliyorum, bana söyledin. Panik yapma.” Sesi sertti. “Neden bu konuda bu kadar ısrarcısın?”

“Sana onun kontrolde olduğunu söyledim.” Venable bu cevapla yetinmeyecekti ve Jane onu suçlamıyordu. Venable’ı kullanacaksa, adamın bir şeyler bilmesi gerekiyordu. “Ve nükleer bombaların fünyesi onda mı emin olamıyoruz.”

“Ne?”

“Doane’a fünyenin nerede olduğunu bildiğini söyledi.

Kadının elinde mi bilemiyoruz. Doane'a kesin olarak doğruyu söylememiş olabilir. Onu takibe başladığımızdan beri her anını izleyemedik. Buradaki bankaya gittiğinde neler oldu bilemiyoruz." Yorgun bir halde ekledi. "Bugün havaa-lanına gelirken de yolda durup almış olabilir. Fakat bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Hemen peşinde düştük."

"Sanmıyor musun?" dedi Venable iğneleyici bir sesle. "Tüm bunlardan şüphelendiniz ve beni aramadın mı?"

"İşler çok hızlı gelişti ve bizim de buna uymamız gerekti. Çoğunu tahmin ettik ve parçaları birleştirmeye çalıştık."

"Ve bana güvenmediniz."

"Colorado'dan sonra sana nasıl güvenebilirdim? Ancak bu gece başka çarem olmadığını fark ettim. Senin çok hızlı hareket etmeni ve Harriet'le Doane'ın Eve'i öldürmesine neden olmanı engelleyecek bir yol bulmam gerekiyordu. O nükleer bombaların nerede olduklarını bildiğimizi düşünüyoruz. Tabii ki bunu seninle paylaşacağız."

"Teşekkürler," dedi Venable ters bir tonda.

"Ancak karşılığında bir şey istiyoruz. Seattle'a vardık-tan sonra, bize iki saat izin ver. Doane'ın Eve'i nerede tuttu-ğunu öğrenebilmek için Harriet'i takip edelim. Siz o muh-teşem casusluk aletlerinizle onu uzaktan izleyebilirsiniz. Abartılı bir şey yapmayın. F-18'leri işin içine sokmayın ya da kadının uçağını düşürmeye çalışmayın. Harriet inince, fünyeyi alıp kadını öldürmek için üzerine çullanıp etrafını özel harekât ekipleriyle çevirmeyin. Fünye ondaysa, kontrolü

kaybettiğini düşünüp düğmeye *basabilir*. Onu benim takip ettiğimi anlarsa, kibrinden beni gerçek bir tehlike gibi görmez. Onu bizim takip etmemiz daha güvenli olabilir.” Durdu, “Lütfen, Venable, ben Harriet Weber’ı tanıyorum. Sana tüm doğruları anlattım. Senin neye karşı sadakat duyduğunu anlayabiliyorum ama bana sadece iki saat ver.”

Venable sessiz kaldı.

“Bu nükleer felaketle Kevin’ı onurlandırma konusunda Doane kadar takıntılı. Kadının elinden geleni yapacağını sakın göz ardı etme.”

Venable yine arkadan biriyle konuştu. “Breital bu gece geç saatlerde bir Learjet kiralandığını söylüyor. Acil bir uçuşa hazır olması söylenmiş.”

“Harriet park ediyor,” dedi Caleb. “Hangar yirmi üç.”

“Hangar yirmi üç, Venable,” dedi Jane. “Learjet orada mı?”

Venable bir an için telefonu bıraktı. “Orada. Yakıtını almış ve gitmeye hazır. Breital uçuşun nereye planlandığını öğrenmeye çalışıyor.”

“Tabii pilot plana sadık kalırsa,” dedi Caleb. “Bazen abartabiliyorum da.”

“Havadaki uçağı tespit eder etmez, nereye gittiğine dair uydu ve radar bilgileri edinebilirim,” dedi Venable. “Tabii Harriet’in havalanmasına izin verirsem.”

“Aferin, CIA’e,” diye mırıldandı Trevor. “Ama tabii bunu yaparsan kadının kendini ve iki güzel şehri havaya uçurmasını engelleyemezsin. Kadın isterse yapar.”

“Evet, engelleyebilir,” dedi Jane. “Arkadaşları insansız

hava aracı saldırısını destekliyorlar. Fakat kadın bunu anlarsa anında düğmeye basar.”

“Bretial, Harriet Weber’ın tanımına uygun bir kadının uçağa bindiğini söyledi,” dedi Venable.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Caleb. “GPS pistte bir hareketlilik olduğunu gösteriyor.”

Caleb’in söylediklerini duyunca, Jane rahatladı. Harriet’in Kevin’in mektuplarının olduğu kutuyu otelden alıp arabada bırakması zaten mantıklı olmazdı ama yine de teyit edilmesi iyi olmuştu.

Havaalanı çıkışı hemen ilerideydi ama hâlâ Venable’dan bir onay almamışlardı.

“İki saat,” diye yalvardı Jane. “Bize bir şans ver, Venable.”

Venable uzun süre sessiz kaldı. “İki saat,” dedi sonunda. “Daha fazlası olmaz. İşler karışırsa diye alternatif planlar da yapıyorum. Alternatif planlarım hoşunuza gitmeyebilir. Junot istediğiniz uçağı ayarladı bile. Las Vegas’a gitmek için hazır olan bir hükümet uçağına el koydu. O uçak Learjet’ten çok daha hızlı olsa iyi olacak. Harriet Weber’dan on beş dakika önce oraya varmanız gerek.”

Jane bir anda tüm bedeninin rahatladığını hissetti. “Teşekkürler, Venable.”

“Rica ederim diyemeyeceğim. Size hâlâ çok kızgıyım. Ve o nükleerlerin yerini bilmek istiyorum.” Arkadan biri yine bir şeyler söyledi. “Hangar kırk üç. Oraya gidin ve hızlı olun. Bir Gulfstream uçağı. Harriet’in uçağı kuleden izin istiyor.

Hemen izin alamayacağını umun. Yoksa siz oraya gidene kadar epey yol almış olur.”

“Neredeyse geldik,” dedi Trevor.

Ancak Venable artık hatta değildi. Jane onun titreyerek koşturduğunu ve kırbaç etkisi yaratan emirler yağdırdığını gözünün önüne getirebiliyordu. Kendilerine karşı olmadığı sürece, Venable’m bu kadar etkili olması Jane için sorun değildi.

Margaret, “Uçağa biner binmez Venable’a nükleer bombalarla ilgili bilmesi gerekenleri söyleyeceğim,” dedi. “O güvenlik kasetlerine bakacak zamanım olacak ve uygun bir yer tespit edebilecek miyim göreceğiz.”

Jane başıyla onayladı. “Güvenlik kasetini ona ver, Trevor.” O anda bir şeye konsantre olmaması gerektiği için memnun olmuştu. Zihni korku, umut ve çaresizlik içinde çırpınıyordu.

Hangar kırk üçün yanında bir yere park ettiler. Jane hemen arabadan atladı. İnce ve altın renkli Gulfstream’i görebiliyordu. Parlak ışıklar altında diz çökmüş bir puma gibiydi.

Bu uçağın hızlı olması gerektiğini söylemişti Venable.

Şu anda her şey onları Seattle’a Harriet’ten önce varmalarına bağlıydı.

“Başaracağız.” Trevor arabanın diğer tarafına geçip Jane’in elini tutmuştu. Gülümsedi. “Endişelenmeyi bırak. Caleb’i kokpite pilotun yanına göndeririz. Eminim o bize zaman kazandıracak birkaç hile biliyordur.”

“Planı yaptım bile. Oraya zamanında varacağız.” Caleb uçağa doğru ilerliyordu. “Ama öyle el ele tutuşmanızın bir yararı olmaz. Mide bulandırıcısınız. Binin şu lanet olası uçağa.”

Harriet uçağın penceresinden baktı ve yandaki pistten bir uçağın havalandığını gördü.

Pilot ona beşinci sırada olduklarını söylemişti ama acelesi yoktu. Yola çıkmıştı. Önemli olan buydu.

Başlıyordu.

Heyecandan yanaklarının kızardığını hissetti.

Uzanıp Kevin’in mektuplarının olduğu kutuya sevgiyle dokundu. Hemen yanındaki koltukta duruyordu kutu. Her gece o güzel enerjiyi hissediyor gibiydi. Uçakta oturmuş, Kevin’la birlikte yaptıkları kaçış planını hatırlıyordu. Uçağın kapıları kapandığı anda, Kevin bombaları patlatacak şifreyi girecekti.

Fakat üzülerek Kevin’in bunu yapmak için yanında olmadığını düşündü.

Her şeyin tıpkı senin istediğin gibi ilerlediğinden emin olmaya çalışıyorum, Kevin.

Ancak bu hatıra ona uçak havalanmadan önce yapması gereken bir şeyi daha hatırlatmıştı. Tabii ki James’i arayıp yolda olduğunu ona söylemesi gerekiyordu.

Çantasına uzanıp fünüye olarak kullanacağı cepte telefonunu çıkardı. Tamamen şarj olmuştu ve iş için hazırды.

Eski fününin hâlâ çalıştığından nasıl emin olabildiğini sormuştu Cartland.

İşaretparmağı T tuşunun üzerine gelince hafif bir heyecan hissetti. Ne büyük bir gücü. Sen de böyle mi hissediyordun, Kevin?

Oğluyla oynadıkları oyundaki Robert Service'ten yaptıkları son alıntı kulaklarında çınlıyordu. Her şeyi tamamlayacak olan son alıntıydı bu. Bunu bir mektupta söyleyerek risk almak istememiş, Harriet'e telefonda söylemişti. Oğlunun şefkatli sesi hâlâ kulaklarındaydı.

Sen ölç nefesimi

Her bir atışı yaklaşırken ölüme

Tık tak. Tık tak. Tık tak...

Kevin çok zekiydi. Bir saat kulesine saklanan nükleer bombanın fünüyesinin şifresi olarak saat sesinden daha uygun ne olabilirdi? Yavaşça şifreyi kodladı, harf harf. Her bir harf heyecanını artırdı.

TİK TAK.

Heyecanı daha da artacak mı diye birkaç harf daha girmek istiyordu.

Hayır, bombanın üzerindeki zamanlama mekanizması şifreyi tamlamadan algılar mı emin değildi. Güvenli davranışa daha iyiydi. İsteksiz bir şekilde diğer şifreyi tuşladı.

Bir an hiçbir şey olmadı.

Harriet kaşlarını çattı. Bu da ne...

Sonra kalın, altın rengi harflerle bir yazı ekranda belirdi.

TEST. BU ÜNİTEYİ AKTİVE ETTİNİZ.

GERİ SAYIMI BAŞLATMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Harriet gülümsedi.

Ah, evet, Cartland. Bu eski fünüye kesinlikle çalışıyor.

Yazlık Ev

Eve, Doane'ın boğuk bir sesle küfrettiğini duydu. Ayak sesleri de geliyordu.

Sonra kapı açıldı ve Doane içeri girdi.

“Beni özledin mi?” dedi Doane. “Gördüğün gibi, sana bir hediye getirdim.”

Sırtında taşıdığı adamın ağırlığıyla neredeyse iki büküm olmuştu. Eve adamın beyaz saçlarını ve güçlü vücudunu ucundan da olsa görebildi.

Zander. Bu, Zander olmalıydı.

Doane'ın başarısız olabileceğini ummuştu. Bir şansı vardı. Zander inanılmaz derecede yetenekliydi ve Doane'ın onu alt etmesi imkânsız gibi görünüyordu. Fakat herkesin bir intikam Tanrısı vardı. Görünüşe göre Zander'ınki Doane'dı. “Onu öldürdün mü?”

“Hayır.” Doane, Zander'ı kanepenin yanındaki yere bıraktı. “Bu bir yenilgi olurdu. Sana nasıl olacağını söylemiştim.” Parmaklarını Zander'ın saçma geçirdi ve başını geri itti. “Her an uyanabilir. O kadar aptaldı ki. Tek yapmam gereken arabasına gelmesi için otelin park yerinde beklemektir. Beş saniye içinde kendinden geçti. Buraya gelene kadar so-

run çıkarmasın diye biraz ekstra uyuşturucu verdim.”

“Bana verdiğin ‘biraz ekstra’ gibi mi? Senin yargılama gücün berbat. Adam hâlâ hayatta mı diye kontrol etsen iyi olur.”

“Hayatta.” Zander’ın saçını bırakıp doğruldu. “Onu arabaya bindirdikten sonra endişelenmeme gerek kalmadı.” Zander’ın el ve ayak bileklerindeki kelepçeleri işaret etti. “Hareket edemez. Çaresiz durumda.” Hafif bir kinle konuşmaya başladı. “Çaresiz. Bu kelimenin ses tınısını sevdim. Beni duyabiliyor musun, Zander? Seni pislik katil, çaresizsin. Ben kazandım.”

“Seni duyuyorum.” Zander gözlerini açmamıştı. “Şu an dezavantajlı durumdayım ama sen kazanmadın, Doane.”

Doane eğilip Zander’ın ağzına büyük bir güçle vurdu. Zander’ın dudağı yarıldı. “O zaman bana karşı dövüş, göster bakalım.” Tekrar vurdu. “Göster bakalım.”

“Sana bir şey göstermek zorunda değil,” dedi Eve öfkeyle. “Ne kadar cesursun, Doane. Sadece karşında bir çocuk ya da kendini savunamayacak bir adam varsa saldırıyorsun. Sen buna kazanma mı diyorsun? Belki de senin çarpık...” Doane oraya koşup suratına vurunca Eve’in başı geri gitti.

Acı.

“Hadi ama, Eve. Senin beni savunmana ihtiyacım yok.” Zander’ın gözleri açılmıştı. Eve’in yüzüne bakıyordu. Kendi yüzünde hiç ifade yoktu. “Bunu kesmeni tercih ederim. Bu bana biraz küçük düşürücü geliyor. Durum benim için zaten yeterince zor.” Bakışları Doane’a kaydı. “Bu durumda ola-

cağımı hiç düşünmemiştim. Yeterince iyi değilsin, Doane.”

“Ah, iyiyim. Seni ele geçirdim, değil mi?” Başını yana eğdi. “Ve sanırım Eve’imize vurmam hoşuna gitmedi.” Elini kaldırıp Eve’e tokat attı. “Belki de büyük finale kadar biraz kendimi eğlendiririm.” Tekrar tokat attı. “Bunun bir sürü yolu var... Kevin hepsini bilirdi.”

“Eğleniyorsan, devam et.” Zander’ın sesi sıkılmış gibi geliyordu. “Ama istediğin şekilde tepki vermemi bekleme. Bu kadını tanımıyorum. Tanısam bile, ona ne yaptığın beni ilgilendirmez. Onun benim kızım olmasının bir değişiklik yaratacağını düşünmeye devam ediyordun. Eve sadece tek gecelik bir ilişkinin ürünü. Hiç umurumda değil.”

“Bir değişiklik yaratacak,” dedi Doane sert bir şekilde. “Ben kan bağının gücünü biliyorum. Kevin doğduğu andan itibaren, ona olan sevgim tüm hayatımı etkiledi. Sen fark olmayacak sanıyorsun ama onun öldüğünü gördüğünde, kaybettiğin şeyi ve içindeki boşluğu hissedeceksin. Sen benim oğlumu öldürdün, pislik. Beş yıl bekledim ve bu gece senin kızını öldüreceğim.”

“Onu tanımıyorum,” diye tekrar etti Zander. “Bana nasıl bir şey ifade edebilir? Ona yaptığım hiçbir şey bana acı çek-tirmez.”

Eve, Doane’ın ifadesindeki acıyı ve öfkeyi görebiliyordu. “Farkı göreceksin ki...” Öfkeyle sustu. Eve onun söyleyeceği şeyden emin olmadığını fark etti. Gözlerindeki büyük intikam duygusu kayboluyordu. “Bence yalan söylüyorsun.” Kendini gülmeye zorladı. “Ama söylediklerinde bazı

doğru noktalar da var. Sen o kadar soğuk bir pislüksin ki belki de bir parçan donmuştur.” Omuz silkti. “O zaman sana Eve’i tanıtalım. Etrafındaki herkes bu sürtüğe bayılıyor gibi. Belki de onun yanında birkaç saat kalsan, babalık hislerin uyanır.” Dönüp kapıya gitti. “”Benim yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var. Bir tanesini sevgili eski karımla yapacağım. Zander’ın ölümünü görmek istiyorsa koşarak gelmesini söyleyeceğim.” Başını geri çevirip baktı. “Ara sıra gelip sizi kontrol edeceğim. Kaçamayacaksınız.”

“Nasıl kaçabiliriz ki?” diye alayla sordu Eve. “İkimizin de eli kolu bağlı.”

“Doğru ama insan yine de emin olamıyor.” Gülümsedi. “Neyse, ben verandada oturup Kevin’ın kütüklerden yarattığı mezarlığın tadını çıkaracağım. Geri gelene kadar, sizi nereye gömeceğime karar vermiş olurum herhalde. Yan yana gömülmeniz bir baba kız için uygun olacaktır.”

Kapıyı arkasından kapadı.

“Sana zarar verdi mi?” diye sessizce sordu Zander.

“Tabii ki bana zarar verdi,” dedi Eve. “Ne sanıyorsun? Doane’ın yaptığı şey bu.”

“Acıya dayanabildiğini biliyorum. Kolay atlatamayacağın herhangi bir şey oldu mu demek istedim. Kanama, kırık dişler, beyin sarsıntısı. İlgilenmemiz gereken bir şey?”

Eve başını iki yana salladı. “Ezikler var. Dişlerimden biri hafif sallanıyor.” Sol gözünü kırptı. “Ve muhtemelen gözüm moraracak.” Zander’a baktı. “Dudağın kanıyor.”

“Daha kötüsünü bekliyordum. Sen onun dikkatini dağı-

tıp üzerine çektin.”

“İsteyerek yapmadım,” dedi ters bir şekilde. “Sadece onun seni yakalamasına izin verecek kadar aptal olacağını beklemiyordum. Senin çok şahane biri olman gerekiyordu ama şu anda bir Şükran Günü hindisi gibi bağlı yatıyorsun.”

“Sinirlisin.” Birden gülümsedi. “Doane’ın beni azarladığını duymasına izin vermemelisin. Benim seni kızım olarak seveceğime dair tüm ümitlerini yok edersin.”

“Bu imkânsız bir şey. Sevgi zamanla ve yaşantılarla oluşup büyür. Bizim zamanımız yok ve sen asla benimle bir şey yaşamak istemedin.”

Zander sessiz kalmış Eve’e bakıyordu. “İlk kez sanki baban olduğuma inanıyormuşsun gibi konuştun. Daha önce bunu hep reddediyordun.”

“Neye inanacağımı bilmiyorum.” İsteksiz bir şekilde ekledi. “Ama belki de bu mümkündür diye düşünüyorum. Doane hep senin kızın olduğumu söylüyor. O, delinin biri ve yanlış anlamış olabilir. Fakat sen de bunu söylüyorsun ve sen deli değilsin. En azından o şekilde bir deli değilsin.”

“Bunu anlamana sevindim.” Başını yana eğdi. “Ama sen ikimize de inanmadığına göre, başka bir nedeni daha olduğuna inanıyorum. Sana ulaşabilen her kimse ona güveniyorsun?” Uzun süre Eve’i inceledi. “Bonnie’ne mi?”

Eve cevap vermedi.

Zander başıyla onayladı. “Evet, sanırım Bonnie benim lehime konuşmuş.”

“Alay etme.”

“Etmiyorum. Büyükbabası olduğumu mu söyledi?”

“Hayır.”

“Ne dedi o zaman?”

“Dedi ki... eğer ben ölürsem, sen... neyi kaybettiğini hissedecekmışsin.”

“Ah, demek ki Doane’la aynı fikirde. Şeytan ve melek aynı sonuca gelmiş.”

“Evet.”

“Başka bir şey söyledi mi?”

“Hayır, senin hakkında konuşmak istemediğimi biliyordun.”

“Neden?”

Eve, Zander’ın gözlerinin içine baktı. O anda, ne kadar zamanları kaldığını bilmediği için yalan söyleyemez ya da cevap vermekten kaçınamazdı. “Bu benim canımı acıtıyor. Umurumda olmamalı ama umurumda. Küçük bir kızken, diğer çocukları babalarıyla gördüğüm zamanlar olurdu ve ben çok... yalnız hissederdim. Neden yeterince iyi olmadığımı, neden istenmediğimi merak ederdim. O zamanlar hatanın bende değil beni terk eden adamda olduğunu fark etmemiştim henüz. Annem Sandra da beni istemezdi ama benimle kaldı ve işleri bir şekilde yürüttük.” Sesi bir anda öfkeli geldi. “Bana bir şans verseydin, seninle de yürütebilirdim. Aile önemlidir. Bana bir şans vermeliydin.”

“Benim ruhum için dünyayla ve kötülükle mi savaşırdın?”

“Gülme. Evet, savaşırdım. Kazanırdım da.”

“Ben gülmüyorum,” dedi yavaşça. “Ve söylediğin her şeye inanıyorum. Seni on yaşlarındayken bir kez görmüştüm, biliyor musun? Sert ve hırslıydın. Ya hayat ya da Sandra çok özel bir insan yaratmıştı.” Yüzünü ekşitti. “Benim bunda hiçbir payım olduğunu söyleyemem.”

Eve gözlerini kocaman açtı. “Beni gördün mü?”

“Sadece bir kez. Sonra da arkamı dönüp uzaklaştım.” Gülümsedi. “Her zamanki gibi bencil bir pislik olarak.”

“Bencillik ettin.” Gözleri alev saçıyordu. “Bana bir şans vermeliydin.”

“Bozuk psikolojimle bunu da düşünmüş olmalıyım. Fakat egom ve kendime duyduğum sevgiden böyle düşünmüş olabilirim.”

“Dönüp gittin. Neden?”

“O zamanlar işimde epey yükselmiştim. Yanımda olan herkes suçlu odaklarının, yabancı hükümetlerin ya da bir sürü başka insanın intikam hedefi olabilirdi. Güvende olmazdın.”

“Saçmalık. Bir şekilde hallederdik.”

“Bunu söyleyip duruyorsun ama belki de ben çaba göstermek istemedim. Belki de benim için bir yük olacaktın.”

“Böyle mi hissettin?”

“Evet.”

Eve onu inceledi. “Yalan söylüyorsun.”

“O kadar zaman önce ne hissettiğimi hatırlamıyorum,” dedi yorgun bir halde. “Daha yumuşaktım ve kendime karşı şimdiki kadar dürüst değildim. Kendimi her yıl, daha da sert-

leřtirdim. Bazen, yakında hiçbir řey hissetmeyeceđimi dű-
řűnűrdűm.”

“Senin on yařındaki bir kızı arkanı dűnűp gitmen umu-
rumda deđil. Bunu hiđ bilmiyordum ve artık o kűűk kız de-
đilim. Ben řimdiyi bilmek istiyorum. O sertliđi gűrebiliyorum.
Herkes o sertliđi gűrebilir. Ben bařka bir řey gűrmek istiyoy-
rum. Gűzlerime bak ve sűyle. Bonnie haklı mıydı? Benim iđin
herhangi bir şey hissediyor musun? Kaybımı. Kaybımı hisse-
decek misin?”

Zander konuşmadı.

“Cevap ver bana, Zander.”

“Çok zor, Eve.”

“Umurumda değil. Derinlerine bak ve bana doğruyu
sűyle.”

“Benim hissettiğim...” Durdu. Tekrar konuşmaya baş-
ladđında sesi titriyordu. “Ne sűylememi istiyorsun? Baka-
lım, Doane senin beynini uğurursa, senin kaybını hissedecek
miyim?” Bilinçli olarak Eve’in gűzlerine bakıp kaldı. “Bu
berbat dűnyadan çok değerli bir insanı çaldđđını iđin kaybını
hissederim ve onu műmkűn olan en acılı řekilde öldűrűrűm.”

Eve nefes alamıyordu. Gűzlerini ondan ayıramıyordu.
“Neden? Bu kadar yıl sonra benim yařamam ya da űlmem
senin için ne fark eder?”

“Tanrı bilir. Belki de bu kadar yıldır sana hiç yaklaşma-
dđđım içindir. Ancak Doane sana dikkatimi çektikten sonra
ben... bir řeyler hissetmeye bařladım.” Dudaklarım bűzdű.
“Ve buna karşı epey savaştım. Colorado’daki savaştan son-

raysa senin benim için... gerekli olduğunu anladım. Bu beni sok etti.” Durup boğuk bir sesle konuşmaya başladı. “Ve beni paramparça etti.”

“Seni hiçbir şey paramparça edemez.”

“Edemez mi?”

“Ve benim için kimseyi öldürmeni istemiyorum, Zander. Sadece beni *umursamanı* istiyorum.” Öfkeli bir sabırsızlıkla onu işaret etti. “Senin için de aynı şey geçerli. Neden benim için fark ettiğini de bilmiyorum ama ediyor. *Ediyor*. Belki de bir araya gelmemizin bir nedeni vardır. Bonnie’ye giderken, burada çözülmemiş bir şey bırakmak istemiyorum.”

“Sana verebileceğim tek cevabı verdim, Eve.” Yüzü bir anda gerginleşti. “Ve her şeyden vazgeçmek için bu kadar aceleci olma. Senin yakın zamanda Bonnie’ye gitmene falan izin vermeyeceğim.”

“Ellerin ve ayakların bağlı, tek kolun sargıda ve silahsız olmasaydın daha ikna edici olabilirdin. Ve...” Eve durdu. “Doane’ın seni yakalamasına izin verdiğine inanamıyorum.”

“Benim kahramanlığıma olan inancını takdir ediyorum ama Doane beni hazırlıksız yakaladığına inanıyor.”

“Yakalamadı mı?”

“Ne sanıyorsun? Hiç kimse mükemmel değildir ama ben çok yakınım.”

“Doane’dan daha iyisin. Colorado’daki ormanda onu tuzağa düşürdün.” Durup çaresizlik içinde Zander’a baktı. Bu Zander onun ormanda tanıdığı aynı adamdı. Doane’ın da söylediği gibi çaresiz görünse de tıpkı Eve’i esir tuttuğu za-

manki gibi güven ve güç yayıyordu. “Keşke kendini yakalatmak için dengelerin bu kadar hassas olduğu bir zaman seçmeseydin.”

“Senin hayatınla ilgili dengeler mi? Hayır, Doane’ın beyinsiz oğlunu onurlandırmak için patlatmak istediği nükleer bombalardan bahsediyorsun.”

“Bombaları biliyor musun?”

Zander iç çekti. “Ben CIA’le, İç Güvenlik’le ve milyarlarca diğer bürokratla tam bir işbirliği içinde olmadığım ve kişisel isteklerimi onlara kurban etmediğim için bir şey duymamıştım. Catherine Ling bu konuda çok açıksözlüydü.”

“Catherine mi? Onun bu konuyla ne ilgisi var?”

“Ne ilgisi mi var?” dedi kuru bir sesle. “Bir anda hayatıma girip beni hayatta tutması gerektiğini, böylece senin için iyi bir takas olacağımı söyledi. Kendini benim korumam olarak atama cüretini bile gösterdi. Bu gece ondan zor kaçtım.”

“Hayal edebiliyorum.” Ama Catherine’in Zander’la kendi ininde karşılaşacak kadar cesur davranmasını aklı almıyordu. Hem tuhaf hem komikti. “Ama o bombaları biliyorsa benimle takastan daha fazlasını isterdi.”

“Evet, ama öncelikli olan sendin.” Başını Eve’e doğru eğdi. “Hepimiz için öncelikli olan sendin, Eve. Belki sadece Venable için farklıydı.”

“O zaman doğrusunu Venable yapıyordu,” dedi ağır bir edayla. “Ve Catherine’in söylediklerine dikkat etmeliydin.”

“Ettim ama o bahsettiğim grupların hepsi elinde olsa beni indirirlerdi. İstediklerini aldıkları anda beni ele verecek

kişilerle çalışmam sorun oluyor.” Zander hafifçe gülümsedi. “Öyle de olacak, Eve. Sözler verecekler, sonra da unutmaları normal sayılacak. Benim bildiğim dünya bu. Senin bildiğin dünya da bu.”

“Fark etmez.”

“O zaman ne fark eder?”

“Çocuklar.”

“Ah, tabii.”

“Ve onlara hayat veren anne babalar. Tüm bunları teraziye koyduğunda, ben önemli değilim.”

“Ben farklı düşünüyorum ama tabii senin hayal bile edemeyeceğin kadar duygusuz bir adamım ben. Yıllar yıllar sonra tek bir insanı umursadım. Bir anda kapıları herkese açmamı bekleyemezsin. İmkânı yok.”

“Ben senden hiçbir şey beklemiyorum. Beni şaşırtıyorsun.” Zander kendisini önemsediyini söylemişti ama Eve onun için ne hissettiğini bilemiyordu. Eve’in deneyimlerinin tamamen dışında biriydi. Belki de herkes için farklı biriydi.

Ancak Eve bir anda onu tanımak istediğini fark etti. Babası, içinde hep bir boşluktu. Eve bu boşluğu bir kenara bırakıp varlığını unutmaya çalışmıştı. Kendi bile kabul etmediği bu gizli acısıyla ne kadar zamandır yaşıyordu?

Acını serbest bırak. Yakınında tutarsa, daha fazla içini kemirecek ve acı verecekti. Fakat Eve’in bir şey daha öğrenmesi gerekiyordu.

“Sen annemi... sevdin mi?”

“Sandra’yı mı?” Başını yavaşça iki yana salladı. “Seksti.

Tamamen seks. O da beni hiç umursamazdı. Daha çok genç-ken Florida'da tanışmıştık. Her ikimiz de hayata karşı vahşi ve açtık. Liseden sonra bir yük gemisinde iş bulmuştum. Gemi dört hafta içinde Daytona'dan Güney Afrika'ya gidecekti. Sandra'nın annesi onu tatile getirmişti ve Sandra her gece sahilde partilere katılıyordu." Omuz silkti. "Ben de öyle. İçki, uyuşturucu ve seks. Sandra hepsini çok seviyordu. O iskelenin altında birlikte olduğu ne ilk ne de son erkektim." Bakışları Eve'in yüzündeydi. "Bunu söylemem hoşuna gitmedi. Senin için iyi bir anne olmasa da, Sandra'ya karşı korumacısın."

"Hayır, hoşuma gitmedi. Ancak sana ben sordum ve Sandra'nın geçmişini biliyorum." Durdu. "Bonnie hayattayken, annem ona karşı çok iyiydi. Bonnie'yi severdi. Onu herkes severdi." Eve, Sandra'nın kendisine Florida'daki tatilini ve Eve'e orada hamile kaldığını anlattığını belli belirsiz hatırlıyordu. "Annem herkesle yatıyorduydu, senin kızın olduğumu nereden bildin?"

"Bilmiyordum." Yüzünü ekşitti. "Ertesi hafta Johannesburg'a gitmek için yola çıktım. Üç ay sonra Sandra'dan bir mektup aldım. Mektupta hamileliğini ve çocuğun benden olduğuna emin olduğunu yazmıştı. Ona inanmadım."

"Neden?"

"Çünkü gemideki arkadaşım George Royce da Sandra'yla iskelenin altında epey zaman geçirmişti ve o da bebeğin babasının kendisi olduğuna dair bir mektup almıştı. Birlikte olduğu tüm adamlara mektup gönderdiğini ve biri-

mizin ona inanacağını umduğunu anladım. Hem George'a hem bana mektup gönderecek kadar saftı. Birbirimizle konuşacağımızı tahmin etmeliydi."

Hayır, annesi hiçbir zaman çok zeki olmamıştı. "Çaresizlikten mi?"

"Belki de." Zander bir süre sessiz kaldı. "Fakat beni kurban etmeye çalıştığını düşünmeyi tercih ediyorum. Böylesi daha uygun. Ben tam olarak iyi bir çocuk değildim ama yine de hayatımın o döneminde içimde iyi yanlar vardı. Biraz suçluluk hissettim. Ona para gönderdim ve dönüp gittim."

"Ama sonra geri geldin. Neden?"

Zander omuz silkti. "Merak olabilir mi? Çocuğum olabileceği ihtimali hep aklımdaydı. Belki de Daytona'daki geceler, hayatım değişmeden önceki son tasasız zamanlarımdı." Durup düzeltti. "Hayır, *ben* değişmeden önce. Johannesburg'ta paralı orduya katılan ve gerçek işimi keşfeden bendim. Tüm suç benim, kaderin değil. Gerçeği bahanesiz kabullenmeyi öğrendim ben. Belki de o yüzden Sandra konusunda doğru karar verdiğimden emin olmak istedim."

"Peki, bundan nasıl emin oldun?"

"DNA. Zordu ama senin saç fırçana ve kan örneğine ulaşabildim."

Eve gerildi. "DNA ne dedi?"

"Sandra'nın bana ilk kez doğru söylediğini," dedi sessizce. "Sen benim kızsın, Eve."

Eve derin bir nefes aldı. Bunu bekliyordu ama yine de Zander'm sözleri şok etkisi yaratmıştı. "O kadar zahmete gir-

mene çok şaşırdım.”

“Merak ediyordum.”

Doğru olabilirdi ama Eve tüm hikâyenin bundan ibaret olmadığını düşünüyordu. “Ve başka biri benim senin kızın olduğumu öğrenirse hedef olabilirdim.”

“Başkası öğrendi de. Doane. DNA’yı kontrol ettirirken yeterince dikkatli davranmamıştım. İz bırakmışım. O zamanlar bir adamın bu kadar takıntılı olabileceğini ve geçmişimin her bir zerresini araştırabileceğini düşünmemiştim. Bilmem gerekirdi. Eğer beş yıl önce Doane’ın işini bitirseydim, şimdi burada olmazdın.”

“Eğer,” diye tekrar etti Eve. “Kim bilir? Doane delinin teki. Elimizde olanı kabullenmeli ve bunu atlatmayı denemeliyiz. Tabii elimizde de fazla bir şey yok.” Alm düşünceli şekilde kırıştı. “Doane, Kevin’in annesi Harriet’ten bahsetti bir anda. Onun hakkında ne biliyoruz?”

“Kontrol kadında ve kadının zarif parmakları fûnyenin üzerinde. Doane benim kellemi uçurana kadar bekleyecek. Sonra da muhtemelen bu küçük ayrıntının icabına bakacak.” Kaşlarını kaldırdı. “Bu kadar bilgi yeter mi?”

“Artar bile. Ne kadar vaktimiz var?”

“Kadın Chicago’da, o yüzden az vaktimiz olabilir.”

“Doane ondan nefret ediyor. Bunu kullanabiliriz.”

“Böl ve yönet mi? Ona güvenme. Benim ölümüm söz konusu olduğunda, birlikte kalacaklardır. Ben onların sevgili Kevin’ını öldürdüm. Yine de tamamen kaybetmiş değiliz. Catherine kütüklerden mezarlığı olan bir kulübeyi arıyor.”

Eve gerildi. “Ne?”

“Dışarıda gerçekten de ürkütücü bir kütük koleksiyonu var mı? Doane beni buraya getirdiğinde baygın olduğum için, kütükleri göremedim.”

“Evet, var. Siz nereden biliyorsunuz?”

“Görünüşe göre, Bonnie de biliyormuş ve bu bilgiyi yaymış.”

“Bonnie...” Eve bir anda bir sıcaklık ve sevgi hissetti. “Sen de buna inandın mı, Zander?” Nedense, onun Bonnie’nin ruhunun hâlâ yaşadığına inanmasını çok istiyordu.

“Saçma...” Eve’in ifadesini görünce durdu. “Belki. Tabii inanmamak gerekir. Hayaletler sadece halüsinasyondur ama senin inandığın şeye inanmak istediğimi fark ettim. Karar vermeden önce onun mezarlık hakkında ne kadar net bilgi verdiğini görmem gerek.” Kapıya baktı. “Doane’in bize daha ne kadar zaman vereceğini bilemiyorum. Adam tutarsız. Bak, Harriet buraya gelene kadar bekleyemeyiz. O çok riskli olur. Daha önce harekete geçmemiz gerek.”

Eve bağlı bileklerini işaret etti. “Nasıl yapacağız bunu?”

“Benim yaptıklarımı yap...” Eve bir an Zander’ın gözlerinde bir parıltı gördü ve Zander alayla gülümsedi. “İyi ve uysal bir kız gibi.”

On Yedinci Bölüm

Venable, Jane’i aradığında, otuz dakikadır havadaydılar. “Rotayı değiştirin. Harriet’in Sea-Tac Havaalanı’na gitmediğini fark ettik. Pilotu Sandhurst Havaalanı’na inmek istiyor. Seattle’ın güneybatısında küçük bir sahil havaalanı.”

“Bana onu havaalanında kimsenin karşılamayacağını söyle,” dedi Jane. “Sözünü tutacaksın.”

“Harriet’in planlı hızlandırdığını gösteren bir şey olmazsa tutacağım. Aksi halde tüm sözler biter.” Venable konuyu değiştirdi. “Nükleerlerin yeriyle ilgili beni arayacağına söz vermiştin. O bilgiye ihtiyacım var, Jane.”

“Ama hâlâ Doane ve Harriet’i yakalama şansımız varken, bu bilgiyi kullanmayacaksın, değil mi? İlk planda onlar var, doğru mudur?”

“Bir ekip toplayacağım ve ani bir tehlike durumunda hemen müdahale etmeye hazır olacağız.”

“Sen öyle düşünüyorsun.”

“Öyle düşünüyorum. Bana yerlerimi söyle.”

“Emin değiliz. Kendra’ya göre, büyük ihtimalle Seattle’deki King Street İstasyonu’nda bir yerlerde. Tam olarak nerede olduğunu bulmak için araştırma yapmanız gerekecek.”

“Anladım. Nerede olabileceğini tespit eder etmez ölçüm aletlerinin olduğu bir uçakla üzerinden geçeriz. Bu aletler plütonyum izlerini çok uzak mesafeden seçebilirler,” dedi Venable. “Ya Chicago?”

“Wrigley Binası. Orada da bir saat kulesi var. En alt katta olduğunu düşünüyoruz ama biz...”

“Sanırım buldum,” dedi Margaret koridorun diğer tarafından. Güvenlik videolarından birini gösterdi.

“Bekle bir saniye, Venable.” Margaret’e dönüp, “Ne buldun?” diye sordu.

“Wrigley yöneticilerinin kürek malzemelerini koydukları küçük bir oda var. Kompleks gölün üzerinde olduğu için bunları acil durum malzemesi olarak mı depoladılar yoksa yöneticiler bunlarla bir halkla ilişkiler gösterisi mi yaptı bilemiyorum. Neyse, duvarlarda siyah-beyaz fotoğraflar var. Adamlar bir sürü geminin yanında durmuş, güzel zamanlar geçiriyorlar.”

“Bununla nereye varacaksın?”

“Bu onlarca yıl önce olmuş olmalı. Kürekler ve plastikle kaplı malzemeler dışında her şeyin üzeri tozla kaplı.” Yüzünü ekşitti. “Gayet güzel çiğnenmiş plastikler.”

“Başka?”

“Yarım bir cankurtaran simidi. Fareler bu simidin yapıldığı malzemeyi çok sevmiş olmalı. Orijinal Wrigley yazısın-

dan sadece W ve R harfleri kalmış.” Durdu. “Geniş bir tahta panelin altındaki duvara yaslanmış duruyor. Tahta panelin üzerine gemiler kazınmış. Orada hiç yanmış kablo var mı bilemiyorum ama.”

“Yıllardır kullanılmayan bir odaysa bombayı saklamak için güvenli bir yer demektir,” dedi Trevor. “Belki de senin fareler sandığından daha güvenilirdir, Margaret.”

“Onlar benim farelerim değil,” dedi Margaret. “Ama işimize yarayabilirler. Tabii eminim amaçları bu değildi. Onların tek bir amacı vardır.”

“Venable’la konuş. O odayla ilgili her şeyi bilmek isteyecektir.” Telefonu Margaret’e verdi. “Fare kısmını geçsen de olur.”

“Hayır, beni olduğum gibi kabullenmeli,” dedi Margaret. “Bunu yapabilecektir. Venable daha önce de benimle iş yaptı.” Telefonla konuşmaya başladı.

Jane, Trevor’a, “Kokpite gidip Caleb’e yeni rotamızı söylemem gerek,” dedi. Emniyet kemerini çözdü. “Venable’ı açık şekilde uyarmaya çalıştığımı duydun. Sözünü tutmıyacıktı.”

“Bence deniyor.” Trevor uzanıp zarifçe Eve’in yanağını okşadı. “Eve’i seviyor. Elinde olsa, onun için her şeyi yapar.”

“Elinde olsa,” diye tekrar etti Jane. Bir an için yanağını Trevor’ın eline dayadı. Trevor’m güçlü ve muhteşem elleri olduğunu düşündü. Ona zevk veren, tüm dünyayı dışarıda bırakan o altın kozayı ören, her şeyi güvenli ve iyi tutan o ellerdi. Tıpkı Trevor’m kendisi gibi güvenli ve iyi. Trevor’ın

avcunu hızlıca öpüp ayağa kalktı. “Senin bana her zaman işlerin iyi tarafını göstereceğine güveniyorum.”

“Senin için istediğim bu. Hep işlerin iyi gitmesi.” Gülümsedi. “Caleb’e yeni rotanın emrini ver ve geri gel. Bu konu üzerinde konuşalım. Yere inip koşturmaya başlamadan önce çalabileceğimiz birkaç saat var. Her bir dakikasını kullanacağım.”

Jane kokpite girene kadar gülümsedi. Çalacakları birkaç saat. Birkaç saat ona yakın olacak ve bir sürü yeni anısı olacaktı.

Sevgi dolu anılar. Parlak anılar.

Yazlık Ev

“Harriet yolda.” Doane eve geri geldiğinde, yüzü kızarmıştı. “Birkaç saate burada olur. Sen ölü bir adamsın, Zander.”

“Uzun zamandır bunu söylüyorsun. Tekrar sıkıcı bir şeydir.”

“Eve’in beynini patlattığımda sıkılmayacaksın.” Doane, Eve’e doğru bir adım atıp onun saçma dokundu. “Tüm bu çirkin beyin meseleleri bu güzel saçta...”

“Çok kaba. Neden bunun benim için bir önemi olduğu konusunda ısrar ediyorsun?”

“Son anlara gelindiğinde, fark edecek.” Eve’e gülümsedi. “Harriet seni öldürüp yolumuzdan çekmemi istedi. Bunun

hiç tatmin edici bir şey olmayacağını anlamıyor. Hatalı olduğunu da asla kabul etmez.”

“Ne zaman burada olacak?”

“Korkmaya mı başladın? Üç saat kadar diyelim. Biraz daha birlikte geçirecek vaktiniz olacak.” Dolaba gitti. “Ben de Kevin’ın bahçesinde iki mezar kazacağım.” Bir kürek çıkardı. “Seçtiğim yerler çok güzel olacak, Eve. Kevin’ın küçük kızları dışında kimse için mezar kazmamıştım. Bir de senin göl evinde yoluma çıkan ajan vardı ama o sayılmaz. Ondan zevk almamıştım. Bu farklı olacak.”

“Yardım ister misin?” diye sordu Zander. “Kelepçeleri açarsan, gönüllü olabilirim.”

“Kelepçeler seni rahatsız mı etti? Kendini güçsüz mü hissettin? Bu seni deli ediyor olmalı. Güçsüz haldesin, Zander. Bunlar en iyi askeri kelepçeler. Kurşun beynine girene kadar dayanacaklardır.”

“O zaman teklifim reddedildi diye anlıyorum?”

Doane’m gülümsemesindeki o kötülük biraz kayboldu. “Kendini beğenmiş piç seni.”

Ön kapıyı arkasından kapadı.

“Bir an küreği kafana geçirecek sandım,” dedi Eve.

“İhtimal vardı ama çok yüksek değildi. Muhteşem finali mahvederdi. Adam hep sabitfikirli.”

“Fark ettim.”

“Ve Harriet buraya gelene kadar şovunu tamamlamayacak.” Düşünceli bir şekilde kapıya baktı. “Doane’ı kadın gelmeden haklamak çok daha kolay olurdu.”

“Öyle mi?”

“Ama belli ki Harriet senin gözünde daha tehlikeli. Dengeleri değiştirdiğimizi anlarsa Seattle ve Chicago’yu havaya uçurma riskini alma konusunda seni zor ikna edeceğim.”

“Evet, büyük sorun yaşayacaksın, Zander.” Başını iki yana salladı. “Bu tartışmayı yaptığına inanmakta zorluk çekiyorum. Sanki her şey hallolmuş gibi konuşuyorsun.”

“Hayır, zorlukları olacak. İşler karışırsa, yetenekli bir yardımcımız olması hoş olur. Bakalım Catherine gelebilecek mi?”

“Catherine mi?”

“Ona bu güzel kulübeyi bulmak için iki katı çaba harcaması gerektiğini söyledim.”

“Peki, o ne dedi?”

“Aslında pek bir şey söylemedi. Tam onu bayılttığım sırada oldu.” Gülümsedi. “Ama eminim benim söylediğimi yapacaktır.”

“Bu durumun onu itaate götüreceğinden emin değilim. Catherine zorbalığı sevmez.”

“Fakat seni sever. Bence bana karşı hissettiği öfkeyle, sana karşı hissettiği sevgiyi ölçüp işe koyulacaktır.” Gülümsemesi kayboldu. “Sen de Harriet’i indirmek istiyorsan, kadının buraya ulaşmasına çok az bir zaman kala Doane’a hoşça kal demeliyiz.”

“Doane’a göre kadın neredeyse varmak üzere.”

“Ama henüz kapıda değil. Zamanlama her şeydir.”

“Ve Catherine de bizi kurtarmaya gelebilir.”

“Bu çok hoş olmaz mıydı? Tabii imajımı mahvederdi ama Catherine’den gelene katlanılır.” Bir an düşündü. “Hayır, yine de buna katlanamazdım.”

“O zaman Catherine’in sırf seni cezalandırmak için bile bunu yapacağı kesin. Onu bayıltmamalıydın, Zander.”

“Yapmamam gereken bir sürü şey yapıyorum. Eminim duymuşsundur.”

“Evet.” Bu tuhaf ve tehlikeli durumda onunla oturmuş gayet rahat konuşmaları ve hatta gülmeleri çok tuhaftı. “Bir ünün var.”

“Bu gece bitmeden de birkaç şey daha yapmam gerekecek.” Eve’in gözlerine baktı. “Ve yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duymayacağım. Ne de olsa ben kayıp bir ruhum, Eve.”

“Onu bilemem. Bonnie ikinci bir şans olduğuna inanıyor.”

“Tabii, o bir uzman.”

“Uzman olduğunu iddia etmez. Sadece benden ayrıldıktan sonra öğrendiklerini anlatır.”

Zander bir süre sessiz kaldı. “O benim torunum ve dolayısıyla çok zeki biri olduğuna göre, ona inanmak istiyorum.” Dudaklarını büzdü. “Ama onun bir ruh olduğunu düşünerek sadece inanmak istiyorum. Konuyu ikimizin hemfikir olduğu bir yere getirsek.”

Eve kaşlarını kaldırdı. “Neymiş o?”

“Catherine tabii ki. Bana Catherine’den bahset. Benim sözde korumamken bana çok güvenmedi.”

“Ben de ondan izin almadan bu güvenin dışına çıkamam.” Sessizce ekledi. “Ama onun muazzam bir azmi olduğunu söyleyebilirim. Bizi bulacaktır, Zander.”

“Ah, her yolu deneyeceğinden eminim. Şimdiye kadar araştırmaya Joe Quinn’i de dahil etmiştir.”

“Joe her zaman en önde ve merkezde olmuştur.”

“Onu gerçekten seviyor musun?”

“Tüm kalbimle.”

“Ben aynı şeyi söyleyemem. Quinn ve ben Colorado’da araştırma yaparken genelde ters düşüyorduk.”

“Şaşırmadım. İkiniz de güçlü erkeklersiniz.” Sessizce ekledi. “Joe yoluna çıkan karşı görüşleri ezip geçmek gibi bir eğilime sahiptir. Seni kontrol edememe fikrini sevmemiştir. Muhtemelen sen de onun için aynı şeyi hissetmişsindir.”

“Evet, ama ben haklıydım.”

“Belki de haklısındır. Ancak bahse girerim tam olarak ahlaki davranmamışsındır.”

“İşte yine kayıp ruha döndük.” Zander gülümsedi. “İkimizin de ortak dileği Catherine’in ve senin Joe’nun Doane’in mezarlığını bulmak için başarılı bir işbirliği yapması. Tabii Doane bizi mezarlığa gömmeden bulsalar iyi olur.”

Seattle

“Kahretsin, Catherine, Oregon emlak kayıtlarıyla ilgili bilgi nerede?” diye sordu Joe. Oturma odasına geri gelmişti.

“Langley sana bir saat içinde bilgi vereceğini söylemişti. Bürokratların en lazım oldukları zamanlarda ayak sürüdüklerini bilmeliydim.”

“Onlar bürokrat değiller. Ben bu ajanlarla çalıştım ve ellerinden gelenin en iyisini yaparlar. Sid çok zekidir.” Quinn’e öfkeyle baktı. “Ben de bürokratlardan senin kadar nefret ediyorum ama acı çektiğin için tüm dünyayı suçlayamazsın, Joe.”

“Yaptıkları Eve’e zarar veriyorsa suçlayabilirim.”

Catherine tartışmayı kesti çünkü kendisi de neredeyse Joe kadar sabırsızlanmıştı. “İkinizden biri kütük sanatıyla ilgili şu çevrimiçi kitabı bulabildi mi?”

“Ben bulamadım,” dedi Gallo. “Washington eyaletindeki hiçbir kütüphanede ya da sitede yok.”

“Oregon’a da bakman gerekiyordu,” dedi Joe. “Josiah Natlow diye birinin fotoğraflarının ve yazılarının olduğu, Portland Üniversitesi’nin kendisinin bastığı bir kitap buldum. Tanımlardan birinde mezar taşlarına benzeyen birkaç parçayı anlatıyor.”

Catherine derin bir soluk aldı. “Nerede?”

“Yer belirtmiyor. Natlow’un telefon numarasının izini sürdüm. On dakikadır adamı arıyorum. Cevap yok,” dedi sık-tığı dişlerinin arasından. “Langley’den bunun cevabını da al. Zamanımız tükeniyor. Jane’in bize söylediklerine göre, Harriet Weber üç saate incekmiş.”

“Natlow’u tekrar ara,” dedi Catherine. “Langley’e haber vereceğim.”

“Güzel.”

“Yola çıksak mı?” dedi Gallo. “Quinn haklı. Her dakikamız sayılı.”

“Biraz daha bekleyin ben...” Telefon çaldı. Catherine arayana baktı. “Langley.” Hoparlörü açtı ve cevapladı. “Zamanı gelmişti. Benim için neyin var, Sid?”

“Başarılı olduk,” dedi Sid. “Doğru soruları sorsaydın, daha da erken başarılı olurduk. Kevin Relling beş buçuk yıl önce küçük bir arazi satın almış. Belgeler dört tane sahte şirketin ve bir yasal imtiyaz sahibinin arkasına gizlenmiş ama tüm bu ıvır zıvırm altına inebildim.”

“Sahil yakınında mı?”

“Sahil girişinde bir tepede.”

“Ya kütükler?”

“Bana da acı. Kayıtlarda kütüklerden bahsetmesinin imkânı yok.”

“Neredeymiş?”

“Oregon’un Washington’a kuzey sınırının hemen altında.”

“Oregon tarafında mı?”

“Öyle dedim ya.”

“Adresi ver.”

“On İki Ayeğirici Bölgesi.”

“Bir seri katil sığınağı için oldukça şiirsel.”

“Evet, başka bir şey var mı?”

“Hayır. Teşekkürler, Sid.” Catherine telefonu kapatıp ayağa fırladı. Heyecan içindeydi. “Hadi, bulduk.” Kapıya

doğru gitti. “Gallo, Oregon sınırı ne kadar uzaklıkta biliyor musun?”

“Yüz kırk mil kadar.”

“Kahretsin.” Joe kapıyı açıyordu. “Tanrım, çok ucu ucuna olacak.”

“Bir helikopterle gitsek?”

“Havaalanına gidip helikopter kiralayana kadar çok zaman kaybederiz,” dedi Joe. “Ve Doane tepesinde bir uçak görürse, tetiği...” Durdu. “Tüm hız rekorlarını kıırarak en hızlı kısa yoldan gitmeliyiz. Ben kullanırım, Gallo. Sen teyit ettirmek için Natlow’u aramaya devam et. Ben evin yerini Google’da arayıp neyle karşı karşıya olduğumuza bakacağım.”

Birkaç dakika sonra arabaya binmiş, şehrin caddelerinde ilerliyorlardı. Catherine otobana çıkana kadar daha hızlı gidemeyeceklerini biliyordu ama yine de soluksuz kalmış, gerilmişti. Daha da *acele etmek* istiyordu. Joe haklıydı. Ucu ucuna yetişeceklerdi. “Ya Sid yanılıyorsa?” diye bir anda sordu. “Ya adres yanılırsa? Ya yanlış Relling ise? Hatta yapacak vaktimiz yok.”

“Kendine boşuna dert ediniyorsun,” dedi Gallo sessizce. “Ben onun yanıldığına inanmıyorum. Quinn’in Portland Üniversitesi’nin internet sayfasında bulduğu Natlow’un fotoğrafını indirdim.” Telefonunu Catherine’e uzattı. “Gayet ikna edici.”

Çıplak, beyaz dallar korkunç ve son derece kötücül bir gülümsemeyle bir mezar taşı gibi kıvrılmışlardı. Catherine fotoğrafa bakınca midesi bulandı. Ölüm. Hem Doane hem

de Kevin bir güç gösterisi olarak ölüme kapılmışlardı. Bu kütük parçası ise bakan herkesin yüzüne bu çirkin gücü çarpıyor gibiydi. Catherine'in en ufak bir şüphesi bile kalmamıştı. Bu fotoğraf Doane'ın şeytanlık kiliminin bir parçasıydı.

Gallo'ya telefonunu geri verirken yutkundu. "Çok ikna edici. Şimdi şu lanet olası yere gidip Eve'i bulalım."

Sandhurst Havaalanı Washington

Jane, Trevor, Margaret ve Caleb merdivenlerden koşarak inip mavi beyaz hangara giderken, uçağın motoru hâlâ hareket ediyordu. Pilot, gözden kaybolmak için hemen hangara girdi.

Caleb başını kaldırdı. Bakışlarıyla gökyüzünü tarıyordu. "Venable haklıysa Harriet her an gelebilir."

"Son dakikada rotasını değiştirmedigini umalım." Jane, güneybatı Seattle'daki bu küçük havaalanına baktı. "Bizim için bir araba ayarladın sanıyordum."

"Ayarladım." Caleb siyah bir Range Rover işaret etti. Hangarın yanında park etmişti. "Hizmeti ayağımıza getiriyorlar."

Üzerinde sarı renkli ve araba kiralama şirketinin logosu olan bir tişörtle, iriyarı bir adam arabadan indi. Elinde anahatarlar ve sözleşmeyle onlara doğru geliyordu. Caleb kâğıtları

imzalama işini henüz bitirmişken, Jane uzaklardan bir motor sesi duydu. O anda Caleb'in omuz çantasındaki iPad'den bir ses geldi.

"Sırada gerideler," dedi Jane. Başını kaldırıp yaklaşan uçağa baktı. "Bu onlar olmalı. Harekete geçelim."

Trevor anahtarları Caleb'in elinden aldı. "Ben kullanırım."

"Fark ettim," dedi Caleb kuru bir sesle.

"Hadi!" Margaret arabanın kapısını açmış biniyordu. "Havaalanına doğru gelen bir araba gördüm. Harriet'in hoş geldin komitesi olabilir. Gözden kaybolmamız gerek."

Bir dakikadan kısa bir süre sonra, havaalanı çıkışındaki küçük bir park yerinde bekliyorlardı. İki dakika sonra, yanlarından bir Cadillac Escalade geçti. Az önce inen Learjet'in yanına gidiyordu."

"Vay," dedi Trevor. "Çok kılı kılına oldu."

"Önde iki adam vardı," dedi Caleb. "Çok sorun olmaz."

Harriet'in uçağın merdivenlerinden inişini izlediler. Yanında küçük bir çanta ve Kevin'in mektuplarının olduğu kutu vardı. Kendisini karşılayan adamlardan biri kibarca çantasını almak istedi ama Harriet adamı eliyle durdurup arabaya bindi.

Birkaç dakika sonra, Escalade yanlarından geçip havaalanından çıktı.

"Tamam, şimdi başlıyoruz," dedi Caleb. iPad'e bakıyordu. "Sinyalimiz güçlü."

Trevor direksiyonu yavaşça çevirip diğer arabanın kö-

şeyi dönmesini bekledi. Sonra takibe başladı. Beş dakika sonra, küçük kasabayı arkalarında bırakmışlardı. Yirmi dakika sonraysa, ağaçlar daha nadir ve çıplak görünmeye başladı. İkiye bölünmüş otoyolun iki tarafında uzun çimler vardı. Deniz kıyısının nemli katmanı yüzünden hava kapalıydı. Yalnızca kıyıya yaklaştıkça aralarda gri renkli ay ışığını görebiliyorlardı.

“Daha hızlı, Trevor.” Jane gerginlikten ellerini sıkıyordu. “Sanırım onu kaybediyoruz.”

Trevor başını iki yana salladı. “Biraz daha yaklaşırsam, bizi görür. Beş dakikadır başka bir araba bile görmedik.”

“Endişelenme.” Caleb arka koltuktan iPad ekranını gösterdi. “Harriet hâlâ burada. Garip ama Seattle’ın kuzeyine değil, güneyine gidiyor. Fakat benim haberim olmadan bir şey yapamaz. Hızlı hareket ediyor ama...”

Margaret’in telefonu çaldı. “Catherine arıyor. Açsam...”

“Şimdi olmaz,” dedi Jane. Bakışları yoldaydı.

Ancak Margaret’in telefonu sustuğu anda Jane’in telefonu çaldı. Catherine onlara ulaşmak için listesindeki herkesi denediğine göre, önemli bir şey olmalıydı. “Catherine, ne oldu?” diye sordu Jane.

“Sonunda iyi bir şey oldu,” dedi Catherine. “Sanırım Doane’ın kulübesinin yerini tespit ettik.”

“Ne?” Jane’in kalbi hızla attı. “Harika bir şey bu. Nerede? Sen...”

“Harriet durdu,” dedi Caleb.

Trevor ayağını gazdan çekti. “Emin olsan iyi olur.”

“Eminim.”

“Seni hemen arayacağım, Catherine.” Jane telefonu kapadı.

Trevor, “Nerede?” diye Caleb’e sordu.

“Yarım mil kadar ileride. Muhtemelen hemen şu virajın orada.”

Jane dönüp iPad ekranına baktı. “Orada ne var?”

“Bildiğim kadarıyla hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey yok.” Yoldaki uzun ağaçları işaret etti. “Bunlardan var sadece.”

Trevor küfretti. “Bizi görmüş olabilirler.”

“Sanmam. Çok dikkatliydin,” dedi Caleb. “Bir kez de olsa senin dikkatin ciddi bir fayda sağladı, Trevor.”

Trevor bir süre düşündü. “Tamam, herkes yere yatsın. Yanlarından geçeceğim.”

“Bu pek senlik bir hareket olmadı,” dedi Caleb.

“Yapın, hadi,” dedi Trevor.

Jane, Caleb ve Margaret koltuklarına eğildiler. Böylece arabadaki tek kişi Trevor gibi görünüyordu. Gaza bastı ve köşeyi döndü.

“Ne gördün?” diye sordu Jane.

“Arabası yol kenarında park edilmiş. İçinde kimse yok. Caleb haklı. Etrafta bir şey de yok.”

Jane doğrulup etrafına bakındı. Trevor’ın da dediği gibi, araba oradaydı ama Harriet’ten ve iki adamdan iz yoktu. “Belki Doane’ın kulübesinde durmuşlardır diye umuyordum.” Araba mı değiştirmişlerdi. Jane mide kaslarının geril-

diğini hissetti. Bu kadar yolu gelip onu kaybetmek... “Arabayı durdur. Hemen.”

“Bu iş hoşuma gitmedi,” dedi Caleb yavaşça.

“İleride bir viraj daha var,” dedi Trevor. “Virajın diğer tarafına park edip geri yürüyelim. Onları bulacağız, Jane. Çok uzağa gitmiş olamazlar.”

“Tabii araba değiştirmedilerse.”

“Değiştirdilerse, Kevin’ın mektuplarını Cadillac’ta bırakmışlar. Hâlâ sinyal alıyorum,” dedi Caleb. “Bu pek mümkün değil.”

Trevor köşeyi dönüp arabayı kenara çekti. Trevor, Caleb ve Jane arabadan indi. Margaret de incekken, Jane başını iki yana salladı. “Hayır, sen burada kal.”

“Sen nereye, ben oraya,” dedi Margaret sessizce.

“Bu sefer olmaz. Seni korumaya çalışmıyorum, Margaret. Sadece mantıklı düşünmeye çalışıyorum. Ya bir şey yanlış giderse?”

Margaret kaşlarını çattı. “O zaman ben de orada olmak isterim.”

“Hayır, birinin alarına geçmesini isteriz. Venable’ı, Catherine’i ya da yardımcı olabilecek birilerini aramasını. Bunu yapacak olan sensin.” Sesi sertleşti. “Senden rica etmiyorum. Sana ne yapacağını söylüyorum. Burada kal.”

Margaret sonunda başıyla onayladı. “Bir süreliğine. Başınız derde girerse kalma.”

Jane acele edip Trevor ve Caleb’in yanına gitti. Onlar yol kenarındaki ağaçlara varmışlardı bile.

Caleb gözlerini kısmıştı. Ava çıkan bir hayvan gibiydi. İçindeki zarif panter geri dönmüştü. “Eğilin. Onlar bizi görmeden, bizim onları görmemiz gerek.”

Eğilerek çimenlerin arasından ilerlediler. Jane ancak o anda sahile ne kadar yakın olduklarını fark etti. Dalgaların sesini duyuyor, ayağının altında kumları hissediyordu. Otların arasından bakınca, kendisini dar kumsaldan ayıran tek şeyin yüksek bir kum tepesi olduğunu gördü. Tam o tarafa doğru giderken, Caleb onu kolundan yakaladı. “Dur.”

Jane geri çekildi. “Oldu. Ya bu tepenin arkasında bir bot varsa? Ya Doane’ın kulübesi oradaysa? Ya onlar oradaysa, ben...”

“Seni görürler ve bu her şeyi mahveder. İzin ver, ben yola geri döneyim ve arabalarının diğer tarafından dolaşayım.”

Trevor başıyla onayladı. “İyi fikir. Ben de bu tepenin etrafından dolaşırım ve diğer taraftan yaklaşırım.”

Jane yorgun bir halde ikisine baktı. “Ya ben ne yapacağım? Burada durup hiçbir işe yaramayacak mıyım?”

Trevor gülümsedi. “Keşke seni buna ikna edebilseydim ama edemeyeceğimi biliyorum.”

“Aynen öyle. Ben düz gideceğim ve onları sahilde görebilecek miyim bir bakacağım.”

Caleb ona doğru bir adım atıp tabancasını uzattı. “Eğilerek git. Tepenin bu tarafında otlar çok yoğun. Kendini gizlemek için onları kullan. Ve birisini görürsen, takip etmeden önce bizi bekle.”

Jane elindeki silaha baktı. “Senin silahını alamam, Caleb.”

Caleb bileğindeki kınından kocaman bir avcı bıçağı çıkardı. “Ben bunu tercih ediyorum. Daha zor ama daha sessiz. Ben kendime dikkat çekmeyi hiçbir zaman sevmedim.”

“İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

“Bunu daha sonra tartışırız.” Trevor’a işaret etti ve geldikleri yöne doğru yürümeye başladı.

Jane tabancayı beline takıp Trevor’a dönerek, “Dikkatli ol,” diye fısıldadı.

Trevor tereddüt etti. Bir an Jane onun kendisini bırakmayacağını düşündü. Sonra Trevor onu hızlıca öptü. “Senden.”

Jane onun yüksek kum tepesi boyunca koşmasını izledi. Ellerin ve dizlerinin üzerine çöküp tepeye tırmanmaya başladı.

Bir anda kafasını kaldırıp dinledi. Bir kadın sesi mi duymuştu?

Dalga sesleri yüzünden ayırt etmesi zordu.

Yavaşça tırmanmaya devam etti. Her seferinde birkaç santimetre tırmanıyordu.

Tepeye ulaşınca derin bir nefes alıp dinledi.

Dalga sesinden başka bir ses yoktu.

Sahile bakmak için başını kaldırdı.

Birkaç santimetre ötesinden yüzüne bir silah doğrultulmuştu.

“Hoş geldin.” Diz çökmüş bir şekilde duran adam, Har-

riet'i uçakta karşılayan adamlardan biriydi. "O da seni bekliyordu. Şimdi sessiz ol. Belki beş dakika daha yaşarsın."

Kahretsin. Bileğindeki tabancayı çekmeye çalışırsa, adam tetiği çekerti.

"Aynen öyle, don." Adam sendeleyerek ayağa kalktı. Kum nedeniyle kayıyordu. Dönüp aşağıdan birine işaret verdi.

Bunu kullan. Kaç.

Kendini kuma atıp dikkatle dengede duran adamı yere yuvarladı. Birlikte kumsalın diğer tarafına yuvarlanırken, adamın küfrettiğini duydu.

Yuvarlanıyor, dönüyor, bir yerlere çarpıyorlardı...

Jane belindeki silahı tutmak için çabalıyordu. Tam kumsala indikleri anda tutmayı başardı ve ayağa fırladı. Silahını hâlâ toparlanmaya çalışan adama doğrulttu. Adam yuvarlanırken, silahını kaybetmişti. Tekrar silahının yakınına gitmesine izin veremezdi.

Bir silah sesi duydu.

Kolunun alt kısmında bir acı hissetti ve silahı elinden düştü. Neler oluyordu? Jane dönüp baktı.

"Bir kadın işlerin iyi gitmesini istiyorsa, eninde sonunda kendi işini kendi görmeli." Harriet, Jane'e doğru yürüyordu. "Bak, zavallı Craig'e ne yaptın. Tabii onu gafil avladığın için bunu hak etmişti."

"O bir şey yapmadı. Ben... kaydım." Harriet'in Craig dediği adam kaşlarını çatıyordu.

"Kapat çeneni, Craig. Cartland'ın bana iki beceriksiz

göndereceğini bilmeliydim.” Harriet öne atıldı. Silahını doğrultmuştu. “Bundan sonrasını ben hallederim.” Jane’in koluna bakıp tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. “İyi atış. Sadece ete isabet etti. Tam istediğim gibi. Fazla kanama bile yok. Bunu bana Kevin öğretmişti. Seninle konuşmadan ölmeni istemedim.”

“Konuş o zaman.” Elinden düşürdüğü silahı sadece birkaç santimetre ilerleydi. Harriet tetiği çekmeden silahına ulaşabilir miydi?”

“Sana kaybettiğini söylemek istedim. Benim kazandığımı.” Harriet’in yüzü kötücül bir zaferle doluydu. “Ne kadar ahmak olduğunu fark ettiğinde, yüzünü görmek istedim. Çok zeki olduğunu sanıyorsun. Cartland bana beni otele kadar takip ettiğini söylediğinde, bunu nasıl yaptığını merak ettim. Odama döndüğümde, her yeri dikkatlice aradım ve küçük aletlerini buldum. Fakat onlarla beni Muncie’den nasıl takip ettiğinizi anlayamadım.” Dudaklarını büzdü. “Sonra aklıma Kevin’ımın muhteşem mektupları geldi. Onlara dokunarak nasıl bir saygısızlık ettiniz siz. Bir de kutunun kapağına cihaz yerleştirmişsiniz. Bunun beni ne kadar sinirlendirdiğini düşünebiliyor musun?”

“Hiç umurumda değil.”

“Bu tetiği çektiğimde, umurunda olacak. Kevin ve ben seni yeneceğiz. Kendi silahınla seni buraya çektik. Kevin benimle gurur duyardı.”

“Hiç şüphem yok. İkiniz de aynısınız. Kim daha kötü bilemiyorum.”

“Beni durdurabileceğini mi sandın?” Harriet silahını tam Jane’e doğrulttu. “Başıma çok bela açtın. Keşke daha fazla uğraşabilseydim seninle. Ancak oyalanamam.”

Tetiği çekecekti. Jane daha fazla bekleyemezdi. Tüm kaslarını hazırladı ve düşürdüğü silaha atıldı.

“Harriet.” Trevor’ın sesiydi. “Ona dokunma. Silahını bırak.”

Harriet bu yeni saldırı karşısında irkilip döndü. Trevor’ı elinde silahla görünce, silahını tutan eli iyice gerildi. “Geri çekil. Seni de öldürürüm. İkinizi de öldürürüm.” Öfke kusuyordu. “Kurtarmaya geldiğine göre, onun sevgilisi olmalısın. Küçük sürtüğünle ölmek sana çok yakışacaktır.”

“Ondan uzak dur, Harriet.” Trevor bir adım daha yaklaştı. “İkimizin de silahı var ama o tetiği çektiğin anda ölü bir kadın olursun. Silahım kalbine doğrultulmuş durumda. Saniyeler içinde ölürsün. Bunu istediğini sanmıyorum. Bir sürü muazzam planın var. Belki de kum tepesinin diğer tarafını gözetleyen gerillandan yardım bekliyorsundur. O gele-meyecek. Senin yanına gelmeden önce adamın işini hallettim.” Craig’e baktı. Birkaç santimetre ilerisindeki silahına doğru hamle yapmıştı. “Olduğun yerde kalmazsan, kaşlarının ortasına kurşunu yersin.”

Craig dondu.

Harriet’in yüzünde bir an bir huzursuzluk belirdi. “Ona ihtiyacım yok. İkisine de ihtiyacım yok.” Cebine uzanıp büyük, hantal bir ceptelevonu çıkardı. “Bu fünüye dışında hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bunu Zander’ı öldürdükten sonraki

büyük finale saklıyordum ama silahını indirmezsən hemen kullanırım. Ve beni vurursan yere düşerken bombayı aktive ederim.”

Jane derin bir nefes aldı. Eski model telefona bakıyordu. Milyonların ölümünü düşündü. Tek bir dokunuşla milyonların ölümü.

“Yani iki ucu boklu değnek diyorsun? Silahımı indirmeyeceğim,” dedi Trevor. “Aptallık etme. Silahını Jane’i vurmak için kullanmayacağından emin olamam. Konu sadece bununla ilgili. Buradan gitmene izin vereceğim. Hemen arkanda olacağız ama sen bizden biraz daha erken yola çıkmış olacaksın.”

“Aptalsın sen. Bu fünüye bende olduğu sürece, emirleri benim verdiğimi göremiyor musun?”

“Hayır, benim tek gördüğüm Jane’in tehlikede olduğu.” Harriet’in gözlerine baktı. “Neyle tehdit edersen et, onun hayatını riske atmayacağım. Bana bak. Jane dışında hiçbir şey umurumda değil. Anlamıyor musun? Şimdi dön ve uzaklaş.”

Harriet ona bakarken tereddüt etti. “Sen ciddisin.” Sonra omuz silkti. “Sadece biraz erteleme olur. Kevin’in ruhuna yemin ederim ki bu sürtüğü öldüreceğim.” Jane’dan uzaklaşıp yola doğru gitti. “Bunu yapacağım. Hem de en hızlı...” Bir anda dönüp silahını ateşledi.

Kurşunlar vücuduna girince, Trevor geriye sendeledi.

Jane çığlık attı.

Her şey yavaş çekimde gibiydi.

Jane hemen ayağa fırladı.

Trevor'a gitmesi gerekiyordu.

Yeterince hızlı değildi.

Yeterince hızlı değildi.

Trevor düşüyordu...

Harriet'in silahı Jane'e doğrultulmuştu.

"Hayır!" Trevor, Jane'e doğru sendeledi. "Yere yat. Bırak ben..."

Sonra bir anda Caleb orada belirdi. Işık hızıyla hareket ediyordu. Bıçağını Harriet'in uşağının boynuna dayamıştı. Adam silahına ulaşmaya çalışıyordu. Hemen sonra, Jane'i yere atıp kendi bedeniyle onun üzerini kapadı.

"Güzel... Bu güzel bir hareketti... Caleb..." Trevor'ın dizleri büküldü. Yere düşerken Harriet'e ateş etti.

Harriet'in omzundan kan fişkırdı. Sonra kadın bir anda yok oldu. Yola doğru koşuyordu.

Jane, Caleb'in ağırlığından kurtulmaya çalışırken, Harriet'e bakmadı bile.

Trevor...

Acıdan içi yanıyordu.

Üç el ateş. Üç kurşun.

Trevor'a koşup dizlerinin üzerine çöktü.

Kan. Ulu Tanrım, ne kadar çok kan vardı. Midesinde. Göğsünde.

Çok fazla kan vardı.

"Gitti mi?" Trevor ona bakıyordu. "Sen güvende misin?" diye fısıldadı.

"Gitti." Trevor hayattaydı. Jane'in onu hayatta tutması

gerekiyordu. “Hemen 911’i arayıp buraya birini isteyeceğim. Konuşma. Kanı durdurmamız gerek, Trevor.” Jane çok korkuyordu. Gözyaşları yanaklarından sel gibi akıyordu. “Dayan, tamam mı? Kanı durdurmanın bir yolunu bulmalıyım.”

“Ben... dayanacağım.” Jane’e gülümsedi. “Henüz erken, Jane.”

Henüz erken. Bu iki kelime onu daha da korkutmuştu. “Asla, Trevor.”

“Sonsuza... kadar,” dedi Trevor. “Korkmamalısın.”

Bugün. Yarın. Sonsuza kadar.

“Tabii ki korkuyorum.” Tişörtünün düğmelerini çözme-ye başladı. “Sen iyileşene kadar korkacağım. Hareket etme. Canını yakmak istemiyorum.” Trevor’ın tişörtünü sıyırdı. “Bunu onun yapmış olmasından nefret ediyorum. Tek istediğim.” Trevor’ın göğsünü ve karnını görünce soluğu kesildi. Üç yarası vardı ve o kadar çok kan akıyordu ki Jane yaraların nerede başlayıp nerede bittiğini göremiyordu.

“Yardım etmemi ister misin?” diye yavaşça sordu Caleb. Jane onun yanına gelip diz çöktüğünü fark etmemişti. “Kan akışının ne kadarını durdurabilirim bilmiyorum ama kanı vücudunun başka yerlerine yönlendirebilirim.”

“Evet, ona yardım et. Bir şeyler yap.” Jane telefonunu çıkarıp 911’i ararken, Caleb’in ellerini dikkatlice yaralara yerleştirmesini izliyordu.

Kan akışı yavaşlıyor muydu? Yavaşlaması için dua etti. Caleb kanla ilgili çok şey biliyordu. Şifacı olmadığını söylemişti ama bu kez Trevor’ı iyileştirebilirdi.

Nefesini tutup bekledi.

Duaları kabul olmuş gibiydi. “Bak, yavaşlıyor gibi,” dedi Jane rahatlamış bir halde. “Teşekkürler, Caleb.”

“Bana teşekkür etme,” dedi Caleb sert bir sesle. “Ben durduramadım...” Ellerini Trevor’ın üzerinden çekti. “Bana teşekkür etme.”

Jane şaşkınlık içinde ona baktı.

“O zaman ben sana teşekkür edeyim, Caleb,” diye fısıldadı Trevor. “Bana biraz daha zaman verdin, değil mi? Değerli bir hediye...” Bakışları Jane’in yüzüne kaydı. “Dinle... benim artık gitmem gerek. Neler olacağını pek bilmiyorum ama sonsuz olduğunu sanmıyorum. Fakat senin... sonsuzmuş gibi hayatına devam etmen gerek.”

“Trevor?” Trevor’m ne dediğini anlayamıyordu. Anlamayacaktı da. Çünkü anladığı anda, her şeyin sonu olacaktı.

“Caleb iç kanama dışında her şeyi durdurdu.” Sesi titriyordu. “O bunu... durduramaz. Kadın çok fazla zarar verdi.”

“Hayır.” Jane başını iki yana salladı. Paniklemeye başlıyordu. Karanlık yaklaşmaktaydı. “Böyle konuşmayı kes. Ölmeyeceksin.”

“Ölümün ne olduğunu... bilmiyorum ama Joe ve Eve’le birlikte göl kenarında ızgara yapamayacağımız için çok kızgınım. Belki... ikinci sefere.” Sesi kısılıyor gibiydi. “Senin mutlu ve güvende olduğunu görmek, seni korumak için de orada olamayacağım...” Durdu. “Bu beni endişelendiriyor.”

Afallamış bir şekilde, *bu gerçek olamaz*, diye düşündü Jane. Ambulans hangi cehennemdeydi? Elbette biri onu kur-

tarmaya gelecekti. Trevor çok iyiydi, çok özeldi, birinin onu kurtarması gerekiyordu. “Ben kendime bakarım,” dedi kesik kesik. “Ama senin burada olmanı istiyorum. Benimle kalmanı istiyorum. Beni duyuyor musun?”

“Sus, aşkım. Bunu atlatacaksın. Sen çok güçlüsün.” Uzanıp Jane’in yanağına dokundu. “Aşkım benim.” Bakışları Caleb’e döndü. “Ne gerektiğini... sen biliyorsun.”

Caleb gerildi. “Hayır,” dedi. “Bunu yapmayacağım. Bana bunu yaptıramazsın. Kendimi kullandırmam.”

Trevor gülümsedi. “Evet, biliyorsun...” Jane’e döndü. “Şimdi elimi tut ve... beni sevdiğini söyle. Tamam mı? Sana sadece bunun için... vaktimiz var.”

“Seni seviyorum.” Trevor’ı öptü. Yanaklarından yaşlar boşalıyordu. “Ve seni sonsuza kadar seveceğim. Bana çok şey... verdin. Keşke ben de sana bir şeyler vermeye başlamışken yanımda kalabilseydin. Lütfen. Lütfen kal.”

“Bu kez... olmaz. Ben sana istediğin her şeyi... vermeyi isterim. Ben bunu... yapamam, aşk...” Gözleri kapanıyordu. “Belki... sonsuza kadar...”

On Sekizinci Bölüm

“Doktor burada, Jane,” dedi Caleb nazikçe. “Yapılacak şeyler var. Onu almalarına izin ver.”

Jane afallamış bir halde kafasını kaldırıp ona baktı. Yanıp sönen ışıkları ve gelen ekibi fark etmişti ama sanki başka bir gezegende gibiydiler.

Trevor’ın artık o bedende olmadığını bilse de elini bırakmak istemiyordu. Bu son ayrılmaları olacaktı ve Jane bunu kaldırabilir mi bilemiyordu.

“Jane,” dedi Caleb. “Kahretsin, ben ne yapabilirim? Ne istersen yaparım. Söyle yeter.”

Caleb öfkeliydi. Hayır, sadece bu değildi. Gözleri nemlenmişti. Tuhaf...

“Jane.”

Jane herkesin beklediğini fark etti. Onu bekliyorlardı. Dünyanın doğru ve normal gördüğü şeyi yapmak zorundaydı.

Trevor’ın gitmesine izin vermeliydi.

Gözlerini kapadı. Bu gerçek bir veda değil, Trevor. Sen

benim güçlü olduğumu söyledin ama şu anda değilim. Yine de senin için güçlü olmak zorundayım. Haklılar. Bu iş bitmedi. Senin için de, benim için de. Gözlerini açtı. Sesini normal tutmaya çalışıyordu. “Seni duydum, Caleb.” Bir an dudaklarını Trevor’ın eline koydu. Sonra yavaşça, yavaşça onu bıraktı. Gözyaşlarını durdur. Yoluna çıkmalarına izin verme. “Sonra görüşürüz... Trevor.”

Sonra, aşkım.

Ayağa kalkıp döndü. Trevor’ı ondan almalarını görmeye dayanamazdı. “Sorun yok, Caleb.” Yalandı. Bir daha asla hiçbir şey düzelmeyecekti. “İşlerini yapmalarını söyle.”

Caleb’in sesinin, tıbbi ekibin seslerinin ve hareketlerinin, ambulansın kapılarının kapanmasının çok da farkında olmadan öylece durdu.

“Jane.” Margaret arkasında duruyordu. Jane onun silah seslerini duyar duymaz sahile koşmasının ve sessiz bir şefkatle kendisine uzanmasının belli belirsiz farkına varmıştı. Margaret o ana kadar Jane’in acısına karışmamaya dikkat etmişti. “Şu anda Trevor’la ilgili konuşmayacağım ama sana söylemek istediklerim var. Sanırım Venable burada neler olduğunu biliyor. Her adımımızı izleyeceğini söylemiştin. Gerektiğinde duruma el koyacaktı.” Yüzünü ekşitti. “Ölüm ve Harriet’in kaçması bunu gerekli kılar sanırım. Polisler geldiğinde seni rahatsız etmediler ama beni ve Caleb’i sorguladılar. Sonra memura bir telefon geldi. Adam hemen çekilip adli işlere girdi. Sanırım Venable buraya gelene kadar duruma el koydu.”

“Haklı olabilirsin,” dedi dalgın bir halde. Margaret’in söylediklerine konsantre olması gerekiyordu. “Yakında burada olabilir.”

“Evet.”

“Bu iyi olmadı.” Ambulans şoförü arabaya binerken, Jane dönüp ambulansın ışıklarına bakmamak için kendini zor tuttu.

“Birazdan gidecekler,” dedi Caleb. Jane’in yanına sessizce gelmiş ve sessizce konuşmuştu. “Dayan, Jane.”

Jane dayanıyordu. Şimdi daha iyiyim, Trevor. Bunu başarabilirim.

“Onlarla birlikte git, Caleb. Sen de Margaret.”

Caleb dönüp ona baktı. “Seninle birlikte onları arabayla takip ederiz.”

Jane başını iki yana salladı. “Ben onunla gitmiyorum. Şimdi olmaz.”

Caleb donup kaldı. “Neden?”

“Yapmam gereken bir şey var.” Sesini titretme. Dağılma. Her geçen dakika daha da güçleniyordu. Sen haklıydın, Trevor. Ben bunu atlatabilirim. Yapılması gerekeni yapabilirim. “Her şeyi yapacağını söylemiştin. Ben de senden Trevor’la gitmeni, ona göz kulak olmanı ve yapılması gerekenleri yapmanı istiyorum. Onun yalnız olması fikrine katlanamıyorum.”

“O öldü, Jane. Net düşünemediğini biliyorum ama dene, lütfen.” Jane’in ifadesini görünce, Caleb küftetti. “Ne yapman gerektiğinin hakkındaki düşüncelerini biliyorum. O sür-tüğün ölmesini mi istiyorsun? Sen Trevor’la git ve bırak ben halledeyim.”

Jane başını iki yana salladı.

“Tanrım, haline bak, işe yaramaz haldesin. Trevor senin böyle olmanı istemezdi. Bunu biliyorsun, Jane.”

“O benim güçlü olmamı isterdi. Harriet onu öldürdü, Caleb.”

“İzin ver, ben yapayım.”

“Yapamam. Kötü. Kadın çok kötü. Benim yüzümden onu öldürdü. Trevor’ın onun canavar oğlunun asla olamayacağı kadar iyi ve dürüst olduğunu umursamadı bile. Onu öylece... yok etti. Yoluna çıktı diye.” Bakışları ambulansa kaydı. “Bir daha asla kimseyi öldüremeyecek. Onu oğlunun yanına göndereceğim.”

“Seni bundan vazgeçirmeyeceğim, değil mi?” Yüzü gergindi ve gözleri yanıyordu. “Daha net düşünene kadar seni bayıltmak istiyorum.”

“Benim için her şey net, Caleb. Daha net olamazdı.”

“Bak, Harriet’e yaklaşabilirsem, ben...”

“İstedğim her şeyi yapacağımı söylemiştin.”

Çaresiz bir öfkeyle Jane’e baktı. “Kahretsin.” Sonra dönüp ambulansa doğru gitti. “Ben senin ölü sevgilini hallederim. Belki sonra da geri gelip senin cesedini aynı morga götürürüm.” Ön koltuğa oturup şoföre işaret etti. “En azından beni bunu yapmaya mecbur etmemek için çok dikkatli ol.”

“O haklı, Jane,” dedi Margaret yavaşça. “Ama haklı ya da haksız olması fark etmez. Yanında kalmama izin veremeyeceksin, değil mi?”

Jane başını iki yana salladı.

“Seni zorlamayacağım. Bunu yapmak istiyorum ama sevdiğim birinin başına aynı şey gelse ben de senin gibi hissederdim.” Jane’e hızlıca sarıldı. “Dikkat et,” diye fısıldadı. “Ve çok hızlı hareket et. Venable şimdiye kadar tüm gücünü toplamıştır.” Dönüp ambulansa doğru gitti.

Jane ambulans gözden kaybolup köşeyi dönene kadar arkasından baktı.

“Bunu yapmak zorundaydım, Trevor,” diye fısıldadı. “Sen beni anlarsın. Hep anladın.” Caleb haklıydı, Trevor olsa bu hoşuna gitmezdi. Trevor hep Jane’i güvende tutmak isterdi.

Ancak artık Jane’in güvenliği önemli değildi. Harriet’in ölümü dışında bir şeyin önemi yoktu. Caleb’in son sözlerinden, Jane onun da bunu bildiğini anladı. O yüzden Caleb daha fazla sinirlenmişti.

Harekete geç.

Eğer Margaret haklıysa, Venable oraya gelip yoluna çıkabilirdi.

Harriet ondan en az bir saat öndeydi ama saklanmayacaktı. Yazlık eve gidip Kevin’in ölümünün öcünü alacaktı. Gittiği bir yer vardı.

Jane’in de öyle.

Arabasına ulaşır ulaşmaz ceptelefonunu çıkarıp Catherine’i aradı.

“Sana ulaşmaya çalışıyordum,” dedi Catherine. “Endişelendik. Telefonu kapatıp gittin. Sonra aradım ama cevap alamadım.”

“Bir şeyler oldu. En son evin yerini bulduğunuzu söylemiştin. Buldunuz mu?”

“Evet, şimdi yoldayız. Bir deniz motoru kiralama şirketindeyiz. Evin bulunduğu kasabadan otuz dakika uzakta. Joe internetten baktı. Ev sahilde ve etrafı tepelerle çevrili ama Joe oraya gittiğimizde görülme riskimizin fazla olduğunu söyledi. Denizden gitmemiz daha iyi olacaktı.”

“Deniz mi?”

“Joe öyle söyledi. Ben de onun ne yaptığını bildiğini düşünüyorum.”

“O zaman acele etseniz iyi olur. Harriet da yolda ve Doane’ın onun geldiğini görmesi umurunda değil.”

“Emin misin?”

“Evet, eminim. Kadın yaralı. Kanaması var. Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum ama belki kanamayı durdurmak için durursa zaman kaybeder. Umarım öyle olur.”

“Yaralı mı?” Catherine bir an sessiz kaldı. “Jane, neler oluyor?”

Jane ona söylese, o kırılgan dengeyi bozabilirdi. “Sonra anlatırım. Bak, ben eve sizden daha yakın olabilirim. Bana yeri söyle.” Aldığı bilgileri GPS’e girdi. “Daha yakıным. Hemen yola çıkıyorum.”

“Bizi bekle. Kendi başına bir şey yapma.”

“Kendi başıma olmayacağım.”

Catherine sessiz kaldı. “Jane, her şey yolunda mı? Sesin sanki...”

“Ters bir şey yok.” Tüm dünyanın sona ermesi dışında.

Trevor'ın o ambulansın arkasında olması ve bir daha ona gelmeyeceği dışında. "Eve ulaştığımda seni arayacağım." Telefonu kapatıp yüzünü direksiyona gömdü.

Bir dakika dinlen.

Tekrar kontrolünü kazan.

Bir görüşme daha yapması gerekiyordu. Doğrulup Venable'ı aradı.

Telefonu açar açmaz, "İşleri berbat ettin, Jane," dedi Venable sert bir sesle. "Olduğun yerde kal. Peşinizden geliyorum."

"Nerede olduğunu biliyorum. Umurumda değil. Bir saniye kapat çeneni. Sana bir şey söylemem gerek. Fünye Harriet'in elinde. Daha önce bundan emin değildim ama onu gördüm. Fünye onda ve fünüyeyi kullanacak." Durup sesini düzeltti. "Ne yapıp edip o aletleri bul ve etkisiz hale getir."

Sessizlik. "Yerlerini bulduk bile. Söylediğin gibi saat kulelerinde çıktılar. Uçaklar plütonyum izlerini buldular. Başlarında birer ekip var. Konuştuğumuz gibi çok gizli tutuyoruz." Sesi sertleşti. "Ama seninle Harriet arasında olanların gizlenir yanı yok."

"Gizliliği boş ver. Onun için çok geç kaldık. Onlar bombalarla uğraşana kadar, işler bir şekilde hallolacaktır."

Venable sorular yağdırmaya başlamadan önce, Jane telefonu kapadı.

Jane yapması gerekeni yapmıştı.

Şimdi odaklanması gereken tek şey fünüyeyi Harriet'ten alıp Eve'i kurtarmaya çalışmaktı.

Acele et.

Harriet, Trevor'ın açtığı yarasına ilk yardım yapmak için durmuş olsa bile, eve yaklaşmış olması muhtemeldi. Kadın eve vardığında, Harriet ve Doane'in ölümleri başlatması dakikalar sürebilirdi.

Eve.

Bir anda acısının içinde bir panik başladı.

Eve ölebilirdi.

Onu kurtarmaya çok yaklaşmışlardı ama o sürük Harriet'in tetiği çekmesi yeterdi. Eve ölürdü.

Tıpkı Trevor gibi.

Hayır, Harriet. Tekrar olmaz. Bir daha asla olmaz.

Gaza bastı ve araba ileri atıldı.

Yazlık Ev

"Gelmedi." Doane kulübeye döndüğünde, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Harriet bu saate kadar burada olacağına söz vermişti. Kendini beğenmiş kaltak muhtemelen beni bilerek bekletiyor. Bu huyundan vazgeçiremedim. Oyunları hep böyle oynardı."

"Sence büyük katliamı izlemeye istekli değil mi?" diye alaycı bir ifadeyle sordu Zander. "Benim için ne büyük bir hakaret."

"Senin için de öyle," dedi Eve, Doane'a. "Bir güven eksikliği mi seziyorum?"

“İkiniz de kapatın çenenizi.” Telefonunu çıkardı. “Onun her şeyi berbat etmesine izin vermeyeceğim. Ona izin...” Harriet telefonu açınca, öfkeyle konuşmaya başladı. “Hangi cehennemdesin? Daha fazla beklemeyeceğim. Bunu yapmaya...” Susup dinledi. “Sana ne olduğu umurumda değil. Söylediklerine inanmıyorum da zaten. On beş dakika. Burada olsan iyi olur. Daha fazla beklemem.” Telefonu öfkeyle kapadı. “Hep bahane. Vurulduğunu ve kanamayı durdurmak için bir acilde durduğunu söyledi. Saçmalık.” Kapıya doğru gitti. “Bana yakınlarda olduğunu, tepeyi çıktığını söyledi. Doğruyu söylüyorsa, farlarını sahilden görmem gerekir.” Başını çevirip onlara baktı. “On dakika içinde onu göremezsem, buraya geri geleceğim.” Vahşi bir şekilde gülümsedi. “Ve o kaltağın buraya geldiğinde göreceği tek şey iki ceset olacak.” Kapıyı arkasından kapadı.

“Sanırım buradan çıkma zamanımız geldi,” dedi Zander. “Belli ki Doane, Harriet’in kapıya gelmesini beklemeyecek.”

“Ben de öyle anladım,” dedi Eve. Kalbi hızla atıyordu. Bu kadar korkacağını düşünmemiştir. İşin buraya geleceğini biliyordu. “Bu arada, şapkandan tavşan çıkarıp bizi serbest bırakabiliyorsan, bunu görmeyi çok isterim.”

“Tavşan yok ama yaklaştın.” Kaşlarını çatarak konsantre oldu. “Üzerinde çalışıyorum. Kırık kolla bu kelepçeler kolay iş değil.”

Eve ona bakakaldı. “Gerçekten de kilidi açabileceğini düşünüyor musun?”

“Hayır. Yeterince zaman yok zaten.” Zander kıvrıldı ve

bir anda iki eli serbest kaldı. Sol eli tamamen kelepçenin dışındaydı.

Eve gözlerini kocaman açtı. “Sandım ki sen...”

“Açmadım.” Korkunç şekilde yamulmuş elini gösterdi. “Başparmağımı ve küçük parmağımı çıkardım. Çok eskiden, Tayland’da çok yetenekli bir kaçış sanatçısından öğrendim. Adam Houdini olmak istiyordu.”

“Acı verici görünüyor.”

“Geri sokarken ki kadar... acılı değil.” Diğer elini kullanarak parmaklarını yerine oturttu. Zander irkildi. “Sıra diğerinde. Sağ elim daha zor çünkü kolumdaki askı yüzünden şişmiş halde.”

Eve onun diğer elinin şeklini değiştirmesini ve kelepçeden çıkarmasını şaşkınlık içinde izledi. Başparmağını çıkarıp geri takıyordu. Sonra da iki elini zor bir parçayı bitirmiş usta piyanistler gibi gerdi.

Zander yüzünü ekşitti. “Hoş görünmüyor ama benim mesleğimde bazen işe yarayabiliyor.”

“Anlayabiliyorum.” Ayaklarındaki kelepçeleri işaret etti. “Ama ayak parmaklarım da yerinden çıkarabildiğini sanmıyorum.”

“Çıkarabilsem bile, işime yaramazdı. Neyse ki bu kilitlere kolayca ulaşabiliyorum.”

Zander arkasına uzanıp hızla halıyı çekti. Halı yerden ayrıldı. Zander halının altına bakıp halıyı yere tutturana zımbalardan birini aldı. Sonra da zımbayı eğdi. Sol bileğindeki kilide soktu.

“Bunlar göz korkutuyor ama genelde büyük kilitleri açmak küçükleri açmaktan daha kolaydır. Çalışacak daha fazla alanın olur.” Kaşlarını çatarak konsantre oldu. Sol bileğindeki kelepçe yere düştü. Aynı şeyi sağ bileği için de yaptı. Bu daha da kolay açıldı.

“Şimdi iplerden kurtulalım.” Ayağa kalkıp Eve’in sandalyesinin arkasına koştu. Bir süre düğümleri inceledi, sonra hızla ipleri çözdü. “Hadi.” Eve’in elini tutup onu ayağa kaldırdı. Tüm kan bacaklarına hücum ettiği için Eve bir an düşecek gibi oldu. Zander onu belinden yakalayıp yarı kucağında kapıya taşıdı. “Bir dakikaya kendine gelirsin. Harekete geçmemiz gerek. Doane’in Harriet’ten ne zaman vazgeçeceğini bilemiyoruz.”

Bunu çoktan yapmış bile olabilir, diye düşündü Eve. Öfkeli, sabırsız bir halde ve öldürmeye hazırды. Sahil kumsaldan uzakta değildi.

Doane elinde silahıyla kapının diğer tarafında olabiliydi.

Oregon Sahili

Joe deniz motorunu durdurdu ve dürbününü sahile çevirdi. “Ev orada. Bundan sonra botla gitme riskini alamayız.”

Gallo ayağa kalkıp sahile baktı. “Hâlâ birkaç mil uzaktayız.”

“Eve oradaysa, Doane geldiğimizi görür ve her şey biter. Risk alamayız.”

Catherine dürbünü alıp kendisi baktı. “Sahildeki şeyler... kütük mü?”

Joe başıyla onayladı. “Bu şeyler muhtemelen üç ya da dört metre uzunluğundalar. Şaşırtıcı, değil mi?”

“Rahatsız edici. Kumdan yükselen kocaman pençelere benziyorlar.”

Joe yelken bezi bir çantadan bir paket çıkarıp botun yanına yerleştirdi. Çantanın ipini çekti ve içinden bir buçuk metrelik bir sal çıktı. Joe salı sabitleyip içine silahları yüklemeye başladı.

Gallo salı inceledi. “Quinn, bu salda hepimize ve silahlara yetecek kadar yer göremiyorum.”

“Yok zaten. Biz yüzeceğiz.”

“İlginç. Şaka da yapmıyorsun.”

“Şaka yapmıyorum. Oraya zaten kolayca gideriz. Ben belime bir çekme halatı bağlayacağım ve salı çekeceğim. Sen ve Catherine kendiniz gidin.”

“Biz senin gibi Deniz Kuvvetleri’nde değildik, Quinn.”

Catherine ceketinin fermuarını açınca içinden bir yüzme kıyafeti çıktı. İnce ve hoş hatlarını belli ediyordu. “Onu zorlamayı bırak, Gallo. Çin sahilindeki denizaltına ulaşmak için de neredeyse bu kadar yüzmüştün.”

Gallo gülümsedi. “Ama yanımda yardım için sen vardın.”

“Seni sahile çekeceğimi sanıyorsan, delirmiş olmalısın.”

“Çok kötü. Eğlenceli olabilirdi. Sanırım kendim halledebilirim.” Gallo, Joe’ya döndü. “Ama şunu belirtmem ge-

rekir ki, Catherine'in tek bir telefonuyla buraya bize destek için bir ordu yığılır. Tabii Venable'a tekrar güvenirsen."

"Güvenmem," dedi Joe. "O yoldan bir kez geçtik. Eve neredeyse ölüyordu. Bu işte yoksan burada kal, Gallo. Catherine ve ben hallederiz."

"Sen bilirsin," dedi Gallo, sessizce. "Ben seçenekleri sunmak istedim. Acele etmemiz gerektiği için öyle söyledim. Sence ben de seninle aynı şeyleri hissetmiyor muyum, Quinn?"

Joe onun gözlerine baktı. "Hayır, aynı hissetmiyorsun. Hissedemezsin. Fakat emin ol buna yakın bir şeyler hissediyorsun."

"Seninle tartışmayacağım. Eve'e karşı ne hissettiğimi sana söyledim. Eve benim arkadaşım ve çocuğumun annesi." Gallo tişörtünü çıkarıp daha önce giyindiği dalgıç kıyafetinin altıyla uyumlu bir üst giyindi. "O ya da bu şekilde, bugün Eve'i geri alıyoruz."

Joe başıyla onayladı. "Çok haklısın." Salı yüklemeyi bitirip suya atladı. Çekme halatının ucunu dalgıç kıyafetine taktı. Catherine ve Gallo da suya girdiler. Joe uzun ve güçlü kulaçlarla karaya doğru gidiyordu. "Hadi gidip alalım onu."

"Bu taraftan!" Kulübenin kapısından çıkınca Zander, Eve'i sola çekti.

Eve, diğer tarafa giden yolu işaret etti. "Bu sahile paralel gidiyor. Sanırım Doane'm arabası..."

“Orada saklanacak yer yok. Acele et.”

Tepeye doğru koştular ve neredeyse anında kendilerini uzun kayaların ortasında buldular. “Nereye gittiğimizi biliyor muyuz?” diye fısıldadı Eve.

“Hiçbir fikrim yok. Nasıl olabilir ki? Doane peşimizden gelirse, onun icabına bakarım.”

“Silahsız mı?”

“Eller ve zihin de silahtır. Bazen bilindik silahlar insana engel oluyor.”

“Yine de yanımızda olmalarını isterdim,” dedi Eve.

“Tamam, öyle istiyorsan.” Zander yarı gömülmüş haldeki kütüklerden birine gitti ve dallarından birini kırdı. Yarım metre boylarındaki dalın keskin ve çatalı ucunu kaldırdı. Soru sorar gibi Eve’e baktı.

Eve başını iki yana salladı. “Doane’ın silahı karşısında pek işe yaramaz.”

“Şikâyetler. Şikâyetler. Başka bir şey yok.” Dalı Eve’e uzattı. “Bu senin.”

“Çok teşekkürler.”

Zander bir dal daha kırıp havaya kaldırdı. “Hadi, gidelim.”

Kaya oluşumlarının aralarından geçiyorlardı. Her bir kıvrımda ve dönüşte Eve altlarındaki kütükleri daha net görebiliyordu. Ateşli rüyalar içinde yapılmış bir dizi çılgın modern sanat heykeli gibi duruyorlardı.

Daha çok kâbusa benziyorlardı.

Eve gerildi.

Arkalarında ayak sesi vardı.

Doane.

Zander başını kaldırıp dinledi. “Sanırım yokluğumuz fark edildi,” diye mırıldandı.

Ayak sesleri durdu.

“Kaçabileceğinizi mi sandınız?” diye bağırdı Doane. “Karanlıkta bile sizi takip edebilirim, kokunuzu alabilirim.” Yine ayak sesleri başladı. “O kaltak Harriet için artık bekleyemem. Bedel ödeme zamanınız geldi. İkinizin de. Kevin, Zander’ın etini istiyor. Kevin burada, Eve. Onu hissedebiliyor musun?”

Eve o tanıdık ürpertiye hissetti.

Buna karşı savaşmalıydı.

Sahip olduğu her şeyle buna karşı gelmeliydi.

Doane şeytani bir şekilde güldü. “Tıpkı eski zamanlardaki gibi, Eve. Ormanda seni kovalıyorum... fakat bu kez senin için iyi bitmeyecek. İkiniz için de öyle.”

“Dinleme,” diye fısıldadı Zander. Belki de Doane’ın sözlerinin Eve’i nasıl etkilediğini hissediyordu. “İlerlemeye devam et.”

İyice eğilerek kayaların arasından ilerlediler.

Doane’ın sesi yükseldi. “Birbirinizin ölümünü izleyeceksiniz. Tıpkı planladığım gibi, tıpkı olması gerektiği gibi.”

Böyle söyleyerek ne yapmaya çalışıyordu?

Tabii ya. Bir cevap almaya çalışıyordu, herhangi bir cevap. Böylece yerlerini tespit edebilecekti. Ona hiçbir şey verme.

Eve, Zander’a döndü. “Ben onu kendime çekebilirim. Dikkati dağılırsa, sen arkasından dolaşabilirsin.”

Zander gülümsedi. “Yem olmak mı istiyorsun? Bu kez olmaz, Eve. Seni gözümün önünden ayırmayacağım.”

Eve dudaklarını büzdü. “Aile şefkati için yanlış zamanlama.”

“Benim o konuda pek fazla tecrübem yok.” Eve’in kolundan tutup kendine çekildi. “O yüzden, birlikte kalacağız.”

Bam!

Eve’in kafasının yanındaki dal patladı.

İkisi de hemen eğildiler. Doane onların olduğu tarafa rasgele dört el daha ateş etti.

Zander ve Eve iyice eğilip üç metre kadar ilerideki kayaların arkasına gitmeye çalıştılar.

Kahretsin. Çok yakına isabet etmişti.

“Aşağıya giden tek yol benden geçiyor,” diye bağırdı Doane. “Bana inanmıyor musunuz?”

Eve ve Zander kayalara doğru gitmeye devam ettiler. Gizlenmek için büyük kayalara yakın durmaya çalışıyorlardı.

“Size söz veriyorum... işin sonu ölüm olacak. Sizin seçiminiz kayalar ve on beş metrelik bir düşüş. Bu sizi benden daha çabuk öldürür.”

Eve öyle olmadığını düşünüyordu. Doane çok beklemişti ve açtı.

Zander’la birlikte doğanın inşa ettiği labirentteki kıvrımları ve dönüşleri anlamaya çalışırken, ileride bir ses daha duydu. Daha çok dalga sesleri gibiydi, ama bunlar farklı geli-

yordu. Kayalar bir anda bitmişti. Zander aniden onun önüne geçti.

Dik bir uçurumun kenarında duruyorlardı. Dalgalar aşağıdaki kayalara vuruyordu.

Doane haklıydı. Gidecek başka yerleri yoktu.

“Size söylemiştim.”

Eve ve Zander dönüp baktılar. Doane birkaç metre ilerlerinde durmuş, silahını onlara doğrultmuştu.

Gülümsüyordu. “İşimiz bitti,” dedi yumuşak bir sesle.

“Şu anda seçme şansın yok, Zander,” dedi Eve kısık sesle. “Şu tarafta kayalar var. Oraya git ve mümkün olursa Doane’ı alt et.” Bir adım öne çıkıp Doane’m Zander’ı görmesini engelledi. Düşün. Doane hakkında bildiklerini kullan. Sesini yükseltti. “Kevin bunu istemiyor, Doane. Sen bana söyledin. Korkunç bir hata yapıyorsun.”

Doane’ın gülümsemesi kayboldu. Şaşıarak kaşlarını çattı. “Ne?”

“Haklısın. Başından beri haklıydın. Kevin yaşıyor. O şu anda bizimle.”

“Yalan söylüyorsun. Beni aptal mı sandın? Sen bana hiç inanmadın.”

Eve onu gafil avlamıştı. Dikkatini kendi üzerinde toplamaması gerekiyordu. Arkasında duran Zander’ın hareket ettiğini hiç hissetmedi ama bunu bir anlamı yoktu. Zander bir kedi gibi hareket ediyordu.

Eve bir adım daha yaklaştı. “Bunu kabul etmek istemedim. Ama başka nasıl bunun yüzünü bu kadar net yapabilir-

dim? Her bir hattını, detayını?”

Doane’ın silahı tutan eli titremeye başlamıştı. “Hepsini yaptın. Onun kafatası... ve fotoğrafları vardı.”

“Öyle değildi. Fotoğraflarını epey ilerleyene kadar görmedim. Ne yaptığımı gördün. Kevin’ı geri getirdim. Bunu yapabilmemin tek yolu onun da benimle çalışmasıydı. Biz bağlandık. Bir olduk. Kevin yaşıyor ve benimle nefes alıyor. Beni öldürürsen, onu da tekrar öldürmüş olursun.”

Doane terliyordu. “Yalan söylüyorsun. Onun birleşmek istediği kişi bendim.”

“Yeterince yakın değildin. Ben oradaydım. Kevin uzanıp beni aldı. Kevin hep bunu yapmaz mıydı? Kafatasını düşün. Kevin’a ne kadar benzettiğimi düşün. Ben iyiyim ama bu iyiden öte. Bunu sadece Kevin yapabilirdi.”

Doane’ın gözleri nemlendi. “Doğru mu? Kevin...?”

“Evet. Kimse o kadar iyi olamaz.” Elini kaldırıp göğsüne dokundu. “Kevin burada.”

“Beni beklemeliydi.” Silahı tutan eli gerildi. “Yalan söylüyorsan, ben...” Doane ona doğru bir adım atıp dondu. Sırtı geriye doğru gitti.

Gözleri kocaman açılıp dışarı doğru şişti. “Hayır... sür-tük.”

Öksürdü. Hemen ardından ağzından ve burnundan kanlar akmaya başladı.

Eve şaşkınlık içinde ona bakakaldı.

Neler oluyordu?

Doane dizlerinin üzerine çöküp yüzüstü yere yuvar-

landı. Ancak o zaman Eve, Doane'ın arkasındaki kocaman bıçağı görebildi.

Beş metre kadar ilerisinde Joe duruyordu. Hâlâ atış pozisyonundaydı.

Eve şok, inanamama ve sevinç hissetti.

“Joe...”

“Olduğun yerde kal. Henüz ölmedi.” Joe hemen koşup Doane'ın hâlâ titreyen elindeki silahı aldı. Sonra Eve'e döndü. Sesi titriyordu. “Sen iyi misin?” Cevap vermesini beklemeden Eve'i kollarına aldı. “Cevap vermene gerek yok. Doane'la konuşmanı duydum. Gayet iyisin.” Eve'i öptü. “İyi olmasan da seni iyileştireceğim, Eve...”

“Biliyorum...”

“Böyle insan içinde sevgi göstermek için doğru zaman değil.” Zander kaya parçalarının arasından çıktı. “Özellikle de beceriksizce katledilmiş birinin önünde.”

Joe gözlerini kısarak baktı. “Beceriksizce mi?”

“Adam henüz ölü değil, değil mi? Sen geldiğinde ben de tam onu öldürmek için diğer taraftan dolaşmaya çalışıyordum.”

“Birkaç dakikaya ölmüş olur.”

Zander başıyla onayladı. “Kötü bir atış değildi. Muhtemelen Deniz Kuvvetleri'ndeyken daha da iyiydin.”

Joe bir küfür mırıldanıp Eve'e döndü. “Yalnız değilim. Dostlarımı getirdim. Catherine ve Gallo evin diğer tarafındalar. Sizi evde bulamayınca, ayrıldık. Jane de yolda.”

Zander, Eve'e gülümsüyordu. “Çok başarılıydın, Eve.

Seninle gurur duydum. Umarım Doane'ın beni öldürmesini engellemek için de aynı derecede isabetli bir hikâye vardı. Senin küçük dikkat dağıtma numarası işe yaramazsa diye."

"Adamı takıntısından uzaklaştırmak için Şehrazat olmam gerekecekti." Omuz silkti. "Başından beri, asıl hedef sendin." Yaşadığı son anların gerginliği ve korkusu yeni yeni kendini gösteriyordu.

Hayır, bundan da fazlası vardı. Doane onu evinden, sevdiği insanlardan ayırdığından ve onu bu delilikle, korku dolu kâbusa sürüklediğinden beri Eve, hayatı için savaşan bir kurbandı. Artık bir kurban olmadığına inanmak çok zor geliyordu.

"Eve." Joe'nun bakışları Eve'in yüzündeydi. "Bitti."

"Öyle mi? Sanmıyorum. Henüz tam olarak bitmedi." Doane'ın yanına gitti. Adam hâlâ yerde nefes almaya çalışıyordu. Doane'a baktı. İşkence ve esaret altında, aklını korumaya çalışarak kurban olmamak için savaştığı günleri düşündü.

Doane'ın Eve'in asla kurban olmadığını, sonunda kazandığını fark etmesi gerekiyordu.

Eve onun yanına diz çöktü. "Artık biliyorsun, Doane..."

Kan kırmızı gözlerle Eve'e baktı.

Eve eğilip fısıldadı. "*Ben* bu işte gerçekten iyiyim."

Doane inanamayarak Eve'e baktı. O ifadesi verdiği son nefesle, sonsuza dek dondu.

* * *

Jane gerginlikten göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Denizin üzerinde parıldayan aya baktı. Tepelere henüz girmişti ve ev gittiği yolun ötesinde olmalıydı.

Harriet kendisinden önde miydi?

Yoksa eve çoktan varmış mıydı?

Eve ölmüş müydü?

Jane bu ihtimali düşünemezdi. Devam etmeli ve umudunu kaybetmemeliydi.

Köşeyi dönünce ilerideki evi gördü.

Tüm ışıkları yanıyordu ama Jane önünde sadece tek bir arabanın park edilmiş olduğunu gördü.

Ve bu araba Harriet'in kullandığı Cadillac Escalade değildi. Rahatlayarak derin bir nefes adlı. Harriet eve varmamıştı. Henüz değil. Eve güvende olabilirdi.

Ama Harriet neredeydi? Jane onun gecikmesini bekliyordu ama bu kadar...

Telefonu çaldı. Catherine'di.

"Eve güvende, Jane." Catherine'in sesi titriyordu. "Zamanında yetiştik."

"Tanrı'ya şükür. İnanamıyorum..." Duygu seline kapılınca bir an sustu. "O nasıl? Doane zarar vermiş mi?"

"Fiziksel olarak vermemiş. Doane'in yaptıklarının onda nasıl bir psikolojik etkisi olacağını zamanla göreceğiz." Durdu. "Joe, Doane'ı öldürdü."

"Güzel," dedi Jane öfkeyle. "Harriet?"

“Hayır, o henüz gelmedi. Doane ondan bir telefon almış. Yarasının kanamasını durdurmak için durduğunu söylemiş. Şimdiye kadar tepelere ulaşmış olmalıydı.”

“Ben şu anda tepelerden çıkıyorum. Evi görebiliyorum,” dedi yavaşça. “Demek ki Harriet benim arkamda olmalı.”

“Olduğun yerde kal. Biz gelip...”

“Hayır.” Arabasını ağaçların arasına çekti. “Muhtemelen zaman olmayacak. Son istediğimiz şey onun sizin gelişinizi görüp paniklemesi. Fünne hâlâ Harriet’de.”

“Zaten o yüzden de...”

“Hayır, Catherine.” Jane telefonu kapadı.

Hayır, Catherine. Bu işi yapan ben olmalıyım. O benim olmalı.

Arabadan inip Caleb’in kumsalda kendisine verdiği tabancayı çıkardı. Çok uzun zaman önce gibi geliyordu.

Bir ömür önce. Trevor’m ömrü.

Yolu net görebilmek için arabadan uzaklaştı.

Hadi, Harriet. Seni bekliyorum.

Dinledi.

Ses yoktu.

Gelecekti.

Harriet gelecekti.

Bir dakika.

İki dakika.

Üç.

İleriden zarif ve güçlü bir ses geldi.

Cadillac.

Gittikçe yaklaşıyordu.

Virajın ilerisindeydi.

Jane kendisini hazırlayıp silahı kaldırdı.

Joe ona hep şansını iyi değerlendirmesini söylerdi.

Cadillac virajı döndü.

Bam! Bam!

Jane ön lastikleri patlattı.

Araba yolda kaydı. O kadar yakındaydı ki Jane, Harriet'in direksiyonun arkasındaki gergin ve öfkeli yüzünü görebiliyordu. Sonra araba hendeğe yuvarlandı ve Harriet içinden tırmanarak çıktı.

"Buraya gelmen uzun sürdü," diye bağırdı Jane. "Trevor'ın hatasıydı. Seni vurduğunda, bedeninde üç kurşun vardı ama yine de tetiği çekebildi." Harriet'in küftettiğini duydu. "Umarım canını yakmıştır. Çünkü ben de canını yakmaya kararlıyım."

Jane'in başının bir karış üzerinden bir kurşun geçip arkadaki arabaya saplandı.

"Sana yaşananların sadece bir erteleme olduğunu söyledim," dedi Harriet hırçın bir ifadeyle. "İşini bitirebilmem için ortaya çıkmama sevindim. Sonra eve gidip senin kıymetli Eve'i öldürebilirim." Fünye olan cepte telefonunu çıkardı. "Sonra Kevin'ın yarım kalan son işini tamamlayacağım."

Kevin'ın işi. Milyonların ölümü.

Ölüm.

Trevor...

Şimdi Trevor'ı düşünme. Eli sabit durmalıydı.

Dikkatlice pozisyonunu ayarladı.

Bir kurşun daha yakınından geçip arkadaki arabanın ön camını parçaladı.

“Çok yakındı, değil mi? Sana iyi ateş ettiğimi söylemiştim.”

“Evet, söyledin, değil mi?” dedi Jane. “Öylesin de. Ancak bunun sana bir yararı olmayacak. Beni öldüremeyeceksin ve tüm planların çöpe gidecek. Doane işleri berbat etti. Zander ve Eve serbestler.”

Sessizlik. “Yalan söylüyorsun. James’le on beş dakika önce konuştum.”

“Doane öldü.” Dikkatle nişan aldı. “Sen de öyle, Harriet.”

“Sen ne diyorsun? Sen...” Sağ eli patlayınca çığlık attı. Fünye yere düştü.

Jane hızla tekrar nişan aldı. Hızla dört el ateş etti.

Harriet tekrar çığlık atıp iki büküm yere düştü.

Yeterliydi. İş bitmişti.

Jane ayağa kalkıp yavaşça Harriet’in yattığı yere gitti.

Harriet şaşkın halde ona bakıyordu. “Bir dakika içinde ayağa kalkacağım. Sen... bana zarar... veremezsin. Sen olmaz...”

“Ah, verdim ama. Kevin’in sana ateş etmeyi ne kadar güzel öğrettiğiyle övünüyordun.” Öfkeyle Harriet’e baktı. “O sana öldürmeyi öğretti. Joe ise bana ateş etmeyi öğretti. Bu işte epey ilerledim. Ama kendimi korumak için. Herkes benim katil güdülerim olmadığını düşünüyordu. Seninle tanışana kadar ben de öyle düşünmüştüm.”

“Ben ölmeyeceğim,” dedi Harriet. Çaresizce doğrulmaya çalışıyordu. “Sen beni öldürecek kadar güçlü değilsin. Ben kurtulmanın bir yolunu bulacağım. Hep buldum, hep bulacağım.”

“Sen çoktan öldün. Çok dikkatli nişan aldım. İlk atış sağ elin içindi. Böylece fünüye kullanamayacaktın. Bir atış silahı tutan diğer elin için.” Zalimce ekledi. “Üç atış ise karnına ve göğsüne. Tıpkı Trevor’ın yaraları gibi. O çok çabuk öldü. Elindeki kanama ağır olduğu için, sen daha da çabuk öleceksin. Kimse seni kurtaramaz. Kevin’in da. Doane da.”

“Ben kendimi kurtaracağım.” Ağzının kenarından bir parça kan aktı. “Sürtük. Senin gibi çiroz bir şey asla...” Acıdan sesi kesildi. “Sen beni yok edebileceğini... nasıl düşünürsün? Kevin’in öldürdüğü aptal çocuklar gibisin. Zayıf. Değersiz...”

“Seni yok ettim.”

“Yalancı.” Gözleri parlıyordu. “James bana... Kevin’in bir parçası olduğunu düşünmeye başladığını söylemişti. Ben... ona güldüm. Kevin onu istemezdi. O yeterince güçlü değildi. Benim gibi değildi. Kevin’in hep istediği ben...” Gözleri kapanıyordu. “Kevin bana yardım... et. Ben hep... sana yardım ettim. Tatlı, tatlı, sevgilim... şimdi senin de bana... yardım etmen gerek.” Doğruldu. Sözcükleri güçlü ve kin doluydu. “Öldür onu!”

Bir an, Jane buz gibi bir ürperti hissetti. Sonra geçti.

Harriet gitmişti.

Gözleri kocaman açıktı. Görmeyen gözlerle gökyüzüne bakıyordu.

Jane bir an daha ona baktı. Pişmanlık yoktu. Suçluluk da. Harriet hâlâ hayatta olsaydı da onu tekrar öldürseydi keşke.

Gerçek bir katil içgüdüsü.

Eve.

Jane fünüye alıp döndü ve yavaşça sahil yolunda ilerledi. Tepedeki eve doğru gidiyordu. Kütüklerden oluşan mezarlığa vuran evin ışıklarını görebiliyordu. Sonra Catherine ve Gallo olduklarını düşündüğü iki gölge gördü.

Sonra da evin arkasındaki tepede duran Eve'i gördü. Yanında Joe vardı.

Gözlerini Eve'den ayırmadan, tepeyi tırmanmaya başladı. Acısı ve uyuşukluğu devam ediyordu ama sevgisi ve onlarla birlikte geçireceği zamanlar bir anda önünde belirmişti. Etrafındaki onca ölüm ve acıya rağmen, Eve hayatıydı. Şu an için bu yeterliydi.

Eve, Joe'dan ayrılıp kollarını uzattı. "Jane?"

Jane, Eve'in kollarına gitti ve başını omzuna yasladı.

İzliyor musun, Trevor? Benim için istediğin buydu.

Dün... Bugün... Yarın...

Güneş kör edici bir parlaklıkla okyanusa vuruyordu. Eve sahilde durmuş, yüzünü sabah esintisine çevirmişti.

Özgürlük.

Uzun zamandır özgürlüğü korku ve çirkinlik içinde hissetmiş gibiydi. İçinde hep bir korku vardı, hep arka planda sürüyor, onu alt etmeyi bekliyordu. Neredeyse şimdi bile gar-

dını düşürmeye korkuyordu.

Ancak bu özgürlük hissi olmasaydı, Doane kazanırdı.
Eve onun kazanmasına izin veremezdi.

Dönüp tepeye baktı. Polis ve adli ekiplerle doluydu. Kütüklerin altındaki mezarları kazıyorlardı. Onlara söylediği yerden zavallı kurbanlardan birinin cesedine ulaşmışlardı bile. Diğer çocuğu hâlâ arıyorlardı.

“Burada kalmak zorunda değilsin.” Joe sahilden yanına gelmişti. “Bırak polisler işlerini yapsın.” Kolunu Eve’in beline doladı. “Seni eve götürmek istiyorum.”

“Ben de eve gelmek istiyorum.” Arkasını dönüp Joe’ya baktı. “Ama bu işi bitirmem gerek, Joe. Arkamı dönüp gide-mem.” Sahilin aşağı tarafındaki bir kayaya oturan Jane’e baktı. “Ama onun burada olmaması gerekiyor. Acı çekiyor, Joe.” Başını iki yana salladı. “Değişmiş...”

“Evet.” Dudaklarını Eve’in şakağına dayadı. “Sen de öyle.”

“Ne? Hayır, ben değişmedim.” Kaşlarını çattı. “Nasıl?”

“Daha güçlüsün. Bunu görebiliyorum, hissedebiliyorum.”

Eve sessiz kaldı. “Ben biraz daha sertleştiğini düşün-müştüm. Doane’ın bana bunu yapabilme gücünün olmasın-dan nefret ettim.”

“Daha sert değilsin. Sadece sanki senin için gerekli olmayan her şey soyulmuş gibi. Geriye kalansa güçlü... ve güzel.”

Eve kahkaha atmaya çalıştı. “Önyargılısın, Joe.”

“Seni sen yapan her bir ayrıntıyı ve özelliği inceledim. Kimse benden iyi yargılayamaz.” Eve’i bir anda kollarının arasında çevirip yüzünü saçlarının arasına gömdü. “Ve seni sen yapan her bir zerreni seviyorum.” Sesi hissettikleri yüzünden boğuk geliyordu. “Tanrım, geri dönmene çok sevindim. Delirecektim.”

Sesi acı ve tutkudan kalınlaşmıştı. Bu ses tonu Eve’in içine işledi. “Ben de.” Joe’ya sardığı kollarını sıktı. “Doane ve Harriet o kadar acıya neden oldular ki... ve belki de yaptıkları en kötü şey Kevin’i dünyaya getirmektir. Her ikisinin şeytanlığı Kevin’da vücut bulmuş gibi. Öldürüldükten sonra bile Kevin’ın şeytanlığı büyümeye devam etmiş gibi. Sana, bana kadar uzandı... ve Jane’e. Ah, Tanrım, Jane.”

“Ona zaman ver. Atlatacaktır.”

“Başka yolu yok.” Durdu. “Trevor’ın ailesi yoktu. Onu gölün orada gömmeyi önderdim. Tepenin ilerisindeki ormana. Senin için uygun mu?”

“Tabii ki. Jane için uygun mu?”

“Sanırım. Jane karar veremeyecek kadar acı içinde. Eve döndükten sonra konuyu ona açarım.”

“İyi fikir.” Joe bir an için konuşmadı. “Zander seninle konuşmak istiyor. Benden sana sormamı istedi.”

“O hâlâ burada mı? Gitti sanmıştım. Polis ve CIA ajanları gelince ortadan kayboldu.”

“Bu seni şaşırtmamalı. Kanun işleri olunca huzursuzlanıyor.” Dudaklarını büzdü. “Onlar da Zander için aynı şeyi hissediyor. Çoğu kendilerine sıkıntı yaratmaması için Zan-

der'in etrafta olmamasını tercih ediyor."

"Sen dahil mi?" diye sessizce sordu Eve.

"Birkaç saat öncesine kadar evet derdim. O kibirli pislik, kendi şovunu yapıyordu. Seni büyük riske attı."

"Ya şimdi?"

"Seni kurtardı. Biz zamanında gelmemiş olabilirdik. Seni o kurtardı. Ne demem gerek? Bunu yapma şekli konusunda hâlâ çok kızgıyım, ama yaptı işte. Bu da onu desteklemem gerektiği anlamına geliyor." Durup Eve'i kendinden uzaklaştırdı. "O yüzden, yukarı gidip onunla konuş. Evin arkasındaki yoldan gitmeni istedi."

Eve başıyla onaylayıp döndü. "Neden kayalara gidip Jane'le oturmuyorsun? Konuşmayacaktır ama senin orada olman ona iyi gelir." Cevap beklemeden dönüp sahilin karşısındaki tepeye doğru gitti.

Yol kütüklerden oluşan mezarlığın arkasındaki tepeden aşağı iniyordu. Sonra da bir sonraki tepeye kıvrılıyordu. Son dönemeci dönünce, Eve küçük bir ateşten çıkan dumanın kıvrımını gördü.

Zander bağdaş kurmuş, ateşin önünde oturuyordu. Başını kaldırıncı Eve'i gördü. "Sana Colorado'daki yaktığımız ateşi hatırlattı mı?" Gülümsedi. "Çok zaman geçmiş gibi, değil mi?"

"Çok da değil. Bana öyle gelmiyor." Zander'ın karşısına oturdu. "Beni buraya hatıralar için çağırdığını sanmıyorum. Bu pek senin tarzın değil, Zander."

"Peki, sence neden seni çağırdım?"

"Bilmiyorum ama ben seni neden görmek istediğimi bi-

liyorum.” Durdu. “Sen benim hayatımı kurtardın. Teşekkür etmek istedim.”

“Duygusallaşma.”

“Minnet duygusallık değildir. Sen de bunu pek zarif karşılamıyorsun. Zaten beklemiyordum da. Çok fazla insani bir şey ve muhtemelen seni huzursuz ediyordur.”

“Çok doğru. Beni tamamen anlamışsın. Birbirimizden ayrılma vaktimiz geldi.”

Eve gerildi. “Zaten sen merak ve sıkıntı dışında şeyler hissettiğin insanların yanında kalma.”

“Ben de aynen öyle düşünüyordum. Aksi benim için çok tehlikeli olur. Bak, sana neler oldu. Benim de kolum sargıda ve neredeyse ölüyordum.”

“Ben senden hiçbir şey istemedim.”

“Biliyorum,” dedi yumuşak bir sesle. “Sorun da bu.” Ateşin karşısından Eve’e baktı. “Benim kendi kendime iste-memi sağladın. Bu senin için çok daha tehlikeliydi, Eve.”

Eve gözlerini ondan ayıramadı. Zander ona çok yaklaş-mıştı. Eve onu hâlâ anlayamıyorken, bu nasıl olmuştu? Zander onun çözebileceğini hiç sanmadığı bir bilmece gibiydi. Oysa Eve onu çözmek istiyordu. Çaresizce fark etti bunu. Zander’ı anlamak istiyordu. “Yani bana gideceğini mi söylüyorsun? Bunu beklemiyordum. Hiçbir şey beklemiyordum. Seni burada tutacak bir şey yoktu zaten.”

Zander başıyla onayladı. “Doğru. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey değişmedi.” Gülümsedi. “Ben de seni buraya babacan bir hoşça kal demek için çağırmadım. Senin de dediğin gibi,

benim tarzım değil.”

“Neden çağırdın beni?”

“Sana bir hoşça kal hediyem var.”

“Ne? İşte bu gerçekten duygusal oldu, Zander.”

“Bu hediyeye kimse duygusal diyemez.” Uzun çimlere elini uzatıp deri bir kılıf çıkardı. “Sen de diyemezsin.”

Eve gerildi. Bu kılıfı çok iyi tanıyordu. “Senin espri anlayışın bu mu?”

“Ben o kadar zalim olabilir miyim? Şey, olabilirim ama sana karşı değil, Eve.” Kılıfı açtı. “Hayır, bu gerçek bir hediye. Doane’la geçirdiğin bu günleri asla unutmayacaksın ama zamanla bulanıklaşma şansı var. Fakat bunun dünyada bir yerlerde olduğunu bilersen o da olmaz.” Kevin’ın heykelini çıkarıp inceledi. “Çok iyi iş çıkarmışsın. Her dakikası seninleydi. Zihninde, parmaklarında. Kâbus gibi...”

“Evet.” Kendini yenilemeye bakmaya zorladı. Bitti mi, Kevin? Senin sessizlik gücün yok oldu mu? Geldiğin cehenneme döndün mü?

Şeytani bir şeyler hissetmiyordu.

Uzanıp alma yoktu.

Gitti mi, Bonnie?

“Seni korkuttu mu?” Zander gözlerini kısarak ona baktı. “Neden?”

“Anlayamazsın.” Ama korkusunun geçtiğini fark etti. Bonnie’nin cevabı mıydı bu?

“Hayır, muhtemelen anlamam. Ancak kâbusları anlam.” Gülümsedi. “Bu kâbusu senden uzaklaştırabileceğimi

düşünüyorum.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Kafatası bir yerlerde durursa, hep peşinden gelecek. O yüzden, artık var olmamalı.” Yenilemeyi Eve’e uzattı. “Bundan emin olmak ister misin? Yoksa benim yapmamı mı istersin? Sana bu fırsatı önermeliyim diye düşündüm.”

“Ne fırsatı?”

“Tahmin edemiyor musun? Sence bu güzel ateşi neden yaktım? Beş yıl önce, Kevin’ın cesedini yakmaları için göndermiştim. Doane bu kafayı alevlerin arasından almasaydı, sen de tekrar onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktın.” Alay edercesine ekledi. “Şimdi bu küçük hatayı düzeltebilirim.”

Eve’in gözleri kocaman açıldı. “Bu yenilemeyi yakacak mısın?”

“Senin muhteşem işçiliğini yakmak istemezdim ama bunu sadece Kevin’ın kafatası olarak görmeyi tercih ediyorum. Ve Kevin’ın kafatasını küle çevireceğim. Sonra da küllerini bulabildiğim en iğrenç lağıma atacağım. Okyanusu da düşündüm ama orası Kevin için fazla temiz olurdu.”

“Evet, öyle olurdu.”

“Onaylayıp onaylamadığını sormuyorum. Senin işin ko-
rumak, yok etmek değil. Sadece bu konunun hallolduğunu
ve doğru bir şekilde hallettiğime güvenebileceğini göstermek
istedim.”

Eve, Kevin’ın güzel hatlarına baktı. Ruhundaki kötülükten hiç eser yoktu. Tüm o cinayetler, masum çocuklar... Bir anda midesi bulandı. Bir daha kimse Kevin’a bakmamalı,

onun nasıl biri olduğunu bilmemeliydi. Eve doğru olduğunu düşündüğü şeyi Zander'ın sorumluluğuna bırakmayacaktı. "Sana güveniyorum." Yenilemeyi onun elinden aldı. "Ama bunu yalnız yapmana izin vermeyeceğim." Derin bir nefes alıp kafatasını alevlere fırlattı.

Alevler aç bir şekilde yükseldi. Sanki hoş geldin diyor gibiydiler.

Eve alevlerin kafatasını yok etmesini izledi.

"Senin gitme zamanın geldi," dedi Zander sessizce. "Kararını verdin ve buna göre davrandın. Neler olduğunu görmene gerek yok. Kafatasının küle dönmesi uzun zaman alacaktır. Cenaze ateşinde alevler daha yoğundur ama bu ateş de gerekeni yapar. Gerekirse gece gündüz başında beklerim. Sonra da külleri imha edeceğiz."

Eve ayağa kalktı ve patika yola doğru gitti. Hayır, böyle olmazdı. Zander'ı bu şekilde bırakmayacaktı. Dönüp baktı. "Hediye için teşekkürler, Zander."

Zander yüzünü buruşturdu. "Beğenmene sevindim. Benim mesleğime ve karakterime uygun bir hediye olacağını düşüneneğini sandım."

"Daha uygun bir şey yapamazdın ama ben bu hediye hatırladığımda senin üzerinde düşünüp bana huzur vermek için böyle bir hediye verdiğini unutmayacağım. Bu çok değerli bir hediyeydi, Zander."

Biraz şaşırmış gibi bakıyordu. "Yine duygusallaştın mı?"

"Hayır, içten konuşuyorum. Senin için farkı anlamanın

zor olduğunu biliyorum. Sanırım bunu sana öğretmem gerekecek.” Zander’ın gözlerine baktı. “Çünkü bu bir hoşça kal hediyesiyse, boşa gitti. Ben sana hoşça kal demiyorum.”

“Öyle mi? Seçme şansın olmayabilir.”

“Saçma. Hayatına zorla girmiyorum, şu an hayatındayım ve dışarı atılmayacağım. Ben on yaşımdayken sen bunu yaptın zaten. Tekrar olmayacak.”

Zander hafifçe gülümsedi. “Gözümü korkutuyorsun, Eve. Ve çok hatalı bir karar veriyorsun. Benim gibi kayıp bir ruhla gerçekten bağlantılı olmak istiyor musun?”

“Bilmiyorum. Sana bağlı... ve bana. Ancak bu bir hoşça kal değil.” Yolda ilerlemeye başladı. “Bakalım nasıl gidecek?”

Zander güldü. “Senin Bonnie ikinci şanslara inanıyor diye mi?”

“*Torunun* ikinci şanslara inanıyor diye.” Dönüp bakmadı. “Ben de inanıyorum, Zander.”

Son Bölüm

Göl Evi

Atlanta, Georgia

Dört Gün Sonra

Catherine, Kendra'ya, "Dejavu," dedi. Verandadan aşağıdaki misafir kalabalığına bakıyordu. "Eve için yapılan sahte anma törenine geldiğim günü hatırladım." *Hayır, tam olarak öyle değil*, diye düşündü. Trevor'ın cenazesinde bäsından ya da tanınmış kişiler yoktu. Sadece Eve'in aramasına katılanlar ve Trevor'ın Avrupa'dan gelen bir düzine kadar arkadaşası vardı. Herkes bir gruptan diğerine gidip üzüntülü şekilde konuşuyordu. Seth Caleb dışında. O tek başına bir köşede durmuş, şarap içiyordu. Catherine başını çevirmeden önce bir süre ona baktı. Caleb'in etkileyici yüzü onun hep

durmasına neden olmuştu. Özellikle de o yüzün arkasındaki gerginliğini hissettiği bugün. “O gün buraya geldiğimde o kadar öfkeli ve şaşkındım ki...”

“Eve’in yaşadığını öğrendiğinde rahatladın ama,” dedi Kendra. “Tanrım, onun geri gelmesi çok güzel. Keşke bu gerçek bir cenaze değil de bir kutlama töreni olsaydı.” Bakışları gölün kenarında birlikte duran Eve ve Jane’e gitti. “Jane sağlam durmaya çalışıyor ama bu ne kadar sürecek bilemiyorum.”

“Sağlam durması gerektiği sürece duracaktır.” Catherine, Trevor’ın cenazesi ve bu sabah gömülmesi boyunca Jane’i izlemişti. Onun için içten üzülmüyordu. Jane solgun ve bitmiş haldeydi ama gücü ve dirayeti elden bırakmamıştı. “Yanında Eve var. Eve’in neredeyse...” Bu iki kadın arasındaki bağı tanımlayacak doğru kelimeleri düşündü. “Sanki Jane’i sarmalamak için görünmez kanatlarını açıyor gibi.” Bir anda gerildi. “Venable da burada. Geleceğinden emin değilim. Harriet konusunda kendisine daha erken haber vermediği için Jane’e çok kızgındı.” Merdivenlere doğru gitti. “Gidip onunla görüşeyim de Jane’e bir şey söylemesin.”

“O kadar duygusuz davranamaz, değil mi?” diye sordu Kendra.

“Sanmam ama yine de risk almayacağım.” Catherine başını çevirip geri baktı. “Sana da bombaların yerini tespit ettiğin için teşekkür etmeli. Sen olmasan kim bilir Kevin’ın

onları nereye koyduğunu bulmaları ne kadar sürerdi? Yıllardır bu tehdit varmış.”

“Kes şunu,” dedi Kendra. “Teşekkür falan istemiyorum. Buraya geldiğimde Eve yeterince teşekkür etti. Eve özgür ve evine geri geldi. Önemli olan bu.” Bakışları Eve ve Jane’e döndü. “Umalım da yaraları kısa sürede iyileşsin.”

Catherine merdivenlerden inerken, bu dileğe sessizce katıldı. Psikolojik ve fiziksel olarak işkenceye uğrayan Eve’in iyileşmesi. Eve’den çok daha fazlasını kaybeden Jane’in iyileşmesi.

Venable, Catherine’in kendisine doğru gelmesini izlerken alayla gülümsüyordu. “Catherine yine birilerini kurtarmaya mı gidiyor?”

“Senin ne kadar pislik olacağına bağlı,” dedi ağır bir havayla. “Buraya Jane’e tek kelime bile sitem etmeye geldiy-sen, sakın yanma yaklaşma. Yeterince şey yaşadı zaten.”

“Katılıyorum,” dedi. “O hata yapmış, ben haklı çıkmış olsam da. Senin de suç ortaklığı yapman yanlış, Catherine.”

Catherine çenesini kaldırdı. “O zaman kov beni, Venable. İyi bir savunma yaparsın.”

“Düşündüm bunu.” Omuz silkti. “Ama pire için yorgan yakmış olurum. Sen iynin de iyisisin. Gelecek hafta sana ihtiyacım olacak. Seni Guatemala City’ye göndereceğim.”

“Ben gelecek hafta eve, oğlumun yanma gidiyorum. Başka birini bul.”

“Senin sadakatsizliğini tepene...” Durup yorgun bir halde ekledi. “Ama yapmayacağım. Kötü adam olmaktan bıktım. Birinin bunu yapması gerekiyor ama o ben değilim. Şu anda olmaz. Gidip Eve’e neden hayatını riske attığımı açıklamalıyım. Eve’i, Joe’yu ve Jane’i severim ama hepsini ateş altında bıraktım. Üzgün olduğumu bile söyleyemediğim için beni asla affetmeyebilirler.”

“Olabilir,” dedi Catherine. “Bir denemen gerek. Jane’e sevdiği adamı kaybettiği için başsağlığı dileyerek işe başlayabilirsin. Devam etmen için bu bir köprü oluşturabilir.”

“Zaten bunu yapacaktım,” dedi Venable. “O kadar da pislik biri değilim.”

“Hayır, demokrasiyi kurtarmaya çalışmadığın zamanlarda, iyi bir adamsın.” Catherine bir anda Venable ve niyetleri konusunda çok yorgun olduğunu hissetti. “Ama şu an senin itibarın hiç umurumda değil. Git görevini yap da benim veda etmemin yolu açılsın. Gece yarısına kadar Hong Kong’a gidecek bir uçağa binmiş olacağım. Yarın Luke ve Hu Chang’in yanındayım.”

“Gerçekten mi?” Kaşlarını kaldırdı. Bakışlarıyla kalabalığı tarayıp Margaret’le konuşan Gallo’ya baktı. “O ne olacak?”

Catherine de bakışlarını onun baktığı tarafa çevirdi. Gallo başını kaldırıp Catherine’i görünce, Catherine yine o katıksız cinsel arzuyu hissetti. Gallo hafifçe gülümseyip kafasını indirdi.

Sıcaklık.

Elektrik.

Her ikisi de Catherine'in yapmak zorunda olduğu şeyi engelliyordu. Gallo bir problemdi. Catherine'in oğluna ve dünyadaki en iyi arkadaşına ihtiyacı vardı. Gallo'nun kendisini sürüklemesine değil. Döndü. "Ben Hong Kong'a gidiyorum," diye tekrarladı.

"O da peşinden gelecektir," dedi Venable.

"Engel olamam. Y yapmak zorunda olduğu şeyi yapacaktır. Ben davet etmiyorum."

"Guatemala'ya giderek ondan kaçabilirsiniz."

Catherine kederli bir ifadeyle başını iki yana salladı. Venable bir katır kadar inatçıydı. "Asla." Kalabalığın içinde Joe'ya doğru gitmeye başladı. Ona veda edecekti. "Başka birini bul, Venable."

"Çok yorgunsun, Jane," dedi Eve kısık sesle. "Eve git ve uyu. Sadece birkaç kişi kaldı. Anlayış göstereceklerdir."

Jane başını iki yana salladı. "Bekleyeceğim. Hepsini sana bırakmak istemiyorum. Trevor benim..." Bir an ne diyeceğini unuttu. Benim kalbimdi. Hayatım. Aşkım. "Bunların hepsi benim sorumluluğum. Bu töreni düzenlemek sizin nezaketinizdi ama bunu yapmak zorunda..."

"Ah, sus, Jane," dedi Eve. "Bunun nezaketle falan ilgisi

yok. Bir aile bunu yapar. Şokta olmasaydın, sen de bunu fark ederdin. Joe ve ben sadece bunu atlatmanı istiyoruz. Önemli olan bu.”

“Hayır, önemli olan yanımda senin ve Joe’nun olması,” dedi titreyen bir sesle. “Siz günlerdir paramparça olmamı engellediniz. Uyurgezer gibi davrandığımın farkındayım. Sizin için adil değildi bu.”

“Sen bunu kendi başına da atlatabilirdin. Güçlüsün.” Eve sevgiyle Jane’in koluna dokundu. “Seninle olmak bizim görevimiz. Fakat şimdi de seni yatağa göndermek benim görevim. Marş marş.” Jane’in yanağına bir öpücük kondurdu. “Herkes gidene kadar yatağa gitmeyeceksen, kalanlara durumu çıtlatırım.” Dönüp gidecekken durdu ve Seth Caleb’e baktı. Elinde bir kadeh şarapla tek başına uzakta duruyordu. Eve’i görünce kadehini kaldırdı. “Ama Caleb bunu anlar mı bilemiyorum. Joe’dan bunu zorla yapmasını isteyebilirim. Adam seni bir kartalın avını takip etmesi gibi takip ediyor.”

Jane’in son istediği Joe’yla Caleb’in karşı karşıya gelmesiydi. “Bu işe Joe’yu karıştırma. Sorun değil. Caleb bugün buraya geldiğinden beri gayet medeni davranıyor.” Gülümsemeye çalıştı. “Hatta ağırbaşlı bile. Bu onun için bir ilk.”

“Sen daha iyi bilirsin,” dedi Eve. “Bana ağırbaşlı görünmedi. Patlamayı bekleyen bir volkan gibi. Seni üzmesine izin vermeyeceğim.”

“O beni üzemez.” Bugün olmaz. Jane’in başına gelebi-

lecek her şey gelmişti. “Endişelenmeyi bırak, Eve. Sadece başsağlığı dilemek için bekliyor olabilir.”

“Evet, olabilir,” dedi Eve şüpheyle. “Seni überse, bana işaret et yeter.” Kalan konukların yanına doğru gitti. “Senin için orada olacağım.”

Eve’in gidişini izlerken, Jane onun hep kendisi için orada olduğunu sevgiyle düşündü. Savaşa hazırды. Onu rahatlatacak bir omuz sunmaya da.

“Seni yalnız bırakmasına şaşırdım.” Caleb anında yanında belirmişti. “Tüm gün sana korumalık yaptı.” Şarabını dudaklarına götürdü. “Hepimiz Eve’e karşı korumacı davrandık. Şimdi de Eve bunun karşılığını veriyor.”

“Hoş geldin, Caleb. Eve senin dengesiz olduğunu bildiği için seninle bugün uğraşmamı istemedi. Bununla baş edebileceğimden emin değildi.”

“Sen emin misin?”

“Bununla baş edebilirim. Seninle baş edebilirim.” Yorgun bir halde ekledi. “Ama bugün olmasını istemiyorum.”

“Biliyorum,” dedi ters bir sesle. “Çok kırılgansın. Bir rüzgâr bile seni savurabilir. İçin canıyor. Bunu görebiliyorum. Hissediyorum.”

“Öyle miyim? Muhtemelen haklısın. En azından, mecazi olarak. Kanla ilgili çok şey biliyorsun.”

“Sevgilini kurtaracak kadar çok şey bilmiyordum.”

Jane gerildi. “Hayır, bunu yapamazdın. Yine de denedin.”

“Emin olabilirsin.” Gergin yüzündeki koyu renk gözleri parlıyordu. “Bildığım her şeyi denedim. Trevor’m ölmesini istemiyordum. Böyle olacağını biliyordum. Şimdi adam şehit oldu. Bir şehide karşı nasıl savaşabilirim ki?”

“Bunu bugün konuşmasak olur mu?” dedi titreyen bir sesle. “Sanırım gitme vaktin geldi, Caleb.”

“Evet, geldi. Fakat söylemem gerekeni söylemeden gidemem. İçimde büyüüp duruyor ve dışarı çıkmak zorunda.” Zarif cam bardağı tutan eli gerildi. “Seni seven ve kaybına anlayış gösteren tüm bu iyi insanlar sana bunu yapmamamı söyleyeceklerdir. Ama herkes benim ne kadar bencil bir pislik olduğumu biliyor.”

“Benim vurulmamı engellerken hiç bencil değildin. Vücudunu bana siper ettin.”

“Sıra dışı bir durumdu. Düşünmedim, sadece hareket ettim.” Jane’e bir adım yaklaşıp dişlerinin arasından konuşmaya başladı. “*Öfkeliydim.* Harriet seni öldürecekti. Trevor’ı vurmuştu bile.”

“Sonuçta yaptın.”

“Benim Trevor gibi iyi ve asil biri olduğum yanılsına kapılma. Onun gibi değilim. *Olmayacağım* da.”

“Hayır, kimse Trevor gibi olamaz.” Hafifçe gülümsedi. “Senin kendisine asil demen de hoşuna gitmezdi. Hatırlasana daha önce de sen bunu söyleyince, sana gülmüştü.”

“Biz çok farklı olduğumuz için gülmüştü. Onun bir onu-

ru vardı. Bense olduğum gibiyim. Aynı sayfada değildik.” Dudakları gerildi. “Yine de bana ne istersem o olabileceğimi söylemişti.”

“Hatırlıyorum.”

“Onun olmamı istediği kişi olmayacağım.” Sesi birden sertleşti. “O pisliği sevmiştim. Onu sevmek istememiştim ama yine de sevmiştim. Sonunda da deli gibi öfkelen dim çünkü onu kurtaramadım.” Koyu renk gözleri alev almış bir halde Jane’in gözlerine bakıyordu. “Sonra da bana baktı. Ne düşündüğünü, benden ne istediğini biliyordum. Hepsi senin üzerindeydi.”

Jane şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. “Ne demeye çalıştığını bilmiyorum.”

“Seni korumak, senin güvende ve iyi olduğundan emin olmak gibi bir takıntısı vardı. Sana deli oluyordu, o yüzden bu çok da şaşırtıcı değil. Fakat ölürken bile senin için endişeleniyordu.”

“Biliyorum.” Sesinin normal çıkması için çabalıyordu. “Trevor buydu işte.”

“Ama bir çözüm buldu, değil mi? Bana baktı ve ne düşündüğünü gördüm. Benden bir şey istiyordu. Sen bunu fark etmedin bile, değil mi?”

“Hâlâ da fark edemiyorum.”

“Benden sana bakmamı, senin mutsuz olmanı engellemi ve seni korumamı istiyor.” Sesi öfkeden, sinirden sertleşmişti. “Benden o olmamı istiyor, kahretsin.”

“Delilik bu.”

“Sence ben bunu bilmiyor muyum? Trevor bile benim karanlıktan aydınlığa dönebileceğimi bilmiyordu ama benim elimi kolumu bağlamak istedi. Benim ayağa kalkıp onun gerekli gördüğü şeyi korumamı istiyordu.”

Jane başını iki yana salladı. “Yanlış anlamış olmalısın.”

“Öyle mi? Düşün bakalım.”

“Yanlış anlamadıysan da sen hayatını Trevor’ın mantıksız bir dileğinin etkilemesine izin verecek biri değilsin. O ölüyordu, Caleb.”

“Ölen bir adamın son dileği,” dedi Caleb. “Haklısın, benim gibi duygusuz bir pislik buna önem vermez. Çünkü önem verirsem, bu sana ve seninle yapmak istediğim her şeye karışır. Bu yenilgiyi atlatabilirim. Zaman geçince, hatıraların etkisi sönecektir. O zaman hazır olacağım.”

Jane başını iki yana salladı.

Caleb gülümsedi. “Şimdi öyle düşünmüyorsun ama olacak.”

Sesi yumuşak ve ipeksiydi. Hissettiği tutku neredeyse elle tutulabilir haldeydi. Jane bir anda ondaki etkiyi, gücü, ateşi fark etti. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. “Trevor’la ilgili anılarım kaybolmayacak.”

“O zaman Trevor’ın senden istediği şeyi yapmamış olacaksın. O senin geri dönüp bakmanı istemedi. Ölürken ne dediğini hatırla.”

Sonsuzmuş gibi hayatına devam etmen gerek.

“Fark etmez. Onun gitmesine izin veremem.” Dudaklarını ıslattı. “Ben şimdi uyumaya gidiyorum. Lütfen git, Caleb.”

Caleb dalgın şekilde başını salladı. “Tüm söyleyeceklerim bu kadar. Beni bir süre görmeyeceksin. Eminim rahatlamışsındır.”

Jane başarıyla onayladı. “Beni huzursuz ediyorsun. Şu anda buna ihtiyacım yok.”

“Benim doğamda var.” Durdu. “Trevor’ın yaptığı beni neden bu kadar kızdırdı biliyor musun?”

“O hiçbir şey yapmadı. Sadece dileğini söyledi.”

“Bundan fazlasını yaptı. Derinlere dalıp benim gömdüğüm ve unuttuğum hislerimi çıkardı. Fark ettim ki onun benden yapmamı istediği şeyi ben de yapmak istiyorum. Sence neden son birkaç gündür geri planda kaldım? Seni koruyordum, kahretsin. Seni rahatsız etmeyi bilmiyor muydum? Hassas davranıyordum.”

“Eminim bu geçici bir şeydi. Bu gece hassasiyeti untabilmişsin.”

“Çünkü gidiyorum ve sana nedenini söylemem gerekiyordu. Öylece kaybolup gidemezdim.”

Karanlığın çevresini alevler sarmıştı.

“Bunun senin için mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Gidiyorum çünkü sana iyileşmen için bir şans vermek

istiyorum. Yine şu lanet olası hassasiyet. Ben ileri gitmek istiyorum, geri çekilmek değil.”

“Bunu yapmamana sevindim. Burada senin için hiçbir şey yok.”

Caleb bu cevaba aldırmadı. “Seni koruma içgüdümün geçici olduğunu sanmıyorum. Etkisinin hâlâ sürdüğünü hissediyorum. Tanrı biliyor ya, geçici olmasını istiyorum. En son istediğim şey böyle zincirlenmiş olmak. Bugün senin acı çekmeni seyrettim ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Fakat bu benim acımdı. Trevor’la ya da yapmamı istediği şeyle ilgisi yoktu. Olması gereken bu. Ah, Trevor’ın bir süre ellerimi bağlamasına izin vereceğim. Onun istediğini yapacağım.” Şarabını tek yudumda bitirdi. “Ama sonra atlatacağım.” Bardağını yanındaki masaya bıraktı. Jane ondaki öfkenin ve kızgınlığın tüm gücüyle geri geldiğini görebiliyordu. “Özgür kalana kadar bununla savaşıcağım.” Gülümsedi. “Sadece seni uyarmak istedim.”

Dönüp Jane’den uzaklaştı.

Jane onun gidişini izlerken gevşediğini hissetti. Hissizleştiğini sanıyordu ama Caleb ona kendini canlı hissettirmeyi başarmıştı. Jane’i şaşırtmış ve varlığını insafsızca zihnine işlemişti.

Trevor’ın ölümünün acı veren hatıralarını da geri getirmişti. Jane’in ona yardım edemediğini hatırlatmıştı. Bu hiç aklından çıkmamıştı ama Caleb’le ilgili bazı ayrıntıları unu-

tabiliyordu. Caleb, Trevor'a yardım etmeye çalışmıştı. Caleb sinirliydi ve Trevor tarafından kullanılmak istemiyordu.

Trevor nazikti, sevgi doluydu ve gittikten sonra bile onu korumaya çalışmıştı.

Gözyaşlarının geldiğini hissetti. Neden Caleb, Trevor? Aç bir kaplanı kuzuların başına bıraktın. Benim ona ihtiyacım yok. Senin dışında kimseye ihtiyacım yok.

Kontrolünü kaybediyordu. Dağılmadan önce evin güvenliğine sığınması gerekiyordu. Hızla verandanın merdivenlerine yürüdü.

“Jane.”

Jane merdivenlerde durdu. Margaret yanma gelmişti. Bugün onu sadece birkaç kez görebilmişti ama orada olduğunu hep hissetmişti. Eve'e yardım ediyor, Joe'yla konuşuyordu. “Selam, Margaret.” Yutkundu. “Burada olduğun için teşekkürler. Benim...”

“Kıbarlığı bırak,” dedi Margaret bir anda. “Sen iyi misin? Caleb'le olduğunu gördüm. Tüm gün onu izliyordum. Etrafında şimşekler çakıyordu.”

“Bu ilginç bir tanım. Şimşekler bana çarpmadı. Nazik değildi, beni hırpaladı ama atlattım.” Hafifçe gülümsedi. “Ama şimdi biraz yalnız kalmam gerek. Hissiz haldeydim. Şimdiyse çok fazla canlı hissediyorum.”

“O his Caleb'den geliyor. Sanırım onun vahşi DNA'sının bir parçası.” Omuz silkti. “Çoğu zaman, çok da kötü bir

şey değil. Bu durum bir istisna olabilir. Belki de olmaz. Son birkaç gündür uyurgezer gibiydin.” Yüzünü buruşturdu. “Tamamen anlaşılır bir durum. Senin yukarı çıkıp dinlenmene izin vereceğim. Sadece hoşça kal demek istemiştım.”

“Gidiyor musun?”

“Bana ihtiyacın yok. Eve var.” Jane’e sarıldı. “Senin Joe ve Eve’le olan bağını kıskanıyorum. Onlarla büyümek şahane bir şey olmalı.”

“Evet, muhteşemdi. Yaz Adası’na geri mi dönüyorsun? Devon beni arayıp köpeğim Toby’nin durumunun iyi olduğunu söyledi ama onun biraz diğer köpeklerle takılmasını istiyormuş. Söylediğine göre temas terapisine yanıt vermiş ve yavru köpek gibi davranıyormuş. Senin onunla olduğunu bilmek hoşuma gider.”

“Hemen oraya gitmeyeceğim. Kendra beni San Diego’ya, kendi evine davet etti. İlginç olacak.”

“Ve oldukça patlayıcı. Gittiğiniz her yerde kıvılcımlar yayıyorsunuz.” Margaret’i yanağından öptü. “Teşekkürler, Margaret. Dikkatli ol. Seni özleyeceğim.”

“Hayır, özlemeyeceksin. Buralarda olacağım. Ne zaman kapını çalacağımı bilemeyeceksin.” Döndü. “Şimdi yukarı çıkıp dinlen. Ben Eve’in herkesi yollayıp etrafı temizlemesine yardım ederim.”

Jane buna karşı çıkmadı. Merdivenleri çıkmaya başladı. Üzerine çöken ağırlık ve üzüntü baş edilemez hale geliyordu.

İyi bir dostu daha veda etmişti.

Ve sevdiği adama son vedasını gerçekleştirmişti.

02.35 (Gece)

“Tanrım, gerginsin.” Joe yatakta Eve’e iyice sarıldı.
“Jane mi?”

Eve başıyla onayladı. “Onun aşağı inip verandaya çıktığını duydum. Yine uyumamış.”

“Verandayı hep severdi. Onu eve getirdiğimizden beri, ikiniz orada saatlerce oturursunuz.”

“Ona yardım etmek istiyorum, Joe. Yapacağım, söyleyeceğim bir şeyler olmalı.”

“Gereken her şeyi söyledin. Onun iyileşmesini beklemen gerek.” Tek kolunun üzerinde doğruldu ve Eve’e baktı.
“Bunun saçma geldiğini biliyorum. Başka ne söylemem gerek bilemiyorum.”

Joe’yu hızlıca öptü. “Saçma gelmiyor. Beni rahatlatıp sevgini göstermek istiyorsun. Bunda saçma bir şey yok.” Kollarım Joe’ya doladı. Yüzünü onun göğsüne dayadı. Joe’nun sabun, limon ve kendi misk kokusunu içine çekti. Doane’la geçirdiği, Joe’nun kokusunu ve verdiği hissi hatırlamaya çalıştığı geceler geldi aklıma. Çok canı acıyordu. “Burada uzanmış sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu

düşünüyordum,” diye fısıldadı. “Ve seni asla garanti görmem gerektiğini. Gözlerini kapadığın anda birden tüm sevgi ve sevginin getirdiği güzellikler kaybolabiliyor.”

“Evet.” Hafifçe öksürdü. “Ama bunu öğrenmeme gerek yoktu. Seninle tanıştığım andan beri bunu biliyorum. Ben seni asla garanti görmedim, Eve.” İyice sarıldı. “Asla görme-yeceğim de.”

“O kadar çok şeye sahibiz ki, Joe.” Gözlerinin yaşla dol-duğunu hissetti. “Birlikte ne zengin bir hayat yaratmışız. Yıl-lar, tecrübeler, hatıralar.”

“Ve Jane’in buna asla sahip olamayacağını düşünüyorsun.”

“Umarım olur. Bir şekilde. İleride.” Uzanıp hafifçe Joe’nun yanağına dokundu. Kirli sakal nedeniyle yüzü sertti. Joe’yla ilgili sert, sıcak ve canlıydı. Tanrım, hep böyle olsun. Güçlü, sağlıklı, kahkaha ve neşe dolu olsun hep. Onu sakın benden alma. “Seni seviyorum, Joe.”

“Tanrı’ya şükür.” Eve’i uzun uzun ve derinden öptü. “Biliyorum.” Bir anda onu yatakta doğrulttu. “Üzgün oldu-ğunu ve Jane’e yardım etmek istediğini de biliyorum.” Ayağa kalkıp sabahlığını Eve’e uzattı. “O yüzden, verandaya git ve hep yaptığın gibi bu işi hallet.”

Eve tereddüt ederek Joe’ya baktı. “Ama seni bırakmak istemiyorum.”

“Geri geldiğinde, ben yine burada olacağım.” Gülüm-sedi. “Her zaman, Eve.”

Eve kapıyı açarken dönüp baktı. Bu son sözlerde çok daha derin anlamlar vardı. Joe onu çok iyi okuyabiliyordu. Tanrı'ya ona bakması, hep yanında tutması için ettiği sessiz duayı da mı okumuştun?"

"Bekliyor olacağım. Şüphen olmasın." Yavaşça tekrar etti. "Her zaman..."

"Burada ne yapıyorsun, Jane?" diye sordu Eve. Veranda-
daya açılan kapıda duruyordu. Jane'in oturduğu salıncağın
yanına geldi. "Gece yarısı oldu. Uyuduğumu umuyordum."

"Denedim. İşe yaramadı. Seni uyandırmak istememiş-
tim." Bakışları göle gitti. "Güzel, değil mi? Trevor'la Como
Gölü'nde bir hafta sonu geçirmiştik ama burası da aynı şkil-
de güzel. Joe ızgara yaparken onunla burada olmak istedi-
ğimi söylemiştim. Hatta o da son..." Durup sesini düzeltti.
"Üzgünüm. Benim bu halimden bıktığını biliyorum... daha
güçlü olmalıydım. Buna katlanmak zorunda değildin. Belki
de Londra'ya dönüp çalışmaya başlamalıyım diye düşünü-
yorum."

"Sen kendin için en iyi olanı yapacaksındır. Çalışmak
bir kurtuluş olabilir." Jane'in yanına, salıncağa oturdu. "Ama
bize yük olduğunu düşündüğün için bunu yapma. Kendine
biraz zaman ver. Daha bir hafta oldu, Jane."

"Daha uzun gibi geliyor." Bir an sessiz kaldı. Sonra fi-

sıldayarak konuşmaya başladı. “Canımı acıtıyor, Eve. Trevor o kadar... Tanrım, onu özlüyorum. Sürekli onunla ilgili şeyleri hatırlıyorum. Daha on yedi yaşımdayken onunla tanıştığım günü. O günü hatırlıyor musun? Bir film yıldızı gibi görünüyordu. Daldaki kuşları bile etkileyebilirdi. Başımı döndürdüğü için endişelenmiştin.”

“Sen de öyle,” dedi Eve. “Çok gençtin. Trevor’da biraz sağduyu olduğu ve seni reddettiği için memnun olmuştum.”

“Ben olmadım. Boşa gitti o yıllar. Belki de o zaman Trevor’m peşinden gitseydim, o kadar sert olmazdım. İlişkimizi daha erken kurardık.” Yüzünü buruşturdu. “Biliyorum. Bunlar faydasız. O gitti ve benim bununla baş etmem gerek.”

“Ah, Jane, insanın pişmanlıklarının olması doğal.” Salıncağa yaslandı. “Bonnie’yi kaybettikten sonra, keşke yap-saydım ya da yapmasaydım dediğim şeyleri düşünmekten delirmek üzere olduğumu sandım. Bonnie bir yavru köpek istiyordu ve ben ona almamıştım. O Noel’de alacaktım ama onun için bir daha Noel gelmedi. O kadar çok şey vardı ki...”

“Beni aldıktan sonra, bana Toby’yi verdin. O yüzden miydi?”

“Muhtemelen. Senin mutlu olmanı o kadar çok istiyordum ki. Sen gelene kadar, insanın yarın için değil, günü yaşaması gerektiğini öğrenmiştim.”

“Çünkü yarın hiç gelmeyebilir.” Tekrar göle baktı. “Ama sanırım sen yarının geldiğini düşünüyorsun. değil mi,

Eve? Bonnie'nin sana geri geldiğini düşünüyorsun.”

“Evet,” dedi Eve sessizce. “Geldiğini biliyorum. Bunu hiç saklamadım.” Durdu. “Ama sen buna inanmakta sorun yaşıyordun. O yüzden, bundan bahsederek seni huzursuz etmek istemedim.”

“Benim gerçekçi bir ressam olduğumu biliyorsun ama bu durum sana huzur veriyorsa, gerçek olmasını dilerim. Seni mutlu eden her şey olsun isterim.”

“Huzur ve mutluluk... Evet, o bana ikisini de getiriyor.”

“Ölümün... bir son olmadığı fikri hoşuma gidiyor. Bunu hiç çok fazla düşünmemiştim. Yaşamakla çok meşguldüm. Şimdi aniden...” Yine durması gerekti. “Trevor da bu konuda bir şey bilmediğini söyledi ama ona göre daha fazlası da varmış...”

“Haklıydı.” Jane’i kendine çekip başını omzuna yasladı. “Çok daha fazlası var, Jane. Ancak bunu sana kimse söyleyemez. Sen kendin bulmalısın.”

“Sanırım öyle.” Eve’in kalbinin sesini duyabiliyordu. Kullandığı sabunun kokusunu içine çekti. Bu ona huzur veriyordu ve dünyaya yayılıyormuş gibi görünen acılı boşluğu iyileştiriyordu. “Bonnie’yle ilgili söylediklerine inanamıyorum. Üzgünüm. Buna inanmayı çok istiyorum ama inanamıyorum.”

“Üzgün olma.” Eve onun alnını öptü. “Seni sevdiğimi söylediğim zamanlar dışında söylediklerimi kabul etmek zo-

runda değilsin. Şimdi sessiz ol ve rahatlamaya çalış. Senin uyumanı istiyorum.”

Bir süre sessiz kaldılar. Çam ağaçlarının arasından esen serin rüzgârı dinliyorlardı. Geçen yıllarda kaç kez burada oturduklarını düşündü Jane. Konuşuyorlar, Toby’nin maskaralıklarına gülüyorlardı. Öylece günü uğurluyorlardı. Jane bir gece Eve’e tutunup kalbinin nasıl acı içinde olduğunu konuşacaklarını hiç düşünmemişti. Bu anın geleceğini bilmiyordu. Hayat hiçbir zaman mükemmel olmamıştı. Sonunda başını kaldırdı. “Seni de ayakta tutuyorum. Uyuman gerek. Dün kargodan sana bir şey geldiğini mi gördüm? Çalışmaya mı başlıyorsun?”

“Evet, tabii bana ihtiyacın yoksa. İstersen iptal edebilirim.”

“Hayır, benim yoluna çıkmama izin verme. Benimle yeterince vakit kaybettin.” Ayağa kalkıp Eve’i de kaldırdı. “Sana nırmı düşünemiyordum.” Yüzünü ekşitti. “Sadece hissediyordum. Hayat devam ediyor.”

“Zaman kaybı değildi. Çok garip ama benim başıma gelen şeyler ikimizi de düşünen insanlar arasında bir domino etkisi yarattı. Dostluklar daha güçlü hale geldi, karakterler ortaya çıktı, karışıklıklar netleşti. Ve sen çok şahane bir şeyi bulup kaybettin. Bu durum iyi ya da trajik olabilir ama zaman kaybı değildi. Bu bizi daha güçlü yaptı.” Kapıya doğru yürürken, kolunu Jane’in beline doladı. “Benim de kafamı

toparlamam için zamana ihtiyacım vardı. Kevin'ın yenilemesi daha önce hiç tecrübe etmediğim bir şeydi. Canavarlar yerine çocukların yenilemelerini yapmak bana iyi gelecek.” Kapıyı açarken, Jane’e baktı. “Evet, hayat devam ediyor. İyi, kötü ya da sıradan. Ne olursa olsun, kalbimizi ve zihnimizi hayata açmalıyız.” Gülümsedi. “Vaazım bitti.” Yalandan esnedi. “İyice sofulaşmadan yatağa gideyim. İyi geceler, Jane.” Koridordan ilerlerken seslendi. “Bana ihtiyacın olursa, seslen...”

Eve'in koridordan gidişini izlerken, seslenmeyeceğini düşündü Jane. Eve kendisinin de atlatması gereken kâbuslar olduğu halde Jane’e yeterince vakit ayırmıştı zaten.

Jane'in kâbusları Trevor'ın ölümünden sonra her gece olduğu gibi yine devam edecekti. Bunları Eve'den dikkatlice saklamıştı. Sonra, kâbuslardan sonra, uyanıp hiç durmayan gözyaşları akıtacaktı.

Belki bu gece olmazdı.

Kâbuslarında gördüğü o ölüm gecesinin hatıralarından kurtulmalıydı. Trevor ona güçlü olduğunu söylemişti.

Bu gece güçlü olmayı diliyordu.

Kâbus yine aynıydı. Jane gözyaşları içinde uyandı.

Yatakta doğruldu, zor nefes alıyordu.

Kendini bırakma.

Teslim olma.

Kontrolü ele al.

Ulu Tanrım, bu çok zordu. Üzüntüsü çok derin ve sonsuz gibiydi.

Senin ölmemen gerekiyordu, Trevor. Yaşamak için çok nedenin vardı. O gece birisinin ölmesi gerekiyorsa, o ben olmalıydım.

Acı geçmeyecekti. Jane'i alt etmeye başlamıştı.

Ağlama.

Dayan.

Sonsuza kadar. Korkmamalısın.

Evet, Trevor öyle söylemişti. Sanki o bu odadaymış gibi duyabiliyordu bu sözleri.

Bugün. Yarın. Sonsuza kadar.

Şimdi burada olmalıydın. Sana dokunabilmeli, seni ne kadar sevdiğimi söyleyebilmeliydim.

Sonsuz olduğunu sanmıyorum ama sonsuzmuş gibi hayatına devam etmen gerek.

Seni tekrar görmek istiyorum. Belki yeterince konsantre olursam... Eve, Bonnie'nin kendisine geldiğine inanıyor. Bu sadece halüsinasyon da olsa umurumda değil. Eve'i mutlu ediyor... Başını kaldırıp saçlarını yüzünden çekti. Deli gibi davrandığımı biliyorum. Şu halimle benimle gurur duymazdın.

Sus, aşkım. Bunu atlatacaksın. Sen çok güçlüsün. Aşkım benim...

Belki konsantre olursam hayal edebilirim...

"Bunu yapmanı istemiyor, Jane. Sana ne söylediğini hatırlamalısın."

Jane gerildi. Trevor bu sözleri o gece söylememiştir. Belki de gerçekten halüsinasyon görmeye başlamıştır.

"Trevor?"

"Hayır, o sana gelmeyecek. Senin için iyi olmayacağını söylüyor. Sen çok inatçısın. Tüm gücünle tutunup gitmesine izin vermeyeceksin. Senin kendine zarar vermeni engellemesi gerekiyor."

Trevor hep onu korumaya çalışmıştı. Bu tuhaf halüsinasyonunda bile öyle yaptığını düşündü acı bir şekilde.

"Bu bir halüsinasyon değil. Eve sana kalbini ve aklını açman gerektiğini söyledi. Sen bunu yaptın, Jane. Hissedemiyor musun?"

"Hayal gücümün bir ürünüyle konuştuğumu hissediyorum."

"Hem de burada olmasını istemediğin biri." Hafif bir kahkaha geldi. "Ama bunu yapmak zorundayım. Trevor beni gönderdi. Neden onu bir kenara bırakman gerektiğini açıklamamı istiyor. Ah, o senin hatıralarında ve kalbinde olacak ama senin kendi hayatını yaşamamı istiyor."

"Bunu duymak istemiyorum."

"Çünkü bu onu bırakmaya başlaman anlamına geliyor. Onun istediği bu, Jane."

“Hayır, o beni seviyor. İsterdi ki...” Benim özgür ve mutlu olmamı, zincirlerimin olmamasını isterdi. Bu cevap aniden, sıcak bir bulut gibi belirivermişti.

“Onun da zincirleri olmamalı. Orada yapacak çok şeyi var.”

“Nerede? Burada değil herhalde? Sen onunla diğer tarafta değil misin?” diye alayla sordu. “Bu halüsinasyonun kanıtı ihtiyacı var.”

“Hayır, şu anda onunla değilim. Gözlerini kapat. Ben neredeyim, Jane?”

“Bu bir oyun mu?” Jane gözlerini kapadı. “Oynayalım bakalım. Saklambacın bir türü...”

Gerildi.

Bir varlık hissediyordu.

Narin.

Biliyordu.

“Buradayım.”

Jane gözlerini hızla açtı. Bacaklarını yataktan sarkıtıp hızla kalktı.

Hemen yatak odasından çıkıp koridorda koştu. Kalbi hızla atıyordu. Kalbini ve aklını aç...

Verandanın kapısını açtı.

“Merhaba, Jane. Uzun zamandır seni bekliyordum.”

Küçük, kıvrık saçlı bir kız verandadaki salıncakta bağdaş kurmuş kendisine gülüyordu. “*Bu çok daha iyi olacak. Senin*

birçok şeyi anlamayı sağlayabilirim.” Başını yana eğdi. Gülümsemesi ışıltı saçıyordu. “Benim kim olduğumu biliyor musun?”

Jane bir an ona bakakaldı. Geçirdiği şok ve şaşkınlığı geçiyordu. “Evet, seni tanıyorum.” Kıza doğru gitti. Rüya değildi. Halüsinasyon değildi. Sonsuzluğun kanıtı. Daimi olduğunun kanıtı. “Sen Bonnie’sin.”

**** **SON** ****